

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΒΟΥΛΗΣ

ΙΑ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΜΕΝΗΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΣΥΝΟΔΟΣ Γ'

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΉΓ'

Τετάρτη 7 Μαρτίου 2007

Αθήνα, σήμερα στις 7 Μαρτίου 2007, ημέρα Τετάρτη και ώρα 10.49' συνήλθε στην Αίθουσα των συνεδριάσεων του Βουλευτηρίου η Βουλή σε ολομέλεια για να συνεδριάσει υπό την προεδρία του Δ' Αντιπροέδρου αυτής κ. **ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΠΕΤΣΑΛ-ΝΙΚΟΥ**.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι αρχίζει η συνεδρίαση.

(ΕΠΙΚΥΡΩΣΗ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ: Σύμφωνα με την από 6 Μαρτίου 2007 εξουσιοδότηση του Σώματος, επικυρώθηκαν με ευθύνη του Προεδρείου τα Πρακτικά της Β' συνεδριάσεώς του, της Τρίτης 6 Μαρτίου 2007 σε ό,τι αφορά την ψήφιση στο σύνολο των σχεδίων νόμων: 1) «Καταχώρηση δημοσιεύσεων των φορέων του Δημοσίου στο νομαρχιακό και τοπικό Τύπο και άλλες διατάξεις». 2) «Περί Κυρώσεως αποφάσεων υπαγωγής Επενδυτικών Σχεδίων στο άρθρο 9 του ν. 3299/2004 «Κίνητρα Ιδιωτικών Επενδύσεων για την Οικονομική Ανάπτυξη και την Περιφερειακή Σύγκλιση» και άλλες διατάξεις». 3) Κύρωση της Συμφωνίας μεταξύ της Κυβέρνησης της Ελληνικής Δημοκρατίας και του Συμβουλίου Υπουργών της Βοσνίας- Ερζεγοβίνης για την επανεισδοχή ατόμων που διαμένουν παράνομα στο έδαφος αυτής». 4) «Κύρωση της Συμφωνίας Συνεργασίας μεταξύ του Υπουργού Εθνικής Άμυνας της Ελλάδος και των Υπουργών Εθνικής Άμυνας της Γαλλίας, του Βελγίου, της Ισπανίας και της Ιταλίας σχετικά με τη συμμετοχή της Ελληνικής Δημοκρατίας στη συνεργασία Γαλλίας, Βελγίου, Ισπανίας, Ιταλίας, για το Σύστημα Παρατηρήσεως της Γης από το Διάστημα HELIOS II».)

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα το δελτίο επικαίρων ερωτήσεων της Πέμπτης 8 Μαρτίου 2007.

Α. ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ Πρώτου Κύκλου (Άρθρο 130 παράγραφοι 2 και 3 του Κανονισμού της Βουλής)

1. Η με αριθμό 383/5-3-2007 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος κ. Δημητρίου Γεωργακόπουλου προς τον Υπουργό Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, σχετικά με την λειτουργία του Κέντρου Υγείας Λαμψιάς Νομού Ηλείας κ.λπ..

2. Η με αριθμό 381/5-3-2007 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Άγγελου Τζέκη προς τον Υπουργό Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, σχετικά με τη χρηματοδότηση από τον κρατικό Προϋπολογισμό του τομέα ψυχικής υγείας κ.λπ..

3. Η με αριθμό 380/5.3.2007 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς κ. Αθανασίου Λεβέντη προς τους Υπουργούς Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Οικονομίας και Οικονομικών, σχετικά με

την καταβολή των δεδουλευμένων στους εργαζόμενους των Δημοτικών Επιχειρήσεων Αχαρνών κλπ..

Β. ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ Δεύτερου Κύκλου (Άρθρο 130 παράγραφοι 2 και 3 του Κανονισμού της Βουλής)

1. Η με αριθμό 378/5.3.2007 επίκαιρη ερώτηση της Βουλευτού του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος κ. Αντωνίας Αντωνίου προς τον Υπουργό Οικονομίας και Οικονομικών, σχετικά με τη λειτουργία της βιομηχανίας SOULIS, τη διασφάλιση των θέσεων εργασίας κ.λπ..

2. Η με αριθμό 382/5.3.2007 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Νικολάου Γκατζή προς τον Υπουργό Πολιτισμού, σχετικά με την οικονομική ενίσχυση των ερασιτεχνικών ποδοσφαιρικών σωματείων κ.λπ..

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εισερχόμαστε στην ημερήσια διάταξη της

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Συνέχιση της συζήτησης επί της αρχής, των άρθρων και του συνόλου του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων: «Μεταρρύθμιση του θεσμικού πλαισίου για τη δομή και λειτουργία των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων».

Το λόγο έχει η συνάδελφος, Βουλευτής του ΠΑ.ΣΟ.Κ., κ. Παρασκευή Χριστοφιλοπούλου.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το εκπαιδευτικό έτος, που διανύουμε, είτε αφορά τη σχολική του πλευρά είτε αφορά την πανεπιστημιακή του πλευρά, την ακαδημαϊκή όπως λέμε, είναι από τα πλέον ταραχώδη της ιστορίας μας. Τι να θυμηθεί κανείς; Ένα φθινόπωρο με κλειστά σχολεία, με λοιδορούμενους δασκάλους στο δρόμο και μάλιστα λοιδορούμενους από την Υπουργό Παιδείας. Μήπως να δει αυτή την άνοιξη με κλειστά τα Πανεπιστήμια, με καθηγητές Πανεπιστημίων να αγνοούνται επιδεικτικά, αυταρχικά, ετσιθελικά από την Κυβέρνηση, τους φοιτητές στους δρόμους και κλειστά τα Α.Ε.Ι. με καταλήψεις;

Αυτή είναι η εικόνα. Και είναι μία εικόνα που έχει έρθει ως εδώ, διότι αυτή η Κυβέρνηση δεν ήθελε ποτέ να κάνει ουσιαστικό διάλογο για την Παιδεία.

Να θυμηθούμε τι; Ότι ο εθνικός διάλογος, που πέρυσι με τόσες τυμπανοκρουσίες και φανφάρες είχε εξαγγελθεί, οδηγήθηκε στο μηδέν και όχι με ευθύνη των συμμετεχόντων; Να θυμηθεί κάποιος ότι εμείς, το Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα, αποχωρήσαμε τελευταίοι από το διάλογο, επιδεικνύοντας μια πρωτοφανή υπευθυνότητα.

Θέλαμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, μέχρι τελευταία στιγμή αυτός ο διάλογος να είναι παραγωγικός, να είναι δημιουργικός, γιατί εμείς στο ΠΑΣΟΚ πιστεύουμε ότι το μέλλον είναι η εκπαίδευση. Και μεγάλη σημασία σ' αυτό το μέλλον της χώρας, που αφορά την εκπαίδευση, έχει και η Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, έχει το δημόσιο πανεπιστήμιο, έχει το Πανεπιστήμιο γενικά, έχει το Πανεπιστήμιο που έχει να παίξει το ρόλο της έρευνας, της πρωτοπορίας, της μετάδοσης της γνώσης παντού με ίσες ευκαιρίες για όλους.

Έτσι, λοιπόν, εμείς αποχωρήσαμε τελευταίοι από το διάλογο.

Ο διάλογος αυτός, όμως, ήταν διάλογος μιας «κυβέρνησης κωφής» σε κάθε αίτημα, σε κάθε δημιουργική πρόταση. Και ήρθαμε εδώ, που ήρθαμε, με την αυταρχική κατάθεση αυτού του νομοσχεδίου εν μέσω μιας κρίσης - κρίσης στον πανεπιστημιακό χώρο και κρίσης κοινωνικής - η οποία εντείνεται κάθε μέρα και υποθάλπεται, κυρίες και κύριοι της Κυβέρνησης, τεχνηέντως από εσάς. Υποθάλπεται με κουκουλοφούρους, τους οποίους εσείς εκτρέφετε, που αποτελούν μία ακόμα έκφανση της προβοκάτίας που εσείς οι ίδιοι υποθάλπτετε.

Και αυτό γιατί; Γιατί βεβαίως σας βολεύει. Και γιατί σας βολεύει αυτή η κρίση; Όχι μόνο για να κάνετε εκλογές, γιατί τις θέλετε τις εκλογές, γιατί αγωνιάτε, γιατί βλέπετε την άνοδο του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος, βλέπετε την αποδοχή των προτάσεών μας από τον κόσμο, βλέπετε τον κόσμο να μην αντέχει άλλο από την πολιτική σας και υποθάλπεται την κρίση, μια κρίση που σηματοδοτείται, όπως είπα και πριν, από μεγάλες φθορές, φθορές στον πανεπιστημιακό χώρο, φθορές εκτός πανεπιστημιακού χώρου.

Και τι λέει ο απλός πολίτης; Τι λέει ο γονιός του φοιτητή; Τι λέει ο πανεπιστημιακός; Τι λέει ο φοιτητής; Ναι, να ανοίξουν τα πανεπιστήμια! Και φοβάται. Είστε μια κυβέρνηση που τρέφεται από το φόβο των πολιτών. Θέλετε, λοιπόν, να δείξετε στον κόσμο ότι «εμείς είμαστε -τάχα μου- οι νοικοκυραίοι, εμείς είμαστε η κυβέρνηση του νοικοκυρέματος, αυτή που θέλει να ανοίξουν τα Α.Ε.Ι.» Εάν θέλετε να ανοίξουν τα Α.Ε.Ι., ανοίξτε το διάλογο, αυτό το διάλογο που και χθες αρνηθήκατε να κάνετε.

Επιμένετε στην κατάθεση αυτού του νομοσχεδίου. Επιμένετε στη συζήτηση αυτού του νομοσχεδίου, το οποίο είναι άτολμο, το οποίο δεν λύνει κανένα από τα μεγάλα προβλήματα των Ανώτατων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων της χώρας. Έτσι κυβερνάτε.

Τι χρειάζονται, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τα Α.Ε.Ι. σήμερα για να πάνε μπροστά, για να είναι πραγματικά η αιχμή του δόρατος της κοινωνίας του 21^{ου} αιώνα; Χρειάζονται τρία πράγματα: Χρηματοδότηση, αυτοτέλεια και βεβαίως ενδυνάμωση και αναβάθμιση των σπουδών.

Τι κάνει αυτό το νομοσχέδιο και τι κάνει και η κυβερνητική πρακτική; Λέει τίποτε αυτό το νομοσχέδιο, ή έχει πει τίποτε η Κυβέρνηση για την ουσιαστική χρηματοδότηση των Α.Ε.Ι.; Τίποτε απολύτως! Κάθε χρόνο μειώνεται η χρηματοδότηση της παιδείας ως ποσοστό του Α.Ε.Π. Πάει, πέταξε εκείνη η εξαγγελία, όπως και όλες οι άλλες του κ. Καραμανλή, τόσο πομπηδώς και αυτή διακηρυγμένη προεκλογικά, για το 5% του Α.Ε.Π. για την παιδεία.

Πού πήγε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι; Το έφαγε η απογραφή και αυτό. Και όχι μόνο αυτό, αλλά τώρα που θέλετε να ανεβάσετε και το Α.Ε.Π. της χώρας, η χρηματοδότηση από το 3,4% θα πάει στο 2,6% του Α.Ε.Π. Άρα, υποχρηματοδοτούνται τα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα.

Αυτοτέλεια; Για ποια αυτοτέλεια μιλάμε; Οι ρυθμίσεις αυτού του νομοσχεδίου αποτελούν μια σιδηρά κυριαρχία του Υπουργείου Παιδείας επί των πανεπιστημίων. Τι να θυμηθεί κανείς; Τι να πρωτοδεί κανείς μέσα σ' αυτό το νομοσχέδιο; Ότι επιβάλλεται πρότυπο εσωτερικό κανονισμό; Ότι τον εσωτερικό κανονισμό των πανεπιστημίων τον εγκρίνει το Υπουργείο Παιδείας; Δεν θα έπρεπε τα Α.Ε.Ι. μόνο τους να το κάνουν αυτό; Και βεβαίως πολλά Α.Ε.Ι. ευθύνονται που δεν έχουν εκπονήσει εσωτερικούς κανονισμούς, αλλά εκεί είναι το πρόβλημα; Το πρόβλημα θα λυθεί με το συγκεντρωτισμό που θα επιβάλλει το Υπουργείο Παιδείας στα πανεπιστήμια, για να τους δείξει ακριβώς ποιον κανονισμό και ποιες διαδικασίες θέλει και τους επιβάλλει να υιοθετήσουν; Όχι βεβαίως!

Μήπως αυτή η αυτοτέλεια των Α.Ε.Ι. εξυπηρετείται από την έγκριση, πάλι από το Υπουργείο Παιδείας, του τετραετούς προγράμματος σπουδών; Και βεβαίως τα πανεπιστήμια -το λέμε και εμείς- πρέπει να έχουν τετραετή προγράμματα με συγκεκριμένους στόχους, σαφώς προσδιορισμένους, που συμφωνούνται, όμως και εγκρίνονται όχι από το Υπουργείο Παιδείας αλλά από μια αυτοτελή ανεξάρτητη αρχή, η οποία μπορεί και να αξιολογεί. Γιατί ναι, η αξιολόγηση είναι αυτή που θα δώσει το νεύρο, το δυναμισμό, την πρωτοπορία στα πανεπιστήμια μας.

Και χρειάζεται η αξιολόγηση για τα πανεπιστήμια μας, για την αναβάθμιση σπουδών και για την ουσιαστική καταξίωση της αυτοτέλειας, μιας αυτοτέλειας που σέβεται το φοιτητή, που υποστηρίζει το φοιτητή, αλλά και που θέτει και αυτή περιορισμούς στον τυχόν αυταρχισμό των καθηγητών. Και σας μιλώ εγώ για αυταρχισμό καθηγητών, όντας η ίδια μέλος της πανεπιστημιακής κοινότητας.

Η αυτοτέλεια, λοιπόν, μαζί με αξιολόγηση είναι αυτή που θα δώσει το μέλλον στα ελληνικά πανεπιστήμια και με επαρκή χρηματοδότηση. Άρα, να έχουμε τετραετή πλάνα των πανεπιστημίων με επαρκή και ουσιαστική χρηματοδότηση. Ούτε αυτό κάνει ο νόμος.

Και τέλος, τι κάνει ο νόμος για εκείνο το ταλαίπωρο άσυλο, που είναι η σημαία της διακίνησης των ελεύθερων ιδεών. Κανείς δεν λέει -και πάλι εκεί παίζετε με το φόβο των πολιτών- από εμάς ότι πρέπει να γίνονται όλα γίνονται στους χώρους, γύρω από τα πανεπιστήμια και μέσα στα πανεπιστήμια. Όμως, γιατί δεν εφαρμόζετε το νόμο και γιατί φέρνετε μ' αυτό το νομοσχέδιο μία ασαφέςστατη διάταξη, η οποία είναι και αντισυνταγματική; Ουδεμία ποινή, κανένα έγκλημα, χωρίς προσδιορισμένο νόμο, λέει το Σύνταγμα. Για να το πω λατινικά και να θυμηθώ τον κ. Πολύδωρα, *nullum crimen, nulla poena sine lege*, κύριε Πολύδωρα. Εσείς έχετε εξαπολύσει τους «πραιτορες» τους δικούς σας για να εκφοβίζουν τον κόσμο και φέρνετε τώρα αυτή τη διάταξη για το άσυλο, θολώνοντας για άλλη μία φορά τα νερά, διότι είστε μια Κυβέρνηση, η οποία είναι αόριστη, θολή. Υποθάλπει την ταραχή στα πανεπιστήμια, για να επιβάλει τη δική της παντοκρατορία. Αυτοί είστε και πρέπει γρήγορα να φύγετε με εκλογές.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Φίλιππος Πετσάλλης): Έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι από τα άνω δυτικά θεωρεία παρακολουθούν τη συνεδρίασή μας, αφού πρώτα ξεναγήθηκαν στην έκθεση της αίθουσας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» με θέμα: «Οι Έλληνες της Διασποράς 15ος-21ος αι.» καθώς και στους λοιπούς χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων, σαράντα πέντε μαθητές και μαθήτριες και δύο συνοδοί καθηγητές από το Λύκειο της Ελληνογερμανικής Σχολής Αθηνών.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Στα γερμανικά πιστεύω θα λέγαμε *wir heissen sie willkommen*.

Το λόγο έχει ο συνάδελφος Βουλευτής του ΠΑ.ΣΟ.Κ., κ. Βασίλειος Κεγκερογλου.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΕΓΚΕΡΟΓΛΟΥ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, από τη δεκαετία του 1980, μέχρι τη δεκαετία του 2000, πολλά άλλαξαν για την Ελλάδα και τους Έλληνες. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. με σχέδιο, στρατηγική και στόχους, δούλεψε μαζί με τους πολίτες και μετέτρεψε την Ελλάδα από μία περιφερειακή και υποανάπτυκτη χώρα των Βαλκανίων, σε μία αναπτυσσόμενη χώρα στα Βαλκάνια. Οι Έλληνες από μετανάστες που αναζητούσαν δουλειά στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο, σήμερα δίνουν δουλειά σε μετανάστες από όλο τον κόσμο. Για τη θετική αυτή εξέλιξη η Νέα Δημοκρατία δεν έχει προσφέρει σχεδόν τίποτα σ' αυτό τον τόπο.

Από το 1979 μέχρι σήμερα 2007, είκοσι οκτώ χρόνια μας χωρίζουν, αλλά τα κοινά στοιχεία είναι πολλά. Κατ' αρχάς, και τότε και τώρα υπήρχε η ανάγκη για ουσιαστική στήριξη και αναβάθμιση της εκπαίδευσης και ιδιαίτερα του ελληνικού πανεπιστημίου. Το 1979 είχε ξεκινήσει μία νέα εποχή για την Ευρώπη και έπρεπε να ανταποκριθούμε. Το 2007 βρισκόμαστε μπροστά στην πραγματικότητα της παγκοσμιοποίησης, χρειαζόμαστε

ένα νέο ελληνικό πανεπιστήμιο, που θα αντιμετωπίσει με ίσους όρους τον ανταγωνισμό στην Ευρώπη και στον κόσμο και πρέπει να ανταποκριθούμε. Δυστυχώς και τότε και σήμερα, δεν υπάρχει σχέδιο. Δεν υπάρχει πολιτική για τις ανάγκες της εποχής. Και τότε και σήμερα, την ευθύνη διακυβέρνησης έχει η Νέα Δημοκρατία. Πρωθυπουργός και τότε και σήμερα, Καραμανλής. Υπουργός Παιδείας, Υφυπουργός, και τότε και σήμερα, Ταλιαδούρος. Σύμπωψη, θα μου πείτε. Και τότε και σήμερα, ακολουθούνται αυταρχικές κυβερνητικές μέθοδοι. Και τότε και σήμερα, χάος και αναστάτωση στην εκπαίδευση.

Τότε ο Κυβερνητικός Εκπρόσωπος μιλούσε για οργανωμένες μειοψηφίες που αντιδρούσαν. Και σήμερα ο σύγχρονος λόγος του «κυβερνητικού εκπροσώπου προπαγάνδας», στα ίδια λόγια περιορίζεται. Και τότε και σήμερα, η Κυβέρνηση με την πολιτική της προκαλεί καταλήψεις. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, και τότε και σήμερα, στις αγορεύσεις της Δεξιάς για οργανωμένες μειοψηφίες, η εκπαιδευτική κοινότητα, οι φοιτητές, οι καθηγητές, μαζί με την κοινωνία της έδωσαν μαζική απάντηση. Τότε, χωρίς διάλογο, ψηφίστηκε ο ν. 815 για τα πανεπιστήμια, χωρίς ποτέ να εφαρμοστεί. Και σήμερα, χωρίς ίχνος διαλόγου πάλι, ξαναψηφίζεται ο τριαντάρης πια 815, που φαίνεται ότι θα έχει την ίδια τύχη. Και τότε και σήμερα, μιλούν, ψευδολογώντας για μεταρρύθμιση. Τότε, ένα χρόνο περίπου μετά, θυμίζω ότι οι Έλληνες πολίτες μπροστά στα αδιέξοδα που δημιούργησε η Δεξιά για τη χώρα και τους Έλληνες, έδωσαν το 1981 την εντολή για κυβέρνηση στο ΠΑ.ΣΟ.Κ.

Και σήμερα, βλέποντας τον κατήφορο στον οποίο μας οδηγεί η ίδια συντηρητική πολιτική της Δεξιάς οι πολίτες φωνάζουν «φτάνει πια» και εναποθέτουν τις ελπίδες τους ξανά στη δημοκρατική παράταξη. Τότε μετά τη λαϊκή εντολή του '81, ένα χρόνο μετά ψηφίστηκε μετά από πραγματικό διάλογο ο πιο σύγχρονος νόμος πλαίσιο στην Ευρώπη, που έδωσε πνοή και δύναμη στα πανεπιστήμια για δύο δεκαετίες και πλέον. Και σήμερα οι πολίτες κρατούν στα χέρια τους το πρόγραμμα του ΠΑ.ΣΟ.Κ., το πραγματικό μεταρρυθμιστικό σχέδιο που έχει ανάγκη ο τόπος. Με το πρόγραμμα μπορούν να ελπίζουν ξανά, ιδιαίτερα οι νέοι της πατρίδας μας. Και σήμερα το ΠΑ.ΣΟ.Κ. θα δώσει τη λύση.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τα κράτη και οι κοινωνίες που θέλουν να έχουν ισότιμο ρόλο στις νέες ευρωπαϊκές και διεθνείς εξελίξεις που διαμορφώνει η παγκοσμιοποίηση, θα πρέπει να διαθέτουν σχέδιο για την οικονομική και κοινωνική τους ανάπτυξη, σχέδιο και πολιτικές που θα δίνουν προτεραιότητα στον κρίσιμο ρόλο της παιδείας και θα στηρίζουν τον ουσιαστικό ρόλο της εκπαίδευσης. Η Ελλάδα πρέπει να στοχεύει σε ένα ισχυρό ευρωπαϊκό αλλά και διεθνή ρόλο με δυνατή οικονομία, αλλά και μια δίκαιη κοινωνία συνοχής και αλληλεγγύης. Το μέλλον της χώρας μας και της νέας γενιάς χρειάζεται μία παιδεία για όλους ανεξάρτητα από την κοινωνική τους θέση. Χρειαζόμαστε ένα νέο εκπαιδευτικό σύστημα από την Πρωτοβάθμια ως την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Χρειαζόμαστε ένα νέο δημόσιο πανεπιστήμιο που θα ανταποκρίνεται στις αναπτυξιακές προσδοκίες της ελληνικής κοινωνίας.

Η αδυναμία της Κυβέρνησης Καραμανλή -που είναι εμφανής- να ανταποκριθεί σε αυτό το σύγχρονο αίτημα την οδήγησε τρία χρόνια τώρα στη συνειδητή επιλογή της απαξίωσης της δημόσιας εκπαίδευσης. Οι δημόσιες δαπάνες για την παιδεία συνεχώς μειώνονται, ενώ τα βάρη για την κάθε οικογένεια συνεχώς αυξάνονται. Ο δημοκρατικός διάλογος αντικαταστάθηκε από τον αυταρχισμό. Σημαντικές αρμοδιότητες άλλωστε του Υπουργείου Παιδείας τις διαχειρίζεται ο κ. Πολύδωρας.

Η Κυβέρνηση ως τελευταία σανίδα σωτηρίας επέλεξε την όξυνση και την πώληση, που κρατούν ερμητικά κλειστά τα πανεπιστήμια. Πιστεύετε άραγε, κύριοι της Κυβέρνησης, ότι με αυτόν τον τρόπο μπορείτε να κρατηθείτε γαντζωμένοι στην εξουσία; Δικαιούσθε, κύριοι της Κυβέρνησης, γι' αυτήν σας την σκοπιμότητα να ποδοπατείτε τη ζωή και τα όνειρα των νέων;

Οι ρυθμίσεις του νομοσχεδίου σας είναι πρόχειρες, αποσπασματικές αλλά και αντιφατικές. Το ίδιο το νομοσχέδιο είναι πρόχειρα γραμμένο. Θυμίζω την κοινωνική ανάπτυξη της κοινωνίας. Κυρίως, όμως, είναι συντηρητικές διευθετήσεις για το

χθες και απέχουν πολύ για τις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις για το μέλλον. Η Νέα Δημοκρατία παραμένει προσκολλημένη στο παρελθόν του 1980 και φορά ωτοασπίδες στο κάλεσμα του μέλλοντος.

Η ανάγκη για αναβάθμιση της ποιότητας σπουδών δεν απασχολεί το νομοσχέδιο. Τα τετραετή ακαδημαϊκά προγράμματα που καθιερώνονται θυμίζουν περισσότερο τα προικοσύμφωνα που έχουν καταργηθεί εδώ και είκοσι πέντε χρόνια, παρά ισότιμες συμφωνίες πολιτείας και αυτοδιοικουμένων πανεπιστημίων με στόχους, υποχρεώσεις, δικαιώματα αλλά και χρηματοδότηση.

Ας δούμε, όμως, και ένα θέμα που έχει πολυδιαφημιστεί, τους λεγόμενους αιώνιους φοιτητές. Ενώ με το ισχύον πλαίσιο η φοιτητική μέριμνα παραδείγματος χάριν, για ένα τμήμα πενταετούς διάρκειας παρέχεται για επτά περίπου χρόνια, εσείς το επεκτείνετε στο δέκα χρόνια, δίνετε δηλαδή κίνητρο για να μην τελειώσει στα πέντε χρόνια ο φοιτητής και να κάτσει στα δέκα χρόνια.

Καμιά αναφορά για την ανάγκη εκπροσώπησης στα όργανα των φοιτητών που είναι μόνο στην κανονική διάρκεια της θητείας. Κανένας εσωτερικός κανονισμός δεν θα ψηφιστεί, εάν δεν έχει την έγκριση του ιδιαίτερου γραφείου του Υπουργού. Μιλάτε για αυτοδιοίκηση, αλλά οι ρυθμίσεις σας οδηγούν στον ασφυκτικό κρατικό έλεγχο που ποδηγετεί την ακαδημαϊκή ελευθερία.

Αυτοτέλεια και αξιολόγηση, κύριοι συνάδελφοι, πάνε μαζί. Αξιολόγηση δεν μπορεί να γίνει χωρίς ουσιαστική αυτοτέλεια των πανεπιστημίων, αλλά και αυτοτέλεια δεν υπάρχει χωρίς αξιολόγηση και κοινωνικό έλεγχο. Είναι χωρίς νόημα και περιοχόμενο.

Οι αναγκαίες αλλαγές προϋποθέτουν ένα αξιολογικό πλαίσιο χρηματοδότησης που σήμερα δεν υπάρχει. Η έκθεση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους άλλωστε αναφέρει «καμιά επιβάρυνση για τον κρατικό προϋπολογισμό από το συγκεκριμένο νομοσχέδιο». Αυτό δείχνει και την κενότητα των λόγων σας περί χρηματοδότησης.

Η κοινωνία, κύριοι συνάδελφοι, ζητά ανοιχτά πανεπιστήμια και εσείς, κύριοι της Κυβέρνησης, την παραπλανάτε, δείχνοντας ως φταίχτες μόνο τους φοιτητές και τους καθηγητές, ενώ είστε φταίχτες οι ίδιοι. Οι πολίτες είναι πεπεισμένοι πια ότι η Νέα Δημοκρατία είναι ανήμπορη να προχωρήσει σε πραγματικές μεταρρυθμίσεις. Στηρίζουν τις ελπίδες τους ξανά στο ΠΑ.ΣΟ.Κ. για την αναβάθμιση της παιδείας των Ελλήνων. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. στηρίζει τη δημόσια εκπαίδευση. Δεσμεύεται για την κατά προτεραιότητα επένδυση στη γνώση και τις αξίες και εγγυάται το δικαίωμα στη γνώση για όλους τους Έλληνες. Εμείς θέλουμε πανεπιστήμια και Τ.Ε.Ι. με διεθνή ρόλο, αυτόνομα και αυτοδιοικούμενα, με αναβαθμισμένα προγράμματα σπουδών, με επαρκή κρατική χρηματοδότηση, ισχυρούς μηχανισμούς κοινωνικής λογοδοσίας και απόλυτη διαφάνεια.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το ΠΑ.ΣΟ.Κ. για όλους αυτούς τους λόγους καταψηφίζει συνολικά το νομοσχέδιο που μας γυρίζει πίσω. Οι εκλογές που έρχονται άλλωστε στην ώρα τους -θα έρθει η ώρα τους- θα δώσουν οριστική λύση στο πρόβλημα της χώρας και σ' όλα τα άλυτα προβλήματα που αφήνετε πίσω στο φεύγα σας.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Το λόγο έχει ο συνάδελφος Βουλευτής του ΠΑ.ΣΟ.Κ. κ. Έκτορας Νασιώκας.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΖΕΚΗΣ: Οι άλλοι διαγράφονται, κύριε Πρόεδρε; Ο Κανονισμός λέει ότι, αν δεν είναι εδώ κάποιος συνάδελφος να μιλήσει, διαγράφεται.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Υπήρξε παράκληση όμως και υπάρχει και μια πρακτική, εφ' όσον έχουν αυτήν την υποχρέωση και για λόγους αντικειμενικούς δεν μπορούν να είναι εδώ, να ομιλήσουν αργότερα.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΖΕΚΗΣ: Για να μιλήσουμε και εμείς. Αφού είμαστε εμείς εδώ, ας καλύψουμε το κενό και ας πάνε στη θέση μας.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Θα δοθεί η δυνατότητα πάντως και σε εσάς να μιλήσετε, κύριε συνάδελφε.

Ορίστε, κύριε Νασιώκα.

ΕΚΤΟΡΑΣ ΝΑΣΙΩΚΑΣ: Κύριε Πρόεδρε, κύριε Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σήμερα ο μήνας έχει 7 Μαρτίου. Τρία χρόνια Νέας Δημοκρατίας και η Νέα Δημοκρατία γιορτάζει. Αλήθεια, τι γιορτάζει; Τα μεγαλύτερα, τα περισσότερα προβλήματα που φόρτωσε στις πλάτες των πολιτών; Τρία χρόνια πριν όλα ήταν καλύτερα γι' αυτούς.

Σήμερα οι πολίτες διακατέχονται από έντονη απαισιοδοξία και αντιμετωπίζουν απρόβλεπτα αδιέξοδα. Και όλα αυτά είναι συνεπακόλουθα της ταξικής πολιτικής της Νέας Δημοκρατίας υπέρ των ολίγων, μιας πολιτικής που οδήγησε τους πολίτες σε πολύ δυσκολότερη θέση και έφερε δραματική μείωση των εισοδημάτων μεγάλων τάξεων, με πρώτους τους αγρότες που σήμερα βρίσκονται στους δρόμους και υπάρχει και το παράδοξο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Κυβέρνηση να διαβεβαιώνει τους αγρότες ότι το εισόδημά τους αυτήν την τριετία αυξήθηκε, με τους μικρομεσαίους επαγγελματίες, με την περιφέρεια να βρίσκεται σε υστέρηση με τα εκατόν ογδόντα εννέα έργα, με τα μεγάλα έργα της περιφέρειας που απεντάχθηκαν από Γ' Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης και τώρα κατατίθενται ως γέφυρες για το Δ' Κοινοτικό Πλαίσιο, με το κοινωνικό κράτος που υποβιβάζεται και υποβαθμίζεται και οι ευαίσθητες κοινωνικές ομάδες του πληθυσμού είναι αυτές που πλήττονται περισσότερο.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα, όμως της αδιέξοδης πολιτικής της Κυβέρνησης είναι η παιδεία. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα ταξικής αντιταξικής πολιτικής από ό,τι έκανε στην εκπαίδευση και στην παιδεία αυτά τα τρία χρόνια η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας δεν υπήρξε. Ίσως υπήρξε δεκαπέντε χρόνια πριν, η περίοδος Τεμπονέρα, ίσως και παλιότερα, αλλά πάντως σε περιόδους διακυβέρνησης της χώρας από τη συντηρητική παράταξη, όταν η χώρα και η νεολαία μας και η παιδεία μπαίνει σε περιπέτεια.

Τι έκανε αυτά τα τρία χρόνια; Μείωση της χρηματοδότησης, καμία ποιοτική παρέμβαση ούτε στη λειτουργία ούτε στο πρόγραμμα ούτε στο περιεχόμενο σπουδών, περιορισμό της πρόσβασης και κυρίως και περισσότερο στις χαμηλότερες οικονομικές τάξεις και βεβαίως συντηρητικοποίηση και κομματικοποίηση της εκπαίδευσης. Παραδείγματα: Μείωση της χρηματοδότησης; Τρεις συνεχείς προϋπολογισμοί με χαμηλότερο ποσοστό. Πού είναι η δέσμευση της Κυβέρνησης, του κόμματος της Νέας Δημοκρατίας, του κυρίου Πρωθυπουργού προσωπικά δέκα μήνες μετά την ανάληψη της ευθύνης της διακυβέρνησης της χώρας, όταν είπε ότι σταδιακά μέσα στην τετραετία θα φτάσουμε στο 5% του ΑΕΠ; Έχουμε πραγματική μείωση. Ποιοτική παρέμβαση; Έρευνα; Προγράμματα σπουδών; Τι να σας πω; Καμία ουσιαστικά βιβλιοθήκη δεν ξεκίνησε.

Να σας θυμίσω μόνο ότι στη Σχολή Καλών Τεχνών της Θεσσαλονίκης η βιβλιοθήκη είναι κλειστή τρία χρόνια τώρα. Και μιλάτε για εκπαίδευση και για έρευνα;

Η συντηρητικοποίηση και η κομματικοποίηση φάνηκε με την απόφαση σας μέσα σε μία νύχτα να αντικαταστήσετε όλους τους προϊσταμένους με «ταξικά γαλάζιους», «βαθιά γαλάζιους» προϊσταμένους σε όλη τη μέση εκπαίδευση παραδείγματος χάριν. Και βεβαίως έρχομαι στον περιορισμό της πρόσβασης στα Α.Ε.Ι. και Τ.Ε.Ι. με στοιχεία δικά σας, κύριε Υφυπουργέ, του Υπουργείου. Αφορούν το Νομό της Λάρισας αλλά ισχύει το ίδιο για όλη την Ελλάδα.

Μειώθηκαν, με το τέχνασμα της βάσης του «10» που επικοινωνιακά εκμεταλλευτήκατε πάρα πολύ, αυτοί που εισάγονται στην Ανώτατη Εκπαίδευση. Στο Νομό της Λάρισας είχαμε εισαγωγή το 2003-2004 του 80% αυτών που έδιναν εξετάσεις. Θα καταθέσω τα στοιχεία. Το 2005-2006 από το 80,36% πήγαμε στο 67,70%. Δηλαδή είχαμε 13% λιγότερο. Και αν ήταν αυτή η μόνη μείωση θα είχε μία λογική. Θα σας δώσω τα στοιχεία κατά επαρχία για να δείτε ποιοι ακριβώς κάτοικοι, ποιες κυρίως περιοχές επλήγησαν από το δικό σας μέτρο.

Στην πόλη της Λάρισας η μείωση ήταν 12%. Στην επαρχία της Λάρισας η μείωση ήταν 10% παραπάνω, 22%. Στην επαρχία της Ελασσόνας από 75% πετύχαιναν από αυτούς που έδιναν εξετάσεις τώρα πετυχαίνει το 54%. Στην επαρχία των Φαρσάλων από 77,85% τώρα πετυχαίνει το 63,46%. Στην επαρχία του Τυρνάβου από το 84% τώρα πήγαμε στο 66% και στην υπόλοιπη

επαρχία δηλαδή στις μικρότερες περιοχές από το 76% που πετύχαινε τώρα πέτυχε το 44%. Ένα στα δύο παιδιά έμεινε έξω.

Και δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς με τη χρηματοδότηση που κάνετε και με την ταξική σας πολιτική και θα σας δώσω εδώ και ένα ακόμα στοιχείο και θα τα καταθέσω. Οι ώρες ενισχυτικής διδασκαλίας, η παράκαμψη των φροντιστηρίων, η ενίσχυση των μαθητών μειώθηκαν σαν γενικό σύνολο 37%, στην πόλη της Λάρισας 39,56% και στην επαρχία στο σύνολό της 32,04%. Αυτή λοιπόν είναι η πολιτική σας αυτά είναι τα αποτελέσματα της πολιτικής σας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η παιδεία είναι εθνικό θέμα, το εκμεταλλεύεστε όμως επικοινωνιακά και εκμεταλλεύεστε και τη θέληση των πολιτών, την πραγματική θέληση για να αλλάξει ο χώρος της παιδείας. Κρατάτε το χώρο της εκπαίδευσης σε αναταραχή. Έχετε τα πανεπιστήμια κλειστά, οδηγείτε σε κινητοποιήσεις τις οποίες διατηρείτε, βάζετε τους κουκουλοφόρους, έχετε τους γονείς τους φοιτητές τους δασκάλους σε ομηρία. Εκμεταλλεύεστε το χώρο της παιδείας, όπως λέγατε για το άρθρο 16, τώρα για το νόμο πλαίσιο, για εκλογική ετοιμότητα και για κομματική εκμετάλλευση. Και φέρνεται, αυτό που λέτε, νόμο πλαίσιο που όχι μόνο δεν είναι μεταρρύθμιση αλλά είναι επιμέρους αλλαγές που σύγχυση μόνο μπορούν να δημιουργήσουν και όχι να βοηθήσουν, όπως το άσυλο παραδείγματος χάριν όπου το υπάρχον πλαίσιο είναι επαρκέστατο αρκεί να υπάρξει η βούληση.

Δεν έχετε καμία από τις βασικές αρχές που χρειαζόταν να έχει το νομοσχέδιό σας, μεγαλύτερη αυτονομία περισσότερη χρηματοδότηση, καλύτερη πρόσβαση, ποιοτική αναβάθμιση και έρευνα, οριζόντια διακίνηση. Πέντε αρχές που διέπουν οποιαδήποτε μεταρρύθμιση οπουδήποτε στην Ευρώπη και την Αμερική δεν τις συμπεριλαμβάνετε. Τι έχετε; Συγκεντρωτισμό, γραφειοκρατία, παρέμβαση στο χώρο των Α.Ε.Ι., στραγγαλισμό, έλεγχο και αυτό το ονομάζετε μεταρρύθμιση. Ονομάζετε δηλαδή την απορύθμιση, την παρέμβαση και την εκμετάλλευση, μεταρρύθμιση και πραγματικά σκεπτόμενοι τις μεγάλες μεταρρυθμίσεις του περασμένου αιώνα και ιδιαίτερα τη μεταρρύθμιση του 1964-1965 του Γεωργίου Παπανδρέου, του Λουκή Ακρίτα και κυρίως βεβαίως του Ευάγγελου Παπανούτσου νιώθουν όλοι οι πολίτες ότι όχι μόνο τους κοροϊδεύετε αλλά τους δημιουργείτε και ένα αίσθημα αγωνίας και θυμού. Εκείνη η μεταρρύθμιση άλλαξε την Ελλάδα. Τότε κατάφεραν να σπουδάσουν οι φτωχότεροι.

Έγινε μια επιστημονική, γνώσεως, ειρηνική επανάσταση. Και σήμερα, την περίοδο της παγκοσμιοποίησης και την περίοδο που η γνώση είναι κύριο χαρακτηριστικό και συγκριτικό πλεονέκτημα, τέτοια ανατροπή χρειάζεται και αυτή θα φέρουμε εμείς με το πρόγραμμα του ΠΑ.ΣΟ.Κ..

Κυρίες και κύριοι της Νέας Δημοκρατίας, καταψηφίζουμε την πολιτική των τριών χρόνων στην Παιδεία. Καταψηφίζοντας το νομοσχέδιο, καταψηφίζουμε και τα παιχνίδια που παίζετε στις πλάτες των πολιτών. Οι πολίτες καταλαβαίνουν και θα έρθει η στιγμή –δεν είναι μακριά– που θα αντιδράσουν και αυτό θα γίνει με πολύ σκληρό τρόπο.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Έκτωρ Νασιώκας καταθέτει για τα Πρακτικά τα προαναφερθέντα έγγραφα, τα οποία βρίσκονται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Το λόγο έχει ο Βουλευτής του ΠΑ.ΣΟ.Κ. κ. Θανάσης Παπαγεωργίου.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο μεγάλος δάσκαλος Δημήτρης Γλυνός, πριν από ογδόντα χρόνια, σε μια αντίστοιχη συζήτηση που γινόταν εκείνη την περίοδο για τη μεταρρύθμιση στην παιδεία έλεγε: «Δεν μπορεί να υπάρξει μεταρρύθμιση, μεταβολή, αλλαγή χωρίς τη συναίνεση του δασκάλου, χωρίς τη συναίνεση των εκπαιδευτικών. Δεν μπορεί –έλεγε– να υπάρξουν μεταβολές χωρίς αυτοί να εμπνέονται».

Αν δεν εμπνέονται λοιπόν, οι εκπαιδευτικοί, οι δάσκαλοι, οι

καθηγητές, η εκπαιδευτική κοινότητα δεν μπορεί να υπάρξει μεταβολή και τα όποια εγχειρήματα γίνονται για μεταβολές παραμένουν προγράμματα, παραμένουν νόμοι κενού περιεχομένου, παραμένουν διατάγματα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τι γίνεται σήμερα; Υπάρχει κλίμα συναίνεσης, διαλόγου για την όποια μεταβολή στο χώρο του πανεπιστημίου ή στο χώρο της παιδείας; Όχι, βέβαια. Αυτό που βιώνουμε όλοι είναι η εκτεταμένη διαταραχή, η πόλωση, οι αντιπαράθεσεις και η καθήλωση στο πανεπιστήμιο, αλλά και στην παιδεία γενικότερα. Αυτό είναι, δυστυχώς, το κλίμα στο οποίο ζούμε.

Τα τρία χρόνια που κυβερνά η Νέα Δημοκρατία τον τόπο μας, δυστυχώς, κατέδειξαν ότι δεν επήλθε καμία μεταβολή. Η παιδεία έχει καθλωθεί. Το πανεπιστήμιο, ιδιαίτερα τους τελευταίους έξι μήνες, έχει διαλυθεί κυριολεκτικά. Χάθηκαν ώρες, μάτωσαν άνθρωποι, εκπαιδευτικοί, φοιτητές, πιο μπροστά οι μαθητές. Σε μια πρωτόφαντη εκτεταμένη απεργία προσπάθησαν οι δάσκαλοι να αναδείξουν το πρόβλημα της πρωτοβάθμιας, όπως προσπάθησαν να αναδείξουν το πρόβλημα δίπλα τους και οι καθηγητές.

Δυστυχώς, η Κυβέρνηση από ό,τι φαίνεται δεν ενδιαφέρεται για συναίνεση, δεν ενδιαφέρεται για το διάλογο. Δυστυχώς αυτά τα χρόνια οδηγηθήκαμε στην ένταση και την παράλυση στο σύνολο και σε όλη τη δομή του εκπαιδευτικού συστήματος.

Τώρα, μετά από τρία χρόνια, η Κυβέρνηση έφερε ένα νομοσχέδιο το οποίο επικοινωνιακά βάπτισε ως μεταρρυθμιστικό εγχείρημα, προφανώς για να ικανοποιήσει τα αυτονόητα, τους δημοσκόπους και όσους θεωρούν ότι μπορεί να λυθεί το πρόβλημα της παιδείας, χωρίς τους εκπαιδευτικούς, χωρίς την εκπαιδευτική κοινότητα, χωρίς τους δασκάλους, χωρίς τους φοιτητές. Όντως χρειάζεται λύση αλλαγή ή τις αλλαγές στο πανεπιστήμιο.

Το νομοθέτημα, κυρίες και κύριοι της Κυβέρνησης, κατά τη γνώμη μου είναι κατώτερο των αναγκών και των απαιτήσεων που έχει η εκπαιδευτική κοινότητα και το πανεπιστήμιο. Πολύ εύστοχα, πάρα πολλοί συνάδελφοι, το χαρακτήρισαν σαν ένα άθροισμα διευθετήσεων, ένα άθροισμα μερεμετιών. Το χαρακτήρισαν σαν πρόχειρες αποσπασματικές διευθετήσεις και φυσικά το χαρακτήρισαν σαν ένα ανεπαρκές και ανεπεξέργαστο νομοθέτημα.

Με το νόμο αυτό, είναι σίγουρο ότι δεν θα λυθεί κανένα μα κανένα πρόβλημα και αυτό είναι που πρέπει να συζητήσουμε σε αυτή την Αίθουσα. Αυτό είναι που πρέπει να συζητήσουμε. Γιατί, όπως προείπα, η παιδεία απαιτεί κατά τη γνώμη μου πάνω από όλα προγραμματισμό, μακροχρόνιες διαδικασίες, συναίνεση, χρηματοδότηση, όλα αυτά που διαπιστώσαμε και συνομολογήσαμε σ' αυτή την Αίθουσα ότι είναι προϋποθέσεις για μεταβολές στην παιδεία και την εκπαίδευση.

Χωρίς συναίνεση, χωρίς πρόγραμμα, χωρίς ενίσχυση της αυτονομίας των πανεπιστημίων, χωρίς αναβάθμιση του περιεχομένου των σπουδών δυστυχώς, κυρίες και κύριοι, δεν λύνεται κανένα μα κανένα πρόβλημα στην παιδεία και την εκπαίδευση.

Αντίθετα, με αυτό το νομοσχέδιο δημιουργείται για μια ακόμη φορά ένα γραφειοκρατικό σύστημα διοίκησης του πανεπιστημίου ή ενισχύεται, εν πάση περιπτώσει, ο συγκεντρωτισμός και η γραφειοκρατία αναφορικά με τον τρόπο διοίκησης και αντιμετώπισης του πανεπιστημίου. Είναι δυνατόν, να πιστεύουμε ότι αυτό το νομοθέτημα θα λύσει προβλήματα στην παιδεία όταν δεν απαντά στο πρόβλημα, ουσιαστικά, της αυτονομίας, δεν απαντά στο πρόβλημα της χρηματοδότησης, δεν απαντά στο πρόβλημα της οριζόντιας κινητικότητας, δεν απαντά στο πρόβλημα της ενίσχυσης της έρευνας και της καλύτερης πρόσβασης στα πανεπιστήμια;

Εν τω μεταξύ τι κάνατε τρία χρόνια, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας, που τώρα θεωρείτε ότι μπορείτε να αλλάξετε τα πράγματα στην παιδεία; Μειώσατε τη χρηματοδότηση στην παιδεία. Μειώσατε τη δυνατότητα πρόσβασης στο Πανεπιστήμιο. Τι κάνατε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, που είναι και το χειρότερο; Μειώσατε την προσδοκία των Ελλήνων, των εκπαιδευτικών, των μαθητών, των φοιτητών. Αυτό είναι το χειρότερο που κάνατε. Μειώσατε την προσδοκία που έχουν οι

γονείς να σπουδάσουν τα παιδιά τους, τα παιδιά να γίνουν καλοί επιστήμονες, να εξοπλιστούν με γνώσεις και εφόδια προκειμένου να μπουν στην αγορά εργασίας, να δημιουργήσουν οικογένειες, να προσφέρουν στην κοινωνία και στην οικονομία.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σας το λέω με λύπη ότι μ' αυτό το νομοθετικό εγχείρημα δεν θα γίνει τίποτα. Εδώ θα είμαστε –καλά να' μαστε- και θα δείτε ότι μετά από ένα-δύο χρόνια δεν θα γίνει τίποτα στο χώρο του πανεπιστημίου.

Και να αναφερθώ σε δύο-τρία συγκεκριμένα θέματα. Είναι δυνατόν σ' αυτό το ελλιπές νομοσχέδιο, σ' αυτό το κατασκευασμα, να μην λέτε τίποτα για τα Τ.Ε.Ι., να μην αναφέρεστε πουθενά για τις ανάγκες ενίσχυσης των Τ.Ε.Ι., για αλλαγές στα Τ.Ε.Ι., για υποβόληση των Τ.Ε.Ι.; Και θέλετε αυτό το νομοσχέδιο να προσφέρει στην υπόθεση της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης; Είναι δυνατόν με μια ιδιότυπη προσέγγιση να φτιάχνετε νέου τύπου αδίκημα αναφορικά με το άσυλο; Και τόσα χρόνια, αυτό που έφταιξε στην προσπάθεια πάταξης του «εγκλήματος» στα πανεπιστήμια ήταν η έλλειψη νομικού πλαισίου, η έλλειψη νόμων; Όχι βέβαια. Ήταν γιατί έλειψε η βούληση απ' όλους μας, αν θέλετε, πάνω απ' όλα από την πανεπιστημιακή κοινότητα. Διότι νομικό πλαίσιο υπήρχε. Δεν χρειαζόταν, δεν ήταν μείζονος σημασίας προτεραιότητα η μεταβολή στο άσυλο σήμερα.

Είναι δυνατόν, να μιλάτε για τετραετή προγραμματισμό και τετραετίες συμφωνίες όταν δεν υπάρχει στοιχειώδης πρόβλεψη για αντίστοιχα ποσά, για αντίστοιχα budgets, για αντίστοιχους προϋπολογισμούς; Κενό γράμμα θα είναι. Θα πηγαινοέρχονται οι προγραμματισμοί και τα χαρτιά από το Υπουργείο στα πανεπιστήμια και στις γραμματείες και δεν θα υπάρχει καμία δυνατότητα να υλοποιηθεί καμιά, μα καμιά πολιτική απ' αυτές τις οποίες υπονοείτε ή θεωρείτε ότι προβλέπεται το νομοσχέδιο. Στην πράξη δεν θα υπάρχει τίποτα, διότι υποχρηματοδοτείται η παιδεία. Αυτό είναι το ουσιαστικό.

Είναι δυνατόν, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να θεωρείτε ότι πρέπει να ανοίξει πάλι μια διαδικασία εσωτερικών κανονισμών και να οπισθοδρομεί όλη η προσπάθεια που έγινε αυτά τα χρόνια να φτιαχτούν εσωτερικοί κανονισμοί έστω και ελλειμματικά, έστω και αν δεν έγιναν όπως απαιτούν οι καιροί; Νομίζω ότι η ίδια η πανεπιστημιακή κοινότητα, οι ίδιοι οι καθηγητές, οι ίδιοι οι δάσκαλοι με τους φοιτητές μπορούν να φτιάξουν σύγχρονους εσωτερικούς κανονισμούς που να ανταποκρίνονται στις ανάγκες του πανεπιστημίου.

Για τις βιβλιοθήκες, μήπως λέτε τίποτα; Όχι βέβαια.

Αναφέρθηκα σε τέσσερα-πέντε παραδείγματα για να καταδειχθεί ότι αυτό το νομοσχέδιο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν απαντά σε τίποτα απ' αυτά που αποτελούν τις ανάγκες της παιδείας. Δυστυχώς, αποτελεί για μια ακόμη φορά ένα σημείο άκαιρης τριβής, τριβής χωρίς ουσία. Και μην ξεχνάτε, ότι στα ζητήματα της παιδείας πάρα πολλοί ήταν αυτοί –και από το χώρο το δικό μας- που θεώρησαν ότι μπορούν να τα αλλάξουν χωρίς τη συναίνεση, χωρίς τη βούληση, χωρίς τη συμφωνία, χωρίς διάλογο. Θεώρησαν και σ' εμάς, στην δικιά μας παράταξη, σε πάρα πολλές των περιπτώσεων, ότι με πόλωση, με εσπιθελισμό, με επιβολή μπορούν να επιφέρουν αλλαγές. Δεν ήρθαν οι αλλαγές. Δεν θα έρθουν και τώρα οι αλλαγές και αυτό είναι στο τέλος-τέλος ο λογαριασμός που θα πληρώσει πάνω απ' όλα η κοινωνία, οι φοιτητές, οι καθηγητές.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η διαταραχή και οι μεταβολές, που υποτίθεται επιχειρείτε, επιφέρουν πολύ μεγαλύτερο κόστος απ' αυτό το οποίο θεωρείτε εσείς ότι είναι όφελος. Δυστυχώς, αυτή είναι η σκληρή πραγματικότητα. Θα φυσικά τώρα πια, μιας και μπαίνουμε σε προεκλογική περίοδο, μιας και στήνεται το σκηνικό, είναι η ώρα πια να απαντήσουν κάποιοι άλλοι, να απαντήσει ο λαός για το αν οι πολιτικές αυτές είναι ατελέσφορες, για το αν κάποιες άλλες πολιτικές θα είναι τελέσφορες. Αυτό απαιτούμε, αυτό θέτουμε εδώ και πάρα πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα. Αυτό πρέπει να κάνετε, αν θέλετε να λύσετε το δράμα που ζει η παιδεία, που ζει η εκπαίδευση.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Φίλιππος Πετσάλινκος): Το λόγο έχει ο συνάδελφος, Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας, κ. Πάνος

Παναγιωτόπουλος.

ΠΑΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όταν πριν από λίγο καιρό συζητούσαμε τόσο στην Αρμόδια Επιτροπή για την Αναθεώρηση του Συντάγματος όσο και στην Ολομέλεια της Βουλής αυτή την κορυφαία υπόθεση της Συνταγματικής Αναθεώρησης και εξειδικεύαμε και εστιάζαμε την προσοχή μας στις προτεινόμενες αλλαγές στο άρθρο 16, τονίζαμε με τον πλέον κατηγορηματικό τρόπο και το έπιαττα και εγώ ως γενικός εισηγητής της Νέας Δημοκρατίας, ότι πριν από την αναθεώρηση του άρθρου 16 προηγούνται σημαντικά θεσμικά μέτρα για την αναβάθμιση του δημοσίου πανεπιστημίου και υπογραμμίζαμε ότι η αναβάθμιση του δημοσίου πανεπιστημίου αποτελεί για την Κυβέρνηση Καραμανλή κορυφαία εθνική και κοινωνική προτεραιότητα. Αυτή η υπόθεση λοιπόν, προχωρεί σήμερα και προχωρεί με αποφασιστικό τρόπο.

Ακούω από κάποιες πλευρές να διατυπώνεται μια κριτική άποψη ότι είναι, λέει, άτολμο και δεν είναι πλήρες το νομοσχέδιο. Το νομοσχέδιο της κ. Γιαννίκου αποτελεί μια πολύ σημαντική αρχή. Βεβαίως δεν λύνει όλα τα ζητήματα της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης, αλλά είναι ένα άλμα προς τα εμπρός, είναι μια σημαντική αρχή για την ουσιαστική αναβάθμιση του δημοσίου διαταξικού πανεπιστημίου και βεβαίως θα ακολουθήσουν και άλλα βήματα και άλλες σημαντικές μεταρρυθμίσεις προς την ίδια κατεύθυνση.

Τώρα άκουσα χθες από την πλευρά τόσο του ΠΑ.ΣΟ.Κ, τον κ. Κακλαμάνη, τον τέως Πρόεδρο της Βουλής, όσο και από την πλευρά των άλλων κομμάτων της Αντιπολίτευσης, τον κ. Αλαβάνο, τον Πρόεδρο του Συνασπισμού και άλλους, να καλούν την Κυβέρνηση να πάρει το νομοθέτημα αυτό πίσω.

Θεωρώ, κυρία Υπουργέ, ότι η κυβέρνηση εξάντλησε τα περιθώρια διαλόγου. Όπως ξέρετε είμαι υπέρ του διαλόγου και της κοινωνικής συναίνεσης και ήταν η βασική μου πυξίδα στα δύο χρόνια που κάναμε σημαντικές μεταρρυθμίσεις και στα εργασιακά και σε άλλα πεδία στο Υπουργείο Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας. Στη συγκεκριμένη όμως περίπτωση η Κυβέρνηση εξάντλησε τα περιθώρια του διαλόγου. Και αν –που δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση, κάνω υπόθεση εργασίας– κυρία Υπουργέ, περνούσε από την Κυβέρνηση έστω και για ένα δευτερόλεπτο η σκέψη να κάνει πίσω ή να ακολουθήσει βήμα σημειωτόν στις μεταρρυθμίσεις στην παιδεία, που αποτελούν καθολικό αίτημα του ελληνικού λαού, νομίζω ότι αυτό που θα μας απέμενε ήταν να τα μαζέψουμε και να πάμε σπίτι μας, διότι ο ελληνικός λαός μας εξέλεξε για να κυβερνήσουμε, μας εξέλεξε για να αλλάξουμε τα κακώς κείμενα και να ισώσουμε τα στραβά που υπάρχουν σ' αυτό τον τόπο. Δεν έχουμε δικαίωμα λοιπόν, να κάνουμε πίσω, ούτε, όπως λέμε στο ποδόσφαιρο, να ακολουθούμε την τακτική του «ροκανίσματος» του χρόνου. Μεταρρυθμίσεις λοιπόν, εδώ και τώρα, ουσιαστικές μεταρρυθμίσεις.

Ας δούμε σε τι κατάσταση παρέλαβε η Νέα Δημοκρατία το δημόσιο πανεπιστήμιο. Η πάλοι ποτέ αλήστου μνήμης εποχή της προικοδοτήσεως από τον αφέντη καθηγητή, τον πατέρα αφέντη καθηγητή της κορασίδης, της θυγατρός με την έδρα –υπήρξε και αυτή εποχή που έδινε ο πατέρας αφέντης καθηγητής ως προικοδοσία στην κόρη του την έδρα, στο γαμπρό που την παντρεύονταν– αυτή λοιπόν, η αλήστου μνήμης εποχή, που δεν την νοσταλγούμε καθόλου, έδωσε τη θέση της στην εποχή των κλειστών συντεχνιακών συμφερόντων και κυκλωμάτων. Μια κλειστή ομάδα διδασκόντων σε στενή συνεργασία με μια κλειστή ομάδα κατ' επάγγελμα συνδικαλιστών φοιτητών έχουν μετατρέψει τα πανεπιστήμιά μας, που έχουν τεράστιες και ουσιαστικές και ανεξάντλητες δυνατότητες, σε μια κάστα που εξυπηρετεί τα δικά τους και μόνο συμφέροντα και δεν αφορά η οποιαδήποτε πράξη ή πρωτοβουλία τους το δημόσιο συμφέρον, το συμφέρον της ελληνικής κοινωνίας.

Σ' αυτό το πλαίσιο λοιπόν τα τελευταία χρόνια είδαμε τα πανεπιστήμια να γνωρίζουν μια δραστητική υποβάθμιση της ποιότητας σπουδών και των πτυχίων τους, είδαμε να κλείνουν την πόρτα σε διαπρεπείς επιστήμονες, όπως ο Δημήτρης Νανόπουλος, στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο είδαμε να δημιουργείται μια νοοτροπία δημοσίου υπαλλήλου στη χειρότερη εκδοχή της,

στην κακή της εκδοχή.

Κοντά σ' αυτά είδαμε να καίγονται δημόσια κτήρια, τα οποία δεν είναι περιουσία ούτε του κ. Καραμανλή, ούτε του κ. Παπανδρέου, ούτε του κ. Αλαβάνου, ούτε της κ. Παπαρήγα, ούτε δική μας περιουσία! Είναι περιουσία του ελληνικού λαού, την οποία έδωσαν στο δημόσιο οι εθνικοί ευεργέτες ο Ζάππας, ο Τσώτσας, ο Πάντος, οι Αβέρωφ, για να μπορούν να διεκδικήσουν ένα καλύτερο μέλλον τα φτωχά παιδιά της ελληνικής οικογένειας και ιδιαίτερα τα παιδιά που δεν έχουν τη δυνατότητα να σπουδάσουν εκτός των ελληνικών συνόρων και διεκδικούν ένα «κοινωνικό διαβατήριο» μέσω των σπουδών τους για μια καλύτερη πορεία στην ελληνική κοινωνία.

Είδαμε λοιπόν αυτά τα κτήρια να πυρπολούνται από τους «γνωστούς αγνώστους», είδαμε το εθνικό μας σύμβολο να καίγεται μέσα και έξω από το δημόσιο πανεπιστήμιο και παραμένα τόσο καιρό οι λειτουργοί του ελληνικού πολιτικού συστήματος αδρανείς και αδιάφοροι. Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να συνεχιστεί, γιατί αποτελεί όνειδος για ολόκληρο τον πολιτικό κόσμο!

Είναι ψέμα ότι καταργούμε το άσυλο με το συγκεκριμένο σχέδιο νόμου. Το άσυλο θωρακίζεται και μπαίνει στη σωστή του βάση. Δεν είναι δυνατόν στο όνομα της ελευθερίας, της προστασίας της ελευθερίας, στη διακίνηση των ιδεών που είναι απαραίτητη και έχει κατακτηθεί με κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες να προσφέρεται στέγαστρο και καταφύγιο για κάθε είδους κακοποιό και εγκληματική πράξη.

Τώρα, το σχέδιο νόμου δίνει απάντηση στα βασικά ζητήματα: αξιολόγηση και στο πλαίσιο της αξιολόγησης θα πρέπει να δούμε και την αύξηση της χρηματοδότησης –να, αλλά για τα πανεπιστήμια τα οποία πιάνουν τους τόχους της αξιολόγησης– νέος τρόπος εκλογής μελών Δ.Ε.Π., νέος τρόπος εκλογής Πρυτανικών Αρχών, διεύρυνση της δημοκρατίας μέσα στο πανεπιστήμιο, θωράκιση του ασύλου και αποκατάσταση της πραγματικής εννοίας του ασύλου, κοινωνικά μέτρα για τους αδύναμους οικονομικά σπουδαστές, το θέμα των συγγραμμάτων.

Εγώ θέλω να επισημάνω εδώ, κυρία Υπουργέ, ότι πρέπει να κλείσετε τα αυτιά σας –και ξέρω την ευαισθησία σας, γιατί έχω την τιμή να γνωρίζομαι μαζί σας από τα έδρανα της Οργάνωσης Νέων της Νέας Δημοκρατίας– σε κάποιες νεοφιλελεύθερες σειρήνες. Δεν έχω τίποτα με τον Πρύτανη του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, αλλά θεωρώ πως αυτές οι απόψεις –αν μεταφέρθηκαν σωστά και τις διάβασα σωστά– ότι πρέπει οι φοιτητές που δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να εργάζονται και ότι πρέπει να καθιερωθούν δίδακτρα για όλους, είναι επικίνδυνες απόψεις.

Η δημόσια παιδεία πρέπει να παραμείνει δημόσιο αγαθό. Το δημόσιο πανεπιστήμιο πρέπει να διατηρήσει τον κοινωνικό του χαρακτήρα, αλλά όχι να πετιούνται χρήματα σε μία κατάσταση η οποία δεν έχει πάτο, να φεύγουν δηλαδή τα χρήματα του ελληνικού λαού προς κατευθύνσεις, στις οποίες δεν πιάνουν τόπο.

Τώρα, ο τόπος έχει ανάγκη –και καταλήγω κύριε Πρόεδρε– από ένα ουσιαστικό εθνικό σύστημα παιδείας, μέσα στο οποίο θα ενταχθούν όλες οι εκφάνσεις της εκπαιδευτικής δραστηριότητας.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε. Ένα λεπτό, με την κατανόησή σας.

Θεωρώ, κυρία Υπουργέ –ξέρω ότι έχετε την ευαισθησία– πως θα πρέπει με την ευκαιρία της ευρείας συζήτησης που γίνεται για τα θέματα της παιδείας να διευρύνουμε τα ζητήματα και να επεκταθούμε κάποια στιγμή και στην ποιότητα της παρεχόμενης εκπαίδευσης στις υπόλοιπες δύο βαθμίδες.

Να ξαναδούμε τα θέματα της γλώσσας, κυρία Υπουργέ, να δούμε γιατί από το εκπαιδευτικό σύστημα τα παιδιά μας, που καλούνται να διαχειριστούν μία γλώσσα τριών χιλιάδων ετών που αποτελεί τη βάση του γλωσσικού πολιτισμού όλων των υπολοίπων εθνών, βγαίνουν με γλωσσική αμάθεια ή γλωσσική ημιμάθεια. Αυτά πρέπει να τα λύσουμε.

Να δούμε γιατί δεν υπάρχει πραγματικά δωρεάν εκπαίδευση στην Ελλάδα! Ο Ο.Ο.Σ.Α. υπολογίζει ότι δυόμισι δισεκατομμύρια ευρώ βγάζει από την τσέπη της η ελληνική οικογένεια, τα

εκταμιεύει κάθε χρόνο, για υποστηρικτικές διδασκαλίες που αποτελούν ένα σύστημα υποστήριξης της υπάρχουσας παιδείας ή παραπαιδείας, γιατί ο βασικός εκπαιδευτικός κορμός δεν δίνει στα παιδιά τις γνώσεις που πρέπει να έχουν.

Κλείνω λέγοντας ότι το θέμα της παιδείας αποτελεί τη μεγάλη πρόκληση για όλο τον πολιτικό κόσμο. Ή θα κατοχυρώσουμε το μέλλον σ' έναν κόσμο χωρίς σύνορα ή θα χάσουμε το μέλλον. Και πρέπει να γνωρίζουμε ότι αν στους προηγούμενους αιώνες, στο 19ο και στον 20ο αιώνα, η ανισότητα μεταξύ των κοινωνικών ομάδων και των κοινωνικών τάξεων προσδιοριζόταν από την κατοχή των μέσων παραγωγής, στον 21ο αιώνα η ανισότητα αυτή θα προσδιορίζεται και θα καθορίζεται από την δυνατότητα πρόσβασης στα γνωστικά μέσα, στις νέες τεχνολογίες.

Ας μην καταστήσουμε τους ελληνόπαιδες στο παρόν και στο μέλλον παρίες της διεθνούς κοινότητας. Ας έχουμε τα παιδιά μας πρωταγωνιστές και πρωτοπόρους. Και αυτή τη διέξοδο μας τη δίνει μια γενναία μεταρρύθμιση στο χώρο της παιδείας.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Το λόγο έχει ο συνάδελφος Βουλευτής του ΠΑ.ΣΟ.Κ. κ. Βασίλειος Τόγιας.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΤΟΓΙΑΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ακούσαμε πριν από λίγο το συνάδελφο κ. Παναγιωτόπουλο να ανησυχεί και να εκφράζει αυτή την ανησυχία του στην κυρία Υπουργό μήπως και πάρει πίσω το νομοσχέδιο για την εκπαιδευτική πολιτική στο χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης γιατί, όπως είπε: «ο ελληνικός λαός μας έδωσε εντολή να κυβερνήσουμε».

Η δική μου απορία είναι η εξής: Πραγματικά η εντολή ήταν εντολή διακυβέρνησης. Μήπως όμως στο χώρο της παιδείας ήταν και «εντολή» να έχετε κλειστά πανεπιστήμια, γιατί το αποτέλεσμα της πολιτικής σας μετά από τρία χρόνια είναι ότι τα πανεπιστήμια είναι κλειστά. Αυτή είναι η πραγματικότητα, για να ξέρουμε σε ποια πραγματικότητα θα βασιζόμαστε, όταν μιλάμε.

Η υποβάθμιση της παιδείας και η σύγκρουση στο χώρο της, που ξεκίνησε από τις κατώτερες βαθμίδες, έφτασε στο χώρο των πανεπιστημίων και μετά από τρία χρόνια τα πανεπιστήμια είναι νεκρή φύση. Δεν λειτουργεί τίποτα. Ασχέτως προθέσεων –δεν θα κάνω εδώ δίκη προθέσεων– δεν πιστεύω ότι υπάρχει Κυβέρνηση, αν και αυτό θα μπορούσε να το υποθέσει κάποιος, γιατί η πολιτική της είχε και ένα σχεδιασμό συνειδητής υποβάθμισης και απαξίωσης της δημόσιας εκπαίδευσης και ειδικότερα της απαξίωσης του ελληνικού πανεπιστημίου.

Το πρώτο αποτέλεσμα της πολιτικής σας μετά από τρία χρόνια είναι αυτό. Η παιδεία είναι σε ώρα μηδέν. «Νεκρά πανεπιστήμια». Και εδώ δεν μιλάμε για καλά ή κακά πανεπιστήμια, μιλάμε για κλειστά πανεπιστήμια. Και ενώ έχετε στους οραματισμούς σας –που τους επικαλείστε στα λόγια– τις ευρωπαϊκές πραγματικότητες, τις εξελίξεις, τις σύγχρονες τεχνολογίες, είστε η μοναδική Κυβέρνηση –δεν πιστεύω ότι υπάρχει άλλο παράδειγμα στον κόσμο– που μετά από τρία χρόνια διακυβέρνησης δεν λειτουργεί τίποτα στον πιο κρίσιμο και αιχμηρό χώρο της εκπαίδευσης, τα ελληνικά πανεπιστήμια και τα τεχνολογικά ιδρύματα. Αυτό είναι το έργο σας. Αυτό το κάνατε.

Τι δεν κάνατε, όμως; Ισχυρίζεστε αυτόρεσκα ότι κάνετε μεταρρύθμιση. Αλλά, επιτέλους, δεν είναι ό,τι δηλώσει κανείς σε αυτή τη χώρα! Μεταρρύθμιση έχει γνωρίσει το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα. Κατά τη γνώμη μου, η κορυφαία μεταρρύθμιση ήταν το 1982.

Βέβαια εδώ θα κάνω και πάλι μια παραπομπή στον προηγούμενο συνάδελφο. Σωστά περιγράψατε, κύριε Παναγιωτόπουλε, το αλήστου μνήμης καθεστώς της έδρας. Πρέπει όμως να σας πω ότι αυτό το καθεστώς το συντηρούσε η ίδια πολιτική, που εξέφραζαν οι τότε κυβερνήσεις της Νέας Δημοκρατίας. Και αυτό το καθεστώς του αναρχισμού, του αυταρχισμού και του συντηρητισμού επιχειρήσατε με ένα ανάλογο νομοθέτημα το 1979 να το αναπαράγετε.

Το 1982 υπήρξε σοβαρή μεταρρύθμιση. Ξέρετε γιατί ήταν σοβαρή μεταρρύθμιση; Γιατί απαντούσε στο αίτημα της εποχής για ένα ανοικτό, σύγχρονο, συμμετοχικό πανεπιστήμιο. Ο θεσμός της έδρας καταργήθηκε και άρχισε να λειτουργεί το

εκπαιδευτικό σύστημα. Τα προγράμματα σπουδών άρχισαν να εκσυγχρονίζονται και ένας άνεμος δημιουργίας στην κυριολεξία διαπερνούσε τους πάντες: Την ακαδημαϊκή κοινότητα από τους φοιτητές και τους διδάσκοντες.

Αυτή η μεταρρύθμιση, που ήταν πραγματική μεταρρύθμιση, έκλεισε τον κύκλο της, γιατί είχε ένα μειονέκτημα το οποίο φάνηκε στην πορεία. Αυτό το μειονέκτημα ήταν ότι δεν μπορούσε έγκαιρα να λυθεί το πρόβλημα του κρατισμού και του κρατικού ελέγχου στα πανεπιστήμια.

Τα πανεπιστήμια, μετά από τόσα χρόνια σωστής και εύρυθμης λειτουργίας εκείνης της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης, δεν είχαν πλέον την ανάγκη από έναν «κρατικό μπαμπούλα», δεν είχαν ανάγκη από έναν παιδονόμο, δεν είχαν ανάγκη από πολιτικές καταστολής, δεν είχαν ανάγκη από το «μακρύ χέρι» του Υπουργείου Παιδείας, δηλαδή αυτά ακριβώς που κάνετε με την «ψευδομεταρρύθμιση».

Δεν νοείται νομοθέτημα να επεμβαίνει σε πλήρη αντιδιαστολή και αντίφαση με το αυτοδιοίκητο των πανεπιστημίων, σε τέτοια λεπτομέρεια, στην καθημερινή λειτουργία των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων. Αυτό είναι το δεύτερο ρεκόρ που έχετε. Δεν υπάρχει κανένα. Βρείτε εσείς ένα νόμο-πλαίσιο που να επεμβαίνει, τόσο λεπτομερειακά στη δημιουργία των πανεπιστημίων.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ (Υπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων): Το δικό σας, κύριε συνάδελφε.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΤΟΓΙΑΣ: Κυρία Υπουργέ, επειδή σας άκουσα, θα σας πω το εξής: Σας είπα για το δικό μας το 1982 και θα σας πω και κάτι άλλο. Με το νόμο του 1982 και το νόμο-πλαίσιο του 1982, πολλά απ' αυτά που λέτε και πανηγυρίζετε, δηλώνοντας ότι είναι μεταρρύθμιση, θα μπορούσαν άνετα να γίνουν.

Μα, είστε εκτός εποχής; Το ελληνικό Πανεπιστήμιο και η Τριτοβάθμια Εκπαίδευση δεν έχουν ανάγκη από ένα νομοθέτημα παρεμβατικό. Έχουν ανάγκη από μια πραγματική μεταρρύθμιση, από ένα νόμο-πλαίσιο που να απελευθερώσει δυνάμεις, με δύο προϋποθέσεις. Δώστε την πλήρη αυτοδιοίκηση στα εκπαιδευτικά ιδρύματα. Το κράτος, η πολιτεία να έχει την εποπτεία. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος από το να έχουμε ποιοτικό και ανταγωνιστικό Πανεπιστήμιο, ποιοτικά και ανταγωνιστικά Τεχνολογικά Ιδρύματα. Είναι η προϋπόθεση για την ποιότητα στη γνώση, είναι η προϋπόθεση για να απαντήσουμε θετικά στην αγωνία και στο αίτημα των νέων –και των οικογενειών τους– που λένε «θέλω να ξέρω τι σπουδάζω, να έχω ποιότητα στη γνώση, αντίκρισμα και αξία στο πτυχίο μου».

Μα, δεν θλίβεστε μετά απ' αυτή την κατάσταση, μετά από τη χρόνια αποτυχία της πολιτικής σας, όταν βλέπετε γονιούς να λένε –και είστε υπεύθυνοι γι' αυτό, είστε ηθικοί αυτουργοί– «λυπάμαι και το μετάνιωσα που δεν έστειλα το παιδί από το υστέρημα στο εξωτερικό»; Και αυτό, γιατί απαξιώνετε και υποβαθμίζετε το δημόσιο πανεπιστήμιο. Αυτά είναι λόγια γονιών, είναι λόγια νέων ανθρώπων και είναι το αποτέλεσμα της πολιτικής σας.

Όλο αυτό που είπατε «μεταρρύθμιση» είχε δύο άλλοθι. Κατά την προσωπική μου γνώμη, εάν δεν υπήρχαν αυτά τα δύο άλλοθι δεν θα φέρνατε καν νομοσχέδιο. Το πρώτο ήταν το άσυλο και το δεύτερο οι αιώνιοι φοιτητές. Με αυτά προσπαθήσατε να παίξετε επικοινωνιακά και να γίνετε αρεστοί. Και μάλιστα, ζητήσατε και τη συναίνεση για το θέμα των αιώνιων φοιτητών. Άκουσον άκουσον, νόμος να ρυθμίζει τη διάρκεια φοίτησης στα πανεπιστήμια το 2007!

Αυτή είναι η αντιμεταρρύθμιση, γιατί δεν είναι μεταρρύθμιση, δηλαδή το άσυλο μέσα σε ένα θολό τοπίο και η ρύθμιση των θεμάτων των αιώνιων φοιτητών. Δεν είναι μεταρρύθμιση αυτή. Διδασκαλία, γνώση, έρευνα, μεταπτυχιακά και παιδεία είναι θέματα απόντα από την πολιτική σας. Η πολιτική σας είναι αδιέξοδη και καταστροφική. Το έδειξε η πραγματικότητα και σ' αυτό τον ευαίσθητο τομέα. Επειδή μετά από τρία χρόνια υπήρξε αποτυχία πολιτικής, επειδή η παιδεία στην ουσία είναι επένδυση –και υπήρξε και χαμένη επένδυση των χρημάτων, πρώτα απ' όλα του ελληνικού λαού– και επειδή νομίζω ότι ο λαός έχει γνώση και προτάσσει την παιδεία σαν ένα από τα πρώτα θέματα που

έχει στη λογική του, θα είναι κριτήριο της καταψήφισης της πολιτικής σας και στις εκλογές, μαζί με όλα τα άλλα.

Προφανώς, δεν χρειάζεται να πούμε εμείς το αυτονόητο, ότι καταψηφίζουμε δηλαδή μία ανεπαρκή εκπαιδευτική πολιτική που οδήγησε την ανώτατη εκπαίδευση σε καταστροφή, μίζερια και κλείσιμο, σε ένα θολό και νεκρό τοπίο. Είναι υποχρέωσή μας. Αλλιώς, θα είμαστε και εμείς όπως και εσείς εκτός πραγματικότητας.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Το λόγο έχει η συνάδελφος Βουλευτής του ΠΑ.ΣΟ.Κ. κ. Ελπίδα Τσουρή.

ΕΛΠΙΔΑ ΤΣΟΥΡΗ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εάν έπρεπε με δυο κουβέντες να καταθέσουμε την άποψή μας για το νόμο πλαίσιο τον οποίο συζητάμε σήμερα, θα λέγαμε ότι δεν πρόκειται ούτε για νόμο ούτε για πλαίσιο, μέσα στο οποίο καλείται να λειτουργήσει –και μάλιστα να λειτουργήσει αποτελεσματικά– η ανώτατη εκπαίδευση.

Για μια ακόμα φορά βαφτίσαμε μεταρρύθμιση μία συρραφή διαχειριστικών και λειτουργικών ρυθμίσεων –ή αν προτιμάτε τροπολογιών– και επιλέξατε συνειδητά να επενδύσετε στην ασφάλεια των Ελλήνων πολιτών, την οποία οι ίδιοι δημιουργήσατε με την πολιτική και τους χειρισμούς σας. Παίζετε εν ου παικτοίς, αλλά αυτή τη φορά το παιχνίδι είναι επικίνδυνο και έχει ήδη θύματα. Και αν αυτά τα θύματα επρόκειτο να είναι μόνο η Κυβέρνηση και η πολιτική της, ουδείς θα ανησυχούσε, ουδείς θα προβληματιζόταν, εκτός προφανώς από την ίδια.

Τα θύματα όμως εδώ, κυρία Υπουργέ, είναι τα πανεπιστήμια, οι σπουδές, η πανεπιστημιακή κοινότητα, η χώρα και οι Έλληνες πολίτες.

Ακούστηκαν φωνές σύνεσης και μετριοπάθειας από παντού. Κατατέθηκαν συγκεκριμένες προτάσεις εξόδου από την κρίση. Υπήρξαν παρεμβάσεις με τεκμηρίωση και λογική. Όλες απευθύνθηκαν σε ώτα μη ακούντων. Όλες απορρίφθηκαν μετά πολλών επιμένων.

Και έρχεσθε σήμερα στην Ολομέλεια της Βουλής να ζητήσετε τη συναίνεσή της σ' αυτό που εσείς ονομάζετε «νόμο πλαίσιο» εν μέσω κοινωνικών συγκρούσεων, αντιδράσεων, αντιφατικών δηλώσεων και σύγχυσης που πάλι εσείς οι ίδιοι προκαλέσατε με μία –ομολογουμένως– εντυπωσιακή συνέπεια και με την πολύτιμη βέβαια αρωγή των κουκουλοφόρων, έχοντας αποτύχει εν τω μεταξύ να διαχειριστείτε και να διασφαλίσετε ευρύτερες συναινέσεις ακόμα και σ' αυτό το εξαιρετικά κρίσιμο εθνικό ζήτημα της παιδείας.

Εξ αρχής υποβαθμίσατε και απαξιώσατε το όλο εγχείρημα της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης, για την αναγκαιότητα του οποίου βεβαίως και όλοι συμφωνήσαμε, η οποία όμως έπρεπε να ανταποκρίνεται στη βασική ανάγκη του ελληνικού λαού για αναβάθμιση του επιπέδου και της ποιότητας σπουδών που παρέχονται στα παιδιά του, εστιάζοντας όλο το δημόσιο διάλογο στα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Όταν και σ' αυτή την προσπάθεια μενίνατε μόνοι, αναγορεύσατε ως μείζονα προβλήματα το ακαδημαϊκό άσυλο και τους φοιτητές.

Όμως, η ουσία είναι αλλού. Σας το λένε και σας το φωνάζουν επί ένα χρόνο τώρα η Αντιπολίτευση, η πανεπιστημιακή κοινότητα, οι φοιτητές. Εσείς απλώς δεν θελήσατε να την αγγίξετε. Και δεν θελήσατε να την αγγίξετε επειδή, πρώτον, έπρεπε να ξεβουλευτείτε και, δεύτερον, έπρεπε να πληρώσατε.

Όμως, ούτε τον ασφυκτικό εναγκαλισμό του Υπουργείου –άρα του κράτους– είσθε διατεθειμένοι να εκχωρήσετε, γιατί αυτό επιβάλλει η συγκεντρωτική σας λογική και η πελατειακή σας μικροπολιτική αντίληψη για τα πράγματα ούτε βέβαια να βάλετε το χέρι στην τσέπη προτίθεσθε, αφού άλλες είναι οι πολιτικές σας προτεραιότητες, άλλα συμφέροντα είναι αυτά που εξυπηρετείτε και βεβαίως είναι σαφείς οι ταξικές σας επιλογές.

Ασφαλώς είσθε μια Δεξιά Κυβέρνηση. Δεν θα περίμενε κανείς από σας να αγωνιάτε και να εργάζεσθε για την ενίσχυση του δημόσιου πανεπιστημίου, για μια ποιοτική και ανταγωνιστική δημόσια ανώτατη εκπαίδευση, αλλά να έχετε το θάρρος να το αναγνωρίσετε. Βγείτε και πείτε στον ελληνικό λαό «εμείς ως

Κυβέρνηση δεν πιστεύουμε στα δημόσια πανεπιστήμια και δεν θέλουμε να πληρώνουμε για να τα έχουμε...» –εξ άλλου το είπε με άλλα λόγια και ο Πρωθυπουργός– «...θα τα υποβαθμίσουμε λοιπόν όσο μπορούμε και όταν έλθει το πλήρωμα του χρόνου, τα ιδιωτικά πανεπιστήμια θα δώσουν τη λύση της αγοράς».

Καθαρές κουβέντες, καθαρές λύσεις για μια Δεξιά Κυβέρνηση. Όλα τα υπόλοιπα είναι προφάσεις εν αμαρτίαις, είναι προσχήματα τα οποία όχι απλώς ανακυκλώνουν, αλλά επιδεινώνουν τα προβλήματα.

Θα πει κάποιος καλοπροαίρετα: «ωραία, η Κυβέρνηση δεν ακουμπάει την ουσία του προβλήματος, παίρνει κάποια μέτρα άτολμα, ανεπαρκή, αλλά –αν θέλετε– είναι κάποια πρώτα βήματα».

Γιατί η Αντιπολίτευση δεν συναινεί σ' αυτόν τον ελάχιστο παρονομαστή;

Απαντάμε ευθέως: Γιατί είναι λάθος βήματα προς λάθος κατεύθυνση!

Ποτέ και πουθενά καμία μεταρρύθμιση δεν πέτυχε στο ρόλο της και στην αποστολή της, έχοντας απέναντί της αυτούς με τους οποίους και για τους οποίους γίνεται.

Ποτέ και πουθενά καμία αλλαγή, καμία άνωθεν επιβαλλόμενη απόφαση δεν πέτυχε να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά μία κρίση, διαχειριζόμενη απλώς τα αποτελέσματά της και όχι τα αίτια που τη δημιούργησαν.

Στοχοποιήσατε νέους ανθρώπους, τα παιδιά μας. Δαιμονοποιήσατε κομματικές μειοψηφίες. Απαξιώσατε συλλήβδην και με τρόπο ισοπεδωτικό τους πανεπιστημιακούς δασκάλους. Ε, λάθος αντίπαλο έχετε επιλέξει! Σε λάθος πορεία βαδίζετε και, βεβαίως, το ΠΑ.ΣΟ.Κ. σε αυτήν την πορεία δεν είναι διατεθειμένο να σας παρακολουθήσει.

Είμαι βέβαιη, όμως, κυρία Υπουργέ, πως ούτε εσείς πιστεύετε στις δικές σας ρυθμίσεις και βεβαίως, δεν είστε διατεθειμένη και να τις εφαρμόσετε στο βαθμό που συνεπάγονται –έστω και– ελάχιστον– εκχώρηση αρμοδιοτήτων και αποφάσεων.

Λέγατε την προηγούμενη εβδομάδα στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων, κυρία Υπουργέ, ότι κατά το παρελθόν δημιουργήθηκαν τμήματα με αποφάσεις Υπουργών, χωρίς καν να τις έχει προτείνει το Πανεπιστήμιο. Μεταφέρω αυτολεξεί την τοποθέτησή σας: «Εμείς δεν θέλουμε και δεν το κάνουμε.»

Και όμως και το θέλατε και το κάνατε. Γιατί λίγες μέρες πριν μαζί με τη συνάδελφό σας την Υπουργό Τουριστικής Ανάπτυξης ανακοινώσατε –απλώς ανακοινώσατε– την ίδρυση Τμήματος Τουρισμού στο Πανεπιστήμιο Πειραιά, ενώ αμφιβάλλω αν μέχρι εκείνη τη στιγμή το Πανεπιστήμιο Πειραιά το γνώριζε.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ (Υπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων): Το έχει προτείνει, κυρία Τσουρή. Σταματήστε να λέτε ψέματα!

ΕΛΠΙΔΑ ΤΣΟΥΡΗ: Όχι μόνο δεν υπήρχε από το συγκεκριμένο Πανεπιστήμιο μελέτη σκοπιμότητας και βιωσιμότητας –κυρία Υπουργέ, θα περιμένω με πολύ ενδιαφέρον την απάντησή σας– αλλά δεν είχε υποβληθεί και το σχετικό αίτημα. Μέχρι πριν από μερικούς μήνες συζητούσατε την ίδρυση του Τμήματος στην Χαλκίδα. Τέτοια μελέτη δηλαδή, τέτοιος σχεδιασμός και τόσο τεκμηρίωση!

Όμως, είναι γνωστό –πιστεύω ότι σας είναι γνωστό– πως από τον Φεβρουάριο του 2006 είναι στα χέρια σας μελέτη σκοπιμότητας με ομόφωνη απόφαση της Συγκλήτου του Πανεπιστημίου Αιγαίου.

Βεβαίως, ισχυρίζεστε ότι το Πανεπιστήμιο Πειραιά διαθέτει πολύ μεγαλύτερη επάρκεια σε προσωπικό και δυνατότητες. Δεν θα σας αναφέρω δέκα λόγους για τους οποίους ο ισχυρισμός σας ανατρέπεται. Είναι στα χέρια σας και σας παρακαλώ να τους μελετήσετε. Όμως, θα ήταν πολύ χρήσιμο να ακούσουμε την άποψή σας για το ποια ακριβώς είναι εκείνα τα στοιχεία που τεκμηριωμένα προσδίδουν μεγαλύτερη επάρκεια στο Πανεπιστήμιο Πειραιά.

Τέλος, κυρία Υπουργέ, ο ισχυρισμός σας ότι το Υπουργείο δεν είναι «σάκος του μποξ», που όποιος ζητά οποιαδήποτε στιγμή να πρίψει να το έχει και να λέει ότι το καταγγέλλει είναι τουλάχιστον ατυχής. Όποιος ζητά, κυρία Υπουργέ, στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν είναι παρά σύσσωμη η πανεπιστημιακή κοι-

νότητα ενός Περιφερειακού Πανεπιστημίου και μάλιστα του Πανεπιστημίου Αιγαίου. Είναι χιλιάδες Έλληνες πολίτες μόνιμοι κάτοικοι των νησιών μας.

Θυμάται κανείς στην Κυβέρνηση τα νησιά του Αιγαίου; Τους υποσχεθήκατε ισόρροπη περιφερειακή ανάπτυξη και ολοκληρωμένη νησιωτική πολιτική. Σας θυμίζουν κάτι αυτοί οι όροι;

Τέλος, αυτά που ζητούν αυτοί οι όποιοι τα ζητάνε τα ζητάνε τεκμηριωμένα και με επιχειρήματα, όχι μόνο επειδή δικαιούνται να τα ζητάνε με βάση και τις δικές σας δεσμεύσεις. Αν, λοιπόν, εκείνες τις δεσμεύσεις τις έχετε ξεχάσει στα συρτάρια του Υπουργείου σας, σας καλούμε να σεβαστείτε τις ρυθμίσεις του νόμου που εσείς φέρατε στη Βουλή και εσείς –έστω και μόνοι σας– θα ψηφίσετε.

Βεβαίως, κυρία Υπουργέ, θα συμφωνήσω μαζί σας ότι τα Περιφερειακά Πανεπιστήμια θα πρέπει να δώσουν μια «μάχη ποιότητας», όπως είπατε. Πολύ φοβάμαι, όμως, ότι με τις δικές σας πολιτικές επιλογές η μάχη αυτή και άνιση είναι και εκ των προτέρων χαμένη. Όμως, να είστε βέβαιη, κυρία Υπουργέ, ότι, όπως και εσείς θα λέγατε, ούτε εμείς μασάμε!

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Φίλιππος Πετσάλλης): Πριν δώσω το λόγο στον κ. Φούσα, θα μου επιτρέψετε να κάνω μια ανακοίνωση.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, γίνεται γνωστό στο Σώμα ότι από τα άνω δυτικά θεωρεία παρακολουθούν τη συνεδρίαση, αφού πρώτα ξεναγήθηκαν στην έκθεση με θέμα: «Οι Έλληνες της Διασποράς 15ος-21ος αι.» και στους λοιπούς χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων, είκοσι τέσσερις μαθήτριες και μαθητές και ένας συνοδός δάσκαλος από το 22ο Δημοτικό Σχολείο Κερατσινίου.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα από όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Το λόγο τώρα έχει ο συνάδελφος Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας κ. Αντώνιος Φούσας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΦΟΥΣΑΣ: Σας ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Συζητούμε ασφαλώς ένα ιδιαίτερα σοβαρό νομοσχέδιο. Ένα νομοσχέδιο, που έχει σχέση με την παιδεία και, ειδικότερα, που έχει σχέση με την ανώτατη εκπαίδευση στην πατρίδα μας και τα ελληνικά πανεπιστήμια. Συζητούμε ένα νομοσχέδιο, που θέλει να ασχοληθεί με ασχολείται, με τον τρόπο διοίκησης των πανεπιστημίων, με τον τρόπο λειτουργίας τους και βεβαίως πώς θα έχουμε καλύτερη γενικώς εκπαίδευση και θετικότερα αποτελέσματα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχουμε την τιμή να είμαστε εκπρόσωποι του ελληνικού λαού στην Αίθουσα αυτή. Έχουμε την τιμή να παίρνουμε αποφάσεις για πολλά θέματα και εν προκειμένω για την παιδεία. Θέλω να σας καλέσω όλους να σκεφθούμε.

Είμαστε ικανοποιημένοι και απευθύνομαι ειδικότερα στους συναδέλφους του ΠΑ.ΣΟ.Κ., της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης, με τον τρόπο, που λειτουργούν σήμερα τα πανεπιστήμια; Είναι ένα ερώτημα που πρέπει να απαντήσουμε και ειδικότερα εσείς να απαντήσετε.

Είστε ικανοποιημένοι από το γεγονός, ότι σήμερα σε όλη την Ελλάδα είναι περίπου εβδομήντα χιλιάδες φοιτητές, αλλά εξίσου ένας τέτοιος αριθμός ή περίπου τόσος αριθμός, εξήντα χιλιάδες περίπου φοιτητές, ελληνόπουλα, μεταναστεύουν στο εξωτερικό, για να σπουδάσουν με τις αυτονόητες τραγικές συνέπειες αυτού του γεγονότος;

Είστε ικανοποιημένοι ότι, πράγματι, σήμερα η ανώτατη εκπαίδευση ρυθμίζεται από ένα νόμο-πλαίσιο του 1982, δηλαδή εδώ και είκοσι πέντε χρόνια, κάτω από τις ειδικότερες συνθήκες εκείνης της εποχής που θεοπίστηκε;

Ακόμη, είστε ικανοποιημένοι, όπως ορθά επισημαίνει η εισηγητική έκθεση του νομοσχεδίου, ότι το Πανεπιστήμιο της Σαγκάης, σε σχετική μελέτη που έκανε το 2005, για να προσδιορίσει και να καταγράψει τα πεντακόσια καλύτερα πανεπιστήμια του κόσμου, μόνο δύο ελληνικά πανεπιστήμια είναι στον πίνακα αυτό. Το Πανεπιστήμιο Αθηνών και το Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, εκ των οποίων το πρώτο είναι στην τρίτη εκατοντάδα και το δεύτερο στην τέταρτη εκατοντάδα, ενώ το 2006 και τα δύο αυτά πανεπιστήμια είναι στην τέταρτη εκατοντάδα;

Είστε ικανοποιημένοι ότι κανένα άλλο από τα είκοσι ένα πανεπιστήμια της χώρας μας –διότι είκοσι τρία είναι συνολικά– δεν συγκαταλέγονται μεταξύ αυτών των πεντακοσίων καλύτερων πανεπιστημίων του κόσμου;

Εμείς, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ως Νέα Δημοκρατία και ως Κυβέρνηση δεν είμαστε ικανοποιημένοι και αγωνιούμε, να βελτιωθεί η κατάσταση στο χώρο της παιδείας. Και βεβαίως εσείς, που κυβερνήσατε τον τόπο επί είκοσι περίπου χρόνια, που είχατε την ευθύνη και για το μέγιστο αυτό θέμα της παιδείας, δεν αισθάνεστε καμία ευθύνη; Δεν αισθάνεστε καμία ανοχή για την κατάσταση αυτή την οποία είχα την τιμή να σας περιγράψω; Ή ανέξοδα έρχεστε σήμερα από το Βήμα της Βουλής ή και εκτός Βουλής και δαίμονοποιείτε τα πάντα και καταγγέλλετε μια προσπάθεια, που γίνεται από την πλευρά της Νέας Δημοκρατίας και της Κυβέρνησης;

Εγώ, με αίσθημα ευθύνης, πρέπει να πω το εξής, το οποίο και πιστεύω: Θέλω να συγχαρώ ειλικρινά την Υπουργό Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων και βεβαίως και τους εκλεκτούς της συνεργάτες, για την τόλμη της, για το θάρρος της, για την αποφασιστικότητα και για την αγωνιστικότητα. Διότι, για να μπορέσεις να διεξέλθεις τόσα δύσκολα προβλήματα, όπως εμφανίζονται έξω, ασφαλώς πρέπει να έχεις και τόλμη και θάρρος και αποφασιστικότητα.

Βεβαίως πρέπει να γνωρίζει η Υπουργός και να γνωρίζει και ο ελληνικός λαός και πρέπει να γνωρίζουμε και εμείς όλοι μας, ότι αυτές τις πρωτοβουλίες της Κυβέρνησης της στηρίζει προεχόντως η ελληνική κοινωνία και το βλέπουμε αυτό καθημερινά και με τις δημοσκοπήσεις αλλά και με τις επαφές, που έχουμε όλοι μας ακριβώς με την ελληνική κοινωνία.

Η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας είχε υποσχεθεί προεκλογικά, ότι θα κάνει τις ανάλογες και απαραίτητες παρεμβάσεις στο χώρο της παιδείας. Και πήρε εντολή με τις εκλογές του Μαρτίου του 2004 να ρυθμίζει και τα θέματα αυτά.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Γ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΡΑΓΑΚΗΣ**)

Και αυτό κάνετε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Και το κάνετε προς δύο κατευθύνσεις:

Πρώτα, προς την αναθεώρηση του άρθρου 16 του Συντάγματος. Σας είπα προηγουμένως ότι περίπου εξήντα πέντε χιλιάδες Ελληνόπουλα βρίσκονται στο εξωτερικό και δεν θέλετε να βρείτε, επιτέλους, ως ΠΑ.ΣΟ.Κ. μια κοινή γραμμή –άλλα λέει ο Αρχηγός σας, άλλα λένε κάποια στελέχη σας– για να επιτρέψουμε τη λειτουργία και στην πατρίδα μας μη κρατικών και μη κερδοσκοπικών πανεπιστημίων. Γιατί δεν συμφωνείτε σε ένα τόσο μεγάλο ζήτημα και γιατί αποχωρήσατε από την κορυφαία διαδικασία της Αναθεώρησης του Συντάγματος, ώστε να κινδυνεύει αυτή η προσπάθεια, που κι εσείς στην πλειοψηφία σας την πιστεύετε, να μην ολοκληρωθεί;

Δεύτερον, ασφαλώς υποσχέθηκε αυτή η Κυβέρνηση, ότι θα φέρει ένα νόμο-πλαίσιο για να ρυθμίζει, πέραν όσων θα ρυθμίζει το Σύνταγμα, γενικότερα θέματα της ανώτατης εκπαίδευσης. Είναι συνεπής προς τη γραμμή αυτή, συνεπής προς την υπόσχεση αυτή. Κι έρχεται και το παρόν νομοσχέδιο για να ρυθμίσει πολύ σοβαρά ζητήματα.

Και, πράγματι, ρυθμίζει πολύ σοβαρά ζητήματα: Πρώτον, δεν σας κάνει εντύπωση, ότι είναι πολύ ενδιαφέρον το ζήτημα, ότι θα υποχρεούται κάθε πανεπιστήμιο να έχει τετραετές πρόγραμμα παιδείας και ανάπτυξης του; Δεν σας ικανοποιεί το ζήτημα ότι επιτέλους, πρέπει να μπει μια τάξη στο θέμα του πανεπιστημιακού ή, ορθώς ονομαζόμενου πλέον, ακαδημαϊκού ασύλου; Δεν βλέπετε, ότι πρέπει να δώσουμε μια λύση και ότι είναι αναγκαίο αυτό να γίνει, ότι δεν μπορεί να συνεχιστεί άλλο αυτή η κατάσταση; Η δική μου άποψη και ως νομικός είναι ότι πράγματι θα μπορούσε να δοθεί λύση και με το υφιστάμενο μέχρι σήμερα καθεστώς για το πανεπιστημιακό, όπως λέγεται τώρα, άσυλο. Ο τρόπος, όμως, που έχει θεσπιστεί και ιδίως όπως εφαρμόζεται δεν έδινε λύση και δεν υποχρέωνε τους αρμοδίους και υπευθύνους να δώσουν λύση στο μεγάλο αυτό ζήτημα.

Εμείς, λοιπόν, ασφαλώς θέλουμε να έχουμε ένα προβλεπόμενο νομικό πλαίσιο για το πανεπιστημιακό ή, ορθότερα, το

ακαδημαϊκό άσυλο, ώστε να είναι αποτελεσματικότερο και λειτούργικότερο. Δεν αντέχουμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να καταστρέφονται τα οικήματα, τα οποία δωρίθηκαν στο ελληνικό κράτος, με κόπους και στερήσεις, από μεγάλους ευεργέτες. Και υπερηφανεύομαι να πω ότι τα περισσότερα δωρίθηκαν από Ηπειρώτες. Και αυτά καταστρέφονται, επειδή δεν βρίσκουμε τη δύναμη εμείς να ρυθμίσουμε το πανεπιστημιακό άσυλο. Ορθώς λοιπόν και αυτό ρυθμίζεται. Και ορθώς επίσης ρυθμίζεται ο τρόπος εκλογής των ηγεσιών και των διοικήσεων των πανεπιστημίων, ώστε να είναι άμεσος ο τρόπος και να μην συμβαίνουν αυτά που συμβαίνουν σήμερα. Ορθώς επίσης τα πανεπιστήμιά μας με αυτό το νόμο γίνονται περισσότερο ευαίσθητα στους ανθρώπους που έχουν ανάγκη υποστήριξης των πανεπιστημίων.

Για όλους αυτούς τους λόγους και για όσα θα έχουμε την τιμή, να αναφέρουμε, να μνημονεύσουμε και να υποστηρίξουμε στην κατ' άρθρο συζήτηση, ασφαλώς και στηρίζω αυτό το νομοσχέδιο. Και το στηρίζω με πίστη, διότι είναι ανάγκη, επιτέλους, να έχουμε την απολύτως απαραίτητη μεταρρύθμιση στο χώρο της παιδείας και ιδίως στο χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης. Είναι ανάγκη. Δεν μπορεί να συνεχιστεί άλλο αυτή η κατάσταση! Εσείς του ΠΑ.ΣΟ.Κ., δυστυχώς, είστε αιχμάλωτοι των αγκυλώσεων σας του παρελθόντος. Είστε αιχμάλωτοι των δεσμεύσεων σας του παρελθόντος. Είστε αιχμάλωτοι του ότι δεν μπορείτε να δείτε μπροστά και ιδίως ότι έχει ανάγκη η κοινωνία μας και τα πανεπιστήμιά μας από μεταρρυθμίσεις.

Θέλω να τελειώσω με το εξής:

Κυρία Υπουργέ, πράγματι σας αξίζουν συγχαρητήρια για το θάρρος και την τόλη σας. Αξίζουν όμως συγχαρητήρια και σε όλη την Κυβέρνηση και σε εκείνους που με θάρρος και επιπερήματα ψηφίζουν αυτή την πρωτοβουλία και αυτό το νομοσχέδιο. Είμαι βέβαιος ότι, πολύ σύντομα, θα έχουμε καρπούς στην ανώτατη εκπαίδευση. Αλλά και ο ελληνικός λαός θα επιβραβεύσει την προσπάθεια αυτής της Κυβέρνησης και αυτή την πρωτοβουλία.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε πολύ, κύριε συνάδελφε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο συνάδελφος κ. Κυριάκος Μητσοτάκης ζητά ολιγοήμερη άδεια απουσίας στο εξωτερικό.

Το Σώμα εγκρίνει;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Το Σώμα ενέκρινε τη ζητηθείσα άδεια.

Το λόγο έχει ο συνάδελφος κ. Φίλιππος Πετσάλινκος.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΕΤΣΑΛΙΝΚΟΣ (Δ' Αντιπρόεδρος της Βουλής):

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πρώτα απ' όλα θα ήθελα να κάνω μια γενική παρατήρηση σε σχέση με πολλά που ακούστηκαν όλο αυτό το διάστημα για την ανώτατη εκπαίδευση στη χώρα μας. Ακούω και σήμερα στην Αίθουσα συναδέλφους της Νέας Δημοκρατίας, όπως άκουσα και από κυβερνητικά χείλη, από διάφορους Υπουργούς και Υφυπουργούς της Κυβέρνησης τις προηγούμενες εβδομάδες, να μιλάνε ιδιαίτερα αρνητικά για την ανώτατη εκπαίδευση στη χώρα μας.

Χαρακτηρίζονται δηλαδή τα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα, τα πανεπιστήμια και τα Τ.Ε.Ι. με ιδιαίτερα αρνητικό τρόπο, ότι «τίποτα δεν λειτουργεί, ότι είναι πλήρως υποβαθμισμένα, ότι έχουμε μία διαλυμένη επί χρόνια ανώτατη εκπαίδευση, ότι τα πανεπιστήμια μας είναι από τα τελευταία στον κόσμο».

Διαφωνώ με όσους διεκτραγωδούν συνολικά την ανώτατη παιδεία μ' αυτό τον τρόπο στη χώρα μας. Διαφωνώ, δεν είναι αυτή η κατάσταση. Υπάρχουν εκπαιδευτικά ιδρύματα, υπάρχουν σχολές, υπάρχουν τμήματα, στα οποία γίνεται εξαιρετική δουλειά. Υπάρχουν πανεπιστημιακοί που σέβονται απόλυτα την αποστολή τους και ανταποκρίνονται σ' αυτήν. Και πολλά από τα εκπαιδευτικά ιδρύματα, τμήματα ή σχολές συγκρίνονται, με την εκπαίδευση που παρέχεται και με την έρευνα που γίνεται, με γνωστά αλλοδαπά, κυρίως ευρωπαϊκά ή αν θέλετε και αμερικανικά πανεπιστήμια. Δηλαδή η κατάσταση στην εκπαίδευση δεν είναι μαύρη όπως ορισμένοι θέλουν να την περιγράψουν και

αυτές οι περιγραφές αδικούν την τεράστια προσπάθεια που καταβάλλουν, επαναλαμβάνω, ευσυνείδητοι ακαδημαϊκοί δάσκαλοι. Είναι λάθος αυτή η ισοπέδωση.

Εάν προσεγγίζουμε με μία τέτοια μηδενιστική και αρνητική διάθεση το όλο θέμα, τότε θα κάνουμε ακόμα περισσότερα λάθη προχωρώντας στις αποφάσεις μας, κυρία Υπουργέ για το μέλλον. Όπως θα ήταν βέβαια λάθος εάν διατυπωνόταν και η άποψη ότι όλα έχουν καλώς και ότι δεν χρειάζονται αλλαγές στην ανώτατη εκπαίδευση. Σαφώς και υπάρχουν ανάγκες για αλλαγές και μάλιστα για σημαντικές αλλαγές και τομές στην ανώτατη εκπαίδευση. Η παιδεία είναι ιδιαίτερα ο χώρος εκείνος που έχει συνεχή ανάγκη αλλαγών, αλλά αλλαγών καλά σχεδιασμένων και ορθά εφαρμοζόμενων.

Για να διαπιστώσουμε όμως τι πρέπει να αλλάξει, θα πρέπει να ξεκινήσουμε από το τι βιώνει ένας νέος, μία νέα που εισέρχεται στο πανεπιστήμιο ή στο Τ.Ε.Ι. μετά από μεγάλη προσπάθεια στο λύκειο και μεγάλο οικονομικό κόστος για την οικογένειά του και βέβαια να δούμε και τι βιώνει ένας ακαδημαϊκός δάσκαλος σ' ένα πανεπιστήμιο ή σε Τ.Ε.Ι. της χώρας μας.

Τα προβλήματα που βιώνει ο εισαγόμενος στην ανώτατη σχολή ως φοιτητής, ως φοιτήτρια, σίγουρα βέβαια δεν είναι οι αιώνιοι φοιτητές, δεν σκοντάφτει πάνω στους αιώνιους φοιτητές, δεν σκοντάφτει σε σχέση με το άσυλο, πώς πρέπει να εφαρμόζεται, πού να εφαρμόζεται, εάν θα πρέπει να ισχύει το άσυλο και για το διάδρομο ή μόνο για την αίθουσα ή για τον αύλειο χώρο, όπως τώρα εσείς με το νομοσχέδιό σας θέλετε να επιβάλλετε.

Τα προβλήματα που βιώνουν οι νέοι και οι νέες που εισέρχονται στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα στη χώρα μας εντοπίζονται κυρίως, πολλές φορές σε ελλείψεις υποδομών. Γι' αυτό τα εκπαιδευτικά ιδρύματα και ιδιαίτερα τα νεώτερα χρειάζονται ενίσχυση προς αυτή την κατεύθυνση για υποδομές, που σημαίνει αίθουσες διδασκαλίας, αμφιθέατρα, εργαστήρια, σύγχρονος εξοπλισμός, βιβλιοθήκες. Βιώνουν επίσης οι νέοι την ανεπαρκή εκπλήρωση εκπαιδευτικών καθηκόντων εκ μέρους κάποιων καθηγητών. Βιώνουν κενά σε εκπαιδευτικό προσωπικό που υπάρχει σε διάφορες ανώτατες σχολές, ιδιαίτερα στις περιφερειακές. Οι νέοι μας βιώνουν το ένα, μοναδικό σύγγραμμα. Δεν κάνετε καμία ουσιαστική αλλαγή, εξακολουθεί και παραμένει το ένα και μοναδικό σύγγραμμα που θα δίνεται στους φοιτητές. Και βέβαια βιώνουν οι νέοι μας την ελλιπέστατη πολλές φορές φοιτητική μέριμνα.

Τι βιώνουν από την πλευρά τους οι εκπαιδευτικοί; Για παράδειγμα βιώνουν πολλές φορές την ασφυκτική δυσκαμψία με επιβαλλόμενες ρυθμίσεις από το Υπουργείο Παιδείας. Και δυστυχώς το νομοσχέδιο κινείται σε ακόμη πιο έντονη κατεύθυνση ασφυκτικής επιβολής ρυθμίσεων από το Υπουργείο Παιδείας. Βιώνουν την υποχρηματοδότηση της λειτουργίας των ιδρυμάτων και της έρευνας. Και βέβαια βιώνουν την ανυπαρξία θεσμών – αυτό βιώνουν οι πανεπιστημιακοί δάσκαλοι – ουσιαστικής αξιολόγησης και επιβράβευσης των ικανών μέσα στον πανεπιστημιακό χώρο.

Συνεπώς αφετηρία για τις αλλαγές θα πρέπει να είναι η εκτίμηση των πραγματικών αδυναμιών των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων του εκπαιδευτικού μας συστήματος. Πάνω απ' όλα όμως υπάρχει ανάγκη για γενναία αύξηση της χρηματοδότησης. Και εδώ είναι τεράστια η ευθύνη της σημερινής Κυβέρνησης, που όχι μόνο δεν αυξάνει τα κονδύλια που είναι απαραίτητα για την ποιοτική βελτίωση της λειτουργίας και απόδοσης της ανώτατης εκπαίδευσης, αλλά δυστυχώς, επί τρία χρόνια βλέπουμε να μειώνει τα κονδύλια που διατίθενται από τον προϋπολογισμό για την παιδεία ως ποσοστό του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος.

Είναι μεγάλη η ευθύνη της Κυβέρνησης, είναι μεγάλη η ευθύνη σας, κυρία και κύριοι Υπουργοί για την αναστάτωση που έχετε προκαλέσει περισσότερο από ένα χρόνο στην ανώτατη εκπαίδευση. Χάθηκαν και χάνονται μήνες ολόκληροι εκπαιδευτικού έργου και επιστημονικής έρευνας. Χάνονται εξεταστικές περίοδοι, χάνονται ολόκληρα εξάμηνα.

Εμείς θέλουμε ως ΠΑ.ΣΟ.Κ. ανοιχτά τα πανεπιστήμια, ανοιχτά τα Τ.Ε.Ι.. Εμείς επιθυμούμε οπωσδήποτε τα πανεπιστήμια

της χώρας μας να λειτουργούν και όχι να είναι κλειστά. Αναρωτηθήκατε όμως γιατί πολλά από τα πανεπιστήμια είναι κλειστά, γιατί τελούν υπό κατάληψη;

Αναρωτηθήκατε για τις δικές σας τεράστιες ευθύνες; Προκαλέσαμε μία άνευ προηγουμένου πόλωση στον χώρο των Ανώτατων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων. Δεν ακούσατε στην ουσία. Μιλάτε για διάλογο που κάνατε. Επί ένα χρόνο λέτε ότι κάνετε διάλογο. Διάλογος, όμως, κύριε Υπουργέ, δεν σημαίνει ότι ο ένας εκ των συνομιλητών είναι κουφός ή παριστάνει τον κουφό. Διάλογος σημαίνει ότι και ακούω και υιοθετώ και αλλάζω τις θέσεις μου, τις τοποθετήσεις μου, τα κείμενά μου ακούγοντας και υιοθετώντας τις σωστές παρατηρήσεις των ακαδημαϊκών δασκάλων, των πανεπιστημιακών, ακούγοντας τις προτάσεις και παρατηρήσεις των πολιτικών κομμάτων και πάνω από όλα ακούγοντας την ίδια την αγωνία των νέων για το σήμερα και για το αύριο, για το μέλλον τους, δηλαδή των παιδιών, του φοιτητικού αυτού κόσμου, των φοιτητών και των φοιτητριών της χώρας μας.

Νομοθετείτε, κύριοι της Κυβέρνησης, με πείσμα και αλαζονεία αλλά ταυτόχρονα με ελαφρότητα και επιπολαιότητα, διότι δεν γνωρίζετε ποιες αλλαγές πράγματι χρειάζεται η παιδεία. Κάτι θέλετε να κάνετε αλλά και αυτό δεν ξέρετε πώς να το κάνετε και τι ακριβώς πάνω από όλα θέλετε να κάνετε.

Μερικά ενδεικτικά παραδείγματα από το νομοσχέδιο: Για τη ρύθμιση του τετραετούς προγραμματισμού λέτε στο άρθρο 5 του νομοσχεδίου σας, ότι κάθε Α.Ε.Ι. συντάσσει τετραετές ακαδημαϊκό αναπτυξιακό πρόγραμμα που κινείται εντός των προβλεπόμενων ορίων του κρατικού προϋπολογισμού και του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων για την ανώτατη εκπαίδευση.

Είναι σοβαρή αυτή η διατύπωση; Πως θα κάνει αυτόν τον τετραετή του προγραμματισμό το Πανεπιστήμιο, το Τ.Ε.Ι., αφού δεν θα γνωρίζει βέβαια ποιος θα είναι ο προϋπολογισμός μετά από τρία ή τέσσερα χρόνια, ο τακτικός προϋπολογισμός του κράτους τότε, ή το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων;

Πως είναι δυνατόν, αφού τους λέτε εντός των ορίων του προϋπολογισμού να συντάσσουν ένα τέτοιο προγραμματισμό; Στον αέρα θα είναι. Μπορείτε να μου πείτε σε ποιο ποσοστό θα κινούνται οι δαπάνες του προϋπολογισμού του 2009, ή του 2010, του τακτικού ή των Δημοσίων Επενδύσεων;

Δεύτερο παράδειγμα επιπόλαιας ρύθμισης. Λέτε ότι η ρύθμιση για την ανώτατη διάρκεια φοίτησης θα είναι η διπλάσια των προβλεπόμενων εξαμήνων για τη λήψη του πτυχίου. Δηλαδή αν διαρκούν τέσσερα χρόνια οι σπουδές σε μία σχολή, ο φοιτητής θα μπορεί επί άλλα τέσσερα χρόνια να είναι ακόμα φοιτητής.

Ξέρετε τι μήνυμα παιδαγωγικό δίνετε στη νέα γενιά; Ενώ μέχρι τώρα με την ισχύουσα νομοθεσία η ρύθμιση προβλέπει ότι για όλα τα δικαιώματα, για τη φοιτητική μέριμνα, τις χρήσεις των χώρων κλπ των φοιτητών στο πανεπιστήμιο, ο χρόνος θα ήταν «ν + 2», δηλαδή αν χρειάζονταν τέσσερα χρόνια για να πάρει κάποιος το πτυχίο, τέσσερα συν δύο, έξι χρόνια, τώρα τους λέτε οκτώ χρόνια. Δίνετε δηλαδή ένα μήνυμα ακόμα χειρότερο, το καθυστερείτε δηλαδή ακόμα πάρα πάνω. «Δεν χρειάζεται να βιαστείτε για να ολοκληρώσετε στα «ν + 2» που προέβλεπε μέχρι τώρα το θεσμικό πλαίσιο», του λένε.

Ένα τρίτο παράδειγμα: Ρυθμίζετε εσείς ως Υπουργείο τη διάρκεια των εξαμήνων και λέτε ότι καθορίζεται σε δεκατρείς εβδομάδες για τα πανεπιστήμια και σε δεκαπέντε για τα Τ.Ε.Ι.. Κατ' αρχήν να σας ρωτήσω, γιατί σε δεκατρείς για τα πανεπιστήμια αλλά σε δεκαπέντε στα Τ.Ε.Ι.; Φέρτε μου μία επιστημονική και εκπαιδευτική εξήγηση.

Επίσης, λέτε ότι η παράταση μπορεί να γίνεται με αποφάσεις των αρμοδίων οργάνων των πανεπιστημίων μόνο μέχρι δύο εβδομάδες. Μα, αν χρειαστεί να παραταθεί περισσότερο το ακαδημαϊκό έτος, δεν θα μπορούν τα πανεπιστημιακά όργανα και τα όργανα των Τ.Ε.Ι. να αποφασίσουν την παράταση για να ολοκληρωθεί η εκπαιδευτική διαδικασία; Γι' αυτό κλείνω λέγοντας ότι πρώτα από όλα θα έπρεπε να αποδεχθείτε τις προτάσεις που έχουν κατατεθεί.

Ο Πρόεδρος του Π.Α.Σ.Ο.Κ. κ. Παπανδρέου ήλθε στην επιτροπή και σας είπε «Κάντε το νομοσχέδιο λιτό, πράγματι νόμο –

πλαίσιο με τέσσερα άρθρα, με τέσσερις προβλέψεις για πλήρη αυτοτέλεια των ιδρυμάτων, για συνεχή και διαφανή αξιολόγηση, για χρηματοδότηση που θα υπερκαλύπτει τις ανάγκες που δημιουργούν οι στόχοι που θέτουμε στην ανώτατη εκπαίδευση και βέβαια για αλλαγές στο επίπεδο, για παράδειγμα των βιβλίων, με αγορά των πνευματικών δικαιωμάτων, των πανεπιστημιακών και δυνατότητα πρόσβασης των φοιτητών σε όλα τα συγγράμματα για να σπάσουμε και αυτό το ένα και μοναδικό σύγγραμμα με τις αρνητικές επιπτώσεις που έχει όλα αυτά τα χρόνια».

Εάν υιοθετούσατε όλες αυτές τις απλές, πολύ συγκεκριμένες προτάσεις που πράγματι οδηγούν και σε διοικητική αυτοτέλεια αλλά και σε αξιολόγηση και σε συνεχή έλεγχο και ουσιαστική απόδοση των Πανεπιστημίων και των Τ.Ε.Ι., θα είχαμε ανοιχτά τώρα τα πανεπιστήμια και ανοικτά τα Τ.Ε.Ι.. Επιμένετε όμως με την αλαζονεία σας και πάνω από όλα με την άγνοιά σας για το τι χρειάζεται η ανώτατη εκπαίδευση. Και φοβάμαι ότι τα προβλήματα θα συσσωρευτούν λόγω της δικής σας πολιτικής στον ευαίσθητο χώρο της παιδείας και δη της ανώτατης παιδείας.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Η ανοχή στο χρόνο ήταν προσεδρική αλληλεγγύη!

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι από τα άνω δυτικά θεωρεία της Βουλής παρακολουθούν τη συνεδρίαση, αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στην έκθεση με θέμα: «Οι Έλληνες στη Διασπορά 15ος-21ος αι.» και στους λοιπούς χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων, σαράντα ένα μαθητές και μαθήτριες και δύο συνοδοί-καθηγητές από το Λύκειο της Ελληνογερμανικής Σχολής Αθηνών, Β' Τμήμα.

Η Βουλή τους Καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Ο κ. Μπεκίρης έχει το λόγο.

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΕΚΙΡΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πριν αναφερθώ στο περιεχόμενο του νομοσχεδίου, θα ήθελα να κάνω ορισμένες παρατηρήσεις για την έννοια του διαλόγου. Τρία χρόνια βρίσκομαι σε αυτή την Αίθουσα και κάθε φορά ακούω σχεδόν τα ίδια. Θα πρέπει να μας ορίσετε επιτέλους ποια είναι η έννοια του διαλόγου για το κόμμα σας. Μήπως διάλογος σημαίνει αποχώρηση; Μήπως ακόμη διάλογος σημαίνει η επιβολή των δικών σας απόψεων; Μήπως διάλογος σημαίνει η διαιώνιση των προβλημάτων; Τι σημαίνει, άραγε, απ' όλα αυτά; Το Υπουργείο Παιδείας συζητεί το συγκεκριμένο νόμο περισσότερο από δύο χρόνια. Μέχρι να ανακοινωθεί το νομοσχέδιο, η κριτική σας ήταν γιατί δεν το παρουσιάζαμε. Από τη στιγμή που παρουσιάστηκε, το μόνο που βρήκατε να πείτε είναι ότι δεν προηγήθηκε διάλογος και πρέπει να το αποσύρουμε. Είναι αυτή σοβαρή και υπεύθυνη στάση κόμματος που θέλει να υποστηρίξει ότι έχει σχέδιο να κυβερνήσει;

Βέβαια στο ζήτημα της παιδείας έχει καταλάβει και ο τελευταίος Έλληνας πολίτης ότι έχετε τελειώς διχαστεί. Δεν αναφέρομαι μόνο στις παλινωδίες του κόμματός σας στο άρθρο 16, αναφέρομαι στις πολλές διαφορετικές, ποικίλες απόψεις και για το υπό συζήτηση νομοσχέδιο. Άλλοι υποστηρίζουν ότι έχει θετικά και αυτονόητα μέτρα, αλλά όχι επαρκή. Άλλοι υποστηρίζουν ότι πρέπει να αποσυρθεί. Και άλλοι, όπως ο Πρόεδρος σας, συμφωνούν στην ουσία με το περιεχόμενο του νόμου, αλλά ζητάει την απόσυρσή του. Ίσως προσπαθεί με αυτό τον τρόπο να επιτύχει το συγκερασμό των τόσο διαφορετικών απόψεων. Περιμένουμε, λοιπόν, να ακούσουμε προτάσεις από το τμήμα εκείνο του Π.Α.Σ.Ο.Κ. που πιστεύει στην προγραμματική, όπως λέει, Αξιωματική Αντιπολίτευση, στην Αξιωματική Αντιπολίτευση δηλαδή με συγκεκριμένες θέσεις και απόψεις. Οι πολίτες έχουν πράγματι μπερδευτεί από τη στάση σας. Δεν έχει καταλάβει κανείς τι ακριβώς πιστεύετε. Οι εφημερίδες που είναι φιλικά διακείμενες στο κόμμα σας σας μέμφονται. Λένε «γιατί διαφωνεί το Π.Α.Σ.Ο.Κ.; Μήπως γιατί η Κυβέρνηση κάνει πράξη τα όσα εξήγγειλε και το Π.Α.Σ.Ο.Κ. πριν από ένα ή δύο χρόνια;» Τα κείμενα των θέσεών σας ακόμη και σήμερα υπάρχουν στο διαδίκτυο και κανείς δεν μπορεί να τα κρίψει. Είναι πλέον αργά. Έχετε προφανή αδυναμία να υπερασπιστείτε αυτά που πιστεύ-

ετε. Ο λαϊκισμός και η δήθεν σκληρή αντιπολίτευση έχουν γίνει σημαία σας. Οι πολίτες όμως ζητούν λύσεις. Οι πολίτες απαιτούν από τους πολιτικούς συνεννόηση και σύνθεση. Οι πολίτες, όμως, και η κοινωνία είναι, πολλές φορές, μπροστά και από τα κόμματα. Δυστυχώς, όμως, για σας έχετε εγκλωβιστεί στο χθες, είστε παγιδευμένοι στην ανεπάρκειά σας. Μίλησε ο Πρόεδρος του ΠΑ.ΣΟ.Κ. για αλλαγές, σύμφωνα με τα διεθνώς κρατούντα. Θα ήθελα λοιπόν ο επόμενος ομιλητής του ΠΑ.ΣΟ.Κ. να μου απαντήσει σε ορισμένες απορίες που έχω για τα διεθνώς κρατούντα.

Πείτε μας, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι του ΠΑ.ΣΟ.Κ.: Είστε εναντίον του ασύλου; Γιατί άσυλο δεν υπάρχει πουθενά στην Ευρώπη. Να πείτε, όμως, ξεκάθαρα τη θέση σας. Είστε υπέρ της κατάργησης των δωρεάν συγγραμμάτων; Σχεδόν σε όλες τις χώρες υπάρχουν μεγάλες βιβλιοθήκες και όποιος φοιτητής επιθυμεί αγοράζει όποιο σύγγραμμα θέλει, εφόσον το θέλει. Είστε υπέρ των ανωτάτων ορίων φοίτησης; Στις περισσότερες χώρες υπάρχει και μάλιστα δεν είναι τόσο ελαστικό όσο προτείνει η Κυβέρνηση. Είστε υπέρ της αξιολόγησης των πανεπιστημίων; Αν ναι, γιατί τόσα χρόνια δεν το τολμούσατε; Είστε υπέρ της διασύνδεσης του πανεπιστημίου με το χώρο εργασίας; Πείτε το ξεκάθαρα. Πραγματικά θα ήθελα ο επόμενος ή η επόμενη ομιλήτρια του ΠΑ.ΣΟ.Κ. να μου απαντήσει στα πέντε ερωτήματα που σας έθεσα. Μην πείτε πάλι μόνο για χρηματοδότηση ή για τις γενικόλογες ευχές που συνήθως λέτε για την παιδεία. Θα ήθελα ξεκάθαρες απαντήσεις. Γιατί αν πράγματι πιστεύετε και θέλετε να εφαρμόσετε τα διεθνώς κρατούντα, τότε σίγουρα θα υποστηρίζετε και τα πέντε σημεία που σας ανέφερα. Διότι αυτά, καλώς ή κακώς, είναι τα διεθνώς κρατούντα.

Σε ό,τι αφορά τώρα το νομοσχέδιο, θα ήθελα να τονίσω ότι λαμβάνοντας υπ' όψιν τις συνθήκες που λειτουργεί το ελληνικό πανεπιστήμιο, αποτελεί μία σπουδαία μεταρρύθμιση. Αν από την άλλη πλευρά λάβουμε υπ' όψιν τα διεθνώς κρατούντα, ίσως ρυθμίζονται απλά τα αυτονόητα. Αλλά και πάλι, δεν έπρεπε κάποια στιγμή να ρυθμιστούν και τα αυτονόητα;

Δεν γίνεται από τη μια μέρα στην άλλη να αλλάξουν τα πάντα. Ας βάλλουμε λοιπόν σήμερα τη βάση και από αύριο όλοι μαζί να κινηθούμε πιο γρήγορα, πιο αποφασιστικά, πιο αποτελεσματικά.

Είναι αυτονόητο λοιπόν ότι υπερψηφίζω το νομοσχέδιο και θα έχω την ευκαιρία στην αυριανή συζήτηση, στην κατ' άρθρον συζήτηση να αναπτύξω διεξοδικότερα τις απόψεις μου.

Θα ήθελα όμως να εκφράσω ορισμένες απόψεις και προβληματισμούς που έχω. Αρχικά σε ό,τι αφορά στην αυτοτέλεια θεωρώ ότι δεν είναι δόκιμο να πάμε σε πλήρη αυτοτέλεια άμεσα. Πιστεύω ότι τα πανεπιστήμια χρειάζονται χρόνο προκειμένου να λειτουργήσουν σε τέτοιο καθεστώς. Θα αναφέρω ένα απλό παράδειγμα για να καταδείξω τα πιθανά προβλήματα τα οποία θα δημιουργηθούν. Σε κεντρικό πανεπιστήμιο των Αθηνών την προηγούμενη εβδομάδα η Σύγκλητος συνεδρίασε υπό καθεστώς ομηρίας προκειμένου να αποφασίσει για την εξεταστική. Πριν από τρεις εβδομάδες το ίδιο συνέβη και στο Τ.Ε.Ι. Θεσσαλονίκης. Αν λοιπόν με αυτή τη νοοτροπία λαμβάνονται αποφάσεις στα πανεπιστημιακά ιδρύματα σκεφθείτε τους κινδύνους που εγκυμονεί η πλήρης αυτοτέλεια. Δεν είμαι αντίθετος. Απλά θεωρώ ότι πρέπει να υπάρξει μεταβατικό στάδιο προκειμένου και τα πανεπιστήμια να είναι έτοιμα.

Παρατήρηση δεύτερη: αφορά στις Πρυτανικές Εκλογές. Ένα βήμα θα έπρεπε να είναι ο περιορισμός της δύναμης των φοιτητικών παρατάξεων. Επειδή δυστυχώς, κανείς δεν βλέπω να το στηρίζει θεωρώ ότι πρέπει να υπάρξει η στάθμιση της βαρύτητας της ψήφου των φοιτητών ανάλογα με το ποσοστό συμμετοχής τους στις εκλογές. Οφείλουμε να περιορίσουμε την κομματική και αν θέλετε πολλές φορές δεν είναι ούτε κομματική αλλά είναι προσωπική δύναμη των φοιτητών μέσα στα πανεπιστήμια.

Παρατήρηση τρίτη. Αφορά στα συγγράμματα. Πρέπει να καταλάβουμε ότι στο όνομα της δήθεν δωρεάν παιδείας δεν πρέπει να οδηγούμαστε σε ισοπέδωση. Το ζήτημα των συγγραμμάτων είναι ενδεικτικό. Τα χρήματα που διαθέτει το κράτος για τα συγγράμματα που πολλές φορές κανείς δεν τα διαβάζει θα μπορούσαν να διατεθούν για τα δημιουργία σύγχρο-

νων ισχυρών βιβλιοθηκών. Αν το κράτος πράγματι επιθυμεί να ενισχύσει τους πραγματικά αδύναμους ας διαθέσει χρήματα μόνο σε αυτούς. Η ισοπέδωση δεν βοηθάει τον οικονομικά αδύναμο. Αντίθετα μεγαλώνει τη διαφορά του από τον οικονομικά ισχυρό.

Παρατήρηση τέταρτη. Αφορά στον χρόνο σπουδών. Θεωρώ ότι το ν+2 ήταν αρκετό. Θα μπορούσαμε σε ειδικές περιπτώσεις να παρατείνουμε το χρόνο σπουδών για τους φοιτητές εκείνους οι οποίοι εργάζονται. Βέβαια εδώ πρέπει να θωρακίσουμε και τους φοιτητές από την ασυδοσία ορισμένων καθηγητών. Υπάρχουν περιπτώσεις όπου καθηγητές απορρίπτουν πάνω από το 90% των εξεταζόμενων φοιτητών. Εκεί λοιπόν είναι λογικό ο φοιτητής να θέλει έξι και επτά χρόνια για να περατώσει τις σπουδές του. Αυτό βέβαια μπορεί να λυθεί και από τον εσωτερικό κανονισμό λειτουργίας των ιδρυμάτων.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι το ότι σήμερα υπάρχουν κλειστά πανεπιστήμια δεν είναι επιχείρημα για να μην αλλάξει τίποτα. Όποια αλλαγή και να πρότεινε η Υπουργός οποιαδήποτε Κυβέρνηση και να προσπαθούσε να κάνει κάποια αλλαγή ή μεταρρύθμιση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση τα πανεπιστήμια πάλι θα έκλειναν.

Το μόνο επιχείρημα όλων εκείνων που αρνούνται τις αλλαγές, που αρνούνται το διάλογο που θεωρούν ότι το πανεπιστήμιο ανήκει στους ίδιους και όχι στην κοινωνία είναι η χρηματοδότηση. Προσωπικά πιστεύω ότι με τον τρόπο που λειτουργεί σήμερα το πανεπιστήμιο και υπερδιπλάσια χρηματοδότηση να είχαμε σε σύγκριση με τις άλλες χώρες τα ίδια ακριβώς θα συνέβαιναν. Οφείλουμε λοιπόν να αλλάξουμε τα κακώς κείμενα στην παιδεία. Οφείλουμε να θωρακίσουμε θεσμικά την παιδεία. Οφείλουμε να αλλάξουμε νοοτροπία. Πραγματικά θεωρώ ότι για τα ελληνικά δεδομένα το υπό συζήτηση νομοσχέδιο αποτελεί μια μεγάλη τομή γι' αυτό και το υπερψηφίζω.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κύριε συνάδελφε.

Το λόγο έχει η κ. Κανέλλη.

ΛΙΑΝΑ ΚΑΝΕΛΛΗ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κυρία Υπουργέ, σας άκουσα χθες το βράδυ μετά πλείστης όσης προσοχής. Εξαιρετικός ο λόγος σας. Εξαιρετικός. Άκρως πειστικός και μάλιστα θα έλεγα ότι ήταν χαρούμενος. Βεβαίως εδώ πρέπει να διευκρινίσουμε σε ποιους απευθυνόσασταν, ποιοι ικανοποιήθηκαν, ποιοι θα ανταποκριθούν σε αυτή την αποφασιστικότητα, σε τι ποσοστό και κυρίως αν θα είναι χαρούμενοι.

Θα σας διαβάσω από το βιβλίο της Ιστορίας της ΣΤ' Δημοτικού, προϊόν πενταετούς εργασίας του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και σήμερα υιοθετημένο από εσάς, με κάποιες διορθώσεις που είπατε ότι κάποτε θα κάνατε, κάτι το οποίο εκφράζει τον τρόπο με τον οποίο επιχειρεί η Κυβέρνηση, δυστυχώς, συναινούσης και της Αξιοματικής Αντιπολίτευσης σε ό,τι αφορά στην μεθοδολογία να πείσει για το άσπρο που είναι στην πραγματικότητα μαύρο.

Αν διαβάζατε ή μαθαίνατε σήμερα για το πώς ξεκίνησε η Αναγέννηση τον 14ο αιώνα θα μαθαίνατε ότι μέσα σε μια ατμόσφαιρα χαράς οι άνθρωποι δημιουργούν σπουδαία έργα ζωγραφικής, γλυπτικής, αρχιτεκτονικής και λογοτεχνίας.

Κυρία Υπουργέ, στ' αλήθεια πιστεύετε ότι η Αναγέννηση ήταν μια ατμόσφαιρα χαράς και ήταν για την πλειονότητα των Ευρωπαίων πολιτών στην καρδιά της φεουδαρχίας, στην καρδιά της υποδούλωσης, στην καρδιά του ανθρώπου res; Υπήρξε μια αταξική, διαταξική, διευρυμένη ατμόσφαιρα χαράς όπου ξαφνικά ξεφύτρωσαν οι Μιχαήλ Αγγελοι;

Στο τέλος της ίδιας σελίδας κατεξοχήν λόγιος της Αναγέννησης αναφέρεται ο Μακιαβέλι. Αν εσείς σήμερα θεωρείτε κατεξοχήν λόγιο της Αναγέννησης τον Μακιαβέλι και πρέπει να το απονημονεύσεις αυτό από τα έντεκά σου, εγώ θα πάω πάσο. Όμως η φιλοσοφία, για τη συζήτηση επί της αρχής, στην οποία εδράζεται το νομοσχέδιό σας, το οποίο θα έχει την τύχη του ν. 715 του 1980, όμως σήμερα έχουμε 2007, σας το είπα και ο σύντροφος Χουρμουζιάδης, είναι στο άρθρο 14.

Στο άρθρο 14, με αποφασιστικότητα είναι αλήθεια, με πειστικότητα είναι αλήθεια, με προσχώρηση στον κοινό νου τάχα μου δήθεν μιας διοχτευμένης αντίληψης ότι δεν υπάρχει τίποτε

στα πανεπιστήμια, δεν έχει παραχθεί τίποτε που να μπορεί να εξυπηρετήσει την κυρίαρχη σήμερα τάξη και ιδεολογία, να εξυπηρετήσει σήμερα τις εταιρείες, να εξυπηρετήσει σήμερα την αγορά, να εξυπηρετήσει σήμερα με κάθε τρόπο, λες και οι άνθρωποι, οι φοιτητές, οι καθηγητές, οι γονείς, ότι σχετίζεται ανθρώπινο δυναμικό με την εκπαίδευση, είναι προϊόντα που πρέπει να αξιοποιηθούν για λογαριασμό του μεγάλου κεφαλαίου, γι αυτό μιλάμε για ιδιωτικοποίηση και άρθρο 16, είναι όλα και όλα αυτά που εσείς προτείνετε επαναλαμβάνω στο άρθρο 14. Λέτε με ποιον τρόπο χάνεται η ιδιότητα του φοιτητή. Λέτε λοιπόν ότι χάνεται γι αυτό, χάνεται για εκείνο, χάνεται μετά από τόσα χρόνια και λέτε ότι χάνεται και άμα πεθάνει! Μα, κυρία Υπουργέ, φέρατε στο 2007 ένα νομοσχέδιο που καθιστά τον φοιτητή εγκληματία του κοινού Ποινικού Δικαίου, διότι ως γνωστόν μόνο η ποινική δίωξη παύει και δεν βαρύνει τους κληρονόμους άμα πεθάνει; Είναι ποινική ιδιότητα ο φοιτητής; Πρέπει να είναι ποινική ιδιότητα ο φοιτητής. Θα σας πω γιατί είναι ποινική ιδιότητα, διότι έχουμε και μια αντίληψη δημοκρατίας τόσο ευρωπαίο -ατλαντική..., γι αυτό και συγκρινόμαστε μονίμως. Ξέρετε είναι σαν να συγκρίνεται και η Ελληνική Επανάσταση, μια και μίλησα για την ιστορία, με τη δράση των Μεγάλων Δυνάμεων. Είναι σαν να κρίνεται η Ιερά Συμμαχία και από την άλλη μεριά. Όλα ένα τουρλουμπούκι.

Γιατί καταργείτε την υπαρκτή μορφή του ασύλου και πάτε σε μια άλλη; Γιατί καταργείτε την έννοια του δημόσιου και δωρεάν πανεπιστημίου, όπως είναι κατοχυρωμένη στο Σύνταγμα; Για να αφαιρεθεί η δυνατότητα εντός του Συντάγματος, να παλεύεις γι αυτό. Αυτή είναι η ουσία. Αυτό θέλει ο νόμος.

Έχετε καταλάβει την τάξη, λες και είμαστε σε Αμερικάνικο στήριμα, «Νόμος και τάξη». Θα βάλετε τάξη στα πανεπιστήμια και θα χρηματοδοτούνται. Φέρατε παραδείγματα, όπως τόσο ποσοστό, 65% στην Αγγλία, από την κρατική χρηματοδότηση και 35% και ότι εσείς θα το αφήσετε στο 35% και θα τα βρουν τα πανεπιστήμια μόνο τους. Μα κοροϊδεύομαστε εδώ; Στα είκοσι πανεπιστήμια της Αγγλίας, το 75% της χρησίμης, στις πολυεθνικές και στην κυρίαρχη ιδεολογία, χρηματοδότησης το παίρνουν τρία πανεπιστήμια. Τα υπόλοιπα βολεύονται με το 15% και υποθηκεύονται, όπως θα υποθηκευθούν αναγκαστικά και οι φοιτητές.

Το πρόγραμμα του ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν διαφέρει σε τίποτε. Βάζει τετραετή προγραμματισμό ακριβώς με τη φιλοσοφία του business plan. Ένα business plan για να υπάρξουν κέρδη. Κέρδη γιατί; Για τη γνώση; Κέρδη για τον φοιτητή; Κέρδη για την αξιοποίηση πραγματικά από την κοινωνία, την οποία επικαλείσθε ότι έχετε με το μέτρο σας, με έναν τρόπο, είναι αλήθεια, εξαιρετικής αυτοπεποίθησης και εξαιρετικής αλαζονείας; Από πότε αλλάξαμε τους όρους; Θα μου πείτε εδώ και αρκετά χρόνια έχουμε αλλάξει τους όρους. Οι παράπλευρες απώλειες είναι αθώα θύματα. Οι ανθρωπιστικοί πόλεμοι είναι ιμπεριαλιστικοί, βαπτίζονται από το ψάρι κρέας, για να νηστεύει ο κόσμος όταν κοιτάζει τον ιμπεριαλισμό κατά πρόσωπο και σηκώνεται.

Λειτουργείτε και φτιάχνετε ένα νόμο, ο οποίος παράγει νόμους κουκουλοφόρους για το σύστημα. Και θα σας το εξηγήσω πάρα πολύ απλά.

Όταν μιλάτε ακόμα και για κουκουλοφόρους, όταν δημιουργείτε στην κοινή γνώμη αυτή την αίσθηση, ώστε να περάσετε τις μεταρρυθμίσεις, να εξυπηρετηθεί το κεφάλαιο, να είναι υποθηκευμένος ο φοιτητής πριν καν ξεκινήσει να πάει, μη μιλάτε για δημόσια χρηματοδότηση, μη λέτε ποσοστά, τα οποία δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Είναι μέσα στη φιλοσοφία –το αναφέρετε στην εισηγητική έκθεση και παντού– ότι πρέπει να συνδεθεί απευθείας το ανθρώπινο εκπαιδευτικό δυναμικό, είτε είναι δάσκαλος είτε είναι καθηγητής είτε είναι φοιτητής, με την αγορά. Και το ξεσκαρτάρισμα θα το κάνετε, με τους ταξικούς τρόπους που γνωρίζετε, σε νωρύτερες από το πανεπιστήμιο ηλικίες. Ενδεχομένως να φτάσετε και στη στράτευση στα δεκαοκτώ.

Είναι ο ίδιος λόγος για τον οποίο ξεκίνησαν τα γεγονότα έξω από το Πολυτεχνείο με τα νεράντζια. Η στράτευση. Θα καθυστερήσετε τους έχοντες και κατέχοντες από το να υπηρετήσουν το κεφάλαιο, όπως θέλετε εσείς, μέχρι να γίνει εκείνη η

κατηγορία των στελεχών που σας είναι χρήσιμη. Και η υπόλοιπη μάζα θα παλεύει να προσαρμοστεί σε μία αγορά με δια βίου εκπαίδευση. Σήμερα κιόλας αναγγέλλετε ίδρυση Ινστιτούτου δια βίου εκπαίδευσης.

Αυτά είναι μόνο για τη μάζα τη μεσαιωνική, που δεν απολαμβάνει τη χαρά της ευρωενωσιακής σας προοπτικής και εντολής μέχρι το 2010 να έχετε πετύχει την ταξική ατμόσφαιρα της χαράς. Αυτό θέλετε να κάνετε με αυτό το νομοσχέδιο.

Ακούστε, στην Κοπεγχάγη οι νέοι, οι οποίοι κατείχαν ένα δημόσιο χώρο, ο οποίος πρόσφατα πουλήθηκε σε μία χριστιανική οργάνωση, επί τριάντα ολόκληρα χρόνια αντιστάθηκαν. Το κράτος έστειλε εκατοντάδες αστυνομικούς να πάρει πίσω την κοινοτική ιδιοκτησία, που είχε γίνει στο μεταξύ ιδιωτική ιδιοκτησία. Ξέρετε ότι αυτοί φόρεσαν κουκούλες και είναι νόμιμοι κουκουλοφόροι; Και πάλεψαν με τα νιάτα.

Εκεί θα πάμε. Στο ιδιωτικό πανεπιστήμιο του οποίου το πώς θα λειτουργεί εσωτερικά ο κανονισμός, θα παράγεται η έρευνα, θα μπαίνουν οι φοιτητές, θα είναι απόφαση των σκευοκριτάδων, που θα προστατεύουν το άσυλο του ιδιώτη χορηγού και χρηματοδότη.

Αυτή είναι η ουσία. Γι' αυτό το λόγο εμείς θα το καταψηφίσουμε επί της αρχής. Και δεν έχει κανένα νόημα να συζητάμε τις λεπτομέρειες της ομηρίας και της αιχμαλωσίας των φοιτητών, που βεβαίως θα αντιστέκονται και βεβαίως δεν θα επιτρέψουν, μαζί με τους καθηγητές και με τους δασκάλους, να εφαρμοστεί ποτέ ένας τέτοιος νόμος, να μπορούμε να σταθούμε εμείς δίπλα τους, για να αντισταθούμε. Και δεν έχει νόημα να συζητήσουμε ένα προς ένα τα άρθρα της φαικίλεισης της ακαδημαϊκής, πνευματικής και πολιτισμικής ελευθερίας.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κυρία Κανέλλη.

Ο Υφυπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων κ. Ταλιαδούρος έχει το λόγο.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΤΑΛΙΑΔΟΥΡΟΣ (Υφυπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων): Εμείς, κυρία Κανέλλη, θέλουμε και πιστεύουμε ότι τα Πανεπιστήμιά μας μπορούν να συμβάλουν στην κοινωνική και οικονομική...

ΛΙΑΝΑ ΚΑΝΕΛΛΗ: Ποιας τάξης;

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΤΑΛΙΑΔΟΥΡΟΣ (Υφυπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων): ...ανάπτυξη της πατρίδας μας.

ΛΙΑΝΑ ΚΑΝΕΛΛΗ: Ποιανού λαού;

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΤΑΛΙΑΔΟΥΡΟΣ (Υφυπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων): Όλων των Ελλήνων πολιτών, όλων των οικονομικών δυνατοτήτων και κυρίως εκείνων που έχουν ανάγκη, που είναι φτωχοί. Αυτούς θέλουμε να στηρίξουμε και με τα μέτρα, τα οποία λαμβάνουμε.

ΛΙΑΝΑ ΚΑΝΕΛΛΗ: Με χορηγό τη φτώχεια!

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΤΑΛΙΑΔΟΥΡΟΣ (Υφυπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων): Άλλωστε, κυρία Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η αυξανόμενη σημασία της επιστήμης, της έρευνας, της τεχνολογίας και της καινοτομίας για την ευημερία όλων ανεξαιρέτως των πολιτών, έχουν αναγάγει την κοινωνία της γνώσης σε βασικό γνώρισμα της σύγχρονης εποχής.

Η πληροφορία και η δημιουργία της γνώσης έχουν αναδειχθεί στους κυριότερους φορείς ανάπτυξης.

Δεν είναι, λοιπόν, τυχαίο ότι η Ευρώπη εδώ και αρκετά χρόνια λαμβάνει μέτρα και προσπαθεί για τη δημιουργία ενός ενιαίου ευρωπαϊκού χώρου ανώτατης εκπαίδευσης. Μία προσπάθεια η οποία προσανατολίζεται κυρίως στον εκσυγχρονισμό των εθνικών συστημάτων ανώτατης εκπαίδευσης, ώστε τα Α.Ε.Ι., η έρευνα, η ανάπτυξη να αποτελέσουν το επίκεντρο των εθνικών πολιτικών και κατ' επέκταση τα θεμέλια της ευρωπαϊκής ανάπτυξης.

Γενική ήταν –και παραμένει θα έλεγα– η διαπίστωση ότι η ελληνική ανώτατη εκπαίδευση διέρχεται κρίση. Τα κενά, οι καταστρατηγήσεις, αλλά και η μη εφαρμογή συχνά του υπέρμετρου γραφειοκρατικού υπάρχοντος νομοθετικού πλαισίου λειτουργίας των ιδρυμάτων, έχουν δημιουργήσει φαινόμενα που δεν προσιδιάζουν σε αυξημένου κύρους και υψηλών προδιαγραφών Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα.

Ενδεικτικά αναφέρω φαινόμενα δημοκρατικού ελλείμματος στην εκλογή και την ανάδειξη των διοικητικών τους αρχών.

Κατάχρηση της έννοιας του ασύλου και της λειτουργίας του θεσμού.

Ανεπάρκεια στην οικονομική και στη διοικητική διαχείρισή τους. Υστέρηση στην υλικοτεχνική υποδομή. Ασφυκτική εποπτεία από την πολιτεία, που αλλοιώνει την έννοια της αυτοδιοίκησης. Αδιαφορία για το διεθνές γίνεσθαι.

Αποτέλεσμα αυτών των δυσλειτουργιών στα διοικητικά και στα λειτουργικά θέματα των πανεπιστημίων είναι και τα προβλήματα, που παραλάβαμε πριν από τρία χρόνια. Περίπου σε χίλιους φακέλους εκλογών μελών Δ.Ε.Π. ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων δεν είχε γίνει ο έλεγχος νομιμότητας. Είχαμε την ίδρυση νέων τμημάτων «στα χαρτιά», χωρίς προεδρικά διατάγματα, μη πρόβλεψη χρηματοδότησης από τον κρατικό προϋπολογισμό τμημάτων, που ήταν ενταγμένα σε Κοινοτικά Πλαίσια Στήριξης, τον οργανισμό αναγνώρισης πτυχίων από το εξωτερικό (ΔΙ.Κ.Α.Τ.Σ.Α.) φορτωμένο με σκάνδαλα, εικονικό Ε.ΣΥ.Π. που συνεδρίασε μία μόνο φορά και μη εφαρμογή ούτε μίας από τις υποχρεώσεις, που απέρρεαν από τις ευρωπαϊκές μας συμβάσεις, υποχρηματοδότηση των ιδρυμάτων, ιδιαίτερα των Τ.Ε.Ι., απλήρωτους ωρομίσθιους καθηγητές στα Τ.Ε.Ι. επί σειρά μηνών, εκκρεμή επαγγελματικά δικαιώματα, έλλειψη κανονισμών σπουδών σε εκατόν ενενήντα πέντε τμήματα των Τ.Ε.Ι., εκκρεμότητες στο θεσμικό πλαίσιο, έλλειψη καθηγητών μόνιμων στα Τ.Ε.Ι..

Δόθηκαν οκτακόσιες νέες πιστώσεις και δημιουργήθηκαν χίλιες διακόσιες οργανικές θέσεις. Επιλύθηκαν τα θέματα των γνωστικών αντικειμένων των Τ.Ε.Ι.. Το δημόσιο πανεπιστήμιο, τα δημόσια Τ.Ε.Ι. έπρεπε να αναβαθμιστούν άμεσα και ουσιαστικά, υλοποιώντας και τις δεσμεύσεις, που είχε αναλάβει η πατρίδα μας για τη δημιουργία ενός ενιαίου ευρωπαϊκού χώρου.

Λάβαμε, λοιπόν, μέτρα για την αντιμετώπιση των προβλημάτων του παρελθόντος, αλλά και για να ανοίξει ο δρόμος για τη νέα εποχή, που θα ανατείλει και στην πατρίδα μας. Κάναμε ένα στρατηγικό σχεδιασμό. Ιεραρχήσαμε και θέσαμε προτεραιότητες. Η καθιέρωση θεσμικού πλαισίου αξιολόγησης για τη διασφάλιση της ποιότητας των σπουδών ήταν ένα από τα πρώτα νομοσχέδια, που ήδη σήμερα προχωρά στο έργο της ανεξάρτητης αρχής. Η θέσπιση ενός σύγχρονου και απολύτως διαφανούς συστήματος για τις μετεγγραφές. Η προώθηση κοινών προγραμμάτων μεταπτυχιακών σπουδών. Η καθιέρωση ευρωπαϊκού συστήματος μεταφοράς πιστωτικών μονάδων. Η ενίσχυση των ακαδημαϊκών χαρακτηριστικών των Τ.Ε.Ι..

Δόθηκε η δυνατότητα να έχουν εφαρμοσμένη έρευνα, κοινά μεταπτυχιακά με τα πανεπιστήμια. Καταργήθηκε το αμαρτωλό ΔΙ.Κ.Α.Τ.Σ.Α. και στη θέση του μπήκε ένας οργανισμός (Δ.Ο.Α.Τ.Α.Π.), ο οποίος δίνει εγγυήσεις ισότητας και αμεροληψίας. Θεσμοθετήθηκαν τα Ινστιτούτα Διά Βίου Εκπαίδευσης. Αναμορφώθηκε η εκκλησιαστική εκπαίδευση. Ιδρύθηκε το Διεθνές Πανεπιστήμιο της Ελλάδος. Με πρωτοβουλία του Υπουργείου Παιδείας και του Υπουργείου Ανάπτυξης προωθείται το σχέδιο νόμου για την έρευνα και για τα μεταπτυχιακά.

Η Κυβέρνηση έθεσε ως πρωταρχικό στόχο, όπως είπα και πριν, την αναβάθμιση των δημόσιων ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων μέσα από συνεχή διάλογο, συνεννόηση και σύνθεση. Οι αιτιάσεις της Αντιπολίτευσης –ακούσαμε και σήμερα και χθες ότι δήθεν δεν έγινε διάλογος, ότι δεν ακούστηκαν οι καθηγητές, ότι έμεινε μόνη της η Κυβέρνηση στη συζήτηση αυτού του σχεδίου νόμου- δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Για πρώτη φορά στην πατρίδα μας έγινε τόσο εκτενής και σε βάθος διάλογος και συζήτηση τόσο στο Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας όσο και στις συνόδους των πρυτάνεων και των προέδρων των Τ.Ε.Ι.. Στο διάλογο αυτό συμμετείχαν όλοι οι πρυτάνεις, όλοι οι πρόεδροι των Τ.Ε.Ι., κοινωνικοί εταίροι, η Γ.Σ.Ε.Ε., η Α.Δ.Ε.Δ.Υ., η Ο.Κ.Ε., η Ο.Σ.Ε.Π. – Τ.Ε.Ι.. Οι μόνοι που αποχώρησαν, ήταν οι εκπρόσωποι κομμάτων, ΠΑ.ΣΟ.Κ. και ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ όταν μάλιστα έγιναν δεκτές, οι θέσεις τους για την αξιολόγηση, προφανώς, για λόγους αυστηρά κομματικούς.

Αφού διαμορφώθηκε το προσχέδιο πρότασης και δόθηκε στη δημοσιότητα, άνοιξε νέος γύρος διαλόγου στην Διαρκή Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων όπου και εκεί είχαν την ευκαιρία όλοι οι παραπάνω, συν τους Βουλευτές και τα κόμματα, να

εκθέσουν τις όποιες απόψεις τους και να ακροαστούν εκπροσώπους και φορείς.

Πέραν αυτών, στο διαδικτυακό τόπο του Υπουργείου Παιδείας πάνω από πεντακόσιες προτάσεις εκπαιδευτικών και ακαδημαϊκών δασκάλων δόθηκαν. Ήταν μια πρωτόγνωρη διαδικασία διαβούλευσης. Έφερε αποτελέσματα.

Ενεργοποίησε ομάδες πανεπιστημιακών οι οποίοι εμπλούτισαν το δημόσιο διάλογο. Κάλυψαν το κενό όσων προτίμησαν την αποχή απ' αυτήν την πρωτοφανή δημόσια διαβούλευση. Και προτίμησαν την αποχή, προφανώς, γιατί εμφορούνται από ακραίες συντηρητικές αντιλήψεις, που δεν θέλουν να αλλάξει τίποτα απολύτως στα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα. Και απόδειξη για το ότι ο διάλογος έλαβε σάρκα και οστά είναι το πόσες ρυθμίσεις από τις προτάσεις των ακαδημαϊκών συμπεριελήφθησαν στο σχέδιο νόμου.

Σε ό,τι αφορά στο άρθρο 4, τους Κανονισμούς λειτουργίας. Ήταν πρόταση από την «Πρωτοβουλία για μεταρρύθμιση, με βάση την κοινή λογική», την «Άρση» και με άλλους ακαδημαϊκούς φορείς. Η άμεση και καθολική ψηφοφορία, η κατάργηση του συστήματος διανομής, ενός και μοναδικού συγγράμματος, η διαφάνεια, ο τετραετής προγραμματισμός, η ανώτατη διάρκεια φοίτησης, οι νέες υπηρεσίες υποστήριξης των φοιτητών, η τροποποίηση της σημερινής διαδικασίας για την άρση του ασύλου, ήταν μέσα στις προτάσεις όλων των φορέων, οι οποίοι συμμετείχαν ενεργά στο διάλογο και συμπεριελήφθησαν οι προτάσεις τους στο σχέδιο νόμου που συζητάμε σήμερα.

Μας κατηγορεί η Αντιπολίτευση ότι δήθεν μειώθηκαν οι χρηματοδοτήσεις στα ιδρύματα της ανώτατης εκπαίδευσης από τότε που ανέλαβε τη διακυβέρνηση η Νέα Δημοκρατία. Η Υπουργός Παιδείας χθες επεσήμανε ότι, ως προς το ποσοστό επί του Α.Ε.Π., η Ελλάδα είναι στις πρώτες θέσεις στον Ο.Ο.Σ.Α., μαζί με την Ολλανδία στο 1,3%, ότι πέραν της κρατικής επιχορήγησης είναι τα 960.000.000 ευρώ του Γ' Κ.Π.Σ. που πήγαν στα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα, ότι η θεωρία κατά κεφαλήν, κατά φοιτητή, δεν ανταποκρίνεται στην ελληνική πραγματικότητα, διότι προσμετρούνται και οι εσαεί φοιτητές, κάτι το οποίο δεν γίνεται στα άλλα μέρη του κόσμου, αλλά θα ήθελα να αναφέρω και ορισμένα στοιχεία ενδεικτικά που αποδεικνύουν αδιάψευστα ότι η νέα διακυβέρνηση σε ό,τι αφορά την ανώτατη εκπαίδευση αύξησε την χρηματοδότησή της.

Συγκεκριμένα το 2004 οι λειτουργικές δαπάνες στα Τ.Ε.Ι. ήταν 90.000.000 ευρώ, με τον προϋπολογισμό του 2004. Με τον προϋπολογισμό του 2007 151.000.000 ευρώ, αύξηση 70%. Οι λειτουργικές δαπάνες των πανεπιστημίων το 2004 ήταν 175.000.000 ευρώ, το 2007 είναι 233.000.000 ευρώ, αύξηση 33%. Σίτιση στα Τ.Ε.Ι. η αύξηση ήταν στα τρία χρόνια 62%. Στα πανεπιστήμια 18%. Στα συγγράμματα το 2004 είχαν διατεθεί 22 εκατομμύρια ευρώ, το 2007 39,9 εκατομμύρια ευρώ, αύξηση που φθάνει στο 75%. Για το έκτακτο προσωπικό των πανεπιστημίων από 15.000.000 το 2004, 28.000.000 το 2007.

Συνεπώς η χρηματοδότηση ήταν αυξημένη και θα συνεχίσει η χρηματοδότηση να βαίνει διαρκώς αυξανόμενη. Το θέμα το οποίο τίθεται και αντιμετωπίζεται με το παρόν νομοσχέδιο, είναι: Γίνεται ορθολογική αξιοποίηση των πόρων, που δίνει από το υστέρημά του ο ελληνικός λαός; Αυτό ακριβώς επιχειρούμε να κάνουμε, μέσα από τα νέα συστήματα που εισάγουμε, για να γίνεται ορθολογικότερη και καλύτερη αξιοποίηση των χρημάτων, να πιάνουν τόπο τα λεφτά του Έλληνα πολίτη.

Ο κύριος Πρόεδρος της Αξιοματικής Αντιπολίτευσης στην Διαρκή Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων, που μας έκανε την τιμή και ήρθε, αναφέρθηκε στην ακαδημαϊκή αυτοδιοίκηση. Έκανε τέσσερις προτάσεις. Διερωτώμαι: Τα είκοσι χρόνια που κυβερνούσε το ΠΑ.ΣΟ.Κ., αυτές τις τέσσερις απλές –όπως μας είπε προτάσεις- γιατί δεν τις έκανε πράξη; Άλλωστε, να πω, ότι από τις προτάσεις αυτές η μια, σε ό,τι αφορά τη δημιουργία ανεξάρτητης αρχής για την αξιολόγηση, ήδη, εδώ και δυο χρόνια, αποτελεί νόμο του κράτους και έχουν αρχίσει και εφαρμόζονται οι σχετικές διατάξεις, αφού πολλά τμήματα έχουν υποβάλει αίτηση για εσωτερική αξιολόγηση, ενώ άλλες έχουν ήδη περιληφθεί, όχι ως γενικόλογες σκέψεις, απόψεις και κατευθύνσεις, αλλά ως συγκεκριμένα άρθρα με δομή και ανάλυση

στο παρόν νομοσχέδιο.

Στο παρόν νομοσχέδιο είναι ενδιαφέρουσα η πρόκληση για την ακαδημαϊκή κοινότητα, σχετικά με την ενίσχυση της αυτοδιοίκησης. Γιατί η ενίσχυση της αυτοδιοίκησης, που προβλέπεται στο νομοσχέδιο και είναι ο κύριος κορμός του, θα έχει ως αποτέλεσμα, την αύξηση της ευθύνης των μελών της ακαδημαϊκής κοινότητας. Καλείται πλέον η ακαδημαϊκή κοινότητα να διαχειριστεί μόνη της τα του οίκου της. Μόνη της θα ορίζει το τι θα περιλαμβάνεται στο άσυλο. Μόνη της θα καθορίζει τις λειτουργίες της. Μόνη της θα διαλέγει τα προγράμματα και τις έρευνες, που την ενδιαφέρουν. Μόνη της η ακαδημαϊκή κοινότητα θα διαχειριστεί με τον καλύτερο τρόπο τους διαθέσιμους από την πολιτεία πόρους και θα αξιολογείται βεβαίως, διότι οφείλει να λογοδοτεί στον ελληνικό λαό για τον τρόπο που αξιοποιεί τα χρήματά του.

Η ενίσχυση της αυτοδιοίκησης θα δώσει απάντηση και σ' ένα πλήθος θεμάτων, όπως είναι η διαφοροποίηση, η εξειδίκευση, η ύπαρξη εσωτερικών κινήτρων για τη βελτίωση των ιδρυμάτων. Ποια είναι σήμερα τα κίνητρα, που υπάρχουν στα ιδρύματα, για να γίνουν καλύτερα; Ποια είναι τα κίνητρα, για να προχωρήσει η ακαδημαϊκή κοινότητα μπροστά και να συναγωνιστεί το ένα ίδρυμα το άλλο και να προσελκύσει φοιτητές;

Προς την κατεύθυνση αυτή κινούνται και οι προβλέψεις για τους νέους εσωτερικούς κανονισμούς λειτουργίας σε συνδυασμό με τον πρότυπο κανονισμό, που θα θέτει το πλαίσιο, θα ορίζει τα θέματα. Τα ίδια τα ιδρύματα θα φτιάξουν δικούς τους κανονισμούς και μόνο στην περίπτωση, που δεν θα φτιάξουν - όπως ατυχώς σήμερα δεκατέσσερα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα δεν έχουν εσωτερικό κανονισμό, κάτι που έχει και η τελευταία πολυκατοικία της πατρίδας μας - θα εφαρμόζεται ο πρότυπος κανονισμός. Είναι ένας τρόπος για να ενισχυθεί η αυτοδιοίκηση και όλα αυτά τα χρόνια αυτό που δεν απέκτησαν να το αποκτήσουν. Όσα, λοιπόν, έχουν κανονισμό και είναι πλήρη θα εφαρμόζουν το δικό τους κανονισμό. Δεν θα υπάρχει κανένα θέμα.

Ομοίως, θα πρέπει να πω ότι καταργούνται οι έλεγχοι σκοπιμότητας, καθιερώνεται σύστημα εσωτερικού δημόσιου ελέγχου, δημοσιονομικός έλεγχος μέσα στο πλαίσιο της αυτονομίας τους, ώστε να μην είναι διατάκτης και ελέγχων ο ίδιος, μέσα στο ίδιο το ίδρυμα. Τα μέλη Δ.Ε.Π. θα διορίζονται τελικά από τα όργανα του ιδίου ιδρύματος και μόνο κατ' ένσταση θα γίνεται ο έλεγχος νομιμότητας από το Υπουργείο. Άρα η γραφειοκρατία, που σήμερα υπάρχει, δεν θα υπάρχει αύριο.

Ο γραμματέας με τις οικονομικές του δυνατότητες υπό τον πρύτανη και το πρυτανικό συμβούλιο, χωρίς αποφασιστικό δικαίωμα, αλλά μόνο με δικαίωμα έκφρασης γνώμης θα βοηθήσει τα ιδρύματα στο να λαμβάνουν οικονομικές αποφάσεις και να μη χάνουν κονδύλια και πόρους είτε από κοινοτικά χρήματα είτε από ελληνικά. Ενισχύεται, λοιπόν, η οικονομική ακαδημαϊκή και διοικητική αυτοδιοίκηση και με τον τετραετή προγραμματισμό, όπου βεβαίως, εάν δεν έλθουν τα χρήματα, που είναι όλα για λειτουργικές δαπάνες - μισθοί καθηγητών, λειτουργία των ιδρυμάτων - θα τα παίρνουν τα ιδρύματα, αλλά δεν θα μπορούν να έχουν την αναπτυξιακή διαδικασία.

Και η ετήσια λογοδοσία είναι ιδιαίτερα σημαντική. Όμως, προβλέπονται και ρυθμίσεις για τον κοινωνικό ρόλο των πανεπιστημίων, όπως είναι τα άτοκα δάνεια για τους φοιτητές με το δημόσιο - το οποίο θα πληρώνει το επιτόκιο - η ενίσχυση των δομών του πανεπιστημίου, οι αντικειμενικότερες διαδικασίες εκλογής των μελών Δ.Ε.Π., η καθιέρωση καθολικής ψηφοφορίας.

Και κλείνω, κύριε Πρόεδρε, λέγοντας τα εξής, επειδή ελέγχεθαι αυτό το σχέδιο νόμου δεν λέει τίποτα για τα Τ.Ε.Ι., όταν κατ' εξοχήν αυτό το σχέδιο νόμου περιλαμβάνει διάταξη για τα Τ.Ε.Ι., όπου πλέον εντάσσονται σε ίδιο θεσμικό πλαίσιο, όπου πλέον γίνεται ουσιαστική πράξη η πρόβλεψη του ν. 2916 ότι στην ανώτατη εκπαίδευση ανήκει ο πανεπιστημιακός και ο τεχνολογικός τομέας, κάτι που ρυθμιζόταν αλυσίτελώς στον προηγούμενο νόμο, διότι ήταν εκτελεστικός της παραγράφου 7 του Συντάγματος. Σήμερα είναι εκτελεστικός της παραγράφου 5 του Συντάγματος, είναι το παρόν σχέδιο νόμου, και επιλύεται

ένα και συνταγματικό και θεσμικό θέμα για τα Τ.Ε.Ι..

Συνεπώς, κύριε Πρόεδρε, κλείνω λέγοντας ότι το σχέδιο νόμου βοηθάει ουσιαστικά, μέσα από τη μεταρρύθμιση της δομής και της λειτουργίας των ιδρυμάτων, στην αναβάθμιση τους και στο να αποκτήσουν ένα σύγχρονο βηματισμό, ο οποίος είναι αναγκαίος.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε πολύ, κύριε Υφυπουργέ.

Το λόγο έχει ο Πρόεδρος κ. Κακλαμάνης.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ζούμε πράγματι σε εποχές παραλογισμού. Οι έννοιες έχουν χάσει τη συμμασία που γνωρίζαμε και, καθώς ο δημόσιος βίος κινείται στην εικονική πραγματικότητα της τηλεοπτικής πια δημοκρατίας, ακούμε πράγματα, τα οποία δεν μπορούμε πραγματικά να κατανοήσουμε, γιατί δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματικότητα.

Είναι σχετικό με τη συζήτηση του νομοσχεδίου αυτό που θα πω. Άκουσα τον κύριο Πρωθυπουργό να καταγγέλλει τις ακρότητες και τις οξύτητες, που αντιμετωπίζει η Κυβέρνησή του, στην εφαρμογή των μεταρρυθμίσεων.

Πραγματικά εγώ θυμάμαι τέτοια εποχή, πριν τρία χρόνια, στις εθνικές οδούς να κόβεται η κυκλοφορία από τα τρακτέρ, τα συνηθισμένα «όλα τα κιλά, όλα τα λεφτά», θυμάμαι πραγματικά μία επίθεση υποσχέσεων και κινητοποιήσεων. Βέβαια, πρωτοστατούσε η Νέα Δημοκρατία, αλλά δεν πήγαιναν πίσω και τα άλλα δυο κόμματα της Αριστεράς.

Σήμερα είδα τις φοβερές ακρότητες και οξύτητες των ίδιων παραγόντων. Είδα κάποιον κ. Κοκκινούλη να λέγει τώρα στην τηλεόραση ότι «το Υπουργείο Γεωργίας...», σαν να είναι ένα αυτόνομο κομμάτι μέσα στην Κυβέρνηση ο Υπουργός Γεωργίας, «δεν μας κατανοεί». Έκλεισαν -λέει- μισή ώρα κάποιο δρόμο και επέστρεψαν στα ίδια. Αλλά και ο φίλτατος κ. Μπούτας, δεν ενεφανίσθη καν, διότι δεν ήταν ίσως αρκετά αγωνιστική αυτή η κίνηση.

Λοιπόν, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι...

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΖΕΚΗΣ: Μάλλον έχετε αχρωματοψία!

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Ίσως. Τα κανάλια, εγώ τα φωνάζω, αλλά δεν «κόβετε» να πηγαίνετε και στα κανάλια, όταν σας φωνάζουν!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΖΕΚΗΣ: Αλλά όχι, όμως, προβοκάτσια!

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Παρακαλώ, παρακαλώ.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Άλλο είναι το θέμα μας, κύριοι του Κομμουνιστικού Κόμματος, ότι την οξύτητα και τις ακρότητες τις καλλιεργεί η Κυβέρνηση, γιατί τις χρειάζεται και σ' αυτό, στις οξύτητες και στις ακρότητες, κάποιοι βοηθούν - χωρίς να το καταλαβαίνουν- την Κυβέρνηση.

Όταν η Κυβέρνηση ρίχνει τη βόμβα της Αναθεώρησης του άρθρου 16 μέσα στα πανεπιστήμια και ξεκινούν όλες αυτές οι κινητοποιήσεις και οι καταλήψεις και αφού τελείωσε η περιπέτεια, κύριε Υφυπουργέ, του άρθρου 16, έκλεισε αυτή η συζήτηση, σας επαναλαμβάνω αυτό που σας είπα στην επιτροπή, καλά κάνει η Υπουργός και φεύγει. Εκφέρει το διδασκαλικό της λόγο και αποσύρεται. Γιατί, κύριε Υφυπουργέ ή κυρία Υπουργέ -αν έλθει και μας ακούσει- όταν τελείωσε η ιστορία του άρθρου 16, αφού επί τρία χρόνια έκανε, όπως λέτε, διάλογο, που δεν οδήγησε πουθενά, ένας μήνας παραπάνω τι θα σας κόστιζε; Μήπως κάποιοι δεν θέλουν να σταματήσουν οι καταλήψεις; Μήπως κάποιοι δεν θέλουν να ανοίξουν τα πανεπιστήμια; Δεν μπορώ να καταλάβω αλλιώς, γιατί φάγατε τρία χρόνια και χθες εδώ σας παρακάλεσα, δεν αντέλεξα. Ήταν τέτοιο το ύφος, ο τόνος, η ορμή της Υπουργού, που ειλικρινά θυμήθηκα μια καθηγήτριά μου σ' ένα από τα τέσσερα-πέντε γυμνάσια που περιφερόμουν, ώσπου να κάνω τις βασικές μου σπουδές, που ό,τι και να γινόταν στην τάξη έφταιγα εγώ. Γιατί; Γιατί είχα κάποια αντίρρηση. Λέει «Εσύ, ο αντιρρησίας, ο Κακλαμάνης φταίει».

Λοιπόν, και εδώ η κ. Γιαννάκου χθες με το ύφος, τον τόνο της, ειλικρινά δεν άφηνε περιθώρια αντιλόγου. Τι θα έχανε -το τονίζω, λένε οι έξι πρυτάνεις, δεν είναι έστω των μεγαλύτερων- να

συζητήσουν; Προφανώς, λέγω εγώ και είπα μάλιστα απευθυνόμενος και στη Νέα Δημοκρατία και στα άλλα δυο κόμματα της Αριστεράς, διότι στα πανεπιστήμια δεν συγκρούεται η πλειονότητα των φοιτητών, συγκρούονται οι οργανωμένοι φοιτητές στις οργανώσεις των δυο άκρων. Αυτό δεν το γνωρίζει ο ελληνικός λαός.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΡΗΓΑ (Γενική Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας): Ποια είναι τα άκρα;

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Τα δυο άκρα του Κοινοβουλίου μας, κυρία Πρόεδρε του Κομμουνιστικού Κόμματος. Είναι το Κομμουνιστικό Κόμμα, ο Συνασπισμός, στη μέση είμαστε εμείς και από εκεί η Νέα Δημοκρατία. Αν θέλετε άλλη γεωγραφία, βρείτε τη. Εγώ αυτό καταλαβαίνω. Εγώ αυτό καταλαβαίνω και αυτό βλέπει ο ελληνικός λαός.

(Θόρυβος στην Αίθουσα)

Ο ελληνικός λαός δεν είδε κανέναν από το ΠΑ.ΣΟ.Κ. να κόπεται για καταλήψεις. Επίσης, δεν είδε κανέναν από το ΠΑ.ΣΟ.Κ. να επιτίθεται και να προβάλλονται στις τηλεοράσεις οι φωτιές και τα επεισόδια, που βέβαια τα χρειάζεται η Κυβέρνηση, γιατί έτσι καλλιεργείται ο συντηρητισμός και η δεξιά στροφή, που επιδιώκει στην κοινωνία.

Δεύτερον, εάν πράγματι θέλατε να κάνετε ένα νόμο για να βελτιώσετε την κατάσταση στα πανεπιστήμια, τι χρειάζονταν όλη αυτή η φιλολογία περί του ασύλου; Το άσυλο είναι το πρόβλημα; Δηλαδή εάν το άσυλο περιοριστεί στις αίθουσες διδασκαλίας και στα εργαστήρια, νομίζετε ότι θα βρεθεί πρυτανικό συμβούλιο, που θα πει να περάσει η Αστυνομία μέσα και να αναλάβει το κόστος μιας αιματοχυσίας; Σοβαρολογούμε; Και αν το πιστεύετε αυτό και πιστεύετε ότι φταίει που δεν είχαν εκπρόσωπο οι φοιτητές στην επιτροπή, ιδού, το λένε και νόμοι δημοκρατικότατοι, ο ν. 1264, που τον έκανα εγώ ως Υπουργός Εργασίας. Ας οριστεί ο εκπρόσωπος της πλειοψηφούς παρατάξεως. Να δούμε, ο εκπρόσωπος της Δ.Α.Π. θα πει να μπει η Αστυνομία μέσα; Θα αναλάβει το κόστος αυτό;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΣΑΛΙΔΗΣ: Όχι.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Σωστά το λέτε, κύριε Τσαλιδή, διότι το πρόβλημα στα πανεπιστήμια, δεν είναι από τα προβλήματα εκείνα που λύνονται διά της σπάθης. Να το καταλάβουμε αυτό. Λύνονται με διάλογο. Και λυπάμαι γιατί εδώ μέσα είμαστε οι περισσότεροι άνθρωποι κάποιας ηλικίας, εγώ αρκετά μεγαλύτερης των περισσοτέρων εδώ, που, όμως, δεν ξεχάσαμε ότι ως φοιτητές και αντιδράσεις είχαμε και σημαίες σηκώναμε και ανταγωνισμούς είχαμε, πολιτικούς, ιδεολογικούς. Το να βγάζετε από το σκοπό του πανεπιστημίου την πολιτική συνείδηση, τι σημαίνει αυτό; Φαντάζεστε δηλαδή πανεπιστήμια, στα οποία δεν θα διαμορφώνεται πολιτική συνείδηση; Μόνο επιστημονική, πολιτισμική, όχι και πολιτική συνείδηση; Μα, πού ζείτε αγαπητοί φίλοι; Δεν γίνεται να λέτε σήμερα ότι τα πανεπιστήμια, τα Τ.Ε.Ι. θα είναι ένας χώρος αποτοξινωμένος, ξεκομμένος εντελώς.

Σας είπα και κάτι άλλο, κυρία Υπουργέ, επειδή κάποιος πρύτανης του Πανεπιστημίου Κρήτης, δεν τον ξέρω τον άνθρωπο ως επιστήμονα, δεν τον κρίνω, αλλά τον άκουσα που έλεγε ότι είδε κάποιον, που διακινούσε ναρκωτικά. Νομίζετε ότι αυτό το κακούργημα για το οποίο ο ισχύον νόμος λέει ότι τα κακούργηματα δίδονται και η Αστυνομία μπορεί να μπει οπουδήποτε διαπράττονται κακούργηματα, οι φοιτητές θα έλεγαν «όχι», να μην μπειτε, να μην πιάσετε αυτόν που διακινεί ναρκωτικά; Απλούστατα ριζάτε, η Κυβέρνηση, μια δεύτερη βόμβα, αυτά τα περί του ασύλου, διότι δεν είναι ο στόχος – λυπάμαι που το λέω αυτό – να αντιμετωπιστεί το οξύτατο πρόβλημα που αντιμετωπίζει όχι μόνον η ανώτατη εκπαίδευση, αλλά και όλο το εκπαιδευτικό μας σύστημα. Αντιμετωπίζει αυτό το πρόβλημα διότι είστε παγιδευμένοι στα ιδεολογήματα και στις θεωρίες του νεοφιλελευθερισμού. Ότι δηλαδή, αργά ή γρήγορα και η παιδεία, όπως και η υγεία, όλα αυτά θα είναι υπόθεση της οικονομίας της αγοράς. Μα, και μόνον ότι ξεκινήσατε την κουβέντα για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, τι μεταρρύθμιση μπορεί να θεωρείται μια προσπάθεια, που έχει ως αφετηρία να γίνουν και ιδιωτικά πανεπιστήμια;

Όταν κάναμε τη μεταρρύθμιση με το νόμο πλαίσιο 8286, στην

τετραετία εκείνη δεν δόθηκε καμία άδεια για ιδιωτικό σχολείο. Διότι δεν είναι δυνατόν να λες ότι αναβαθμίζω το δημόσιο σύστημα εκπαίδευσης και ταυτόχρονα ανοίγω την πόρτα στα ιδιωτικά συμφέροντα. Είναι τραγικά τα λάθη που γίνονται. Δυστυχώς αυτό που καταγγέλλεται ως κομματισμός είναι αυτό που επιγράφεται ως επανίδρυση του κράτους. Είναι άλλο λάθος αυτό, στον 21ο αιώνα να σκεφτόμαστε τα λάθη, που ασφαλώς υπήρξαν. Δεν είναι αθώες οι προηγούμενες κυβερνήσεις ούτε του ΠΑ.ΣΟ.Κ. ούτε της Νέας Δημοκρατίας. Αλλά στον 21ο αιώνα, έπειτα από είκοσι πέντε χρόνια να γυρίζουμε στα ίδια και χειρότερα; Και η Υπουργός Παιδείας υπέστη τις συνέπειες αυτές, όταν διεπληκτίζοντο μέσα στο γραφείο ή στον προθάλαμό της οι συνδικαλιστές της Δ.Α.Κ.Ε., όταν εν μια νυκτί αποκεφαλίστηκε όλο το στελεχιακό δυναμικό της δημόσιας εκπαίδευσης.

Πώς, λοιπόν, αγαπητοί συνάδελφοι, να θεωρηθεί ότι αυτό το πράγμα που γίνεται τώρα, είναι μεταρρύθμιση; Μην παίζουμε με τις λέξεις. Όπως και με τον εκσυγχρονισμό – το έλεγα και επί ΠΑ.ΣΟ.Κ. – υπάρχει εκσυγχρονισμός προοδευτικός, υπάρχει και ο συντηρητικός, ο ολοκληρωτικός. Το θέμα είναι ποιος πληρώνει το κόστος του εκσυγχρονισμού και τώρα με τις μεταρρυθμίσεις το θέμα είναι σε ποια κατεύθυνση γίνονται αυτές. Αλλαγή προς το καλύτερο ή προς το χειρότερο; Λυπάμαι, γιατί γίνεται προς το χειρότερο.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Η Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Αλέκα Παπαρήγα έχει το λόγο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΡΗΓΑ (Γενική Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας): Θα ήθελα να θυμίσω στον Υφυπουργό κ. Ταλιαδούρο ότι το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας από την αρχή τοποθετήθηκε καθαρά και δεν πήρε μέρος στο διάλογο – και κακώς εξέφρασε τα παράπονά του – και από ένα σημείο και μετά φύγαμε, όπως έκαναν και τα άλλα κόμματα της Αντιπολίτευσης. Δεν πήραμε μέρος για τον πολύ απλό και συγκεκριμένο λόγο: Ήταν πασίγνωστο από το 1999 ποια θα ήταν η μεταρρύθμιση, αντιμεταρρύθμιση – όπως θέλετε πείτε τη – στην παιδεία. Ήταν δηλαδή ένας διάλογος με προκαθορισμένο αντικείμενο, αρχή και τέλος και έμπαιναν ζητήματα τακτικής. Και δεν πήραμε μέρος στο διάλογο όχι διότι θα ήταν σοβαρό να εκθέταμε τις απόψεις – δεν θα παθαίναμε τίποτα – αλλά κυρίως μας ενδιέφερε να συγκεντρώσουμε την προσοχή των εργαζομένων, της νεολαίας στο εξής ζήτημα: Μη χάνετε χρόνο. Έγκαιρα αντιδράστε και αντισταθείτε.

Εμείς δεν συνηθίζουμε, όταν γνωρίζουμε μάλιστα πολύ έγκαιρα το τι πρόκειται να συμβεί, να αντιδρούμε στο παραπέντε και να συμμετέχουμε στους αγώνες στο και πέντε. Από το 1999 ήταν γνωστό και σ' αυτήν τη ρότα πορεύτηκε και η κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, στη ρότα –ας το πω έτσι– της Μπολόνιας. Τα παράπονά σας, λοιπόν, όχι σε μας. Παραδείγματος χάριν τα παράπονά σας μπορείτε να τα κάνετε στο ΠΑ.ΣΟ.Κ. Εγώ διάβασα το πρόγραμμά του. Στον τομέα της παιδείας με πιο αναλυτικό τρόπο και με τη δική του ορολογία είναι μέσα στη δική σας λογική.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει η Πρόεδρος της Βουλής κ. **ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ**)

Πριν έρθει το άρθρο 16 για συζήτηση και ανακινηθεί και το θέμα του νόμου-πλαισίου, οι δημοσκοπήσεις έδειχναν και είναι γεγονότα ένα ποσοστό γύρω στο 60% του ελληνικού λαού –αυτών εν πάση περιπτώσει που ρωτήθηκαν για να πούμε την ακρίβεια– που υποστήριζε την ίδρυση μη, όπως λέγεται, κρατικών πανεπιστημίων και γενικά ζητούσε μεταρρυθμίσεις στην παιδεία στην κατεύθυνση που διέγραφε λίγο-πολύ η Νέα Δημοκρατία. Σήμερα το ποσοστό αυτό βρίσκεται στο 40%, παρά το γεγονός ότι δυο κόμματα του Κοινοβουλίου, δυο κόμματα, αν θέλετε, της δικομματικής εναλλαγής, κυβέρνηση και αξιωματική αντιπολίτευση, υποστηρίζουν αυτήν τη ρότα, τη γραμμή της πλήρους εμπορευματοποίησης της παιδείας, ανεξαρτήτως σε ποιο σημείο γίνεται μεταξύ τους ο καυγός. Είναι πολύ σημαντικό το ότι αυτό το ποσοστό έπεσε και έπεσε χάρη στις κινητοποιήσεις, παρά το γεγονός ότι τη μερίδα του λέοντος στην προ-

βολή των κινητοποιήσεων την πήραν οι κουκουλοφόροι και στιγμιότυπα τα οποία δεν χαρακτηρίζουν συνολικά το κίνημα ή εν πάση περιπτώσει δεν έχουν καμία σχέση με την ουσία της αντιπαράθεσης με την Κυβέρνηση. Μάλλον τη βοηθούν οι κουκουλοφόροι. Παρ' όλα αυτά σήμερα ένα 20% και πάνω έχει διαφοροποιήσει τη θέση του. Και δεν αφορά μία δημοσκοπήση –εγώ δεν θυμάμαι ούτε τις εταιρείες που τις κάνουν ούτε ασχολούμαστε και πάρα πολύ αναλυτικά μ' αυτά- και υπάρχει μια διαφοροποίηση. Αυτό δεν δείχνει κάτι; Δεν δείχνει δηλαδή ότι όταν ανοίχθηκε το θέμα, όταν αναπτύχθηκε δράση μαζική, τότε ένα μεγάλος μέρος των εργαζομένων κατάλαβε κάτι που δεν μπορούσε να καταλάβει πριν, μέσα από μια γενικόλογη και τυπική πολιτική αντιπαράθεση;

Ας μην κρυβόμαστε και στο θέμα της παιδείας, όπως και σε άλλους τομείς, συγκρούεται θα έλεγα η δημοκρατία των επιχειρήσεων και η δημοκρατία των εργαζομένων, το δίκιο των επιχειρήσεων και το δίκιο των εργαζομένων. Μόνο που αυτά είναι ασύμβατα μεταξύ τους. Βεβαίως όπως φαίνεται, θα γίνει νόμος το νομοσχέδιο-πλαίσιο. Εμείς δεν έχουμε άλλη επιλογή –και αυτή είναι δημοκρατική επιλογή, γιατί στηρίζεται στο κάτω-κάτω στη θέληση και στη διαμόρφωση αντίστοιχης συνείδησης της πλειοψηφίας του λαού- εμείς θέλουμε αυτός ο νόμος να μείνει ανενεργός, να μπουν εμπόδια στην υλοποίησή του και μέσα και έξω από τα πανεπιστήμια, να μην μπορεί η Κυβέρνηση να τον υλοποιήσει. Και φυσικά δεν φτάνει αυτό. Στην πορεία ανοίγεται ένας δρόμος, διαμορφώνεται ένα εφελτήριο, μαζί με άλλες βεβαίως αλλαγές και ανακατατάξεις, να δρομολογηθούν αυτές οι πραγματικές ριζοσπαστικές μεταρρυθμίσεις, που χρειάζονται, γιατί ότι χρειάζονται αλλαγές όλοι συμφωνούμε. Το θέμα είναι προς ποια κατεύθυνση.

Θα ήθελα να διαβάσω ορισμένα αποσπάσματα από την ανακοίνωση της Κομισιόν, η οποία έγινε και στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και η οποία αναφέρεται στο τι αλλαγές πρέπει να γίνουν στην παιδεία –είναι πρόσφατες- μέχρι το 2007, δηλαδή μέχρι φέτος. Αυτά έγιναν πέρυσι το Μάρτιο, ούτε χρόνος δεν πρέπει να είναι. Η διαδικασία είχε ξεκινήσει τον Οκτώβριο του 2005. Θα μου πείτε, τι σχέση έχει αυτό. Βεβαίως, έχει σχέση, διότι η Κυβέρνηση ανοικτά έχει πει, όπως και η προηγούμενη, ότι βεβαίως με το δικό της τρόπο –έτσι λέει- υλοποιεί κατευθύνσεις πανευρωπαϊκές. Μάλιστα, συνήθως εδώ έρχεται ότι υλοποιούμε παγκοσμιοποιητικές κατευθύνσεις. Και σίγουρα το πνεύμα του νόμου, που έφερε η Νέα Δημοκρατία το επιβεβαιώνει.

Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, λοιπόν, αναγνωρίζει ότι η έρευνα και τα πανεπιστήμια είναι βασικοί πυλώνες της ευρωπαϊκής ανταγωνιστικότητας. Το εαρινό Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του 2006 συμφώνησε να αναληφθεί εντατικότερη δράση σε ευρωπαϊκό επίπεδο για την προώθηση της ατζέντας αυτής για τα πανεπιστήμια και την έρευνα, η οποία πρέπει να υλοποιηθεί ως το τέλος του 2007, στο πλαίσιο της ανανεωμένης σύμπραξης υπέρ της ανάπτυξης και της απασχόλησης. Για το «ανάπτυξη και απασχόληση» ξέρουμε. Σύνταξη πάνω από τα εξήντα πέντε, επενδύσεις κεφαλαίων εκεί, που υπάρχει μεγάλη κερδοφορία κ.λπ., για να μην αναλύσω αυτό το ζήτημα. Ανταγωνιστικότητα και εκπαίδευση σημαίνει ακριβώς ακόμη μεγαλύτερη βουτιά όλου του επενδυτικού συστήματος και ιδιαίτερα των πανεπιστημίων, που παράγουν και νέα γνώση στην αγορά.

Παρακάτω: Παροχή, λέει, κινήτρων στο κεφάλαιο για την παροχή κινήτρων για τις δομημένες εταιρικές σχέσεις με την επιχειρηματική κοινότητα. Μολονότι τα ευρωπαϊκά πανεπιστήμια πρέπει να διατηρήσουν το χαρακτήρα της δημόσιας αποστολής τους –με το «μολονότι» τα λύνουν όλα- και της γενικής κοινωνικής και πολιτιστικής τους εντολής όλο και περισσότερο πρέπει να λειτουργούν ως οικονομικοί συντελεστές ικανοί να ανταποκρίνονται καλύτερα και γρηγορότερα στις απαιτήσεις της αγοράς και να αναπτύσσουν εταιρικές σχέσεις με σκοπό την εκμετάλλευση των επιστημονικών και τεχνολογικών γνώσεων. Αυτό συνεπάγεται ότι πρέπει να αναγνωρίσουν ότι οι σχέσεις τους με την επιχειρηματική κοινότητα έχουν στρατηγική σημασία και αποτελούν μέρος της δέσμευσής τους να υπηρετούν το δημόσιο συμφέρον.

Δηλαδή τι άλλο χρειάζεται; Και εδώ, αν θέλετε, είναι ένα ερώ-

τημα ας το πω έτσι, ρητορικό προς το Συνασπισμό, που λέει, δεν υπάρχουν δεσμεύσεις ευρωπαϊκές, ό,τι θέλει κάνει ο καθένας. Υπάρχουν. Είναι άλλο πράγμα το αν εμείς δεν αναγνωρίζουμε τις δεσμεύσεις, γιατί δεν αναγνωρίζουμε το φιλολαϊκό και το φιλοεθνικό λαϊκό χαρακτήρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Εδώ, λοιπόν, αυτό είναι το ζουμί της υπόθεσης. Θα παράγεται νέα γνώση; Θα γίνεται έρευνα στα πανεπιστήμια; Βεβαίως θα γίνεται και ιδρύονται και άλλα ιδιωτικά ερευνητικά κέντρα και δημόσια, γιατί ακριβώς θέλουν να μην έχει το μονοπώλιο της έρευνας το πανεπιστήμιο, διότι υπάρχει και κίνημα. Μάλιστα, στο νέο πρόγραμμα του ΠΑ.ΣΟ.Κ. υπογραμμίζεται η ανάγκη να γίνουν ερευνητικά ινστιτούτα ξέχωρα, γιατί το πανεπιστήμιο δεν μπορεί να το έχουν και απολύτως του χεριού τους, να το έχει η κάθε κυβέρνηση.

Τι έρευνα, λοιπόν, θα γίνεται; Θα γίνεται κατ' αρχήν έρευνα για προϊόντα, που παραγγέλουν επιχειρηματίες και μάλιστα για προϊόντα που θα έχουν γρήγορη απόδοση της έρευνας, Παρασκευή του προϊόντος εάν πρόκειται για υλικό προϊόν και γρήγορο ξεπέταγμα του στην αγορά. Έρευνα, που θα μελετήσει μια σειρά ζητήματα, που πιθανόν να θέλουν δέκα, δεκαπέντε και είκοσι χρόνια –ας πούμε για το AIDS, ας πούμε για τον καρκίνο, ας πούμε για μια σειρά άλλα ζητήματα που μπορεί να ερευνάς δέκα και δεκαπέντε χρόνια, να επενδύεις και να ερευνάς- για να αποδώσει, αυτή η έρευνα δεν θα γίνεται. Και αυτή είναι η διεισδυτική τάση μέσα στον καπιταλισμό.

Η έρευνα, η οποία δεν φέρνει άμεσο αποτέλεσμα. Δηλαδή αν εκτιμήσουμε ότι μπορείς να έχεις άμεσο αποτέλεσμα σ' ένα φάρμακο για την ασθένεια των πονοκεφάλων, εκεί μπορούμε να το κάνουμε. Θα κάνουμε και έρευνα για αντίγραφα φαρμάκων. Αυτά γίνονται μέσα από τα ερευνητικά κέντρα και τα πανεπιστήμια, imitation φάρμακα για την Αφρική και όπου αλλού. Επομένως αυτό σημαίνει σύμπραξη πανεπιστημίων και επιχειρήσεων.

Είναι δυνατόν, λοιπόν, εμείς να παίρναμε μέρος σε έναν τέτοιο διάλογο; Στην αξιολόγηση μόνο διαφωνήσαμε, όπως είπε ο κ. Ταλιαδούρος; Ακριβώς, διαφωνήσαμε στην αξιολόγηση, γιατί πρόκειται για τέτοια αξιολόγηση. Δεν τη συζητάμε, δεν προτείνουμε άλλο σύστημα αξιολόγησης, διότι αξιολόγηση είναι αυτό που λέμε εδώ, η απόδοση των πανεπιστημίων με βάση τις συμπράξεις με τις επιχειρήσεις.

Πάμε παρακάτω: «Τα κράτη-μέλη θα πρέπει να εξετάσουν με κριτικό βλέμμα –έτσι το λέει η Ευρωπαϊκή Ένωση, με κριτικό βλέμμα, άγριο βλέμμα δηλαδή- τον υπάρχοντα συνδυασμό αφ' ενός των διδασκτρών και αφ' ετέρου των συστημάτων υποστήριξης υπό το πρίσμα της πραγματικής τους αποτελεσματικότητας και ισότητας». Τώρα καταλαβαίνουμε. Θα αρχίσουν τα δίδακτρα, βεβαίως θα αρχίσουν από την πάνω οροφή και θα κατεβαίνουν κάτω-κάτω και θα πουν ένα 5% -η ακραία φτώχεια, που δεν θα φτάνει στο πανεπιστήμιο και δεν θα τελειώνει ούτε το λύκειο- θα το πάμε δωρεάν. Θα πηγαίνουν οι διάφοροι φιλάνθρωποι στη μνήμη της μαμάς τους, του μπαμπά τους και του παππού τους, θα χορηγούν και κάποιες υποτροφίες και θα υπάρχει και ένα δείγμα φτωχολογιάς.

Παρακάτω: «Τα πανεπιστήμια θα έπρεπε να χρηματοδοτούνται περισσότερο για όσα πράττουν και όχι για ό,τι είναι». Θα μου πείτε, βεβαίως το έργο χρηματοδοτείται. Αυτό που μπαίνει, λέει το εξής πράγμα, ότι δεν θα χρηματοδοτούνται με κριτήριο την κοινωνική τους αποστολή, αλλά πώς υλοποιείται αυτή, αλλά ό,τι πράττει.

«Με την εστίαση της χρηματοδότησης, τα σημειώμενα παραγόμενα αποτελέσματα και όχι στο εισερχόμενο δυναμικό και με την προσαρμογή της χρηματοδότησης στην πολυμορφία του προφίλ των διαφόρων ιδρυμάτων».

Τώρα, καταλαβαίνετε αυτά είναι φληναφήματα φραστικά, αλλά έχουν ουσία.

Προσέξτε υποσημείωση: «Τα πανεπιστήμια με ενεργό ερευνητική δράση, δεν θα πρέπει να αξιολογούνται και να χρηματοδοτούνται στην ίδια βάση με άλλα πανεπιστήμια. Λιγότερο δραστήρια στην έρευνα, αλλά ισχυρότερα όσον αφορά στην ενσωμάτωση φοιτητών από μειονεκτικές ομάδες ή την ενεργό προώθηση της τοπικής βιομηχανίας των υπηρεσιών».

Εδώ, γίνεται διάκριση: Πανεπιστήμια έτσι και δεν θα είναι κρι-

τήριο, αν στα πανεπιστήμια αυτά είναι παιδιά από φτωχές περιοχές κ.λπ..

Εδώ, πού πάει η υπόθεση με τα Τ.Ε.Ι. κατ' αρχήν; Αυτό σημαίνει πλήρης κατηγοριοποίηση, ταξικοποίηση των πανεπιστημίων όσο μπορεί να γίνει με βάση το επιστημονικό αντικείμενο, όχι το γνωστικό.

Λέει: «Εκτός από τα ποσοστά ολοκλήρωσης στο μέσο χρόνο σπουδών απέδιδε και τα ποσοστά απασχόλησης των αποφοίτων και θα πρέπει να λαμβάνονται υπ' όψιν και άλλα κριτήρια για τα πανεπιστήμια με ενεργό ερευνητική δράση: Ερευνητικά επιτεύγματα, επιτυχείς αιτήσεις ανταγωνιστικής χρηματοδότησης, δημοσιεύσεις, παραπομπές, διπλώματα, ευρεσιτεχνίες και άδειες εκμετάλλευσης, ακαδημαϊκά βραβεία, βιομηχανικές ή και διεθνείς εταιρικές σχέσεις». Να δείτε τι έχει να γίνει μέσα σ' αυτά τα πανεπιστήμια. Αυτά τα λέει και ο κ. Παπανδρέου στο πρόγραμμά του.

Μετά μιλάμε για διαπλοκή; Το κάθε πανεπιστήμιο θα κοιτάζει να δει με ποιο βιομηχανικό συγκρότημα, με ποιο μονοπωλιακό πολυεθνικό συγκρότημα θα διασυνδεθεί για να πάρει τις συστάσεις.

Ακόμη εδώ μπορεί να δίνονται και ψεύτικες παραγγελίες ερευνών για να πάρει χρηματοδότηση.

Θα ήθελα να πω στην Κυβέρνηση ότι πέρα από το ότι θα συναντήσουν ένα μεγάλο κύμα αντίδρασης και μέσα και έξω από τα πανεπιστήμια –γιατί δεν είναι μόνο υπόθεση πανεπιστημιακής κοινότητας- θα συναντήσουν μεγάλες δυσκολίες από τις ακόμα πιο δυναμωμένες συντεχνίες μέσα στα πανεπιστήμια. Εδώ να δείτε τι θα γίνει η πανεπιστημιακή κοινότητα. Εκείνο το μέρος της πανεπιστημιακής κοινότητας, που δεν έχει πλήρη ταξική συνείδηση, όσον αφορά την παιδεία, θα πέσει στη λούμπα. Ομαδοποίηση, μικρές εταιρείες μέσα, συνεργασίες ανάμεσα στο επιστημονικό προσωπικό. Ο ένας θα «τρώει» το μάτι του άλλου και μόνο το μυαλό τους δεν θα έχουν στη μετάδοση γνώσης και στην ανάπτυξη της έρευνας.

Αυτά τα λέει η Κομισιόν. Τα πανεπιστήμια θα πρέπει να είναι σε θέση να προσελκύουν τους καλύτερους επιστήμονες και ερευνητές, να τους προσλαμβάνουν με ευέλικτες ανοικτές και διαφανείς διαδικασίες. Εδώ θα γίνεται κυνήγι εγκεφάλου, εξαγορά, σαν το ποδόσφαιρο. Το κάθε πανεπιστήμιο θα κυνηγά τον εκάστοτε Ροναλντίνιο του κάθε κλάδου. Εδώ θα αγοράζονται οι επιστήμονες. Έτσι θα γίνεται, αυτά τα λέει το χαρτί, δεν είναι δικά μας.

Εμείς, λοιπόν, βάζουμε ένα ζήτημα και δεν το συζητάμε, χιλιάδες προτάσεις μπορούμε να σας φέρουμε. Και αν θέλετε εμείς, ως ένα σημείο, μπορούμε να κάνουμε αναλυτικές προτάσεις, υπάρχουν οι επιστήμονες και υπάρχει και η εμπειρία να τις αξιοποιήσουμε, να δεχθούμε και προτάσεις άλλων κομμάτων σε επί μέρους ζητήματα. Το κύριο και βασικό είναι: Επιστήμη, γνώση, από ποιον και για ποιον. Εν πάση περιπτώσει, ποιος θα είναι ο ρόλος των πανεπιστημίων.

Εμείς αυτόν το ρόλο, όπου είναι εταίρος στην καλύτερη περίπτωση ένα μέρος των πανεπιστημίων και μαγαζάκι άλλο ένα μέρος των επιχειρηματιών, αυτά τα πανεπιστήμια τα απορρίπτουμε ριζικά. Προτάσεις έχουμε και για την έρευνα και το πού θα πρέπει να στραφεί και για το πώς πρέπει να λειτουργούν τα πανεπιστήμια και για τη διαφάνεια, το θέμα είναι ο κεντρικός άξονας. Σε ποιο διάλογο, λοιπόν, να παίρναμε μέρος. Τι να συζητήσουμε; Για τις προγραμματικές συμφωνίες τις τετραετείς ή τάχα για τα εξεταστικά συστήματα; Πώς να συζητήσουμε για το εξεταστικό σύστημα, για το αν η πρόσβαση πρέπει να είναι χωρίς ή με εξετάσεις, όταν ζούμε σε μία κοινωνία, όπου και τις όποιες διόδους είχε ανοίξει για τα παιδιά των λαϊκών στρωμάτων, να φτάνουν στα πανεπιστήμια, την κλείνει τη στρόφιγγα από τα δεκαπέντε χρόνια! Τι να συζητήσουμε; Αύριο θα πηγαίνουν όλο και λιγότεροι στα πανεπιστήμια. Σήμερα εμφανίζονται ότι ζητούν περισσότεροι, από αυτές τις θέσεις που μπορούν να απορροφήσουν τα πανεπιστήμια, αλλά θα αντιστραφεί η εξέλιξη, και τότε θα χειροκροτείτε ότι καταργήθηκαν οι εξετάσεις στα πανεπιστήμια.

Εμείς, όπως έχουμε πει, κάνουμε γενική τοποθέτηση. Δεν συμμετέχουμε σε καμία άλλη διαδικασία και αυτό για ποιο

λόγο; Όχι για να φανούμε αγωνιστικότεροι έναντι κάποιων άλλων, αλλά γιατί θέλουμε ακριβώς να συγκεντρώσουμε την προσοχή στους εργαζόμενους, ότι δεν μπορούν να προσαρμοστούν σ' αυτό το νόμο και σε ό,τι άλλο ακολουθήσει. Ότι δεν μπορούν να ζητούν περίοδο προσαρμογής. Βγαίνει ένα μέρος της πανεπιστημιακής κοινότητας και λέει ότι θέλουμε χρόνο να προσαρμοστούμε, θέλουμε χρόνο να αντισταθούμε. Αυτό το καταλαβαίνουμε.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη - Ψαρούδα): Η κυρία Υπουργός ζήτησε το λόγο για να κάνει μία παρέμβαση.

MARILETTA GIANNAKOY (Υπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων): Κυρία Πρόεδρε του Κομμουνιστικού Κόμματος, ήθελα να σημειώσω ότι το εν λόγω έγγραφο με δικό μου αίτημα συζητήθηκε ένα χρόνο πριν σε κοινή συνεδρίαση της Διαρκούς Επιτροπής Μορφωτικών και Ευρωπαϊκών Υποθέσεων. Το έγγραφο αυτό, που αφορά τα πανεπιστήμια, την έρευνα και την καινοτομία, πράγματι δίνει κάποιες κατευθύνσεις.

Εγώ αντιλαμβάνομαι –και από την αρχή είπατε και το σέβομαι- ότι δεν συμμετέχετε σε κανένα διάλογο. Όμως, διερωτώμαι ποια είναι η σχέση των πανεπιστημίων με την κοινωνία όπως ομολογήσατε και μόνη σας ότι υπάρχει. Προφανώς, τα πανεπιστήμια έχουν τη δική τους αυταξία στο χώρο της επιστήμης και της έρευνας και νομίζω ότι δεν θα διαφωνείτε σ' αυτό, και βέβαια έχουν σχέση εν συνεχεία και με την απασχόληση. Αλλά υπάρχει απασχόληση αν δεν υπάρχει ανάπτυξη;

Το έγγραφο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής τονίζει ορισμένες πραγματικότητες –ότι δηλαδή τα πανεπιστήμια πρέπει πραγματικά να αυτοδιοικούνται, αλλά πρέπει να υπόκεινται σε κοινωνική λογοδοσία- και επιπλέον, περιγράφει ένα πλήθος προβλημάτων των ευρωπαϊκών πανεπιστημίων, που εδώ είναι πολύ πιο έντονα. Περιγράφει δηλαδή την πολυδιάσπαση των τμημάτων, τη μη υπηρέτηση της πολυθεματικότητας και περιγράφει ακριβώς, γιατί δεν στέκονται πια ανταγωνιστικά –και δεν είναι κακό η λέξη ανταγωνισμός- σε σχέση με αμερικάνικα και ιαπωνικά πανεπιστήμια. Διότι, όπως είπα και χθες, από τα είκοσι πρώτα, δεκαεπτά είναι αμερικάνικα, δύο είναι του Καίμπριτζ και της Οξφόρδης και ένα είναι ιαπωνικό.

Αυτήν τη στιγμή, η κοινωνία της γνώσης και οι εξελίξεις είναι καταλυτικές. Είναι κακό δηλαδή να είμαστε στην πρωτοπορία στο χώρο της επιστήμης;

Είναι κακό τα πανεπιστήμια να μπορούν να εξασφαλίσουν, μέσω της επιστημονικής γνώσης, πιο αναβαθμισμένες και πιο υψηλές θέσεις για το λαό; Και σε τελευταία ανάλυση, ποιος είναι ο λαός; Είμαστε το ίδιο σήμερα, ως χώρα, με αυτό που ήμασταν πενήντα χρόνια πριν; Δηλαδή, δεν μπορεί να διανοηθεί η Κυβέρνηση ότι είναι δυνατόν να οπισθοδρομήσουμε σε θέμα κοινωνίας της γνώσης και να ελπίσουμε ταυτόχρονα κάτι περισσότερο για τον ελληνικό λαό, διότι δεν θα μπορούμε έτσι κι αλλιώς.

Άλλωστε, και εσείς η ίδια, μιλώντας για την ποιότητα στην εκπαίδευση σε άλλη συζήτηση στη Βουλή –σας θυμάμαι πολύ καλά και για το «10» και για άλλα- τονίσατε τα θέματα της ποιότητας και δεν αμφιβάλλω ότι συμφωνείτε να είμαστε στην όσο το δυνατόν υψηλότερη ποιότητα.

Θέσατε το θέμα των επιχειρήσεων. Πράγματι κι εμείς δεν πιστεύουμε ότι ο κάθε πανεπιστημιακός μπορεί να κάνει ό,τι θέλει με διάφορες επιχειρήσεις. Σας υπενθυμίζω ότι με δική μου τροπολογία πρέπει πλέον να ζητήσει έγκριση ένας πανεπιστημιακός για να συμμετέχει σε Spin off εταιρείες, πράγμα που δεν συνέβαινε πριν, γιατί το πανεπιστημίο του δεν το γνώριζε.

Αλλά έχω ένα βασικό ερώτημα. Κάποιοι από αυτούς, που αντιδρούν και μάλιστα βιαίως ή κάποιοι πανεπιστημιακοί που διαμαρτύρονται, πώς εξηγούν ότι, ενώ ο νόμος απαγορεύει την απόρρητη έρευνα, αυτοί πραγματοποιούν πλήθος παρομοίων ερευνών σε διάφορα ιδρύματα και προσπορίζονται χρήματα, που δεν τα διανέμουν, όπως πρέπει. Αυτά εμείς θα διανεμούμε και μέσω των μεταπτυχιακών κ.λπ. με κανόνες, όπως έχουμε πει; Άρα τα πράγματα δεν είναι ή άσπρο ή μαύρο. Η επιστήμη και η γνώση θα μας προσπεράσει. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν

έχει άμεση αρμοδιότητα, διότι η παιδεία και η εκπαίδευση είναι συμπληρωματική αρμοδιότητα. Βεβαίως, μέσω του ανταγωνισμού -και γνωρίζετε για franchising και τα υπόλοιπα- υπάρχει παρέμβαση, γιατί αυτές είναι αποκλειστικές αρμοδιότητες της Ένωσης. Αλλά, ως μην ξεγελάμε τον εαυτό μας. Μία χώρα, όπως η Ελλάδα ιδιαίτερα, έχει άλλη ελπίδα από το μυαλό των ανθρώπων της και από την επένδυση σε αυτό και στη γνώση;

Τώρα, έχετε άλλη άποψη για τη δομή και την καταλαβαίνω, είναι πολιτικό ζήτημα κ.λπ.. Αλλά θεωρώ ότι δεν μπορείτε να αμφισβητήσετε ότι επίκεντρο των αλλαγών -και πιστεύω αν ρωτήσουμε οποιονδήποτε Βουλευτή σε αυτό το Κοινοβούλιο το αισθάνεται, ασχέτως του τι λέμε εδώ- πρέπει να είναι η ποιότητα, τα μετρήσιμα αποτελέσματα και η συμμετοχή στην κοινωνία της γνώσης μαζί με την αριστεία, κυρία Πρόεδρε. Αυτή είναι η θέση της Κυβέρνησης.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Άννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ορίστε, κυρία Παπαρήγα, έχετε το λόγο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΡΗΓΑ (Γενική Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας): Να ξεκαθαρίσουμε ορισμένα πράγματα. Εμείς δεν χρησιμοποιούμε ποτέ τον όρο, όπως ξέρετε, «αυτοτέλεια», «αυτονομία», «αυτοδιαχείριση», «αυτοδιοίκηση» κ.λπ., γιατί πραγματικά η παιδεία, σε οποιαδήποτε μορφή οργάνωσης της κοινωνίας, είναι αναπόσπαστο μέρος της κοινωνίας, γενικά και άμεση σχέση έχει με την οικονομία. Δηλαδή, θα ήταν μία πλήρως αντιεπιστημονική αντίληψη αν υιοθετούσαμε αυτό το πράγμα. Η διαφωνία μας είναι κατ' αρχήν καθαρά πολιτική, ακριβώς γιατί η παιδεία υπηρετεί αυτή τη συγκεκριμένη οικονομία. Όπως κι εσείς στο νομοσχέδιο αναπροσαρμόζετε την παιδεία με βάση τις ανάγκες της οικονομίας, και εμείς αντιπαράθεμα ακριβώς, γιατί είμαστε αντίθετοι και στο πεδίο της οικονομίας και στο εποικοδόμημα, στο εκπαιδευτικό σύστημα.

Δεύτερον, παρ' όλα αυτά εμείς δεν μπορούμε να αδιαφορήσουμε και να πούμε: Αφού διαφωνούμε με αυτό το σύστημα, καθόμαστε στα αβγά μας και αυτό που κάνει η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας ή προτείνει το Π.Α.Σ.Ο.Κ. είναι μια γενική στρατηγική. Παρεμβαίνουμε όπου μπορούμε, για να μη γίνουν τα πράγματα πολύ χειρότερα. Θα σας πω ένα παράδειγμα. Διαφωνούμε κάθετα -και δεν είναι φραστικό- ότι όλο και πιο συχνά χρησιμοποιείται ο όρος «γνωστικό αντικείμενο» και όχι επιστημονικό. Και θυμάστε τη θέση που πήραμε επί Π.Α.Σ.Ο.Κ. για τα Τ.Ε.Ι. -μη δημοφιλή θέση για τους σπουδαστές των Τ.Ε.Ι.- όταν τους έλεγαν ότι θα τα κάνουν ανώτατα ιδρύματα. Και όταν λέγαμε ότι το γνωστικό αντικείμενο πολλών σχολών των Τ.Ε.Ι. δεν μπορεί να «πάει» στο πανεπιστήμιο, εκεί οι συνδικαλιστικές μας δυνάμεις έχασαν και ποσοστά. Παίρνουμε, λοιπόν, υπ' όψιν, πέρα από τον κοινωνικό χαρακτήρα, και την αποστολή της επιστήμης, που είναι σήμερα η επιστήμη και η γνώση. Επομένως, έχουμε, όχι μόνο γενικούς ιδεολογικούς και πολιτικούς λόγους, αλλά και πώς χρησιμοποιείται σήμερα η επιστήμη για να είμαστε αντίθετοι.

Είπατε για την έρευνα, που γίνεται στα πανεπιστήμια και από τους καθηγητές. Είμαστε επίσης εμείς που κάνουμε διαχωρισμό ανάμεσα στο τμήμα εκείνο της πανεπιστημιακής κοινότητας, που αντιστέκεται από προοδευτική σκοπιά από εκείνους ενδεχομένως που αντιστέκονται για συντεχνιακά συμφέροντα. Το είπα και ξεκινώντας ότι θα συναντήσετε αντιδράσεις και συντεχνιακού τύπου και υπάρχουν τέτοιες. Εμείς δεν ευθυγραμμίζαμε με αυτή την αντίδραση. Αλλά θα πολλαπλασιαστούν τα φαινόμενα με αυτές τις εξελίξεις. Άλλη μια πλευρά: Εμείς δεν στεκόμαστε μόνο στο ποιοι καθηγητές ή καθηγήτριες, ή δεν ξέρω ποιοι, είναι σύμβουλοι επιχειρήσεων ή είναι δεμένοι με τις επιχειρήσεις. Εμείς υποστηρίζουμε τον καθηγητή που δουλεύει πλήρως και αποκλειστικά στο πανεπιστήμιο και δεν έχει καμία άλλη δουλειά. Κι αν το Υπουργείο θέλει να τον χρησιμοποιήσει ή η Βουλή για μία επιστημονική επιτροπή, θα είναι απόσπαση από τη δουλειά του, χωρίς πρόσθετη αμοιβή. Αποσπασά από το πανεπιστήμιο και πηγαίνεις και δουλεύεις στην Επιστημονική Επιτροπή της Βουλής. Θα είναι πλήρους και

αποκλειστικής απασχόλησης -ούτε μαγαζάκια, ούτε παραμάγαζα, καμία άλλη δουλειά- με καλούς μισθούς. Γιατί; Διότι πρέπει να έχει το χρόνο, το κέφι να διδάξει και να κάνει και έρευνα. Αυτό θα πει πανεπιστήμιο. Μεταδίδω γνώση, τη συσσωρευμένη γνώση και κάνω και έρευνα. Τα συντεχνιακά φαινόμενα και οι αντιστάσεις θα πολλαπλασιαστούν. Και αυτές εμφανίστηκαν τώρα. Κι εμείς δεν κολακεύσαμε όλες τις αντιστάσεις και δεν τις κολακεύουμε -αυτό είναι καθαρό- και μπορούμε να διακρίνουμε ποιος λέει «ναι», γιατί ιδεολογικά πιστεύει, ποιος λέει «ναι», γιατί έχει συμφέρον και ποιος λέει «όχι», γιατί θίγεται το προσωπικό του συμφέρον. Τα φαινόμενα, κυρία Υπουργέ, θα πολλαπλασιαστούν, διότι γίνεται ένα βήμα να απωλεστεί, έστω και φραστικά, ο κοινωνικός ρόλος της επιστήμης και του επιστήμονα. Αυτήν τη στιγμή αλλοιώνεται εντελώς.

Και ένα τελευταίο πάνω στην έρευνα. Εμείς είχαμε προτείνει επί Π.Α.Σ.Ο.Κ. ακόμα, όταν ήταν Υπουργός ο κ. Παπανδρέου, παρά την αντίθεσή μας με την Ευρωπαϊκή Ένωση, ότι τα κοινοτικά κονδύλια της έρευνας να τα παίρνει το Υπουργείο Παιδείας, το εκάστοτε Υπουργείο Παιδείας, και αυτό με βάση ένα γενικό προγραμματισμό έρευνας να τα διαθέτει και όχι να τα παίρνει ο κάθε καθηγητής με τη δική του ομάδα. Αυτό δεν έγινε ποτέ δεκτό. Αντίκειται στο τι λέει η Ευρωπαϊκή Ένωση για το πώς αξιοποιούνται τα κονδύλια. Επομένως έχουν χαθεί κονδύλια. Εγώ δεν λέω ότι έχουν φαγωθεί, ούτε λέω όλους ότι είναι κλέφτες και ότι λεηλατούν, αλλά έχουν χαθεί προς όφελος της γενικής, της βασικής έρευνας και δεν υπάρχουν κριτήρια για το πού πάνε και γιατί. Με αυτήν την έννοια, λοιπόν, να ξεκαθαρίσουμε: Το εκπαιδευτικό σύστημα δεν είναι ούτε αυτόνομο, ούτε αυτοτελές και αυτά τα περί αυτοτέλειας των πανεπιστημίων ξέρετε που οδηγούν; Το κάθε πανεπιστήμιο -με τα συμφέροντά του και το μαγαζάκι- να καθορίζει πόσους θα βάζει στο πανεπιστήμιο, με ποιο βαθμό θα τους βάζει, το αν υπάρχουν εξετάσεις. Σε αυτά είμαστε ριζικά αντίθετοι. Αυτά δεν είναι δημοκρατία. Αλλά, βεβαίως, δεν σημαίνει ότι η κρατική παρέμβαση λειτούργει προς τη διευθέτηση τέτοιων ζητημάτων.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Άννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ευχαριστούμε πολύ.

Η κυρία Υπουργός έχει το λόγο για ένα λεπτό.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ (Υπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων): Ήθελα να πω μόνο στην κ. Παπαρήγα ότι υπάρχει μία συνεννόηση των Υπουργείων Ανάπτυξης και Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων για μία πρόταση για την έρευνα, γιατί όπως έχουν σήμερα τα πράγματα υπάρχουν δυσλειτουργίες. Αλλά, εν τω μεταξύ, στο νέο Κ.Π.Σ. το Υπουργείο Παιδείας έχει κεφάλαια από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο ύψους 420.000.000 ευρώ, τα οποία θα πάνε κατευθείαν από το Υπουργείο Παιδείας στα Α.Ε.Ι. για την έρευνα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Άννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ευχαριστούμε την κυρία Υπουργό.

Επανερχόμαστε στον κατάλογο των ομιλητών.

Η κ. Κόρκα έχει το λόγο.

ΑΘΗΝΑ ΚΟΡΚΑ-ΚΩΝΣΤΑ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συζητάμε ένα σημαντικότατο νομοσχέδιο του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, τη μεταρρύθμιση του θεσμικού πλαισίου για τη δομή, τη λειτουργία των ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων σε ειδικές σημερινές συνθήκες. Και θα ρωτήσω: κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, υπάρχει αμφιβολία σε κάποιον από εμάς ότι η παιδεία σήμερα στην Ελλάδα χρειάζεται μεταρρύθμιση;

Υπάρχει κάποια αμφιβολία ότι χρειάζονται αλλαγές και ρήξεις με το κατεστημένο; Υπάρχει κάποια αμφιβολία ότι η ποιότητα της παιδείας έχει διέλθει από μια χρόνια κρίση. Και όλα αυτά, ενώ ταυτόχρονα όλοι εμείς πιστεύουμε ότι η επένδυση στην παιδεία αποτελεί ανάπτυξη και επένδυση στο μέλλον. Στην εξέλιξη και στο διεθνή ανταγωνισμό δεν μπορεί η χώρα μας, το διαπιστώνουμε όλες και όλοι, να μείνει άλλο πίσω. Δεν μπορεί άλλο να διαιωνίζονται χρόνια προβλήματα. Απαιτείται αναβάθμιση της ανώτατης παιδείας με τομές και μεταρρυθμίσεις, ώστε τα πανεπιστήμιά μας να είναι τουλάχιστον ισάξια με τα άλλα πανεπιστήμια. Δεν μπορεί πριν από κάποια χρόνια -αρκετά- τα πτυχία του Μετσοβίου Πολυτεχνείου ή του Καποδιστριακού

Πανεπιστημίου ή του Πανεπιστημίου της Θεσσαλονίκης, του Αριστοτελείου και διάφορες σχολές να θεωρούντο μέσα στις καλύτερες ή στα καλύτερα της Ευρώπης και σήμερα να αξιολογούνται κάτω από το «300» και το «400».

Ας αναρωτηθούμε. Χωρίς όπλα τη γνώση, την τεχνολογία, την επιστήμη και την έρευνα πώς θα έχουμε και μια σύγχρονη επαγγελματική κατάρτιση; Αν δεν υπάρχουν μεταρρυθμίσεις τότε τα πτυχία της νεολαίας μας δεν θα έχουν αντίκρισμα, δεν θα έχουν ουσία. Θα είναι μόνο –να μου επιτραπεί η έκφραση– για κορνιζάρισμα στον τοίχο του σπιτιού μας. Και λέω του σπιτιού μας και όχι σε χώρο εργασίας, για να πω του γραφείου, διότι δεν θα έχουν ανταπόκριση στην πραγματικότητα και στην αγορά εργασίας.

Είναι αλήθεια ότι κανείς δεν είναι ευχαριστημένος σήμερα από αυτήν την κατάσταση. Κανένας γονιός, καμία οικογένεια, κανένας νεολαίος. Συνεπώς η αναβάθμιση των πανεπιστημίων αποτελεί εθνική προτεραιότητα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Νέα Δημοκρατία, είχε δεσμευθεί στο πρόγραμμά της ως παράταξη και ως Κυβέρνηση, μετά από διάλογο και διαβουλεύσεις με προτάσεις συγκεκριμένες, να προχωρεί. Μετά από εκτεταμένο διετή διάλογο, όπως αναφέρθηκε, έρχεται προς συζήτηση το σχέδιο νόμου. Το λέω αυτό γιατί ισχυριστήκατε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι του Π.Α.Σ.Ο.Κ., ότι δεν έγινε διάλογος. Και αναφέρθηκε και από την Υπουργό και τον Υπουργό και από συναδέλφους ότι από το Φεβρουάριο του 2005 –μετράμε περίπου δυο χρόνια– άρχισαν οι αρχικές διεργασίες και προαναγγέλλθηκαν τον Ιούνιο του 2006 από την Υπουργό το προσχέδιο προς διάλογο.

Σήμερα, κυρίες και κύριοι της Αντιπολίτευσης κατηγορείτε την Κυβέρνηση ότι δεν προέβη σε διάλογο. Την κατηγορείτε εσείς οι οποίοι εφαρμόζετε τη μέθοδο της αποχώρησης. Την έχετε ενστερνιστεί άλλωστε σε καίριες αποφάσεις. Είναι μια συνήθης τακτική. Την εφαρμόσατε και στην Αναθεώρηση του Συντάγματος πρόσφατα. Είναι δυνατόν; Εσείς αποχωρήσατε και αρνηθήκατε τη συμμετοχή σας στο διάλογο.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ.ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΛΑΣ)

Η μεταρρύθμιση που προτείνεται στην ανώτατη εκπαίδευση προϋποθέτει ένα σταθερό σύστημα εκπαίδευσης προσαρμοσμένο στις απαιτήσεις των καιρών με εκσυγχρονισμένες δομές των πανεπιστημίων. Το σχέδιο νόμου δημιουργεί ένα πλαίσιο χαράζοντας την κατεύθυνση δίνοντας ευελιξία στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα και καθορίζοντας τις προτεραιότητες, μέσω των εσωτερικών κανονισμών, που θα ενισχύουν την αυτοτέλεια και την εύρυθμη λειτουργία των Ανώτατων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων. Θα πω ότι δεν υπάρχει σύλλογος, σωματείο, φορέας που να μην έχει κανονισμό. Ειπώθηκε ότι δεν υπάρχει ούτε καν ένα κτήριο ή μια πολυκατοικία που να μην έχει κανονισμό και δεν θα έχουν τα πανεπιστήμια; Μέσα από το τετραετές ακαδημαϊκό αναπτυξιακό πρόγραμμα από τα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα θα επέρχεται και η στήριξη και η ανάπτυξη των εκπαιδευτικών λειτουργιών.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ειπώθηκαν και κάποιες ανακρίβειες από τους συναδέλφους της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης και θα ήθελα να τις σχολιάσω. Καταργείται, λέει, η δωρεάν παιδεία και τα συγγράμματα. Θα πω την άποψή μου. Το αντίθετο ακριβώς. Μπορεί να καταργείται το ένα μοναδικό σύγγραμμα που υπήρχε με νόμο πριν από σαράντα – πενήντα χρόνια και να αναπτύσσεται μια ευελιξία επιλογής συγγραμματος, κατά τη διάρκεια των σπουδών.

Δεύτερον. Λαμβάνονται ταυτόχρονα θετικά υποστηρικτικά μέτρα για τους νέους φοιτητές, εκείνους που αντιμετωπίζουν οικονομικά προβλήματα με άτοκα εκπαιδευτικά δάνεια των οποίων η αποπληρωμή γίνεται τμηματικά και μετά από μια πενταετία άσκησης του επαγγέλματος. Δίνεται η δυνατότητα διδασκαλίας σε ξένες γλώσσες.

Θέλω να αναφερθώ επίσης στην καταγγελία, που ανέπτυξαν και συνάδελφοι από την Αντιπολίτευση, ότι μειώνεται η χρηματοδότηση των πανεπιστημίων. Αυτά αναφέρθηκαν αναλυτικά και από τους κυρίους Υπουργούς ότι τα χρήματα που δίνονται για τα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα είναι περισσότερα από

το μέσο όρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε σχέση με αυτά που δίνονται για τα πανεπιστήμια στις άλλες χώρες, μαζί με την Ολλανδία. Επίσης να θυμίσω και αυτό που ειπώθηκε ότι από τα χρήματα που προέρχονταν από το Γ' Κοινωνικό Πλαίσιο Στήριξης –κάποια– παραλίγο να χαθεί το μέρος εκείνο, που θα πήγαινε στην έρευνα. Και δεν χρησιμοποιήθηκαν χρήματα δημοσίων επενδύσεων.

Θα ήθελα να σταθώ λίγο και στο θέμα του ακαδημαϊκού ασύλου, γιατί ειπώθηκε εδώ σ' αυτήν την Αίθουσα ότι καταργείται. Θεωρώ ότι δεν καταργείται. Το άσυλο των πανεπιστημίων δημιουργήθηκε για να υπηρετεί την ανεξαρτησία των ιδεών. Αυτό ακριβώς το άσυλο οφείλουμε να προστατεύσουμε, αυτό ακριβώς το άσυλο οφείλουμε να θωρακίσουμε. Δεν μιλάμε φυσικά για άσυλο παραβατικών πράξεων. Δημιουργούνται οι συνθήκες, οι αυτόνομες πανεπιστημιακές αρχές, να προστατεύουν τους φοιτητές που θέλουν να σπουδάσουν, να προστατεύουν την περιουσία των δημοσίων πανεπιστημίων, να προστατεύουν, δηλαδή, το πανεπιστημιακό άσυλο.

Συζητήθηκε και το φαινόμενο «αιώνιοι φοιτητές». Ναι, είναι λογικό. Μπορεί να καταργείται το φαινόμενο των αιωνίων φοιτητών. Σε όλα τα πανεπιστήμια του εξωτερικού γνωρίζουμε ότι υπάρχει όριο φοίτησης και προϋποθέτει να μην μπορεί να προαχθεί ένας φοιτητής στο επόμενο έτος αν δεν έχει εξεταστεί επιτυχώς σε μαθήματα του προηγούμενου έτους. Σήμερα τίθεται εδώ ανώτατο όριο και για την τετραετή και για την πενταετή φοίτηση και για τις προπτυχιακές σπουδές. Ίσως θα έπρεπε να υπάρχει μια μέριμνα για τους εργαζόμενους.

Να θυμηθούμε τη δική μας εμπειρία κατά τη διάρκεια της φοίτησής μας πριν από κάποια χρόνια. Είχα συμφοιτητές στα είκοσι και στα είκοσι δύο μου –δεν μιλάω για ηλικίες τριάντα πέντε και σαράντα ετών– στο Πολυτεχνείο μπορεί να είχαν περάσει το μάθημα του Σκυροδέματος ή το Προεντεταμένο Σκυροδέμα, δηλαδή μαθήματα του πέμπτου έτους και να χρωστούσαν ακόμα την Στατική Ι και τη Στατική ΙΙ, που ήταν το άλφα, που είναι η αρχή της αλυσίδας. Ε, δεν είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό!

Θα αναφέρω δυο λόγια για τις απεργίες και τις καταλήψεις. Δεν μπορεί μια μειοψηφία να εμποδίζει αυτούς που θέλουν να σπουδάσουν. Άκουσα μαρτυρίες φοιτητών και σε χθεσινές και προχθεσινές εκπομπές ότι ηγείται μια μειοψηφία των συνελεύσεων. Γνωρίζουμε όλοι –και η κοινή γνώμη έχει άποψη– πόσο υποφέρει η κάθε οικογένεια, που ξοδεύει για τα παιδιά της, με νοίκια κ.λπ. χωρίς να υπάρχει ανταπόκριση. Χάνονται εξεταστικές περιόδους, έρευνες και επιστημονικά προγράμματα μένουν πίσω, λήγουν προθεσμίες επιχορηγούμενων ερευνητικών προγραμμάτων που αυτά κοστολογούνται σε εκατομμύρια ευρώ, αλλά κυρίως δεν χρησιμοποιούνται τα χρήσιμα αποτελέσματα, που θα μπορούσαν να βγουν απ' αυτά.

Εν κατακλείδι είναι χρέος όλων μας απέναντι στην κοινωνία να διαμορφώσουμε αυτό το θεσμικό πλαίσιο για την ανώτατη εκπαίδευση. Η χώρα μας απαιτείται να πάει μπροστά. Δεν μπορεί άλλο να είναι ουραγός στην Ευρώπη, δεν μπορεί άλλο να είναι παρατηρητής σε αυτά που συμβαίνουν, γιατί το απαιτεί αυτό η κοινωνία μας και απαιτεί να δοθεί λύση, να σταματήσει η αδράνεια. Οι φοιτητές μας επιτέλους να παίρνουν εναρμονισμένα πτυχία με τις απαιτήσεις της ευρωπαϊκής και της διεθνούς πραγματικότητας. Φυσικό είναι ότι υπερψηφίζω το συγκεκριμένο νομοσχέδιο, για να αλλάξουν τα πράγματα στην παιδεία.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε την κ. Κόρκα.

Κύριοι συνάδελφοι, θα παρακαλούσα να προηγηθεί ο κ. Αρσένης, γιατί κάποιος προσωπικοί λόγοι δεν του επιτρέπουν να παραμείνει περισσότερο στην Αίθουσα.

Η Βουλή εγκρίνει;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Η Βουλή ενέκρινε.

Κύριε Αρσένη, έχετε το λόγο.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΑΡΣΕΝΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Η σχετική ηρεμία σ' αυτήν την Αίθουσα βρίσκεται σε αναντιστοιχία με την όξυνση, που υπάρχει στον εκπαιδευτικό χώρο. Ο

εισηγητής του ΠΑ.ΣΟ.Κ. κ. Αλευράς αναφέρθηκε σε αυτό το φαινόμενο και συντάσσονται και με τις απόψεις και τις θέσεις που πήρε.

Θα ήθελα να αναφερθώ σε μια πτυχή των αιτίων της όξυνσης αυτής, γιατί το έχω παρατηρήσει και σε άλλα νομοσχέδια. Και αυτό οφείλεται σε μια διάσταση που υπάρχει ανάμεσα στο τι είναι και τι φαίνεται ότι είναι ή εικάζεται ότι είναι. Στο παρόν νομοσχέδιο έχουμε επανάληψη αυτού του φαινομένου. Η Κυβέρνηση παρουσιάζει αυτό το νομοσχέδιο με τυμπανοκρουσίες ως μεταρρύθμιση, στο πλαίσιο της λειτουργίας των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων.

Μια απλή ανάγνωση του νομοσχεδίου καταδεικνύει ότι δεν πρόκειται περί μεταρρύθμισης. Στην καλύτερη περίπτωση πρόκειται περί ρυθμίσεων στο υφιστάμενο πλαίσιο. Το πλαίσιο δεν αλλάζει. Είναι ουσιαστικά ρυθμίσεις, μερεμέτια, μέσα στο ίδιο το πλαίσιο.

Ακριβώς, όμως, επειδή υπήρχε αυτή η επικοινωνιακή υπερβολή, σε συνδυασμό με την ταυτόχρονη σχεδόν συζήτηση της περίπτωσης της αναθεώρησης του άρθρου 16, δημιουργήθηκαν εντυπώσεις –καλώς ή κακώς– ότι το νομοσχέδιο αυτό είναι η αιχμή του δόρατος μιας μη δεδηλωμένης στρατηγικής της Κυβέρνησης για υποβάθμιση των κρατικών πανεπιστημίων και για την αρχή υποδοχής νέων, μη κρατικών, πανεπιστημίων.

Δεν εξετάζω τώρα τα επιχειρήματα αν είναι υπέρ ή κατά. Αυτή, όμως, είναι η κατάσταση.

Έχουμε τώρα κλειστά πανεπιστήμια, όξυνση και μία ατμόσφαιρα τεταμένη, μέσα στην οποία δεν μπορεί να γίνει ουσιαστικός, υπεύθυνος διάλογος για τα πανεπιστήμια.

Η Κυβέρνηση με δική της ευθύνη έχασε μία μεγάλη ευκαιρία. Στην αρχή της τετραετίας, στη συζήτηση του προγράμματος της Κυβέρνησης, ο Αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης, ο κ. Παπανδρέου, είχε πει ότι το θέμα της παιδείας πρέπει να έχει μία εθνική προτεραιότητα και πως θα πρέπει να προχωρήσουμε όλοι σε μία ευρύτατη συναίνεση για την αναβάθμισή της. Χρησιμοποίησε, μάλιστα, χαρακτηριστικά και τις λέξεις «εγώ είμαι διατεθειμένος ναβάλω πλάτη σε αυτήν την προσπάθεια».

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, μεταρρυθμίσεις δεν γίνονται στο τέλος της θητείας μιας κυβέρνησης. Γίνονται στην αρχή. Κι εμείς δείξαμε το δρόμο προς αυτήν την κατεύθυνση. Δυστυχώς, η Κυβέρνηση δεν ανταποκρίθηκε. Οι προσχηματικοί διάλογοι, που έγιναν, ή οι διάλογοι μέσα σε θεσμικά πλαίσια, όπως είναι το Ε.Σ.Υ.Π., όπου οι φορείς –οι πολλοί φορείς εν πάση περιπτώσει– προσέρχονται με έτοιμες απαντήσεις σε ερωτήσεις, που ακόμα δεν τους έχουν τεθεί, δεν οδηγούν πουθενά.

Εάν, όμως, τότε είχε πάρει πρωτοβουλία η Κυβέρνηση για μία διακομματική επιτροπή στη Βουλή, με τη βοήθεια επιστημόνων και εμπειρογνομόνων –όπως έγινε στην περίπτωση των ναρκωτικών– νομίζω ότι σήμερα θα είχαμε φτάσει σ' ένα διαφορετικό σημείο. Χάθηκε αυτή η ευκαιρία. Και όπως και να το κάνουμε, τώρα, σε μία προεκλογική, ουσιαστικά, περίοδο, δεν μπορούμε να περιμένουμε νηφάλιο, υπεύθυνο και ουσιαστικό διάλογο.

Τώρα μερικά λόγια για το ίδιο το νομοσχέδιο. Έχω κάποια ερωτήματα και θα ήθελα ο κύριος Υφυπουργός να μου απαντήσει.

Πρώτα απ' όλα με βάση ποια αξιολόγηση η Κυβέρνηση αποφάσισε ότι το σημείο αιχμής είναι η αναβάθμιση των πανεπιστημίων; Εάν δούμε όλο το φάσμα των προβλημάτων στο χώρο της παιδείας, θα δούμε ότι ακόμη κι αν –ας υποθέσουμε– το νομοσχέδιο αυτό λύνει το πρόβλημα της αναβάθμισης των πανεπιστημίων, τι να το κάνει το αναβαθμισμένο πανεπιστήμιο όταν τα παιδιά θα φτάσουν στις πόρτες των πανεπιστημίων κουρασμένα, αφυδατωμένα και απαίδητα, όταν το σύστημα στο δημοτικό, στο γυμνάσιο και στο λύκειο πάσχει; Έτσι θα έπρεπε να αρχίσουμε; Από την οροφή; Ερωτήματα: Γιατί δόθηκε αυτή η προτεραιότητα και δεν δόθηκε σε άλλα θέματα, τα οποία ίσως έχουν μεγαλύτερη βαρύτητα;

Δεύτερον, ως υποθέσουμε ότι επικεντρώνουμε –σε αυτήν τη φάση τουλάχιστον– στα θέματα των πανεπιστημίων. Το νομοσχέδιο αυτό αγγίζει τον κορμό του προβλήματος στα πανεπιστήμια; Δεν ξέρουμε τι γίνεται στα πανεπιστήμια; Ακόμα κι αν δεχθούμε πως αυτές οι ρυθμίσεις μπορεί να είναι προς τη

σωστή κατεύθυνση, νομίζετε ότι θα λυθεί κάτι στα πανεπιστήμια; Αντίθετα, θα υπάρξουν σοβαρότατα λειτουργικά προβλήματα, που θέλω να επισημάνω.

Το βασικό πρόβλημα των πανεπιστημίων είναι η οργανωτική δομή. Είναι το οργανωτικό σχήμα, με το οποίο λειτουργούν τα πανεπιστήμια. Αυτό πρέπει να το αναγνωρίσουμε. Και πρέπει να έχουμε το θάρρος και την τόλμη να αναγνωρίσουμε ότι αυτός είναι ο πυρήνας του προβλήματος. Αν αυτό δεν το αγγίξουμε, δεν κάνουμε τίποτα.

Πώς εκλέγονται τα ανώτατα όργανα στα πανεπιστήμια ή πώς επιλέγονται; Πώς λαμβάνονται σήμερα οι αποφάσεις και πώς λύνονται οι διαφορές στα πανεπιστήμια; Ποιο είναι το σύστημα, που δημιουργεί κίνητρα στους εμπλεκόμενους, στο επιστημονικό προσωπικό στους πανεπιστημιακούς, στους φοιτητές, στο διοικητικό προσωπικό, για να λειτουργήσουν προς την κατεύθυνση της προόδου και της αναβάθμισης του πανεπιστημίου, αντί να έχουν μπλοκαριστεί σε διαδικασίες, που δεν οδηγούν πουθενά;

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το προειδοποιητικό κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Σε ένα-δύο λεπτά θα ολοκληρώσω, κύριε Πρόεδρε.

Το νομοσχέδιο λέει ότι προωθεί την αυτοδιοίκηση των πανεπιστημίων. Εδώ πρέπει να υπάρχει μία ισορροπία ανάμεσα στην πλήρη αυτοδιοίκηση, που προβλέπει το Σύνταγμα και στην αυτονομία. Άλλο αυτοδιοίκηση και άλλο αυτονομία. Τα κρατικά πανεπιστήμια λειτουργούν υπό την εποπτεία του κράτους. Το κράτος έχει την ευθύνη για την κατεύθυνση της εκπαιδευτικής πολιτικής, προς ποιά κατεύθυνση θα πάμε.

Θα πρέπει, λοιπόν, να υπάρξει μία αρμονία ανάμεσα στην πλήρη αυτοδιοίκηση των πανεπιστημίων και στη στρατηγική του κράτους για την εκπαιδευτική πολιτική.

Αυτό δεν αντιμετωπίζεται στο νομοσχέδιο. Αντίθετα, νομίζω ότι η πλήρης αυτοδιοίκηση –αν πάμε προς αυτήν την κατεύθυνση– θα ακυρώσει την ευθύνη του κράτους για την εκπαιδευτική πολιτική ή αντίθετα αν επιμένουμε στην προτεραιότητα του κράτους για εκπαιδευτική πολιτική χωρίς θεσμούς –οι οποίοι δεν προβλέπονται σε αυτό το Σύνταγμα– θα έχουμε μία ακρωτηριασμένη αυτοδιοίκηση.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Θα αναφέρω δύο-τρία παραδείγματα με την ανοχή του Προέδρου.

Ας υποθέσουμε –και πιστεύω ότι αυτή είναι η θέση μας– ότι όλα τα παιδιά που τελειώνουν το λύκειο και έχουν τα αναγκαία προσόντα, έχουν πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Αυτό είναι ευθύνη της πολιτείας. Τα αιτήματα και τα προγράμματα που θα έρθουν από τα αυτοδιοικούμενα πανεπιστήμια και τα Τ.Ε.Ι., μπορεί να μη συμφωνούν με αυτές τις προβλέψεις. Θα πρέπει φυσικά να γίνει ένας διάλογος για την αύξηση των υποδομών και για τους πόρους. Πού θα συζητηθούν αυτά; Και σε τελευταία ανάλυση, ποιος θεσμός θα αποφασίσει, έτσι που τα πανεπιστήμια να δέχονται αυτούς που θέλουν και μπορούν και ταυτόχρονα να έχουμε πετύχει τον κεντρικό στόχο, ότι όλοι οι μαθητές που θέλουν να πάνε στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και έχουν τα αναγκαία προσόντα, θα πάνε;

Δεν υπάρχει θεσμός. Αν αποφασίζει μόνο του το Υπουργείο, τότε πάει περίπατο η αυτοδιοίκηση. Αν, όμως, αποφασίζουν τα αυτοδιοικούμενα Πανεπιστήμια, μπορεί να έχουμε καταστρατήγηση του κεντρικού ρόλου. Υπάρχει θεσμικό κενό.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει ξανά το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Μισό λεπτό, κύριε Πρόεδρε, θα αναφέρω ένα δεύτερο παράδειγμα.

Ας υποθέσουμε ότι συμφωνούμε σε αυτά. Υπάρχει, λοιπόν, μία συμφωνία για τον αριθμό των εισακτέων. Πώς θα γίνει η κατανομή ανάμεσα στα Α.Ε.Ι. και στα Τ.Ε.Ι. και σε ποια Α.Ε.Ι. και σε ποια Τ.Ε.Ι.;

Το άθροισμα των αιτημάτων των πανεπιστημίων μπορεί να μη συμφωνεί με μία εκπαιδευτική στρατηγική, ότι θέλουμε να δώσουμε μεγαλύτερη προτεραιότητα στην τεχνική εκπαίδευση, ας πούμε, ή στη νομική ή στα πολυτεχνεία ή στα άλλα. Ποιος θα

το αποφασίσει αυτό; Μέσα από ποιο θεσμικό πλαίσιο θα βγει αυτή η απόφαση;

Τρίτον: Το κράτος μπορεί να έχει μία άποψη, ότι πρέπει να δώσει μία έμφαση σε ορισμένα τμήματα. Τα αυτοδιοικούμενα πανεπιστήμια μπορεί να έχουν μία διαφορετική άποψη. Να δώσουν περισσότερη έμφαση, παραδείγματος χάριν, στην τεχνική εκπαίδευση ή στην Πληροφορική, στα Τμήματα Μηχανολόγων ή Λογιστικής.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Κύριε Αρσένη, θα σας παρακαλέσω να ολοκληρώσετε.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΑΡΣΕΝΗΣ: Θα τελειώσω σε μισό λεπτό. Ευχαριστώ πάρα πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Έχετε υπερβεί αρκετά το χρόνο σας.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΑΡΣΕΝΗΣ: Θα μπορούσα να συνεχίσω.

Εδώ υπάρχει ένα μεγάλο θεσμικό κενό και το νομοσχέδιο αυτό είναι δυσλειτουργικό. Θα οδηγήσει ή σε μία επαναφορά του κεντρικού ρόλου, που το Υπουργείο θα αποφασίζει για όλα αυτά ή θα τα αφήσουμε στην αυτοδιοίκηση, οπότε κινδυνεύουμε να καταστρατηγήσουμε το πνεύμα του άρθρου του Συντάγματος.

Γι' αυτό θα χρειαστεί να εξετάσουμε θεσμούς, όπως ίσως μια ανεξάρτητη αρχή, η οποία θα συνθέτει αυτές τις απόψεις ή να έχουμε -όπως γίνεται σε άλλες χώρες- συμβούλια επιτρόπων σε πανεπιστήμια και σε πανελλαδικό επίπεδο, για να λύνονται αυτές οι διαφορές.

Θα ήθελα να αναπτύξω αυτές τις θέσεις, αλλά δεν έχω χρόνο.

Πιστεύω ότι έτσι όπως είναι το νομοσχέδιο, άτολμο σε πολλές κατευθύνσεις, είναι και δυσλειτουργικό. Θα δημιουργήσει περισσότερα προβλήματα λειτουργίας, αντί να τα λύσει. Γι' αυτό χρειάζεται να ξαναδοούμε το θεσμικό πλαίσιο της λειτουργίας των πανεπιστημίων και θεσμούς που πρέπει να υπάρχουν ανάμεσα στο Υπουργείο και στα πανεπιστήμια για να λύνονται πολλά από τα προβλήματα, όπως σας ανέφερα με ορισμένα παραδείγματα.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κ. Αρσένη.

Θα ήθελα να ανακοινώσω στο Σώμα πως από τα άνω δυτικά θεωρεία τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν, αφού πρώτα ξεναγήθηκαν στην έκθεση της αίθουσας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» με θέμα: «Οι Έλληνες στη Διασπορά 15ος-21ος αι.» και στους λοιπούς χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων, σαράντα μαθητές και μαθήτριες και τρεις συνοδοί-καθηγητές από το Παπαστράτειο Γυμνάσιο Αγρινίου.

Η Βουλή τους καλωσορίζει και τους εύχεται καλές σπουδές.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Το λόγο έχει ο κ. Τζίμας.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ ΤΖΙΜΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είμαι στην πλευρά των φοιτητών, που έχουν το πανεπιστήμιο ως στόχο και όραμα, κατ' αρχήν όραμα ιδεολογικό, στην πράξη, όμως, όραμα, το οποίο τους δίνει τη γνώση, προκειμένου να βγουν στην κοινωνία - ανταγωνιστικά ή όχι - για να ζήσουν το υπόλοιπο της ζωής τους.

Είμαι στην πλευρά των φοιτητών, που ξεκινώντας από τα σπίτια τους, θέλουν να τελειώσουν τη σχολή τους, θέλουν να τελειώσουν το πανεπιστήμιο, να μάθουν τις απαραίτητες γνώσεις και όποτε θέλουν να μπορούν να παρακολουθούν ή να κάνουν έρευνα μέσα στην πανεπιστημιακή κοινότητα, γιατί ακριβώς αυτοί οι φοιτητές σκέφτονται τους γονείς τους και κυρίως σκέφτονται τους γονείς, που ίσως δεν έχουν οικονομική άνεση να συντηρούν το γιο τους ή την κόρη τους για δεκαετίες μέχρι να τελειώσει το πανεπιστήμιο.

Είμαι με την πλευρά των φοιτητών, που φλέγονται και αγωνιούν να τελειώσουν σύντομα τις πανεπιστημιακές σπουδές τους. Και μη μου πείτε ότι δεν υπάρχουν παραδείγματα φοιτητών στην Ελλάδα που ολοκλήρωσαν τις πανεπιστημιακές τους σπουδές σε λιγότερο από τέσσερα χρόνια από την ημερομηνία εγγραφής τους.

Είμαι με την πλευρά των φοιτητών, οι οποίοι βλέπουν αδικίες

να διαπράττονται μέσα στους πανεπιστημιακούς χώρους, που βλέπουν ότι ο καθηγητής τους αντί να ασχολείται με την έρευνα και τη διδασκαλία, είναι υποχρεωμένος να κάνει άλλα πράγματα, λόγω των συμβάσεων, που έχει υπογράψει με εξωγενείς παράγοντες του πανεπιστημίου, μεταξύ αυτών και η Τοπική και Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση. Πολλά ακούσαμε στην Αίθουσα αυτή, όμως, κανείς δεν μίλησε για τις εκατοντάδες, για τις χιλιάδες των συμβάσεων που υπάρχουν μεταξύ μεμονωμένων καθηγητών ή οργανωμένων καθηγητών με την Τοπική ή τη Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση.

Είμαι με την πλευρά των φοιτητών, που βλέπουν τον καθηγητή τους ένα βράδυ στην πόλη που σπουδάζουν, γιατί αυτό που συμβαίνει στα περιφερειακά πανεπιστήμια, συνοψίζεται στο εξής: Παίρνει ο καθηγητής το αεροπλάνο στις 17.00' και βρίσκεται στην Αθήνα την άλλη μέρα στις 12.00' το μεσημέρι, γιατί βάζει όλο το ωρολόγιο πρόγραμμά του το βράδυ της ίδιας μέρας και καλεί τους φοιτητές να κάνουν μάθημα μεσάνυχτα σε περιφερειακά Τ.Ε.Ι. και πανεπιστήμια ή χαράματα την άλλη μέρα για να προλάβει την πτήση.

Και ακούμε εδώ την άποψη των συναδέλφων του ΠΑ.ΣΟ.Κ. πως το νομοσχέδιο αυτό καταργεί την αυτοδυναμία του αυτοδιοίκητου των πανεπιστημίων. Πρέπει να επιλέξει το ΠΑ.ΣΟ.Κ. εάν θέλει το αυτοδιοίκητο, διότι εάν παραδεχτούμε ότι το πανεπιστήμιο πρέπει να έχει αυτοδιοίκητο, τότε στον αριθμό των εισακτέων ό,τι λέει το αυτοδιοίκητο και οι αποφάσεις των πανεπιστημίων προς την Κυβέρνηση, θα πρέπει η Κυβέρνηση να το κάνει δεκτό. Ή είμαστε υπέρ της πλήρους αυτοδιοίκησης ή δεχόμαστε και τη συμμετοχή της πολιτείας, η οποία επιχορηγεί τα πανεπιστήμια.

Κατηγορηθήκαμε πως, ενώ υποσχθήκαμε ενίσχυση των πανεπιστημίων στο 5% του Α.Ε.Π., αυτό δεν το έχουμε κάνει πράξη. Όμως, έχουμε υπολογίσει, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το σύνολο των χρημάτων με τα οποία επιχορηγείται το ελληνικό πανεπιστήμιο; Διότι τα χρήματα που πηγαιίνουν στο ελληνικό πανεπιστήμιο δεν είναι μόνο τα χρήματα του κρατικού προϋπολογισμού, που κατά μέσο όρο είναι περισσότερα από αυτά που ισχύουν για το μέσο όρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά θα πρέπει να αθροίσουμε και τα εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ που προέρχονται από κονδύλια της Ευρωπαϊκής Ένωσης και διοχετεύονται είτε στον τομέα της έρευνας είτε στον τομέα της διδασκαλίας. Είμαι απόλυτα βέβαιος πως ο κρατικός προϋπολογισμός, οι δημόσιες επενδύσεις, η μισθοδοσία των καθηγητών και όλου του προσωπικού των πανεπιστημίων, μαζί με τα χρήματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ίσως ξεπερνούν το 5% του Α.Ε.Π. για το οποίο μας κατηγορεί η Αξιωματική Αντιπολίτευση.

Έχω την αίσθηση, λοιπόν, πώς μπορεί το ΠΑ.ΣΟ.Κ. να ξέχασε ότι κυβέρνησε κάποτε την Ελλάδα, όμως, σε καμία περίπτωση ο ελληνικός λαός και εμείς δεν έχουμε ξεχάσει ότι ο Αρχηγός του ΠΑ.ΣΟ.Κ. κάποτε ήταν Υπουργός Παιδείας. Αρκετά χρόνια ήταν Υπουργός Παιδείας. Γιατί αυτά που σήμερα επαγγέλλεται και υπόσχεται το κόμμα του δεν τα έπραξε ο ίδιος στο χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης; Δεν λέω εγώ γιατί δεν τα έκανε το ΠΑ.ΣΟ.Κ., αλλά ξέρουμε πάρα πολύ καλά ότι όταν είσαι Υπουργός, έχεις μία ευχέρεια κινήσεων να εφαρμόσεις αυτά τα οποία προεσβεύεις. Όχι μόνο δεν τα έκανε, αλλά μας παρέδωσε και ένα πανεπιστήμιο, το οποίο στον παγκόσμιο πίνακα αξιολόγησης δεν έχει καμία πανεπιστημιακή σχολή αξιολογημένη.

Διαφωνεί το ΠΑ.ΣΟ.Κ. σ' ένα άρθρο του νομοσχεδίου, το οποίο λαμβάνει ιδιαίτερη μέριμνα για τους φοιτητές, οι οποίοι είναι φτωχοί και λέει ότι μπορεί η πανεπιστημιακή κοινότητα, το πανεπιστήμιο το ίδιο, να απασχολεί φοιτητές με ανταποδοτικές υποτροφίες; Διαφωνεί στη δυνατότητα χορήγησης χαμηλότοκων δανείων σε φοιτητές φτωχούς στη διάρκεια των σπουδών τους; Και μάλιστα λέει μέσα το σχετικό άρθρο ότι τα χρήματα που θα πάρει μέσω απόκων δανείων ο φοιτητής θα αρχίσει να τα εξοφλεί δεκαπέντε χρόνια μετά την αποφοίτησή του, πέντε χρόνια μετά το σημείο που θα αρχίσει να εργάζεται ο συγκεκριμένος φοιτητής.

Έγινε μεγάλη κουβέντα για το άσυλο. Δεν μας είπε, όμως, το

ΠΑ.ΣΟ.Κ. μία χώρα στην Ευρώπη, που η πολιτεία να έχει ρύθμιση για το άσυλο. Όταν τον περασμένο Μάιο έγιναν τα γεγονότα στη Γαλλία, για την πρόωρη εργασία των φοιτητών, φοιτητές κατέλαβαν το Πανεπιστήμιο της Σορβόνης και ο πρύτανης κάλεσε ο ίδιος την Αστυνομία να παρέμβει, γιατί είχε καταγγελλίες για φθορές. Και όχι μόνο η γαλλική Αστυνομία δεν εξεδίωξε τους φοιτητές, αλλά περιφρουρούσε και το πανεπιστήμιο επί δύο μήνες. Κυρίως στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα οι ίδιες οι πρωτανικές αρχές συνάπτουν συμφωνίες με τις τοπικές αστυνομίες για την αντιμετώπιση του ασύλου.

Το άσυλο είναι κατοχυρωμένη έννοια στην Ελλάδα και έτσι πρέπει να παραμείνει. Σε καμία περίπτωση το νομοσχέδιο αυτό δεν θίγει την έννοια του ασύλου, ως άσυλο ιδεών και έρευνας, βασισμένη πλέον στην αρχή της πλειοψηφίας. Δημοκρατία έχουμε, αλλά πολλές φορές διερρωτώμαι εάν έχουμε δημοκρατίες σ' αυτήν τη χώρα. Πιστεύουμε στην αρχή της πλειοψηφίας; Εάν πιστεύουμε, τότε και το άσυλο πρέπει να υφίσταται και να υπόκειται στην αρχή της πλειοψηφίας.

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε, με μία αναφορά στη χθεσινή ανακοίνωση του Υπουργείου Παιδείας, για τον αριθμό των εισακτέων στα περιφερειακά πανεπιστήμια και στα Τ.Ε.Ι., για να εκφράσω τη διαμαρτυρία μου, κύριε Υπουργέ, για τη μείωση, την οποία έκανε το Υπουργείο σας στον αριθμό εισακτέων των δύο τμημάτων Τ.Ε.Ι., παραρτημάτων του Τ.Ε.Ι.Καβάλας στο Νομό της Δράμας, το Τ.Ε.Ι.Δασοπονίας και το Τ.Ε.Ι.Αρχιτεκτονικής, το οποίο το έχετε μειώσει, κατά εβδομήντα φοιτητές.

Το γεγονός το θεωρώ απαράδεκτο, σας καλώ να το επανεξετάσετε, διότι ο Νομός Δράμας ήταν ένας νομός, ο οποίος υπέστη μία κατάφωρη αδικία στην κατανομή τμημάτων Τ.Ε.Ι. και πανεπιστημιακών σχολών από την προηγούμενη κυβέρνηση και σας ζητώ να αναθεωρήσετε αυτήν την απόφαση.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Ευχαριστούμε τον κ. Τζίμα.

Το λόγο έχει ο συνάδελφος κ. Μητσοτάκης.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ: Σας ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο νόμος-πλαίσιο για τα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα συνιστά, κατά την άποψή μου, τη σημαντικότερη μεταρρυθμιστική πρωτοβουλία στο χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης τα τελευταία είκοσι πέντε χρόνια. Δυστυχώς οι προηγούμενες κυβερνήσεις παρακολούθησαν με απάθεια τη σταδιακή πτωτική πορεία του δημόσιου πανεπιστημίου. Έκλεισαν τα μάτια τους στην απαξίωση των πτυχίων, ως τίτλων, ως πιστοποιητικών γνώσεων. Συμβιβάστηκαν μ' ένα μοιρολατρικό περίπου τρόπο, με τη βάνουση κατάργηση της έννοιας του ασύλου, ως ένα πλαίσιο προστασίας της ελεύθερης σκέψης. Δεν προβληματίστηκαν καθόλου για το γεγονός, το οποίο ανέφερε και ο συνάδελφος κ. Τζίμας, ότι δηλαδή κανένα, μα, κανένα ελληνικό πανεπιστήμιο δεν κατατάσσεται σήμερα στα τριακόσια καλύτερα πανεπιστήμια του κόσμου.

Δεν τόλμησαν, με άλλα λόγια, οι προηγούμενες κυβερνήσεις, ίσως γιατί δεν το επιθυμούσαν, ίσως για λόγους που το γνωρίζουν οι ίδιοι οι συνάδελφοι του ΠΑ.ΣΟ.Κ., να συγκρουστούν τελικά με εκείνα τα μειοψηφικά οργανωμένα συμφέροντα από το χώρο των καθηγητών και από το χώρο των φοιτητών, τα οποία εξακολουθούσαν και εξακολουθούν και σήμερα να αρνούνται οποιαδήποτε αλλαγή στο χώρο των πανεπιστημίων.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σ' έναν κόσμο, ο οποίος αλλάζει με τόσο γρήγορους ρυθμούς, η διατήρηση της υφιστάμενης κατάστασης στα πανεπιστήμια θα αποτελούσε εθνική ήττα. Και η Κυβέρνηση δεν θα κάνει τη χάρη αυτών, οι οποίοι σήμερα επιθυμούν να μην αλλάξει απολύτως τίποτα στα πανεπιστήμια, προκειμένου να προστατεύσουν τα δικά τους συμφέροντα. Πρέπει επιτέλους να καταλάβουμε ότι το ελληνικό δημόσιο πανεπιστήμιο δεν είναι ένας χώρος στον οποίο όλοι μπορούν να διδάξουν όλους, αλλά ένας χώρος στον οποίο οι ικανοί πρέπει να διδάξουν τους πρόθυμους.

Αναφέρθηκε από τους συναδέλφους της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης -και ζητήθηκε μάλιστα και από στελέχη του ΠΑ.ΣΟ.Κ.- η μη ψήφιση του νομοσχεδίου με το επιχείρημα να

συνεχιστεί ο διάλογος για τα ζητήματα, τα οποία έχουν συζητηθεί εξαντλητικά. Ουδέποτε έγινε τόσος διάλογος, όσος έγινε για τα θέματα αυτά. Ίσως να παραέγινε πολύς διάλογος, ίσως και το νομοσχέδιο να μπορούσε να είχε ψηφιστεί και νωρίτερα, εξαντλώντας τα περιθώρια του διαλόγου. Και θα ήθελα από το Βήμα αυτό, να συγχαρώ το Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας και τον κ. Βερέμη, που σε πολύ αντίξοες συνθήκες κατάφεραν και κατέθεσαν μία πρόταση τεκμηριωμένη, με αρχή, μέση και τέλος.

Η Κυβέρνηση, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, άκουσε όλες τις πλευρές. Άκουσε τους φοιτητές, οι οποίοι και σήμερα διαδηλώνουν στους δρόμους. Άκουσε, όμως, και εκείνους τους φοιτητές, οι οποίοι αδύναμοι να αντιδράσουν, αναγκάζονται να συμβιβαστούν σήμερα με τη μετριότητα των ελληνικών πανεπιστημίων. Άκουσε η Κυβέρνηση και εκείνους τους φοιτητές, οι οποίοι δεν προσβλέπουν στο πανεπιστήμιο μόνο για να πάρουν ένα πτυχίο για να μπουν στο δημόσιο, αλλά για να ακονίσουν τη σκέψη τους, να ανακαλύψουν καινούργια γνωστικά αντικείμενα, τα οποία θα τους βοηθήσουν να προσαρμοστούν σ' έναν κόσμο που αλλάζει πολύ γρήγορα. Άκουσε και εκείνους τους φοιτητές, οι οποίοι σήμερα θέλουν να συνεχίσουν τις σπουδές τους σε μεταπτυχιακά προγράμματα στα οποία έχουν ήδη γίνει δεκτοί και δεν μπορούν να φύγουν, επειδή δεν μπορούν απλά να αποφοιτήσουν.

Η Κυβέρνηση άκουσε και τους καθηγητές, άκουσε τις θέσεις της Π.Ο.Σ.Δ.Ε.Π.. Άκουσε, όμως, και εκείνους τους καθηγητές τους πολλούς, οι οποίοι βγάζουν σήμερα μια κραυγή αγωνίας για την κατάσταση του πανεπιστημίου. Άκουσε εκείνους τους καθηγητές τους πολλούς, οι οποίοι επέστρεψαν με όνειρα από το εξωτερικό, για να προσφέρουν στην ανώτατη εκπαίδευση της χώρας μας και πολλοί από τους οποίους σκέφτονται, μήπως έκαναν λάθος και πρέπει να επιστρέψουν πίσω στα ακαδημαϊκά ιδρύματα του εξωτερικού στα οποία έχουν εκείνες τις συνθήκες για να κάνουν καλά τη δουλειά τους. Άκουσε και εκείνους τους καθηγητές, οι οποίοι επειδή τόλμησαν να πουν τη γνώμη τους, προπηλακίστηκαν, βρήκαν τα γραφεία τους βανδαλισμένα, βρήκαν και τις πόρτες τους χτισμένες. Τους άκουσε όλους η Κυβέρνηση. Απλά συντάχθηκε με τους δεύτερους και όχι με τους πρώτους. Διότι γνωρίζουμε σήμερα -το γνωρίζουν όλοι- ότι η σιωπηλή πλειοψηφία των φοιτητών, των καθηγητών και της κοινωνίας στηρίζει τις αλλαγές. Και είναι βέβαιο ότι σε μία δημοκρατία, δεν απαιτείται ομοφωνία. Η πλειοψηφία μπορεί και πρέπει να αποφασίζει και να εφαρμόζει το κυβερνητικό της πρόγραμμα, όπως κάνουμε εμείς σήμερα.

Το νομοσχέδιο το οποίο συζητούμε, συνιστά, κατά την άποψή μου, ένα άθροισμα αυτονόμων ρυθμίσεων. Και θα μου πείτε, μα, αν οι ρυθμίσεις αυτές είναι αυτονόμες, μπορούμε να χαρακτηρίσουμε το νομοσχέδιο μεταρρύθμιση; Πιστεύω πως, ναι, διότι, δυστυχώς, στη χώρα μας το αυτονόμο εξακολουθεί πολύ συχνά να είναι το ζητούμενο και η επιτυχία του να μπορούμε να εφαρμόσουμε ορισμένα αυτονόμα πράγματα, δεν πρέπει να υποτιμηθεί. Εγώ θα συμφωνήσω με αυτούς οι οποίοι λένε ότι αυτό το νομοσχέδιο δεν είναι το τέλος, αλλά η αφετηρία μιας συνολικής προσπάθειας παρέμβασης στο χώρο της εκπαίδευσης. Είναι προφανές ότι η μεταρρύθμιση στα πανεπιστήμια δεν τελειώνει με αυτό το νομοσχέδιο, όπως δεν τελειώνει και η συνολική παρέμβαση, η οποία πρέπει να γίνει στο χώρο της παιδείας. Ένα είναι βέβαιο: το νομοσχέδιο αυτό είναι μία πέτρα, η οποία τάραξε το τέλμα, το οποίο εδώ και χρόνια μολύνει και πνίγει τα πανεπιστήμια.

Εγώ, κύριε Υπουργέ, πιστεύω ότι το νομοσχέδιο σε ορισμένα σημεία θα μπορούσε να είναι ακόμα πιο τολμηρό από αυτό το οποίο συζητούμε σήμερα θα ήθελα να κάνω τέσσερις σύντομες επισημάνσεις, οι οποίες πιστεύω ότι και τώρα ακόμη μπορούν να υιοθετηθούν, προκειμένου να εναρμονίσουν περισσότερο το νομοσχέδιο και με τις προτάσεις που έγιναν από το Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας.

Η πρώτη μου ένσταση είναι στο λεγόμενο «ν+4», δηλαδή στο γεγονός ότι δίνουμε τέσσερα επιπλέον χρόνια στους φοιτητές, προκειμένου να ολοκληρώσουν τον κύκλο των σπουδών τους. Πιστεύω, κύριε Υπουργέ, ότι η πρόταση αυτή είναι υπερβολικά γενναϊώδης, είναι υπερβολικά γαλαντόμα, αν θέλετε. Και πρέ-

πει να πούμε εδώ ότι σε κανένα κορυφαίο πανεπιστήμιο του κόσμου, σίγουρα σε κανένα από τα είκοσι κορυφαία πανεπιστήμια του κόσμου, τα οποία επικαλέστηκε η κυρία Υπουργός, δεν νοείται παράταση της εκπαιδευτικής φοίτησης ούτε κατά ένα χρόνο. Οι φοιτητές πρέπει να τελειώνουν στο χρόνο των σπουδών. Θα πρέπει να αντιληφθούμε κάποια στιγμή ότι όπως οι φοιτητές έχουν δικαιώματα, έχουν και υποχρεώσεις. Η υποχρέωση να ακολουθήσουν ένα συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα, είναι κυρίαρχη για κάθε φοιτητή. Εγώ, λοιπόν, θα πρότεινα να επανέλθουμε στο «v+2» και να αφήσουμε το «v+4» το οποίο, κατά την άποψή μου είναι υπερβολικά χαριστικό.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΣΑΛΙΔΗΣ: Να μπει και part time φοίτηση, όμως.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ: Δεν θα διαφωνήσω με αυτό, κύριε συνάδελφε.

Όσον αφορά τον τρόπο εκλογής των πρυτανικών αρχών, εγώ πιστεύω ότι η συμμετοχή των φοιτητών στο εκλεκτορικό σώμα πρέπει να εξαρτάται από το πόσοι θα προσέλθουν στην ψηφοφορία. Θέλω πάλι να επισημάνω, διότι οφείλουμε να κοιτάζουμε τι γίνεται στα καλύτερα πανεπιστήμια του κόσμου, ότι σε κανένα από τα είκοσι καλύτερα πανεπιστήμια του κόσμου οι φοιτητές δεν συμμετέχουν ούτε κατ' ελάχιστο στην εκλογή των πρυτάνεων. Αυτό πρέπει να το πούμε. Δεν συμμετέχουν οι φοιτητές ούτε στο Χάρβαρντ ούτε στο Στάνφορντ ούτε στο Γέιλ ούτε στην Οξφόρδη ούτε στο Κέμπριτζ στην εκλογή των πρυτάνεων. Τι κάνουν οι φοιτητές; Αξιολογούν με τρόπο συστηματικό τους καθηγητές και αυτή η αξιολόγηση λαμβάνεται υπ' όψιν από τα πανεπιστήμια. Η συμμετοχή των φοιτητών στην εκλογή των πρυτάνεων είναι ένα κεκτημένο, αν θέλετε, δικαίωμα ελληνικό, το οποίο πρέπει να πούμε ότι ενέχει και ένα στοιχείο πρωτοτυπίας. Εγώ θα ήθελα, λοιπόν, να ρυθμιστεί η συμμετοχή των φοιτητών στην εκλογή των πρυτανικών αρχών, ανάλογα με τη συμμετοχή τους.

Όσον αφορά τώρα το άσυλο, θα ήθελα, κύριε Υπουργέ, να δείτε τη διατύπωση, την οποία έχει προτείνει ο κ. Μάνος με μία σχετική τροπολογία, την οποία έχει καταθέσει. Πιστεύω ότι κινείται ακριβώς στην ίδια κατεύθυνση με την κυβερνητική πρόταση, αλλά είναι πιο λεπτομερής στο βαθμό, που προσδιορίζει με σαφήνεια εκείνα τα κακουργήματα και τα πλημμελήματα, τα οποία δικαιολογούν την αυτόφωρη παρέμβαση της αστυνομίας. Καθορίζει επίσης –κάτι που κατά την άποψή μου είναι εξαιρετικά σημαντικό– την έννοια του πανεπιστημιακού φύλακα. Δίνει δηλαδή τη δυνατότητα στα πανεπιστήμια να δημιουργήσουν το δικό τους σώμα φυλάκων, προκειμένου να διαφυλάξουν τα του οίκου τους.

Και τελειώνω, κύριε Πρόεδρε, για να μην κάνω κατάχρηση του χρόνου. Εγώ θα ήθελα να εντάξουμε στο νομοσχέδιο και μία πρόταση αντίστοιχη με μια δεύτερη τροπολογία, που έχει καταθέσει ο κ. Μάνος, σχετικά με την οικονομική υποστήριξη του δημόσιου πανεπιστημίου μέσω χορηγιών και δωρεών. Δεν νοείται, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να μην ανοίξουμε σήμερα την πόρτα σε ιδιώτες, οι οποίοι θέλουν να κάνουν χορηγίες στα πανεπιστήμια, ώστε αυτό να γίνει πραγματικότητα. Αυτή η έννοια του να μείνουν οι επιχειρήσεις έξω από τα πανεπιστήμια δεν έχει να κάνει με την επιθυμία κάποιου ιδιώτη να κάνει μια δωρεά στο πανεπιστήμιο. Και αυτές οι δωρεές και οι χορηγίες θα πρέπει να εκπίπτουν από το φορολογητέο εισόδημα των δωρητών και των χορηγών. Θα σας παρακαλούσα, κύριε Υπουργέ, να εξετάσετε αυτήν την τροπολογία του κ. Μάνου, γιατί είναι στη σωστή κατεύθυνση και μόνο καλό μπορεί να κάνει στο δημόσιο πανεπιστήμιο.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Ευχαριστούμε, κύριε Μητσοτάκη.

Το λόγο έχει ο κ. Κιλιδής.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΙΔΗΣ: Αγαπητοί συνάδελφοι, μας δίνεται σήμερα η ευκαιρία με αφορμή τη συζήτηση για το παρόν νομοσχέδιο να καταθέσουμε όλοι σκέψεις, απόψεις, προτάσεις γύρω από το ευρύτερο ζήτημα της παιδείας. Νομίζω ότι χάθηκε μια ευκαιρία, τουλάχιστον για εμάς που δεν είχαμε ζήσει άλλη αναθεωρητική διαδικασία, πλην της ψήφισης μετά το

2000, να καταθέσουμε εκείνες τις σκέψεις και εκείνες τις προτάσεις, που η σύγχρονη επικαιρότητα ή η αναγκαιότητα των καιρών έφερνε και φέρνει μπροστά στους πολιτικούς. Και μιλάω για το άρθρο 16. Δυστυχώς, νομίζω ότι η αποχώρηση της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης στέρξε τη δυνατότητα στην πλειονότητα των συναδέλφων, που έχουν το θάρρος και την τόλμη της αυτόνομης παρουσίας και της αυτόνομης ψήφισης πολλών διατάξεων και έγινε ορατό, ακόμα και με την αποχώρηση της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης, το πώς ψήφισαν οι συνάδελφοι.

Θα ήθελα να καταθέσω εδώ τις θέσεις μου γύρω από τη γενικότερη αντίληψη περί τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και για το άρθρο 16, που δεν στάθηκε δυνατόν να συζητηθεί. Πιστεύω ότι δεν είναι τιμητικό και ότι καταντά να είναι ντροπή του πολιτικού κόσμου της χώρας να συζητά το 2007 ζητήματα που έχουν λυθεί σε ευνομούμενες πολιτείες τουλάχιστον εδώ και μισό αιώνα και στις πάλαι κομμουνιστικές ακόμα πολιτείες εδώ και τριάντα χρόνια. Να απαριθμήσει κάποιος ευνομούμενες πολιτείες νομίζω ότι δεν υπάρχει καμία ανάγκη. Αλλά να απαριθμήσει κάποιος την Τσεχοσλαβακία, την Ουγγαρία, τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία που για δικούς της ή για οποιουδήποτε λόγους είχαν ιδιωτικά πανεπιστήμια και σήμερα ακόμα να συζητάει η ελληνική Βουλή, συρόμενη από την ελληνική κοινωνία, εάν θα υφίσταται ιδιωτική ή μη κρατική τριτοβάθμια εκπαίδευση; Μήπως πρέπει επιτέλους να αρχίσει ένα αντίστροφο ρεύμα –εάν πράγματι βρίσκεται μπροστά ο πολιτικός κόσμος από την κοινωνία και δεν βρίσκεται πίσω– να κρατικοποιηθεί πλήρως η τριτοβάθμια και η δευτεροβάθμια εκπαίδευση; Εάν η τριτοβάθμια πρέπει να παραμείνει αγκυλωμένη, έτσι όπως πολλοί συνάδελφοι και πολλά κόμματα τονίζουν, τότε ιδού το πεδίο της δόξης λαμπρό, αγωνιστείτε για να επανέλθουν απολύτως τα κρατικά δημοτικά και η κρατική δευτεροβάθμια εκπαίδευση, η οποία ξέρετε σε ποιο διάστημα θέριψε, όταν και τότε απαξιώθηκε η δημόσια πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια παιδεία.

Ο ομιλών είναι από αυτούς που τα δημόσια αγαθά τα υπερασπίζεται υπεράνω κάθε αποχρώσεως και εντάσεως. Είναι στον πυρήνα των ιδεών του. Αυτά ως μία υπενθύμιση, κύριοι συνάδελφοι.

Και επειδή ανέφερα τη λέξη «δημόσιο αγαθό», θέλω να πω ότι γίνεται μία συζήτηση, η οποία περιπλέκει τα πράγματα και δεν μπορούν να κατανοήσουν οι πολίτες τελικά τι είναι υπηρεσία, τι είναι δημόσιο αγαθό, τι είναι αγαθό, το οποίο μπορεί να έχει άλλα γνωρίσματα.

Αγαπητοί συνάδελφοι, θα κάνω τον κόπο, χωρίς να διεκδικώ ποτέ την πρωτοτυπία ή την απόλυτη γνώση, να θυμίσω ότι αγαθό είναι κάτι κατά την υφή του και τα ποιοτικά του γνωρίσματα και δημόσιο, όταν διασφαλίζεται η απόδοσή του στους πολίτες από την πολιτεία, ανεξαρτήτως του ποιος το παρέχει. Στις σύγχρονες κοινωνίες –όπως και το αγαθό της υγείας, όπου είχα την τύχη πολλές φορές να αναφερθώ ως υγειονομικός– η υγεία και η παιδεία είναι δημόσια αγαθά, αλλά δεν είναι απαραίτητο να παρέχονται, όπως δεν παρέχονται σε καμία άλλη χώρα, μόνο από την κρατική στενή έννοια του όρου. Έτσι, λοιπόν, θα πρέπει να κατανοήσουμε ότι αυτό που έγινε στην τριτοβάθμια και στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση με σωφροσύνη, με σύνεση, με συνθετικές διαδικασίες –γιατί όχι;– δειλά δειλά να εφαρμοστεί και στην πατρίδα μας, όταν ο ορίζοντας εφαρμογής ήταν από το 2000 και μετέπειτα.

Θα πω και μία άλλη λέξη, η οποία με λυπεί, που φεύγει από το στόμα μου. Υπάρχει ένα κρίμα, αγαπητοί συνάδελφοι, όσον αφορά τη μονομέρεια, το μονοσήμαντο της θεώρησης του γενικότερου ζητήματος της παιδείας. Πριν από λίγο άκουσα τον κ. Αρσένη και είτε συμφωνώ είτε διαφωνώ δεν μπορώ να πω ότι δεν έθεσε το ζήτημα εκεί που πρέπει.

Γίνεται ένας διάλογος στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Θα έλεγα ότι στην αρμάδα του πολιτικού πολιτισμού, που είναι η Γαλλία, η συζήτηση έχει πάρει πιο προχωρημένες διαστάσεις. Τις προάλλες έπεσε στα χέρια μου ένα κείμενο της φιλελληνίδος κ. Romilly, γνωστής ακαδημαϊκού εκπαιδευτικού στη Γαλλία, η οποία –όχι για παρόμοια ζητήματα, τα οποία είναι ξεπερασμένα πριν από μία γενιά στη Γαλλία, αυτά που συζητάμε εδώ– λέει ότι τέτοιου είδους αναφορές που γίνονται αποσπασματικά, όπως

εδώ στην πατρίδα μας, είναι οδηγίες για ερασιτέχνες. Εκεί έχει ανοίξει ένας διάλογος για το αν θα πρέπει ο επαγγελματικός προσανατολισμός να αρχίσει από το δέκατο τέταρτο έτος, γιατί πιστεύουν ότι έκαναν λάθος, όπως πιστεύω και εγώ ότι κάναμε λάθος και στην πατρίδα μας και ψάχνουμε να βρούμε, γιατί οδηγείται η γενιά και αναζητά πάση θυσία μία θέση στο πανεπιστήμιο, όταν την οδηγήσαμε εμείς τη βασική εκπαίδευση να είναι πολύ ψηλά χρονικά και κατόπιν να ασχολείται με τον επαγγελματικό προσανατολισμό. Θα πρέπει και εμείς να προβληματιστούμε.

Θα πρέπει συνολικότερα να δούμε τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση με αυτόνομα γνωρίσματα, αυτά που έθιξε η Κυβέρνηση και η Υπουργός Παιδείας, πώς θα εισάγονται στα πανεπιστήμια. Αυτού του είδους η παιδεία με την ευρύτερη έννοια του όρου και τους κανόνες της επιλογής να ξεκαθαρίσει μια για πάντα. Από εκεί και πέρα όσοι εισέρχονται στα πανεπιστήμια να έχουν τα ευεργετήματα αυτά, που εκτιμώ ότι με πολλή προσοχή η Υπουργός Παιδείας, το αρμόδιο Υπουργείο Παιδείας και η Κυβέρνηση εν τω συνόλω της κατέθεσαν προς συζήτηση και έγινε αυτός ο μακρύς διάλογος.

Πιστεύω, αγαπητοί συνάδελφοι, στη μικρή ως μεσαία κοινοβουλευτική θητεία των επτά ετών ότι λίγες φορές στο ελληνικό Κοινοβούλιο ήρθαν νομοσχέδια με αρχή και με αρτιότητα νομοτεχνική, όπως είναι το παρόν νομοσχέδιο που κατέθεσε η κ. Γιαννάκου. Εγώ δεν είμαι από αυτούς που έχω χαρίσει σε Υπουργούς της Κυβερνήσεώς μου ούτε έχω φεισθεί και επαίνων σε πολιτικούς της αντιπάλου παρατάξεως. Πιστεύω ότι για το συγκεκριμένο λόγο, που κατατέθηκε το νομοσχέδιο υπηρετεί με αρχή και αρτιότητα τους λόγους, που θέλει να υπηρετήσει.

Έτσι, λοιπόν, νομίζω ότι καλό θα ήταν να υπάρξει εποικοδομητική συζήτηση. Και όπως είπε και ο κ. Αρσένης, αφού είναι κατά το νόμο πλαίσιο και την πεπατημένη και είναι ρυθμίσεις, γιατί οι ρυθμίσεις να μην έχουν γνωρίσματα ακόμα πιο σύγχρονα, γιατί να μην προτείνετε εσείς κάτι πιο καινοτόμο, το οποίο πιστεύετε και να το ακολουθήσουμε μετά από συζήτηση;

Είναι θέμα να συζητούμε περί ασύλου; Στη ζωή δεν θέλησα ποτέ να με περιφρουρούν, κάτι που το δικαιούμαι. Έχοντας ως κυρίαρχο δικαίωμα και ιδεολογία την ελευθεροφροσύνη μου, θέλω να μου κατοχυρώνουν την ελευθερία μου. Δυστυχώς, στην πατρίδα μας ομιλούμε και νομίζουμε ότι κάτι σπουδαίο λέμε μιλώντας αμυντικά.

Έτσι, αγαπητοί συνάδελφοι, ακούστηκε από τον κ. Μητσοτάκη και είναι άποψη που τη λέω από τότε που ήμουν φοιτητής: Μία αστυνομία των πανεπιστημίων. «Campus police» την έβλεπα γραμμένη κατά το παρελθόν, φύλακες τους λένε τώρα, όπως θέλετε να τους πούμε. Να αναλάβουν κατά το αυτοδιοίκητο και το αυτόνομο να υπηρετήσουν την ασφάλεια του πανεπιστημίου. Νομίζω ότι πρέπει να γίνει.

Και πρέπει να κατανοήσουμε όλοι αυτό που έχει κατανοήσει η κοινωνία και ο κ. Βερέμης είπε στο διάλογο μέσα στην Διαρκή Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων. Θεμελιώδης αρχή, αγαπητοί συνάδελφοι, είναι ότι δεν υπάρχουν εργαζόμενοι και εργοδότες στα πανεπιστήμια. Οι φοιτητές δεν είναι εργαζόμενοι για να καθορίζουν την τύχη των πανεπιστημίων. Οι φοιτητές είναι παιδιά δικά μας και θα πρέπει να ακολουθήσουν αυτά, που εμείς θα ψηφίσουμε. Εάν αυτό ως θεμελιώδη αρχή το κατανοήσουμε, νομίζω ότι σε όλα μπορούμε να προχωρήσουμε. Η διαφάνεια, η δημοσιότητα, η κοινωνική λογοδοσία, οι ανταποδοτικές υποτροφίες, τα δάνεια είναι κοινωνικά αγαθά, που θα κατακτηθούν.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Ευχαριστούμε τον κ. Κιλιτζίη.

Το λόγο έχει ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς κ. Κουβέλης.

ΦΩΤΗΣ ΚΟΥΒΕΛΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ακούμε μήνες τώρα να διεκτραγωδείται η κατάσταση των ελληνικών πανεπιστημίων. Δεν είναι απόλυτα ακριβές ή δεν είναι και ακριβές. Υπάρχουν προβλήματα στα ελληνικά πανεπιστήμια, η κατάσταση που τα χαρακτηρίζει αναμφισβήτητα έχει ζητήματα που

πρέπει να αντιμετωπιστούν, αλλά σε καμία περίπτωση δεν συμμεριζόμαστε αυτόν τον ισοπεδωτικό λόγο ότι ούτε λίγο ούτε πολύ είναι ανύπαρκτο το ελληνικό πανεπιστήμιο. Δεν είναι έτσι. Η κατάσταση που υπάρχει βεβαίως πρέπει να αντιμετωπιστεί. Πολλά πράγματα πρέπει να αλλάξουν, αλλά δεν μπορούμε να αντιληφθούμε και δεν συμφωνούμε με αυτήν την ισοπέδωση, επαναλαμβάνω, με αυτήν τη διεκτραγώδηση της δήθεν απaráδεκτης κατάστασης των ελληνικών πανεπιστημίων.

Ανασύρεται και η αξιολογική έκθεση, η οποία έχει υπάρξει και σύμφωνα με την οποία η κατάταξη των ελληνικών πανεπιστημίων είναι στις χαμηλότερες θέσεις μέσα στην παγκόσμια πραγματικότητα. Δεν έχετε διερωτηθεί, όμως, ποια ήταν τα αξιολογικά κριτήρια; Με ποια στοιχεία έγινε αυτή η αξιολόγηση; Είναι στοιχεία τα οποία ανταποκρίνονται σε μία αντικειμενική διακρίβωση της πραγματικής κατάστασης των πανεπιστημίων; Ε, λοιπόν, σπεύδω να σας πω ότι, αν «επικοινωνήσετε» με τα στοιχεία αυτά, θα διαπιστώσετε ότι είναι στοιχεία, τα οποία αξιοποιούν ένα στοιχείο, τη σύνδεση του πανεπιστημίου με την αγορά. Αλλά πρόκειται για μια άλλη αντίληψη και σπεύδω στο σημείο αυτό να υποστηρίξω για άλλη μια φορά την άποψη ότι είναι άλλο πράγμα η ανώτατη εκπαίδευση να έχει την ικανότητα για εκείνους που αποφοιτούν από τις τάξεις της να εξασφαλίζουν τη δυναμική παρουσία στην αγορά και είναι τελείως διαφορετικό ζήτημα να φέρνουμε την αγορά να παρεμβαίνει ως προς το -με την ευρεία έννοια- ιδεολογικό στοιχείο επηρεασμού της παρεχόμενης εκπαίδευσης, μέσα στον πανεπιστημιακό χώρο.

Υπάρχουν, επαναλαμβάνω, προβλήματα, που πρέπει να αντιμετωπιστούν, αλλά δεν αντιμετωπίζονται με το παρόν σχέδιο νόμου, το γνωστό μας πια νόμο-πλαίσιο, το οποίο τι κάνει; Ρηγματώνει επί της ουσίας το άρθρο 16 του Συντάγματος, το οποίο ισχύει, δεν έχει αναθεωρηθεί, και εκ πλαγίου επιχειρεί την εισαγωγή στοιχείων με ένα άρθρο 16 αναθεωρημένο και όπως στην προηγούμενη αναθεωρητική διαδικασία του Συντάγματος η Νέα Δημοκρατία υποστήριξε και εν μέρει βέβαια και το Π.Α.Σ.Ο.Κ..

Υπηρετείται το αυτοδιοίκητο με αυτά τα στοιχεία και τις ρυθμίσεις που έχει το σχέδιο νόμου; Δεν υπηρετείται. Αντίθετα, εξακολουθεί να είναι δυναμικά παρών ένας κρατισμός, ο οποίος δεν έχει καμία σχέση με αυτό, το οποίο εμείς υποστηρίζουμε και που έχει σχέση με την αυτοδιοίκηση στο ανώτατο εκπαιδευτικό ιδρύματος, του πανεπιστημίου. Γιατί φοβάστε, κύριε Υπουργέ, την ουσιαστική αυτοδιοίκηση των πανεπιστημίων;

Τα ζητήματα της συνολικότερης εκπαιδευτικής πολιτικής, για να απαντήσω και σε ερώτημα, το οποίο ετέθη από προλαλήσαντες, είναι υπόθεση βεβαίως της συνεταγμένης πολιτείας και στη βάση αυτής της εκπαιδευτικής πολιτικής μπορεί το αυτοδιοίκητο να είναι παρόν και βεβαίως και αυτό να συγκαθορίζει, αλλά να μην ετεροκαθορίζεται σε βαθμό καταλυτικό του αυτοδιοίκητου από την εκπαιδευτική πολιτική, που θα αποφασίζει το κράτος. Πρόκειται για δύο διαφορετικά ζητήματα, η σύμμεξη των οποίων γίνεται, προκειμένου ουσιαστικά να αναιρεθεί η αξιωματική αρχή της αυτοδιοίκησης των πανεπιστημίων.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εμείς δεν θέλουμε η αγορά να ετεροκαθορίζει το περιεχόμενο των ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων και της εκπαίδευσης, που αυτά παρέχουν στους σπουδαστές, στους φοιτητές. Εμείς θέλουμε το πανεπιστήμιο να παραμείνει αυτοδιοικούμενο ως πεδίο του συλλογικού και του επιστημονικού στοχασμού και της διάνοησης, με εξασφαλισμένη πολυεπίπεδα την ακαδημαϊκή ελευθερία, η οποία είναι προφανές ότι δεν αρχίζει και δεν τελειώνει στο πανεπιστημιακό άσυλο. Για το πανεπιστημιακό άσυλο εγώ χαίρομαι που υπάρχουν συνάδελφοι και αυτής της πλευράς, που υποστηρίζουν την ανάγκη διατήρησής του. Όμως, ο τρόπος με τον οποίο δομείται το μετονομαζόμενο πλέον σε ακαδημαϊκό άσυλο αφήνει τεράστια περιθώρια, πέραν του γεγονότος, όπως είχα τη δυνατότητα και χθες να εκθέσω, μάλιστα με μια ρύθμιση ποινικού χαρακτήρα τόσο αόριστη, τόσο ασαφής, που αποτελεί πλήγμα -αν θέλετε- και στο άσυλο και προφανέστατα στον δικαίκο πολιτισμό αυτής της χώρας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το πανεπιστημιακό άσυλο δεν είναι παρεμπίπτον ζήτημα και το πανεπιστημιακό άσυλο δεν

είναι δυνατόν να λοιδορείται από κάποια ακραία γεγονότα, τα οποία δεν αφορούν τη λειτουργία του πανεπιστημιακού ασύλου μέσα στη μεγάλη χρονική διαδρομή, που έχει σημειωθεί στα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα. Ακραία γεγονότα αναμφισβήτητα υπήρξαν, ακραία γεγονότα αναμφισβήτητα θα υπάρξουν, αλλά μην τα επικαλείστε για να πλήξετε το πανεπιστημιακό άσυλο, όταν μάλιστα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας, το πανεπιστημιακό άσυλο έχει μια συγκεκριμένη παρουσία στο χώρο της Ελλάδας και δεν είναι δυνατόν να αποκόψει κανείς αυτό το πανεπιστημιακό άσυλο από την ιστορία αυτού του τόπου, ιστορία δημοκρατικών αγώνων, αγώνων για την ακαδημαϊκή ελευθερία.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Κυβέρνηση ζητάει, κατά παράβαση του άρθρου 1, με το νομοσχέδιο αυτό να εξαρτάται η χρηματοδότηση των πανεπιστημίων από διάφορες προϋποθέσεις μη προβλεπόμενες από το άρθρο 16 του Συντάγματος, όπως σήμερα υπάρχει. Ζητάει περαιτέρω να διαμορφώνει το πανεπιστήμιο τα διάφορα προγράμματά του και τους κανονισμούς του και μάλιστα μ' έναν τρόπο, ο οποίος δεν έχει σχέση με την αυτοδιοίκηση, διότι, εάν δεν είναι εναρμονισμένο προς το γενικό κανονισμό, θα υπάρχουν αντίποινα για το πανεπιστήμιο. Ε, λοιπόν, αυτό δεν είναι αυτοδιοίκηση. Το σχέδιο νόμου δεν απαντάει στα αιτήματα της πανεπιστημιακής κοινότητας, στην οποία επιτρέψτε μου ολοκληρώνοντας να αναφερθώ.

Τι συνέβη, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι; Όλη η πανεπιστημιακή κοινότητα, είτε αυτή που εκφράζεται μέσα από την Π.Ο.Σ.Δ.Ε.Π., είτε αυτή που εκφράζεται μέσα από συλλογικότητες πρυτάνεων ή και άλλες συλλογικότητες έχουν πάρει την απόφαση να υπονομεύσουν το πανεπιστήμιο; Γ' αυτόν το λόγο είναι αντίθετη προς το νομοσχέδιο; Προφανώς όχι.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Ολοκληρώνω, κύριε Πρόεδρε.

Έχουν αντιρρήσεις. Διαπιστώνουν και αυτοί καταστάσεις, που πρέπει να αντιμετωπιστούν, αλλά δεν συμφωνούν με τη συγκεκριμένη ρύθμιση του σχεδίου νόμου, του νόμου-πλαισίου, που δεν είναι τίποτε άλλο παρά εκείνο, το οποίο στην αρχή υποστήριξα και θα επιμένω. Είναι ένα νομοσχέδιο που επιχειρεί μ' έναν πολιτικά πρωθύστερο τρόπο να ρηγματώσει το δημόσιο χαρακτήρα του πανεπιστημίου και να αναθεωρήσει επί της ουσίας το άρθρο 16 του Συντάγματος.

Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Ευχαριστούμε, κύριε συνάδελφε.

Το λόγο έχει η κ. Περλεπέ-Σηφουνάκη.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΠΕΡΛΕΠΕ-ΣΗΦΟΥΝΑΚΗ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, προηγουμένως ο κ. Μητσάκης χαρακτήρισε το νομοσχέδιο ως πέτρα που τάρανε τα νερά. Εγώ θα έλεγα ότι είναι μια πέτρα, που λιθοβολεί την πανεπιστημιακή κοινότητα, λιθοβολεί τους νέους, λιθοβολεί τους γονείς, λιθοβολεί όλους τους συντελεστές.

Η πολιτική με την οποία επιχειρήσε και επιχειρεί η Νέα Δημοκρατία να αντιμετωπίσει τα ζητήματα της παιδείας στη χώρα μας είχε ως αποτέλεσμα να τεθεί εκτός ορίου ανευθυνότητας η Κυβέρνηση, εκτός πλαισίου το εκπαιδευτικό μας σύστημα και εκτός εαυτού ολόκληρη η ελληνική κοινωνία. Τα κλειστά πανεπιστήμια είναι αποτέλεσμα της ανεύθυνης και αλλοπρόσαςτης αντίληψης και πρακτικής του κυβερνώντος κόμματος, που για τρία χρόνια δεν κάνει τίποτε άλλο από το να προκαλεί εντάσεις με τις επιλογές του και την τακτική του, τόσο στην ακαδημαϊκή κοινότητα, όσο και στο ευρύτερο κοινωνικό σύνολο. Η κοινωνική συναίνεση, που θα έπρεπε να είναι η πρώτη προϋπόθεση, εγκαταλήφθηκε εν τη γενέσει της.

Όσο και αν επιμένει λεκτικά η Υπουργός ότι πέτυχε ο διάλογος, όλοι γνωρίζουμε ότι ο διάλογος αυτός ήταν προσχηματικός και αυτό φαίνεται από το τελικό κείμενο που κατατέθηκε προς ψήφιση στη Βουλή. Γιατί δεν είναι δυνατόν να θεωρεί κάποιος πως στο εν λόγω νομοσχέδιο έχουν ενσωματωθεί θέσεις, προτάσεις και οράματα, που πάνε μπροστά την τριτοβάθμια εκπαίδευση ούτε ότι ανοίγονται δρόμοι για μία συνολικά

καλύτερη εκπαίδευση στη χώρα μας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, για να υπάρξει και να σταθεί ένα εκπαιδευτικό σύστημα χρειάζεται την αμέριστη προστασία και στήριξη του κράτους με πρώτο προαπαιτούμενο την επαρκή χρηματοδότησή του. Εδώ εντοπίζεται η πιο σοβαρή αντίφαση στο διά ταύτα του νομοσχεδίου. Πώς είναι δυνατόν από τη μία πλευρά στην αιτιολογική έκθεση να αναγνωρίζεται με ανάγλυφο τρόπο η σημασία της παιδείας και της εκπαίδευσης και οι ανάγκες που προκύπτουν για την αναβάθμισή της και από την άλλη να μη γίνεται λόγος για την ταμπακιέρα, δηλαδή για τα χρήματα, που πρέπει να δοθούν γι' αυτό το σκοπό.

Η δεύτερη αντίφαση στην πολιτική της Κυβέρνησης αφορά την έλλειψη ολοκληρωμένης πρότασης για το εκπαιδευτικό μας σύστημα, από το νηπιαγωγείο μέχρι το πανεπιστήμιο, τις μεταπτυχιακές σπουδές και τη διά βίου εκπαίδευση. Καμμία προσπάθεια, καμμία μεταρρύθμιση, κανένα μέτρο δεν μπορούν να σταθούν και να αποδώσουν αν δεν εντάσσονται σ' ένα ολοκληρωμένο σχέδιο για την παιδεία, που θα περιλαμβάνει όλες τις βαθμίδες και τις λογικές συνάψεις μεταξύ τους. Κάτι τέτοιο δεν προκύπτει από τη θέση της Νέας Δημοκρατίας. Αποσπασματικότητα, προχειρότητα, γραφειοκρατικές διαδικασίες είναι ο πυρήνας των υποτιθέμενων μεταρρυθμίσεων που χαρακτηρίζουν τον περιβόητο νόμο – πλαίσιο. Διατείνονται όσοι το αποδέχονται ότι θέτει τα θεμέλια για να γίνουν τα πανεπιστήμια ανταγωνιστικά και συμβατά με τις σύγχρονες απαιτήσεις και για να μπορέσουν οι φοιτητές να αντεπεξέλθουν, όταν πάρουν πτυχία, στις ανάγκες της ζωής και κυρίως στον επαγγελματικό τομέα.

Διερωτώμαι πού είναι οι συνέργειες του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων με τους κοινωνικούς φορείς και τα άλλα Υπουργεία για το σχεδιασμό αυτής της προοπτικής; Πού αποτυπώνεται για παράδειγμα ο ρόλος του Υπουργείου Ανάπτυξης ή του Υπουργείου Απασχόλησης στην προβληματική των συντακτών αυτού του κειμένου; Φοβάμαι ότι πουθενά. Το μόνο που απεδείχθη το τελευταίο διάστημα είναι η συνέργεια με το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης.

Κύριε Υπουργέ, δεν μπορεί ο κ. Πολύδωρας να δώσει διέξοδο στα αδιέξοδα, που δημιουργούνται με τις ευλογίες βέβαια και του κυρίου Πρωθυπουργού. Αντί να ρίξετε όλο σας το βάρος να ανοίξουν τα πανεπιστήμια και να πάρουν τέλος τα προβλήματα, που έχετε δημιουργήσει με τις επιλογές σας σε κάθε ελληνική οικογένεια με παιδιά που σπουδάζουν, επιλέγετε την ένταση. Κάνετε δηλώσεις που πυροδοτούν αντιδράσεις και λειτουργείτε υπεροπτικά και απαξιωτικά για την ακαδημαϊκή κοινότητα και τους πολίτες. Ίσως βέβαια το κάνουν αυτό γιατί έχετε αποδεχθεί ότι αυτή η γενιά έχει χαθεί για την παράταξή σας. Δεν έχετε, όμως, δικαίωμα τους σημερινούς φοιτητές να τους λοιδορείτε και να τους απαξιώνετε. Θα πρέπει επιτέλους να τους αφουγκραστείτε και να ερμηνεύσετε σωστά τις αντιδράσεις τους. Δεν βγαίνουν στους δρόμους, γιατί δεν θέλουν να σπουδάσουν όπως λέτε, αλλά διαδηλώνουν γιατί επιζητούν να τους ανοίχτεί ένας δρόμος, γιατί ψάχνουν να βρουν φως για το μέλλον τους. Εσείς, δυστυχώς, αυτό δεν το βλέπετε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όσο και να ψάξει κάποιος τα άρθρα του νομοσχεδίου για να ανακαλύψει τομές που θα οδηγούσαν στο συμπέρασμα ότι προκύπτει μεταρρυθμιστική προοπτική για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, δεν θα είχε αποτέλεσμα, γιατί ακριβώς μεταρρύθμιση δεν υπάρχει. Τι υπάρχει; Η μόνιμη επιδίωξη της Κυβέρνησης για έλεγχο από τη μεριά της στα πανεπιστημιακά πράγματα, ο περιορισμός της αυτονομίας των Ανώτατων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων και της αυτοδιοίκησής τους. Επίσης υπάρχει η συνεχιζόμενη υποχρηματοδότηση και η αδιαφορία για την ποιότητα των σπουδών.

Ο Πρόεδρος μας έκανε μια σαφή πρόταση, που θα μπορούσε να δώσει διέξοδο στο πρόβλημα, αλλά εσείς, δυστυχώς, κλείσατε τα αυτιά σας. Δεν θέλετε την αυτοτέλεια της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Αντί για συνεχή και διάφανη αξιολόγηση και αυτοδιοίκηση των πανεπιστημίων, προωθείτε τη λογική των υπουργικών εγκυκλίων για τη χειραγώγησή τους. Αντί να διοικούνται τα ανώτατα ιδρύματα στα πρότυπα των διεθνών και επιτυχημένων μεθόδων, πειραματίζεστε με ρυθμίσεις αδιαφανείς

και χωρίς τη συμφωνία της πανεπιστημιακής κοινότητας. Κυρίως, όμως, αρνείστε τη γενναία χρηματοδότηση της παιδείας.

Στην πρότασή μας για το 5% του Α.Ε.Π. στην παιδεία σφυρίζετε αδιάφορα. Όταν πρόκειται, όμως, να διοχετεύσετε εθνικό πλούτο σε ιδιώτες, τότε η απλοχεριά σας περισσεύει. Χειρίζεστε καθαρά επικοινωνιακά την εθνική αυτή υπόθεση και νομίζετε ότι χαιδέυετε τα αυτιά των πολιτών, όταν επικεντρώνετε το λόγο σας στο άσυλο και στους φοιτητές που αποκαλείτε «αιώνιους». Δεν θα είναι, όμως, αιώνια η δημαγωγία σας. Η δική σας ασυλία στην Κυβέρνηση έχει τελειώσει.

Κύριοι συνάδελφοι, το πανεπιστήμιο χρειάζεται ανοικτούς ορίζοντες, συνεχή αναβάθμιση του κύρους του στο διεθνές επιστημονικό περιβάλλον, χρειάζεται ερευνητικό έργο, παροχή συγγραμμάτων και ελεύθερη πρόσβαση σε αυτά. Χρειάζεται πραγματική δωρεάν παιδεία για όλους τους φοιτητές, τους εργαζόμενους και μη. Η Νέα Δημοκρατία απέδειξε ότι αυτούς τους στόχους ούτε θέλει ούτε μπορεί να τους πετύχει.

Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. σε λίγο χρονικό διάστημα, ως κυβέρνηση, ανταποκρινόμενο στις δεσμεύσεις του και στις θέσεις του θα θέσει την παιδεία της χώρας μας στη τροχιά που της αξίζει και που απαιτούν οι πολίτες και ιδιαίτερα οι νέοι.

Καταψηφίζω το νόμο-πλαίσιο της Κυβέρνησης, που έτσι και αλλιώς έχει πάρει αρνητική ψήφο στη συνείδηση της πανεπιστημιακής κοινότητας, αρνητική ψήφο στη συνείδηση των νέων, του κάθε πολίτη, που θέλει ένα καλύτερο αύριο για τα παιδιά του και για τη χώρα.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Ο κ. Χαλκίδης έχει το λόγο.

ΜΙΧΑΗΛΗΣ ΧΑΛΚΙΔΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, για άλλη μία φορά σημαντικές νομοθετικές πρωτοβουλίες της Κυβέρνησης συζητούνται, κρίνονται και ψηφίζονται, δυστυχώς, μέσα σε κλίμα όξυνσης και πόλωσης. Είναι πραγματικά άξιος απορίας ο συσσωρευμένος θυμός των διαφόρων κοινωνικών ομάδων, ο οποίος πλέον σταθερά και κατά κανόνα εκφράζεται με συμπεριφορές ακραίες και επικίνδυνες για τον τόπο. Όταν, όμως, οι άμεσα ενδιαφερόμενοι αρνούνται το διάλογο και απέχουν χρησιμοποιώντας τον ως πρόσχημα για να μην αλλάξει τίποτα, τότε πώς καταφεύγουν στα ακραία μέσα διαμαρτυρίας;

Κατά την άποψή μας είναι προφανές ότι οι κυοφορούμενες αλλαγές δεν δικαιολογούν σε καμία περίπτωση την ένταση και το βαθμό της αντίδρασης. Οι αλλαγές που προωθούμε, το ξέρουμε, το ξέρετε και εσείς τόσο από τις δημοσκοπήσεις -με τις οποίες εγνωσμένες αν θέλετε στατιστικές αποκλίσεις- όσο και από τις επαφές με τους πολίτες των περιφερειών μας, τυγχάνουν της αποδοχής της μεγάλης πλειοψηφίας του ελληνικού λαού.

Επισημαίνω εδώ ότι οι μεταρρυθμίσεις στην παιδεία αποτελούν προϊόντα ενός πρωτοφανούς για τα ελληνικά χρονικά διαλόγου με όλους τους εμπλεκόμενους φορείς.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αυτός ο νόμος - πλαίσιο ως γενικό περίγραμμα ολοκληρώνει μία σειρά μεταρρυθμίσεων που ξεκίνησαν με την ανάληψη της διακυβέρνησης της χώρας από την παράταξή μας, όπως:

Η ίδρυση νέου φορέα για την αναγνώριση πτυχίων εξωτερικού (Δ.Ο.Α.Τ.Α.Π.). Η ίδρυση της αρχής διασφάλισης ποιότητας στην ανώτατη εκπαίδευση. Η συστηματοποίηση της διά βίου μάθησης. Ο ν. 3404/2005 με τον οποίον συμπληρώνονται και ενισχύονται οι αναγκαίες διαδικασίες για τη διασφάλιση και την ποιότητα της προαγωγής της ανώτατης τεχνολογικής εκπαίδευσης, αλλά ενισχύονται και οι ευρωπαϊκές και διεθνείς δια-πανεπιστημιακές συνεργασίες στον τομέα των κοινών μεταπτυχιακών και διδακτορικών προγραμμάτων. Ο ν. 3391/2005 για την ίδρυση του Διεθνούς Πανεπιστημίου.

Κρίνω χρήσιμο εδώ να σας διαβάσω ένα συντομώτατο απόσπασμα από τα συμπεράσματα του Εθνικού Συμβουλίου Παιδείας, στις 28 Απριλίου 2006:

«Η επιτροπή ομόφωνα υποστηρίζει ότι ο νέος νόμος-πλαίσιο για τα πανεπιστήμια θα πρέπει να είναι ακριβώς αυτό, δηλαδή ένα γενικό περίγραμμα, που βασιζόμενο στην αρχή της αυτοτέ-

λειας των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, θα αφήνει τον καθορισμό των επί μέρους διατάξεων και λεπτομερών διαδικασιών στα ίδια τα πανεπιστήμια, τις σχολές και τα τμήματά τους μέσω των εσωτερικών κανονισμών λειτουργίας ή άλλων κανονιστικών...».

Στην ίδια ακριβώς γραμμή πλεύσης είναι και οι Έλληνες πανεπιστημιακοί καθηγητές του εξωτερικού στις 21.11.2006 στον Αστέρρα της Βουλιαγμένης, που μεταξύ άλλων μιλούν: Πρώτον, για την ανάγκη αδιατάρακτης λειτουργίας του πανεπιστημίου. Δεύτερον, για την ανάγκη αυτοτέλειάς του. Τρίτον, για τη χρησιμότητα της συμμετοχής των φοιτητών στις εκλογές των πανεπιστημιακών αρχών και τέταρτον, για την αξιολόγηση ή ακόμη και τη θεσμοθέτηση βραβείων αριστείας στα ιδρύματα και στους καθηγητές που διακρίνονται. Αυτά για να αναφέρω κάποια ενδεικτικά συμπεράσματα και τοποθετήσεις.

Και ερωτώ, κύριοι συνάδελφοι: Αυτά δεν κάνουμε; Αυτά δεν θεσμοθετούμε; Δεν ακούσαμε τις απόψεις των καθηγητών; Κλείσαμε πόρτες; Επιλέξαμε συνομιλητές ή μήπως οι συνομιλητές θεωρούν την Κυβέρνηση, την οποία κυβέρνηση αν θέλετε, «μαριονέτα» των ενδοσυντεχνιακών τους διεργασιών και την καλούν όποτε αυτοί θέλουν σε διάλογο;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κάποιοι ισχυρίζονται ότι δεν πρόκειται για μεταρρύθμιση, αλλά για απλές ρυθμίσεις και ότι τα μέτρα δεν είναι ούτε τολμηρά ούτε σημαντικά και ότι χρειάζοταν μια διαφορετική νομοθετική ρύθμιση, πιο τολμηρή. Αν προβαίναμε σε ριζοσπαστικές, όπως εσείς τις φαντάζεστε και τις εννοείτε, κινήσεις θα μας εγκαλούσατε, γιατί δεν αφουγκραστήκαμε -υποτίθεται- μια κοινωνία και μια εκπαιδευτική κοινότητα η οποία δεν είναι έτοιμη να αλλάξει τόσο γρήγορα. Τώρα που επιλέξαμε τη λελογισμένη οδό του διαλόγου, της μέγιστης δυνατής συναίνεσης και της ψυχραιμίας, εγκαλούμαστε για ηπιότητα και ατολμία.

Κύριοι συνάδελφοι της Αντιπολίτευσης, αν για εσάς τόλμη είναι η νομοθέτηση περίπου εξήντα νομοθετημάτων για το ίδιο αντικείμενο στα χρόνια της διακυβέρνησής σας, αν για εσάς τόλμη είναι να παίζετε με το μέλλον της νεολαίας και ανάλογα με το ποια πολιτική ακολουθούσατε και ποιόν Αρχηγό κατά καιρούς είχατε, υιοθετούσατε και διαφορετική εκπαιδευτική πολιτική, αν για εσάς τόλμη είναι να συμφωνείτε κατ' αρχήν μαζί μας στη συνταγματική αναθεώρηση του άρθρου 16, αλλά υπό την πίεση του εσωκομματικού σας στρες να αποχωρείτε επικαλούμενοι αστείες προφάσεις, τότε ναι, συμφωνούμε ότι είστε τολμηροί!

Και μια και το Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας κάνει σοφά λόγο για «συναίσθηση ατομικής και κοινωνικής ευθύνης» και αφού αποτελείται από πανεπιστημιακούς δασκάλους, θα ήθελα να σχολιάσω τη στάση ορισμένων καθηγητών, οι οποίοι πεισματικά εμμένουν στην τακτική της πόλωσης και της όξυνσης. Εμφύλιος διεξάγεται στους πανεπιστημιακούς καθηγητικούς κύκλους, σύμφωνα με την ημερήσιο Τύπο. Αυτές τις μέρες ακούστηκε και η εξής φράση: «Ακόμη και να ψηφιστεί ο νόμος, εμείς δεν θα τον εφαρμόσουμε». Ποιος δίνει στους πανεπιστημιακούς δασκάλους, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αυτό το δικαίωμα; Από πού εκπηγάζει; Ποιο Σύνταγμα, τέλος πάντων, προβλέπει το διακριτικό, κατά περίπτωση, σεβασμό στους νόμους του κράτους;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, οι καινοτομίες που εισάγονται με τον υπό ψήφιση νόμο-πλαίσιο, είναι σημαντικές. Θα επιμείνω, όμως, στη νομοθετική πρόβλεψη για τον επανακαθορισμό των βασικών λειτουργιών του ακαδημαϊκού ασύλου, γιατί είναι ένα θέμα που αφορά τόσο τις ελευθερίες των ιδίων των φοιτητών και των καθηγητών όσο και των Ελλήνων πολιτών, όταν οι τελευταίοι πέφτουν θύματα στα πεδία μάχης, που στήνονται κυριολεκτικά μέσα στα πανεπιστήμια, ακριβώς επειδή η έννοια του ασύλου γίνεται αντικείμενο κατάχρησης και με την ισχύουσα νομοθετική πρόβλεψη, όπως αποδεικνύει η πρακτική σειράς ετών, αυτό απλά δεν διασφαλίζεται.

Όσοι αντιδρούν στην αντικατάσταση του άρθρου 2 του ν. 1268 από τις διατάξεις του νέου νόμου-πλαισίου, φοβάμαι ότι είτε ζουν εκτός πραγματικότητας είτε βολεύονται με την απόρροια παγωμένη κατάσταση. Και πράγματι, κατά την άποψή μου, ζουν εκτός ελληνικής πραγματικότητας όσοι μέχρι σήμερα

δεν έχουν αντιληφθεί ότι ποτέ σχεδόν ο φοιτητής δεν προσέρχεται στο αρμόδιο όργανο την ώρα της κρίσης ή και αν προσέλθει, ποτέ δεν θα συναινέσει στην άρση του ασύλου. Με άλλα λόγια, το πανεπιστημιακό ίδρυμα, για λόγους που μόνον ο διαφωνών φοιτητής και η κομματική πολιτική που ακολουθεί, μπορεί να ξέρει, πρέπει να καθίσταται έρμαιο καταστροφής και βανδαλισμών. Μα, είναι δυνατόν να υποστηρίξει κάποιος μια τέτοια άποψη;

Υπάρχει και η κατηγορία αυτών που βολεύονται με την υπάρχουσα διάταξη του νόμου, η κατηγορία αυτών που έχουν πλήρη επίγνωση της διαμορφωμένης πραγματικότητας και, πολύ περισσότερο, παίζουν κυρίαρχο ρόλο στη διαμόρφωσή της. Πρόκειται για τους γνωστούς άγνωστους, για τα κοινωνικά στοιχεία εκείνα που εκμεταλλεύονται ακριβώς την αδυναμία της δημόσιας δύναμης να επέμβει στο χώρο του πανεπιστημίου και επιδιόχονται από εκεί, έχοντάς το ως καταφύγιο-ορμητήριο, σε πράξεις απέναντι στην περιουσία, όχι μόνον την πανεπιστημιακή, αλλά και των πολιτών.

Αυτή, λοιπόν, η ασυδοσία πρέπει να σταματήσει και ένας τρόπος για να σταματήσει, μια καλή ρεαλιστική αρχή -αν θέλετε- είναι ο απεγκλωβισμός των ιδρυμάτων και της κοινωνίας ολόκληρης από την πεισματική και δεδομένη αποχή ή διαφωνία του εκπροσώπου των φοιτητών τη στιγμή της κρίσης.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η βία στην υποτιθέμενη βία της εξουσίας, μόνον αισθητικά πλέον ελέγχεται και κρίνεται. Γιατί η λογική τέτοιων βαθειά αντιδημοκρατικών τακτικών στηρίζεται σε έωλα, ασαφή και θολά επιχειρήματα.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή).

Όταν η εξουσία της μάζας κραδαίνει καθρόνια και πετά μολότωφ, τότε μιλάμε για δημοκρατία και αγώνα. Όταν οι θεσμοθετημένες και συνταγματικές δυνάμεις καταστολής χρησιμοποιούν την ασπίδα τους για την απώθηση τέτοιων στοιχείων, τότε μιλάμε για φασισμό. Θεωρώ ότι δεν υπάρχει, τουλάχιστον, σοβαρότητα!

Ολοκληρώνοντας, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, υπό το πρίσμα της παρούσης ανάλυσης, το πρόβλημα δεν βρίσκεται φυσικά ούτε στις προθέσεις της Κυβέρνησής μας ούτε στο σχεδιασμό της, από τη στιγμή που ο σχεδιασμός αυτός είναι προϊόν ευρύτατου διαλόγου και σύνθεσης προτάσεων από διάφορες πλευρές εδώ και πολλούς μήνες. Όλοι προσκλήθηκαν, αλλά δεν ήρθαν όλοι. Το πρόβλημα βρίσκεται στην ιδιότυπη και παράλογη ασυλία μιας μειοψηφίας, η οποία στο όνομα των «δημοκρατικών της κεκτημένων» αποφασίζει ότι μπορεί να καταλάβει δημόσια κτήρια, να κλείσει δρόμους, να τρομοκρατήσει τους πολίτες, να εκθέσει εν τέλει τη χώρα και να ξεχνά ότι το σημαντικότερο δημοκρατικό κεκτημένο κάθε εννόμως λειτουργούσης κοινωνίας είναι η ισχύς και η αρχή της πλειοψηφίας!

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τα παιδιά μας αξίζουν ένα καλύτερο πανεπιστήμιο. Αυτό υποσχέθηκε η Νέα Δημοκρατία και αυτό πραγματοποιεί. Δεν υπάρχουν περιθώρια για ατολμία και στείρα μεμψιμοιρία. Δεν μπορούμε να μένουμε προσκολλημένοι στο παρελθόν, όταν οι εξελίξεις στα ξένα πανεπιστήμια είναι ραγδαίες.

Στόχος του παρόντος νόμου-πλασίου είναι η αναβάθμιση των δημόσιων πανεπιστημίων με το πραγματικά αυτοδιοίκητο, με πτυχία κύρους και με τους πτυχιούχους να μπορούν να βρουν θέσεις εργασίας ισάξιες με τους Ευρωπαίους συναδέλφους τους. Κάποιοι που έχουν προσωπικά συμφέροντα, αντιδρούν. Η παρούσα μεταρρύθμιση, όμως, δεν εξυπηρετεί τα συμφέροντα των ολίγων, αλλά ολόκληρης της κοινωνίας. Γι' αυτό έχει τη στήριξη των πολιτών, που γνωρίζουν ότι η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, η Κυβέρνηση του Κώστα Καραμανλή, προχωράει μπροστά με ευθύνη και συνέπεια!

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Η κ. Αντωνίου έχει το λόγο.

ΤΟΝΙΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ: Κύριε Πρόεδρε, κύριε Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, μετά από μήνες αναστάτωσης στα πανε-

πιστήμια, που η ίδια η Κυβέρνηση προκάλεσε, μετά από μήνες ταλαιπωρίας χιλιάδων φοιτητών και των οικογενειών τους, μετά από μήνες αντιδράσεων ολόκληρης της πανεπιστημιακής κοινότητας και του φοιτητικού κινήματος, η Κυβέρνηση φέρνει σήμερα στη Βουλή, μέσα σ' ένα φορτισμένο κλίμα, ένα νομοσχέδιο αποσπασματικών ρυθμίσεων, ένα νομοσχέδιο πρόχειρο και προβληματικό, ένα νομοσχέδιο που είναι κατώτερο των αναγκών του ελληνικού πανεπιστημίου, αλλά και κατώτερο των αναγκών της ελληνικής κοινωνίας.

Η ελληνική κοινωνία απαιτεί σήμερα πραγματικές μεταρρυθμίσεις, με στόχο, όμως, ένα πανεπιστήμιο ποιότητας, ένα πανεπιστήμιο που θα υπηρετεί σκοπούς μορφωτικούς και ερευνητικούς, ένα πανεπιστήμιο που θα ανταποκρίνεται στις υψηλές ανταγωνιστικές απαιτήσεις, που θέτουν σήμερα η κοινωνία, αλλά και η οικονομία της γνώσης.

Κύριε Υπουργέ, αν ρωτήσετε σήμερα τους φοιτητές, τους καθηγητές, τους γονείς, αν ρωτήσετε γενικότερα την κοινή γνώμη, όλοι θα συμφωνήσουν ότι υπάρχει ανάγκη τέτοιων, όμως και ουσιαστικών μεταρρυθμίσεων. Ρωτήστε τους, όμως, να σας πουν αν το νομοσχέδιό σας αποτελεί μεταρρύθμιση. Ρωτήστε να σας πουν αν πιστεύουν ότι το δικό σας νομοσχέδιο έχει όραμα, έχει στόχο για την παιδεία. Όλοι θα διαφωνήσουν μαζί σας.

Η κυρία Υπουργός ισχυρίζεται ότι εξάντλησε όλα τα περιθώρια διαλόγου. Όταν εξαντλείς τα περιθώρια του διαλόγου σε μια δημοκρατική κοινωνία, τότε οδηγείσαι σε συναίνεση, βρίσκεις κάποια σημεία, τουλάχιστον, που θα συμφωνήσεις. Αυτό σημαίνει «εξαντλώ το διάλογο». Δεν σημαίνει ότι τους βάζω όλους απέναντι. Όταν όλοι αντιδρούν και εσύ επιμένεις ότι πρέπει να περάσει το δικό σου με το ζόρι, αυτό -κατά την άποψή μου- λέγεται αλαζονεία, ανικανότητα και αυταρχισμός.

Δυστυχώς, όμως, η ανεπάρκεια και η ανευθυνότητα, με την οποία η Κυβέρνηση χειρίζεται τα θέματα παιδείας, κοστίζει πολύ ακριβά και σε χρόνο και σε χρήμα και σε ευκαιρίες και για το φοιτητή και για τη φοιτήτρια. Στοιχίζει στην οικογένεια, στο πανεπιστήμιο, σε ολόκληρη την ελληνική κοινωνία.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Υπουργός Παιδείας είχε πει ότι είναι θέμα ηθικής τάξης να περάσει αυτό το νομοσχέδιο. Ποια ηθική τάξη επιβάλλει σήμερα να πολιορκούνται οι φοιτητές από τις δυνάμεις καταστολής του κ. Πολύδωρα, αλλά και από τους ασύλληπτους κουκουλοφόρους; Ποια ηθική τάξη επιτρέπει να ασκείται η πολιτική της παιδείας από το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης; Ποια ηθική τάξη επιτρέπει στους Υπουργούς της Κυβέρνησης να μιλάνε για ζαρντινιέρες που πέφτουν πάνω σε φοιτητές; Ποια ηθική τάξη έχει μετατρέψει σήμερα το πανεπιστήμιο σε όμηρο της αδιέξοδης πολιτικής του Υπουργείου Παιδείας;

Ακούσαμε ότι η Κυβέρνηση ψάχνει να βρει τους καταληψίες, για να μάθει τις θέσεις τους. Δεν ξέρει ποια είναι η πρότασή τους. Δεν ξέρει ότι οι καταληψίες πυροδοτούνται από τη δική της αδιαλλαξία; Οι απόψεις των φοιτητών και όλων των παρατάξεων είναι γνωστές. Οι απόψεις της Π.Ο.Σ.Δ.Ε.Π. είναι γνωστές. Οι απόψεις της διαμεσολαβητικής πρωτοβουλίας των χιλίων καθηγητών είναι γνωστές. Οι απόψεις, επίσης, των κομμάτων είναι γνωστές.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΥΡΑΚΟΣ: Οι δικές σας είναι;

ΤΟΝΙΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ: Τις έχουμε καταθέσει πάρα πολλές φορές εμείς και επίσης απ' αυτό το Βήμα ο Γιώργος Παπανδρέου -ο Πρόεδρός μας- και όπως την πρόταση μας για το πρόγραμμα. Απλώς εσείς δεν μπορείτε να παρακολουθείτε τις εξελίξεις και τις τοποθετήσεις, όπως είπα και πριν, και του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και των κομμάτων της Αριστεράς και όλων των κοινωνικών χώρων. Οι πιο καλοπροαίρετοι και οι πιο ευνοϊκά διακείμενοι προς το κόμμα σας, είναι μουδιασμένοι απέναντι στις ρυθμίσεις που φέρνετε μ' αυτό το νομοσχέδιο. Ακόμα και η Διεύθυνση Επιστημονικών Μελετών και Νομοτεχνικής Επεξεργασίας της Βουλής θεωρεί τις προτάσεις σας προβληματικές και ανεφάρμοστες. Τελικά, κανείς δεν είναι ικανοποιημένος. Δεν έχετε συμμάχους.

Άκουσα το πρωί και τον Πρωθυπουργό κ. Καραμανλή και από την Αίθουσα του Κοινοβουλίου, σχετικά με το ότι εδώ

υπάρχουν μικρές μειοψηφίες που πολεμούν τις μεγάλες δήθεν μεταρρυθμίσεις. Όλοι αυτοί που αντιδρούν, δεν μπορούν να καταλάβουν τη μεγάλη σας μεταρρύθμιση; Τελικά, έχει πρόβλημα η πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας και όχι η Κυβέρνηση, τη στιγμή που το ζητούμενο για το ελληνικό πανεπιστήμιο είναι η ποιότητα των σπουδών και η επένδυση στην έρευνα;

Αντί να συζητούμε γι' αυτά, εσείς ασχολείστε με τους λεγόμενους αιώνιους φοιτητές, με το θέμα του άσυλου, με ανεφάρμοστες διοικητικές και γραφειοκρατικές διευθετήσεις. Το πρόβλημα του πανεπιστημίου είναι οι ξεχασμένοι στα αρχεία της γραμματείας φοιτητές; Αυτοί ευθύνονται εάν το ελληνικό πανεπιστήμιο υστερεί σε εκπαιδευτική ποιότητα και ερευνητική παραγωγή; Αυτοί ευθύνονται, κύριε Υπουργέ, εάν ένα νέο πανεπιστήμιο, όπως της Στερεάς Ελλάδας, δεν έχει καθηγητές, δεν έχει υποδομές, δεν έχει προοπτική; Το ίδιο το Υπουργείο σας, η κυρία Υπουργός και η Κυβέρνησή σας είχαν δεσμευθεί ότι θα στηρίξει το πανεπιστήμιο στη Στερεά Ελλάδα, που θα έχει ως βάση καινοτομικές γνώσεις και θα συνδεθεί με τις ανάγκες της περιοχής. Η απάντησή σας ξέρετε ποια είναι;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ: Επί κυβερνήσεων ΠΑ.ΣΟ.Κ. ξεκίνησε.

ΤΟΝΙΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ: Έχει δίκιο ο κύριος συνάδελφος, επί κυβερνήσεων ΠΑ.ΣΟ.Κ. και επί Κώστα Σημίτη ξεκίνησε το Πανεπιστήμιο Στερεάς Ελλάδας, όταν εσείς δεν περιμένετε ότι θα γίνει αυτό το πανεπιστήμιο. Ξέρετε για τι δεσμευθήκατε; Ότι θα συνεχίσετε τη δημιουργία αυτού του πανεπιστημίου. Ξέρετε ποια είναι η απάντηση του Υπουργείου σας; Ότι δεν χρειάζεται καν να υπάρχουν υποδομές. Καλά βρίσκεται εκεί το κτήριο της Ακαδημίας στη Λαμία. Καθηγητές δεν υπάρχουν και βέβαια λένε ότι δεν χρειάζεται και νέο τμήμα. Αυτή είναι η αντίληψή σας και αυτές είναι οι υλοποιήσεις των δεσμεύσεών σας.

Κύριοι συνάδελφοι, το πρόβλημα του πανεπιστημίου είναι το άσυλο; Το άσυλο ευθύνεται για τους κουκουλοφόρους που τα σπάνε στο κέντρο της Αθήνας και η Αστυνομία κάνει τα στραβά μάτια και δεν μπορεί να τους συλλάβει; Το άσυλο ευθύνεται που η Αστυνομία με τα χημικά αέρια διαλύει την περιφρούρηση των φοιτητών και των καθηγητών έξω από το Πολυτεχνείο και διευκολύνει τους κουκουλοφόρους να μπουν μέσα; Το πρόβλημα του πανεπιστημίου είναι αν το ένα και μοναδικό σύγγραμμα θα είναι υποχρεωτικό ή επιλογής; Σε ποια χώρα του κόσμου υπάρχει αυτό το καθεστώς που υπάρχει σήμερα στη χώρα μας; να απομνημονεύουν οι φοιτητές ένα σύγγραμμα και να δίνουν εξετάσεις; Η επιλογή του ενός είναι το πρόβλημα;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, γίνεται πολύς διάλογος για τα φαινόμενα διαπλοκής και διαφθοράς στα πανεπιστήμια. Η εστία των φαινομένων διαπλοκής και διαφθοράς στα πανεπιστήμια είναι οι φοιτητικές παρατάξεις, κύριε Υπουργέ ή η αδράνεια, η έλλειψη λογοδοσίας, τα κατεστημένα, η οικογενειοκρατία και η ευνοιοκρατία στη διανομή θέσεων, χρημάτων και εξουσίας; Αν κάτι υπηρέτησε πιο πολύ ο ν. 1268/1982, ήταν η φιλοσοφία του για ένα δημοκρατικό έλεγχο και για διαφάνεια στο πανεπιστήμιο. Αν κάτι πολέμησε τότε τη μεταρρύθμιση -γιατί αυτή ήταν πραγματική μεταρρύθμιση, για την εποχή της- ήταν το καθηγητικό κατεστημένο, το κλειστό σύστημα εξουσίας, το απαρχαιωμένο σύστημα εκπαίδευσης και διοίκησης.

Σήμερα γνωρίζουμε τι λειτούργησε και τι δεν λειτούργησε. Σήμερα, που οι εποχές έχουν αλλάξει, ο νόμος αυτός έχει κλείσει τον κύκλο του και χρειάζονται νέες προσαρμογές. Χρειάζονται, όμως, τολμηρές και ριζοσπαστικές προτάσεις και όχι άτολοι συμβιβασμοί, κύριοι του Υπουργείου Παιδείας, με συμφέροντα και κατεστημένα, που τελικά δεν αποτελούν μεταρρύθμιση. Πάνω απ' όλα, χρειάζεται να κατανοήσει και να αποδεχτεί και να στηρίξει η ελληνική κοινωνία τέτοιες μεταρρυθμίσεις. Για να συμβεί, όμως, αυτό, χρειάζονται τρεις βασικές προϋποθέσεις: Οι μεταρρυθμίσεις πρέπει να είναι αυθεντικές και ριζοσπαστικές, να είναι προϊόν ευρείας διαβούλευσης και συναίνεσης και να πείθουν όλους τους φορείς και την κοινωνία ότι μπορεί να έχουν αποτέλεσμα προς το συμφέρον της κοινωνίας. Αυτές οι μεταρρυθμίσεις, κύριοι της Κυβέρνησης, δεν μπορούν να απαντήσουν σε όλες αυτές τις βασικές προϋποθέσεις και γι' αυτό το καταψηφίζουμε. Όμως, δεν το καταψηφίζει μόνο το

ΠΑ.ΣΟ.Κ. και τα κόμματα της Αριστεράς, δυστυχώς το καταψηφίζει όλη η ελληνική κοινωνία.

Κλείνοντας, θέλω να πω ότι όλες αυτές οι μεγάλες σας, δήθεν, μεταρρυθμίσεις αποδοκιμάζονται από το σύνολο των κοινωνικών ομάδων που ζουν σήμερα στην Ελλάδα.

Κυρία Υπουργέ, η πλειοψηφία συμφωνεί με το νομοσχέδιο, τα πάντα είναι κλειστά. Ο κ. Μπασιάκος και η Κυβέρνησή σας θεωρούν ότι ασκείται σωστή πολιτική για τους αγρότες. Έχουν κλείσει όλοι οι δρόμοι στην Ελλάδα, γιατί οι αγρότες διαφωνούν με την πολιτική σας. Ζείτε με την εικονική σας πραγματικότητα. Προσέξτε, γιατί πάει πίσω η χώρα, γιατί στις εκλογές το ΠΑ.ΣΟ.Κ. θα ξαναείναι πλειοψηφία και θα βάλει τα πράγματα εκεί που πρέπει.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία της Βουλής, αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στην έκθεση με θέμα: «Οι Έλληνες στη Διασπορά 15ος-21ος αι.» καθώς και στους λοιπούς χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων, σαράντα ένας μαθητές και μαθήτριες και δύο συνοδοί-καθηγητές από το Παπαστράτειο Γυμνάσιο Αγρινίου, Β' Τμήμα.

Η Βουλή τους καλωσορίζει και τους εύχεται καλή πρόοδο.

(Χειροκροτήματα από όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Ο κ. Τσιόκας έχει το λόγο, με την παράκληση να περιοριστούμε στο οκτάλεπτο, γιατί από τους Βουλευτές που είναι να μιλήσουν ακόμα, προβλέπεται ότι η συνεδρίασή μας θα λήξει, συνεχόμενη από το πρωί, στις τέσσερις τα ξημερώματα. Τηρώντας το οκτάλεπτο, θα λήξει τουλάχιστον στις τρεις τα ξημερώματα. Θερμή παράκληση, γιατί υπάρχουν και περιορισμένα όρια αντοχής.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όπως προκύπτει και από τη συζήτηση, όπως έχει εξελιχθεί μέχρι τώρα, κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει ότι η παιδεία στην εποχή μας είναι ένα πάρα πολύ κρίσιμο εργαλείο, για να αποκτήσει ο κάθε πολίτης την ικανότητα να έχει πρόσβαση στη γνώση. Γιατί ξέρουμε όλοι ότι στον αιώνα που διανύουμε, η γνώση αποτελεί το κλειδί και για την ανάπτυξη, αλλά και για την κοινωνική συνοχή. Η γνώση είναι ένα βασικό εργαλείο, με το οποίο μπορεί μια κοινωνία να αναπτύξει δραστηριότητες που αποκλείουν τον κοινωνικό αποκλεισμό, που δίνουν την ικανότητα να αναπτύσσει ο κάθε πολίτης τις δεξιότητές του με ίσες ευκαιρίες και ίσες δυνατότητες.

Ενώ η παιδεία αποτελεί ένα μείζον θέμα, που λίγο πολύ όλοι συμφωνούμε ότι είναι αναγκαιότητα, την ίδια ώρα η Κυβέρνηση όχι μόνο δεν θέλει να ανοίξει το θέμα επί της ουσίας, αλλά αρέσκεται σε επικοινωνιακά τρικ, σε κινήσεις τρία χρόνια τώρα, που βάζουν απέναντι κυριολεκτικά το σύνολο των συντελεστών της εκπαιδευτικής διαδικασίας, βάζουν απέναντι την ελληνική οικογένεια βάζουν απέναντι το σύνολο των κομμάτων. Και όλο αυτό το «πράγμα» το αποκαλεί «διάλογο». Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ότι τρία χρόνια τώρα αρνείται να συζητήσει επί της ουσίας για την παιδεία, το χειρότερο απ' όλα είναι ότι στον τελευταίο χρόνο της κυβερνητικής της θητείας και λίγο καιρό πριν τις εκλογές, τολμά να φέρει ένα νόμο, τον οποίο και ονομάζει «νόμο-πλαίσιο», που αφορά ή θέλει να ασχοληθεί μ' ένα μόνο κομμάτι του θέματος «παιδεία». Ξεκινάει, δηλαδή, στην ουσία από την οροφή του προβλήματος, λες και μπορεί να χτιστεί ένα σπίτι από τα κεραμίδια και μετά να φτάσουμε στα θεμέλια.

Τι κατάφερε η Νέα Δημοκρατία στη λήξη της κυβερνητικής της θητείας; Να βάλει απέναντί της τους δασκάλους, τους καθηγητές, τους μαθητές, να βάλει την εκπαιδευτική κοινότητα, να βάλει τα κόμματα. Δεν συνομιλεί με κανένα. Αποφασίζει μόνη της, γιατί αρνείται να συζητήσει την ουσία του προβλήματος. Η οποιαδήποτε αναγκαία αλλαγή, που όλοι μας ψάχνουμε να δούμε σε ποια κατεύθυνση πρέπει να κινηθεί, προϋποθέτει τη χρηματοδότηση. Τρία χρόνια τώρα η Νέα Δημοκρατία αρνείται να χρηματοδοτήσει ουσιαστικά την παιδεία. Όχι μόνο το ελληνικό πανεπιστήμιο, αλλά την παιδεία. Μειώνει επί τρία χρόνια τα

ποσοστά επί του Α.Ε.Π., ως συμβολή της στη χρηματοδότηση της εκπαίδευσης.

Άρα, λοιπόν, αυτό είναι που γεννά και τον πυρήνα της αντίδρασης. Αφού δεν θέλει να χρηματοδοτήσει την παιδεία, αφού δεν θέλει να ανοίξει αυτούς τους ορίζοντες, δεν μπορεί και να κουβεντιάσει. Φτάνει λοιπόν και σε μερεμέτια. Στην καλύτερη περίπτωση, είναι διευθετήσεις της υφιστάμενης πραγματικότητας και στη χειρότερη, είναι συγκεντρωτισμός. Πειθαρχηση απόλυτα στους λίγους, στο κράτος, στους «ημετέρους». Αυτό είναι που δεν θέλει να καταλάβει η Νέα Δημοκρατία, ότι οι πολιτικές που ζητάει η κοινωνία και οι πολιτικές που ασκεί, οι πολιτικές που ζητάνε τα κόμματα και οι πολιτικές που ασκεί, έχουν διαφορετικά ζητούμενα. Κινούνται σε ασύμβατες τροχιές.

Οι πολλοί ζητάνε την αναβάθμιση της δημόσιας παιδείας. Οι πολλοί ζητάνε τη σύνδεση της παιδείας με την έρευνα και την τεχνολογία. Οι πολλοί ζητάνε πανεπιστήμια ανοιχτά και παιδεία ανοιχτή, που να δίνει ίσες ευκαιρίες δια βίου στον πολίτη, ώστε να συμμετέχει στην πρόσβαση στη γνώση. Οι πολλοί ζητάνε δημόσιο πανεπιστήμιο αναβαθμισμένο. Οι πολλοί ζητάνε αναβάθμιση των πτυχίων. Οι πολλοί ζητάνε την καινοτομία, το διεθνή ρόλο του πανεπιστημίου.

Τι κάνει η Νέα Δημοκρατία; Μείωσε το ποσοστό της χρηματοδότησης της παιδείας επί του Α.Ε.Π. Τι έκανε η Νέα Δημοκρατία στα τρία χρόνια; Η μεγάλη της επανάσταση ήταν ναβάλει τη βάση του «10». Έστειλε είκοσι χιλιάδες νέους στα ιδιωτικά σχολεία, γιατί την ίδια ώρα που αυτός ο νέος που παίρνει «10» στην Ελλάδα στο απολυτήριο λυκείου, μπορεί να γραφτεί σ' ένα πανεπιστήμιο του εξωτερικού. Η Νέα Δημοκρατία ανοίγει δευτερεύοντα θέματα και εκχωρεί αρμοδιότητες της παιδείας στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξης.

Είναι τώρα πέντε μήνες, έξι μήνες, δεκαοκτώ μήνες, δύο χρόνια, που συζητάμε για τους κουκουλοφόρους. Αυτό είναι το θέμα που η Νέα Δημοκρατία θέλει να συζητήσουμε. Γιατί; Γιατί η πραγματική της στόχευση είναι να φοβίσει την ελληνική οικογένεια. Να συκοφαντήσει το πανεπιστήμιο, να ανοίξει την πόρτα στην εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης. Αυτή είναι η πραγματική της στόχευση. Γι' αυτόν το λόγο και μειώνει τη χρηματοδότηση της εκπαίδευσης. Δεν θέλει να συζητήσουμε ούτε για την προσχολική αγωγή ούτε για το δημοτικό ούτε για την ένταξη της τεχνολογίας στο δημοτικό, το γυμνάσιο και το λύκειο. Δεν θέλει να συζητήσουμε τις προτάσεις του Γιώργου Παπανδρέου και του ΠΑ.ΣΟ.Κ. για το ολοήμερο σχολείο παντού. Δεν θέλει να συζητήσουμε το να δίνονται τα πτυχία των ξένων γλωσσών μέσα από το δημόσιο σχολείο. Δεν θέλει να συζητήσουμε πώς θα δίνονται τα πτυχία της γνώσης των κομπιούτερ μέσα από το δημόσιο σχολείο. Δεν θέλει να συζητήσουμε την αναβάθμιση της δημόσιας εκπαίδευσης.

Γι' αυτόν το λόγο, λοιπόν, έφτιαξε ένα νόμο-πλαίσιο, περιπέτεια. Έφτιαξε και κατέθεσε ένα νόμο-πλαίσιο περιπέτεια. Ποιος δεν θυμάται ότι πέρουσι το καλοκαίρι κατέθεσε πάλι ένα νόμο-πλαίσιο, που τον πήρε άρον-άρον πίσω; Σήμερα φέρνει έναν άλλο νόμο, ανάλογα με τα επικοινωνιακά τρικ. Εκείνος ο νόμος ήταν 100% πειθαρχημένος στο κράτος και στη Μητροπολίδα. Αυτός ο νόμος τώρα είναι ένας αχαρμάς συμβιβασμών φιλοδιαχείρισης και από την πίσω πόρτα, έχουμε πάλι τους ίδιους συμβιβασμούς, τα ίδια κατεστημένα.

Στην ουσία, τα σοβαρά θέματα τα παραπέμπει στο μέλλον. Στο μέλλον θα συζητήσουμε για τη σύνδεση με την καινοτομία. Στο μέλλον θα συζητήσουμε για τη σύνδεση του πανεπιστημίου με την έρευνα. Στο μέλλον θα συζητήσουμε για τη δυνατότητα του φοιτητή να έχει πρόσβαση ανά πάσα στιγμή, δια βίου, στο πανεπιστήμιο.

Και με τι ασχολείται; Ασχολείται με τους δήθεν αιώνιους φοιτητές. Πείτε μας, κύριε Υπουργέ, αν μπορείτε, πόσοι είναι οι αιώνιοι φοιτητές στο πανεπιστήμιο; Τι ποσοστό έχουν επί του συνόλου των φοιτούντων; Και πείτε μας ταυτόχρονα αν αυτοί οι φοιτητές είναι εργαζόμενοι, αν είναι τεμπέληδες ή τι είναι και για ποιο λόγο δεν τελειώνουν το πανεπιστήμιο. Καθίστε να συζητήσετε σοβαρά και έρχεστε εδώ, με μερεμέτια να συζητήσουμε ένα θέμα, που είναι πάρα πολύ σοβαρό, για να μη συζητήσετε την ουσία του προβλήματος της παιδείας;

Θα σας πω κάτι. Στα σχολικά εγχειρίδια, αυτά που δίνετε στους καθηγητές -και ως εκπαιδευτικός, σας το λέω- οι λέξεις «μεταρρύθμιση» και «συντηρητική παλινόρθωση» φορτίζονται με συγκεκριμένο εννοιολογικό περιεχόμενο. Ξέρετε τι γράφει το βιβλίο της Β' λυκείου; «Μεταρρύθμιση», λέει, «ονομάζουμε τις κινήσεις εκείνες που κάνει η πολιτεία ή που διεκδικούν με επαναστάσεις οι πολίτες, όταν κατέχουν την οικονομική βάση και διεκδικούν ταυτόχρονα να αποκτήσουν τη διοικητική, την πολιτική και την κοινωνική εξουσία». Ότι αφορά αλλαγές που ωφελούν τους πολλούς, ονομάζεται «μεταρρύθμιση». Ότι δηλαδή αφορά αλλαγές που ωφελούν τους λίγους, στην ιστορία και στα σχολικά εγχειρίδια ονομάζεται «συντηρητική παλινόρθωση». Γι' αυτό, όταν γυρνούσαν οι «βασιλιάδες πίσω», λέγαμε «συντηρητική παλινόρθωση». Όταν η φεουδαρχία ήθελε να ξαναπάρει προνόμια πίσω, λέγαμε «συντηρητική παλινόρθωση».

Εσείς μ' αυτό το νομοσχέδιο θέλετε να πάρετε εξουσίες από τη δημόσια δωρεάν παιδεία, από το δημόσιο σχολείο, για να τις μεταφέρετε στην εμπορευματοποίηση. Δεν κάνετε, λοιπόν, μεταρρύθμιση αλλά συντηρητική παλινόρθωση. Θέλετε να οδηγήσετε ξανά το σχολείο στο Μεσαίωνα. Και γι' αυτό το λόγο καταψηφίζουμε όχι απλώς το νομοσχέδιο, αλλά συνολικά την πολιτική σας και θεωρούμε ότι το μέλλον περνάει μόνο μέσα από τις εκλογές. Ο λαός, η πανεπιστημιακή κοινότητα, οι φοιτητές, οι εκπαιδευτικοί, η ελληνική οικογένεια, είναι αυτοί που πρέπει να δώσουν τη λύση και -θέλετε δεν θέλετε- αυτό ο λαός θα το επιλέξει με την ψήφο του.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε, κύριε Τσίοκα.

Αυτοί που ασχολούνται με το εννοιολογικό περιεχόμενο των λέξεων πρέπει να διαβάσουν Αντισθένη, ο οποίος λέει: «αρχή παιδείας, η των ονομάτων επίσκεψις». Δεν το λέω για σας, αλλά γενικότερα. Είναι καλό να διαβάζουμε καμιά φορά και τους Αρχαίους Έλληνες.

(Θόρυβος στην Αίθουσα)

Παρακαλώ, κύριοι συνάδελφοι. Κύριε Ιωαννίδη, σας παρακαλώ.

Ο κ. Βλατής έχει το λόγο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΛΑΤΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Να πω ότι αισθάνομαι ευτυχής γιατί την παραμονή της «Μέρας της Γυναίκας» μιλάω σ' ένα ακροατήριο στη Βουλή, όπου οι γυναίκες πλησιάζουν το 50%.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, με περισσή -είναι αλήθεια- υποκρισία η Κυβέρνηση φέρνει σήμερα ένα νομοσχέδιο, το οποίο ονομάζει «μεταρρυθμιστικό». Είναι επίκαιρο βέβαια, αφού βρισκόμαστε -μεσούσης της Σαρακοστής- να βαφτίζουμε το κρέας, ψάρι. Όση, όμως, υποκρισία και αν επιστρατεύσετε, κύριοι της Κυβέρνησης, όσο φαρισαϊσμό και αν χρησιμοποιήσετε -και αυτός επίκαιρος- τις παραμονές της Σταύρωσης, η πραγματικότητα είναι μια και αναμφισβήτητη.

Τα Πανεπιστήμια εδώ και ένα χρόνο είναι κλειστά. Ολόκληρη η πανεπιστημιακή κοινότητα βρίσκεται στο πόδι. Και η Κυβέρνηση, που υποτίθεται ότι έχει την ευθύνη για τη λειτουργία των πανεπιστημίων και της πολιτείας γενικότερα, πυροδοτεί συνεχώς αυτήν την κατάσταση. Γιατί άραγε; Ποιος θα απαντήσει σ' αυτό το ερώτημα;

Είμαι σίγουρος ότι οι περισσότεροι από εμάς, κύριοι συνάδελφοι, θυμόμαστε την αποφοίτησή μας από το πανεπιστήμιο. Όλοι οι απόφοιτοι των πανεπιστημίων τις προηγούμενες δεκαετίες -του '60, του '70, του '80- στη χώρα μας, μόνη μας έγνοια είχαμε την καλύτερη δυνατή επιλογή καριέρας πάνω στο αντικείμενο που είχαμε σπουδάσει, αποδεχόμενοι την καλύτερη δυνατή πρόταση για εργασία. Ήμασταν οι τυχεροί. Είχαμε κατακτήσει τη γνώση, αφιερώνοντας χρόνια στις σπουδές μας και βρισκόμασταν στην ευχάριστη θέση να επιλέξουμε μεταξύ πληθώρας θέσεων εργασίας, που μας προσφέρονταν. Ήμασταν η ελίτ της χώρας, οι σπουδαγμένοι, οι περιζήτητοι.

Τα πράγματα, όμως, έχουν αλλάξει από τότε. Οι σημερινοί απόφοιτοι των ανωτάτων σχολών -πολλοί από αυτούς με περισσότερα από εμάς προσόντα, όταν βγαίναμε στην αγορά εργα-

σίας- αδυνατούν να βρουν δουλειά. Η κοινωνία που εμείς διαμορφώσαμε, η αγορά που εμείς διαμορφώσαμε γι' αυτούς, αγοράζει τα προσόντα τους –όταν τα αγοράζει- σε εξευτελιστικές τιμές.

Καταλαβαίνουμε στα αλήθεια γιατί όλα αυτά τα παιδιά βρίσκονται τους τελευταίους μήνες στο δρόμο; Αντιλαμβανόμαστε γιατί θυσιάζουν τις εξεταστικές τους και το πολύτιμο ακαδημαϊκό έτος, χάνοντας τις ευκαιρίες, τη μία πίσω από την άλλη; Μπορούμε να φανταστούμε γιατί με τόση ένταση αντιτίθενται στο συγκεκριμένο νομοσχέδιο;

Είναι θυμωμένα. Βρίσκονται σε πανικό. Βρίσκονται σε απόγνωση. Βλέπουν τους ήδη απόφοιτους των πανεπιστημίων να ασκούν επαγγέλματα, που δεν επέλεξαν. Βλέπουν απόφοιτους με μεταπτυχιακά και διδακτορικά να παραμένουν άνεργοι, να συρρέουν στα Ταμεία Ανεργίας και να συμπληρώνουν αιτήσεις επί αιτήσεων, προκειμένου να βρουν δουλειά όπου να' ναι. Αρκεί να βρουν δουλειά. Γιατί μπορεί να κατέκτησαν τη γνώση, μπορεί να έχουν τα προσόντα, δεν έχουν, όμως, μέσο. Παρατηρούν με θλίψη την έλλειψη αξιοκρατίας σε όλους τους τομείς.

Τι σημασία, λοιπόν, έχει, κύριοι συνάδελφοι, αν πάρουν το πτυχίο τους σε τέσσερα χρόνια ή σε πέντε, χωρίς καθυστέρηση, όταν αυτό δεν μπορεί καν να τους προσφέρει μία θέση εργασίας στο αντικείμενο που επέλεξαν να σπουδάσουν; Σας ενοχλούν οι αιώνιοι φοιτητές. Δεν σας ενοχλεί, όμως, το ότι στα αμφιθέατρα των εκατό θέσεων στοιβάζονται τριακόσιοι φοιτητές, οι οποίοι πάνε από τις επτά το πρωί για να πιάσουν θέση;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΣΑΛΙΔΗΣ: Στοιβαγμένους τους βρήκαμε.

(Θόρυβος από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΛΑΤΗΣ: Κύριοι συνάδελφοι, δεν σας ενοχλεί, για παράδειγμα, το ότι οι θέσεις εργασίας στις οδοντιατρικές σχολές είναι μία για τρεις φοιτητές; Σας ενοχλούν οι αιώνιοι φοιτητές. Τι κόστος, άραγε, έχουν αυτοί για την εθνική οικονομία;

ΞΕΝΟΦΩΝ ΒΕΡΓΙΝΗΣ: Πεντακόσιοι φοιτητές είναι...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΛΑΤΗΣ: Μην ενοχλείστε, κύριοι συνάδελφοι. Πηγαίνετε μία βόλτα στα πανεπιστήμια. Κι εμείς παιδιά στα πανεπιστήμια έχουμε.

ΞΕΝΟΦΩΝ ΒΕΡΓΙΝΗΣ: Δεκαοκτώ χρόνια δίδασκα σε πανεπιστήμιο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΛΑΤΗΣ: Βασικό γνώρισμα της εποχής μας είναι η κοινωνία της γνώσης, η οποία χαρακτηρίζεται από την αυξανόμενη σημασία της επιστήμης, της έρευνας, της τεχνολογίας και της καινοτομίας για την ευημερία των πολιτών της. Αυτά λέει η αιτιολογική έκθεση του νομοσχεδίου, που σήμερα συζητούμε.

Αν, όμως, αυτό ισχύει, κύριοι συνάδελφοι της Κυβέρνησης, στη χώρα μας, αυτοί που κατέχουν τη γνώση, την εξειδίκευση, την εξοικείωση με τις νέες τεχνολογίες, γιατί μένουν αναξιοποίητοι; Πώς κατορθώσαμε να μετατρέψουμε το μέλλον και την ελπίδα του τόπου μας σ' ένα επιστημονικό προλεταριάτο, που προσπαθεί να πουλήσει τις γνώσεις του και που κανείς δεν ενδιαφέρεται να τις αγοράσει, αλλά και όταν το κάνει, τις κακοπληρώνει; Πελατειακές σχέσεις, οικονομικά συμφέροντα, λάθος προτεραιότητες, λάθος επιλογές.

Δεν είναι δυνατόν να φροντίζουμε, κύριοι συνάδελφοι και κύριοι της Κυβέρνησης, για την αποκατάσταση μεσήλικων αγροφυλάκων, για τους οποίους και καμιά ανάγκη δεν υπάρχει στη χώρα μας; όταν λέμε ότι αδυνατούμε να βρούμε τα χρήματα για να προσλάβουμε εκπαιδευτικούς και γιατρούς, για να λειτουργήσουν επιτέλους τα σχολεία και τα νοσοκομεία που φτιάξαμε.

Δεν αμφισβητεί κανείς το γεγονός ότι η παιδεία στη χώρα μας έχει προβλήματα. Τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα έχουν προβλήματα. Το ζήτημα είναι κατά πόσον τα προβλήματα αυτά θα επιλυθούν με βάση το νομοσχέδιο που συζητούμε. Πρέπει να πω ότι διατηρώ τις αμφιβολίες μου, ακόμη και για το κατά πόσο τα σοβαρότατα προβλήματα της ανώτατης εκπαίδευσης στη χώρα μας, είναι αυτά που υποτίθεται ότι επιλύει το παρόν σχέδιο νόμου.

Τα σοβαρότερα προβλήματα των ελληνικών Α.Ε.Ι., κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν βρίσκονται στα φαινόμενα δημοκρατικού ελλείμματος, στην εκλογική και ανάδειξη των διοικητικών τους αρχών, στην κατάχρηση της έννοιας του ασύλου –λες και

είναι άσυλο η Βασιλίσσης Σοφίας ή η Πανεπιστημίου- και σε διάφορες άλλες δυσλειτουργίες και ανεπάρκειες στη διοικητική διαχείρισή τους, όπως ισχυρίζεται η ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας. Τα σοβαρά προβλήματα των Α.Ε.Ι. στη χώρα μας βρίσκονται στα χαμηλά κονδύλια που διατίθενται από την Κυβέρνηση, στην έρευνα που δεν γίνεται και που είναι ανασταλτικός παράγοντας για την ανάπτυξη αυτής της χώρας.

Δεν είναι ζητήματα διοίκησης, δεν είναι ζητήματα δημόσιας τάξης, δεν είναι ζητήματα Υ.Π.Ε.ΧΩ.Δ.Ε.. Είναι ζητήματα παιδείας. Αυτό, όμως, δεν το έχει αντιληφθεί η Κυβέρνηση. Κι αν το δούμε σφαιρικά το θέμα, για να επιλυθούν τα βασικά προβλήματα της ανώτατης εκπαίδευσης, πρέπει να λύσουμε πρωταρχικά τα προβλήματα της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, διότι οι αδυναμίες των προηγούμενων σταδίων προσδιορίζουν ιδιαίτερα αρνητικά τα επόμενα στάδια.

Την απάντηση, όμως, τη δώσατε πριν από λίγους μήνες στους δασκάλους.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Δεν είναι τυχαίο, κύριοι συνάδελφοι, το γεγονός ότι τόσο οι πανεπιστημιακοί όσο και οι φοιτητές, αλλά και πληθώρα πολιτών, θεωρούν ότι τα σημαντικότερα ζητήματα που αφορούν την ανώτατη εκπαίδευση στη χώρα μας και που χρήζουν άμεσης μεταρρύθμισης, δεν θίγονται στο παρόν νομοσχέδιο.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει η Πρόεδρος της Βουλής κ. **ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ**)

Τρία χρόνια η Κυβέρνηση ταλαιπωρεί την ελληνική κοινωνία με το συγκεκριμένο νομοσχέδιο. Ο περιφημος νόμος-πλαίσιο για την παιδεία είναι τα είκοσι εννέα άρθρα, που έχουμε σήμερα στα χέρια μας.

Κατά τη γνώμη μου, το μεγαλόπνοο αυτό σχέδιο, οι ριζοσπαστικές, υποτίθεται, μεταρρυθμίσεις στη χώρα, αποδεικνύεται σήμερα περίτρανα ότι είναι μόνο συντηρητικές μεταβολές, άσκοπες αλλαγές, που κανένα πρόβλημα δεν θα λύσουν.

Μας συνήθισε η Κυβέρνηση στα μεγάλα λόγια και τα ανύπαρκτα έργα, στις υποσχέσεις που μένουν υποσχέσεις. Με το να αναστατώνει, όμως, μία ολόκληρη κοινωνία, να κρατάει για τόσο χρονικό διάστημα κλειστά τα πανεπιστήμια, να αφήνει τους φοιτητές στο δρόμο για μήνες, μόνο η ίδια γνωρίζει ποιες σκοπιμότητες εξυπηρετεί. Πιθανόν προεκλογικές.

Η μιζέρια και η προχειρότητα, κυρίες και κύριοι, που χαρακτηρίζει το έργο σας, είναι αυτή που χαρακτηρίζει και το παρόν νομοσχέδιο. Δεν αντέχεται με τίποτα. Γι' αυτό και το καταψηφίζουμε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ο κ. Σκυλλάκος έχει το λόγο.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα ήθελα να σας παρακαλέσω να συμφωνήσετε να διακόψουμε για μισή ώρα μετά τον κ. Σκυλλάκο, μέχρι τις 16.00', λόγω της ανάγκης των υπαλλήλων να διακόψουν για ελάχιστο, ώστε να γίνει αλλαγή βάρδιας και να ικανοποιηθούν κάποιες ανάγκες.

Ορίστε, κύριε Σκυλλάκο, έχετε το λόγο.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΚΥΛΛΑΚΟΣ: Εμείς γνωρίζουμε ότι και η εκπαιδευτική πολιτική καθορίζεται τελικά και στην Ελλάδα και σε ολόκληρη την Ευρώπη από τις απαιτήσεις των πολυεθνικών του μεγάλου κεφαλαίου. Αυτό, όπως αναλύθηκε από τους προηγούμενους ομιλητές μας –εν προκειμένω για την ανώτατη εκπαίδευση- ρυθμίζεται –δίνονται γενικές κατευθύνσεις, δεσμευτικές, ανεξάρτητα αν έχουν νομική υπόσταση ή αν είναι μόνο πολιτική δέσμευση- και από τις αποφάσεις της Λισαβόνας και από τις αποφάσεις της Μπολόνια.

Σ' αυτήν την κατεύθυνση κινείται αυτό το νομοσχέδιο. Πιστεύω ότι και τα άλλα νομοσχέδια που θα έλθουν από το Υπουργείο Παιδείας –και όχι μόνο από το Υπουργείο Παιδείας- θα κινούνται προς αυτήν την κατεύθυνση, υποτασσόμενα στις απαιτήσεις που ήδη ανέφερα γιατί σ' αυτήν την κατεύθυνση κινούνται και τα δύο μεγαλύτερα κόμματα: Πρώτον, επανειλημμένα και εδώ, στην Αίθουσα αυτή –πιο καθαρά η Νέα Δημοκρατία, το ΠΑ.ΣΟ.Κ. σε άλλες αίθουσες, ιδιαίτερα σε διάφορα φόρουμ, ανάλογα και με τη σύνθεση του ακροατηρίου- και τα

δύο κόμματα μιλούν για την ανάγκη προσαρμογής στην αγορά και στην επιχειρηματικότητα. Δεύτερον, και τα δύο κόμματα αποδέχονται με πολύ μικρές παραλλαγές την αξιολόγηση. Με βάση την αξιολόγηση, θα καθορίζονται πολλά, τα οποία θα πειθαναγκάζουν τα πανεπιστήμια. Γενικότερα, εάν πάμε και σε άλλους τομείς αξιολόγησης, θα πειθαναγκάζονται προς την κατεύθυνση που θέλει η επιχειρηματικότητα και η Ευρωπαϊκή Ένωση.

Τα δύο κόμματα δεν διαφέρουν πολύ. Τετραετές αναπτυξιακό και ακαδημαϊκό πρόγραμμα, λέει η Νέα Δημοκρατία. Τετραετή προγραμματισμό, λέει το ΠΑ.ΣΟ.Κ.. Περιορισμένη είναι η χρηματοδότηση συνολικά για την παιδεία, παρά τους στόχους και του ΠΑ.ΣΟ.Κ. για 5% και τις δεσμεύσεις της Νέας Δημοκρατίας για 5% για την παιδεία, με βάση το Α.Ε.Π.. Ούτε από το ΠΑ.ΣΟ.Κ. τηρήθηκε αυτό ούτε τηρείται από τη Νέα Δημοκρατία.

Όσον αφορά τη χρηματοδότηση, το νομοσχέδιο απειλεί ότι δεν θα δίνεται επαρκής χρηματοδότηση, εάν δεν τηρούνται τα τετραετή αναπτυξιακά προγράμματα και οι συμφωνίες. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ., αντί για ποινή, το ονομάζει «κίνητρο», δεν θα παίρνουν το κίνητρο. Αυτή, τουλάχιστον, είναι η πρόταση του κ. Παπανδρέου στην επιτροπή της Βουλής, όπου ήλθε και μίλησε για το νομοσχέδιο αυτό.

Ακόμα και για τα δωρεάν συγγράμματα, υπάρχει ταύτιση. Η Νέα Δημοκρατία λέει ότι μόνο ένα δωρεάν σύγγραμμα θα υπάρχει για κάθε μάθημα. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν αντιδρά σ' αυτό και λέει –εάν κάνουμε λάθος, θα το πάρουμε πίσω- να μπουν όλα στις ιστοσελίδες. Δεν είναι απάντηση αυτό, διότι στις ιστοσελίδες θα κοστίζει περισσότερο, γιατί δεν μπορεί ο άλλος να διαβάσει από τις ιστοσελίδες. Και αν είναι να το τυπώσει, το κόστος θα έλθει μία ή άλλη, σαν να το πλήρωσε από το βιβλιοπωλείο.

Έρχομαι τώρα στο συγκεκριμένο νομοσχέδιο. Πολλά είπε και ο εισηγητής μας και οι άλλοι ομιλητές. Εγώ πολύ περιληπτικά, επειδή δεν θα πάρουμε μέρος και στην κατ' άρθρο συζήτηση, θα προσπαθήσω να στηρίξω την επιχειρηματολογία μας.

Πρώτον, το άσυλο περιορίζεται ασφυκτικά από άποψη έκτασης και χώρου. Ποινικοποιείται η οποιαδήποτε συνδικαλιστική δράση. Αλλάζει το όργανο, ώστε να περνάει πιο εύκολα οι αποφάσεις άρσης του ασύλου, πέρα από την αντισυνταγματικότητα, που είναι πλέον κοινή παραδοχή, τουλάχιστον από την Αντιπολίτευση. Ακούγονται και φωνές από νομικούς και άλλους, που δεν ανήκουν στο χώρο της αντιπολίτευσης, για το ότι πράγματι υπάρχει συνταγματικό πρόβλημα.

Οι κυριότερες διατάξεις αφορούν στον πειθαναγκασμό των πανεπιστημίων να εφαρμόσουν αναπτυξιακά και ακαδημαϊκά προγράμματα, με τον προσανατολισμό που θέλει το Υπουργείο, ανεξαρτήτως συσχετισμών, διότι κάποιοι συσχετισμοί μπορεί σ' ένα πανεπιστήμιο να μη θέλουν να προχωρήσει ή να μην προχωρήσει τόσο βαθιά η κατεύθυνση που θέλει η Κυβέρνηση. Γι' αυτό πειθαναγκάζονται με την απειλή του κοψίματος της χρηματοδότησης, εάν δεν λαμβάνονται υπόψη οι προτάσεις και το επίπεδο αξιολόγησης που έγινε από την εκάστοτε κυβέρνηση.

Λέτε ότι το Υπουργείο θα εξασφαλίζει τον ορθολογισμό, το ρεαλισμό, δηλαδή το να μη διεκδικούν ουσιαστικά τίποτα παραπάνω και να κινούνται στα στενά πλαίσια του προϋπολογισμού που καθόρισε το Υπουργείο. Το ίδιο γίνεται και με τους κανονισμούς. Θα υπάρξουν κανονισμοί καρμπόν και στην ουσία, ό,τι δεν μπορεί να ρυθμιστεί με το νομοσχέδιο, θα περνά μέσα από τους κανονισμούς, στην κατεύθυνση της ενίσχυσης της διαφοροποίησης και της κατηγοριοποίησης των πανεπιστημίων για πιο αυταρκικό πλαίσιο και να περάσουν πολλά μέτρα που προτείνει η Μπολόνια, όπου μπορούν, κατακερματισμένα μέσα από τους κανονισμούς, που μπορεί να είναι διαφορετικοί από πανεπιστήμιο σε πανεπιστήμιο.

Αυτή η προσπάθεια και αυτός ο μηχανισμός περνάει και μέσα από τη διάταξη, που λέει ότι για δεκατρείς εβδομάδες θα ισχύει το Εξάμηνο και μόνο παράταση για δύο εβδομάδες θα μπορεί να υπάρχει. Τι θα γίνεται, όταν θα υπάρχουν καταλήψεις; Θα αίρεται το άσυλο πολύ εύκολα, θα παρεμβαίνουν τα ΜΑΤ για να μη γίνει κατάληψη και αν δεν περνάει αυτό, θα υπάρχει η απειλή ότι μόνο δύο εβδομάδες παράταση του εξαμήνου θα υπάρχει, όχι διπλά εξάμηνα, όχι επέκταση όλου του

εξαμήνου. Όλα είναι κανονισμένα.

Έρχομαι σε ορισμένα άλλα ζητήματα, όπως η εκλογή των πρυτανικών αρχών. Είναι κακό -λέει το Υπουργείο- να ψηφίζουν όλοι; Και τώρα εκφράζονται οι φοιτητές, μέσα όμως από το οργανωμένο φοιτητικό κίνημα. Εσείς θέλετε να τους αποσπάσετε, όσο είναι δυνατόν, από την οργανωμένη έκφραση του κινήματος. Γι' αυτό πάτε στην καθολική ψηφοφορία, αυξάνοντας και το ποσοστό που θα έχουν οι μεταπτυχιακοί, οι οποίοι, όμως, είναι μόνο για ένα χρόνο και όχι για τα τέσσερα χρόνια που θα ισχύουν τα προγράμματα.

Επίσης αναφέρω: Υποτροφίες για τους φτωχούς φοιτητές, χωρίς ασφάλιση. Δάνεια από τράπεζες. Ομηρία στις τράπεζες. Αιώνιοι φοιτητές. Υπάρχουν όμως και πολλοί φτωχοί ή άνθρωποι που κάνουν ένα επάγγελμα και θέλουν να αναβαθμιστούν, να πάνε σε άλλο επάγγελμα ή σε καλύτερη θέση και χρειάζονται και πέντε και δέκα και δεκαπέντε χρόνια, για να τελειώσουν το πανεπιστήμιο. Εξάλλου, η αιτία των αιώνιων φοιτητών είναι ότι πολλοί δεν βλέπουν προοπτική στο πτυχίο και γι' αυτό παρατάνε τις σπουδές τους ή πάνε πολύ χαλαρά. Άλλωστε, δεν κοστίζει τίποτα για το πανεπιστήμιο, όταν κάποιος παραμένει εκεί για πολλά χρόνια.

Για τα δωρεάν βιβλία, τα είπαμε.

Τελειώνω με το ζήτημα της κατοχύρωσης της μερικής εργασίας. Παρά τα όσα άφηνε να εννοηθούν η Κυβέρνηση, ότι τάσσεται υπέρ της πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης, πάλι μία από τα ίδια έχουμε. Μερική απασχόληση, ώστε να δουλεύουν και σε επιχειρήσεις, να κάνουν ελεύθερο επάγγελμα, με όλες τις διαπλοκές κ.λπ. που συνδέονται μ' αυτό το φαινόμενο. Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ευχαριστούμε πολύ.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, διακόπτουμε για μισή ώρα και θα επανέλθουμε ακριβώς στις 16.00'.

Ευχαριστώ.

(ΔΙΑΚΟΠΗ)
(ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΙΑΚΟΠΗ)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Επαναλαμβάνεται η διακοπή της συνεδρίασης.

Το λόγο έχει ο συνάδελφος κ. Κουράκος.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΥΡΑΚΟΣ: Κυρία Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πάντα πίστευα ότι η παιδεία αποτελεί εθνικό θέμα. Αυτή η πεποίθηση δεν είναι τυχαία, καθώς υπήρξα εκπαιδευτικός των Τ.Ε.Ι., πριν με εκλέξουν οι συμπολίτες μου ως Βουλευτή. Η σημερινή, λοιπόν, ημέρα είναι σημαντική, γιατί συμπίπτει με τα τρία χρόνια, τα γενέθλια δηλαδή της Κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας, καθώς επίσης και μ' ένα από τα πιο σημαντικά νομοσχέδια που περνάει σ' αυτήν τη Βουλή.

Αυτό το νομοσχέδιο βελτιώνει την εκπαίδευση, βελτιώνει το μέλλον των παιδιών μας και της κοινωνίας, το μέλλον της χώρας. Το παρόν σχέδιο νόμου κινείται προς αυτήν την κατεύθυνση, παρά τις κακόβουλες και άνευ λογικής κριτικές της Αντιπολίτευσης. Η στάση της Αντιπολίτευσης -και συγκεκριμένα του ΠΑ.ΣΟ.Κ και του Προέδρου του- κρίνονται εκ του πονηρού. Αυτό αποδεικνύεται από πολλά γεγονότα.

Στην αρχή συμφώνησαν για την έξαρση του διαλόγου, αλλά δεν κατέθεσαν επί δύο χρόνια καμία ουσιαστική πρόταση. Ο κ. Παπανδρέου, ενώ συμφωνεί επί της αρχής με το σχέδιο νόμο, όσο και με το άρθρο 16, για να μπορέσει να ισορροπήσει στο κόμμα του, καταψηφίζει. Τα προβλήματα που δημιουργήσαν οι κυβερνήσεις του ΠΑ.ΣΟ.Κ. στην παιδεία, αποδεικνύονται και ιστορικά. Από το 1982 με το ν.1268 έως και το 2004, κατατέθηκαν περισσότεροι από εξήντα νόμοι για την «καλύτερευση» του εκπαιδευτικού μας συστήματος.

Ο ίδιος ο κ. Παπανδρέου διέτελεσε δύο φορές Υπουργός Παιδείας. Για να δούμε, όμως, τι έλεγε στη Βουλή στις 26/5/2006, στη συζήτηση για θέματα παιδείας: «Το σύστημά μας, όμως, σήμερα βρίσκεται σε αδιέξοδο, δεν πάει άλλο. Τα όρια του έχουν φτάσει στα άκρα. Χρειάζεται ριζική αναθεώρηση». Και συνεχίζει πιο κάτω στην ομιλία του ο κ. Παπανδρέου, αναφερόμενος στους μαθητές που μπαίνουν στα πανεπιστήμια και στα Τ.Ε.Ι.: «Μπαίνουν σ' ένα πανεπιστήμιο, που αδυνατεί να

δώσει προοπτική απασχόλησης, σιγουριά οικονομικής και κοινωνικής αποκατάστασης. Είναι ένα σύστημα, που ταλανίζεται από γραφειοκρατικές αγκυλώσεις και από βυζαντινές ίντριγκες. Αδυνατεί να αφουγκραστεί τις δικές τους ανησυχίες και βρίσκεται μακριά από την αγορά εργασίας. Γνωρίζουν οι νέοι ότι η ελληνική τριτοβάθμια παιδεία βρίσκεται ποιοτικά πολύ χαμηλά, σε κατάρταξη, διεθνώς».

Καταθέτω στα Πρακτικά της Βουλής την ομιλία του κ. Παπανδρέου.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Ιωάννης Κουράκος καταθέτει για τα Πρακτικά τα προαναφερθέντα έγγραφα, τα οποία βρίσκονται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Θα ήθελα να του θέσω τα εξής ερωτήματα: Για ποιες βυζαντινές ίντριγκες μιλήσε; Σε ποιους χώρους γίνονται οι βυζαντινές ίντριγκες; Στα πανεπιστήμια ή στα Υπουργεία που διετέλεσε Υπουργός; Αυτά λέγατε, κύριε Παπανδρέου. Τι κάνατε δύο φορές που διατελέσατε Υπουργός Παιδείας, για να αλλάξετε την κατάσταση; Εσείς δεν είστε αυτός που υποτίθεται ότι ευαγγελίζεσθε το νέο, το καινοτόμο; Η απάντηση είναι μια. Τίποτα. Επιτέλους, σταθεροποιηθείτε στις θέσεις σας, γιατί μέσα σε λίγους μήνες αλλάξατε πλεύση. Δεν μπορείτε να πείσετε για τις θέσεις σας ούτε την εσωκομματική σας αντιπολίτευση. Σήμερα ξέρουμε ποια είναι η επίσημη θέση του ΠΑ.ΣΟ.Κ., αλλά –αλήθεια– για πόσο καιρό ακόμα;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αντί να είχατε αναλάβει τις ευθύνες σας, όταν ήσασταν Κυβέρνηση, επί είκοσι χρόνια, επιλέξατε τις εύκολες και επιφανειακές λύσεις, το κουκούλωμα.

Άκουσα τον κ. Παπαϊωάννου χθες, ο οποίος τι μας είπε; Ότι επειδή απεχώρησαν από την ψήφιση του Συντάγματος, καταθέσαμε όπως-όπως το νόμο, για να τους αιφνιδιάσουμε. Γι' αυτό οι εφημερίδες έγραφαν, κύριε Παπαϊωάννου, ότι η Κυβέρνηση σάς έπιασε με τις πυτζάμες; Γι' αυτό ήρθε ο κ. Παπανδρέου, ασθμαίνοντας στην επιτροπή της Βουλής, να καταθέσει τις τέσσερις προτάσεις του; Και έρωτά τον κ. Παπανδρέου, το εξής: Επί δύο χρόνια γίνεται διάλογος και συμμετείχε το ΠΑ.ΣΟ.Κ. σ' αυτόν το διάλογο. Γιατί δεν τις έχετε καταθέσει; Τις κρατάγατε μυστικές; Και τώρα που βρίσκεστε στην Αντιπολίτευση, επιλέγετε τη γνωστή και συνήθη τακτική σας, την αποχώρηση.

Επιλέξατε όλα αυτά τα χρόνια τη συνειδητή υποβάθμιση της παιδείας, τις εύκολες και επιφανειακές λύσεις, όπως ήταν η ίδρυση τμημάτων και πτυχίων χωρίς αντίκρισμα. Όπως επιλέξατε την αποχώρηση από τη συζήτηση για το Σύνταγμα, έτσι και τώρα επιλέγετε ή την καταψήφιση, όπως δηλώνετε, ή μπορεί να προκύψει και αποχώρηση από την Ολομέλεια της Βουλής για ένα τόσο μεγάλο θέμα, για το μέλλον του εκπαιδευτικού μας συστήματος στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Δεν μπορείτε να σηκώσετε το βάρος της πολιτικής ευθύνης για το μέλλον των νέων γενεών. Από παντού απουσιάζετε. Γι' αυτό και μέχρι σήμερα, δεν παρουσιάσατε μια συγκροτημένη και δομημένη στρατηγική για την αναβάθμιση των Α.Ε.Ι. και Τ.Ε.Ι..

Και πώς να το πράξετε άλλωστε, όταν δημιουργήσατε τμήματα χωρίς υποδομές, όταν δημιουργήσατε τμήματα χωρίς περιεχόμενο σπουδών, όταν οδηγήσατε χιλιάδες σπουδαστές στα εκπαιδευτικά ιδρύματα του εξωτερικού, μάλιστα αμφιβόλου ποιότητας, όταν οδηγήσατε χιλιάδες σπουδαστές στην ανεργία, αφού τα πτυχία τους ήταν κενά περιεχομένου, όταν οδηγήσατε τους πτυχιούχους των Τ.Ε.Ι. να μην έχουν επαγγελματικά δικαιώματα, όταν δημιουργήσατε λουφαδόρους συνδικαλιστές καθηγητές και φοιτητές και όταν τελικά γαλουχήσατε επαγγελματίες μίζαδόρους φοιτητές, όπως ο κ. Παπαδημητρίου, μέλος και συνδικαλιστικό στέλεχος της Π.Α.Σ.Π. στο Πανεπιστήμιο Πειραιά;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η παιδεία δεν πρέπει να γίνεται αντικείμενο μικροπολιτικών σκοπιμοτήτων, όπως τόσα χρόνια, αλλά και σήμερα έντεχνα τη χρησιμοποιεί το ΠΑ.ΣΟ.Κ.. Η παιδεία αποτελεί εθνικό ζήτημα. Αυτούς που δεν θέλουν ή δεν μπορούν και προπαντός δεν σταθεροποιούνται στις θέσεις τους, θα τους κρίνουν οι συμπολίτες μας με την ψήφο. Δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν εξήντα πέντε χιλιάδες Ελληνόπουλα να σπουδάζουν στο εξωτερικό, σε πανεπιστήμια αμφιβόλου ποιό-

τητας. Δεν είναι δυνατόν να λειτουργούν κέντρα ελευθέρων σπουδών και ιδιωτικά κολέγια με την άδεια των νομαρχιών, που εσείς δώσατε, χωρίς να ελέγχεται το περιεχόμενο των σπουδών και το επίπεδο των διδασκόντων από το Υπουργείο Παιδείας, με αποτέλεσμα να δίνονται πτυχία ξένων πανεπιστημίων και μετά να αναγνωρίζονται από το Δ.Ο.Α.Τ.Α.Π.. Και εδώ δεν άκουσα καμία κουβέντα ούτε από τις αριστερές φοιτητικές οργανώσεις ούτε ακόμα από τα μέλη Δ.Ε.Π., που είχαν έρθει στη Διαρκή Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων ή και όπου αλλού γίνονταν ο διάλογος.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τελειώνοντας, κυρία Πρόεδρε, θέλω να πω ότι το σημαντικότερο είναι ότι είναι αδιανόητο το 2010 οι απόφοιτοι των ελληνικών πανεπιστημίων να μην αναγνωρίζονται επαγγελματικά από τις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, μ' αυτό το νομοσχέδιο και το πλαίσιο νόμου η Κυβέρνηση σφραγίζει τελεσίδικα την αναγνώριση των Τ.Ε.Ι. ως ανωτάτων ιδρυμάτων και τα συνδέει οριστικά, για πρώτη φορά, με την ανώτατη εκπαίδευση και με το άρθρο 16, παράγραφος 5 του Συντάγματος οριστικά και αμετάκλητα σφραγίζει την αποκομματικοποίηση των πρυτανικών εκλογών, σφραγίζει την αυτοδιοίκηση και την αυτοτέλεια των Α.Ε.Ι. και Τ.Ε.Ι., αλλά και τη διαφάνεια με κοινωνική λογοδοσία.

Και τελειώνοντας, κυρία Πρόεδρε, θα ήθελα να πω το εξής: Τι σημαίνει «άσυλο»; Μετά από τριάντα τρία χρόνια δημοκρατίας, αμφισβητείται η ελεύθερη έκφραση και διακίνηση ιδεών μέσα και έξω από τους πανεπιστημιακούς χώρους; Δηλαδή, στα καφενεία της εκλογικής μου περιφέρειας, του Κερατσινίου, της Νίκαιας και του Κορυδαλλού, δεν υπάρχει ελεύθερη έκφραση;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Παρακαλώ, κυρίες συνάδελφε. Πρέπει να μιλήσουν και οι άλλοι συνάδελφοί σας. Ολοκληρώστε.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΥΡΑΚΟΣ: Μ' αυτές τις σκέψεις, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στηρίζω το νομοσχέδιο και πιστεύω ότι είναι ένα νομοσχέδιο, που θα δώσει νέα πνοή στα πανεπιστημιακά μας ιδρύματα και στα Τ.Ε.Ι..

Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ευχαριστούμε πολύ.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία της Βουλής, αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στην έκθεση με θέμα: «Οι Έλληνες στη Διασπορά 15ος-21ος αι.», καθώς και στους λοιπούς χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων, σαράντα πέντε μαθητές και μαθήτριες και δύο συνοδοί-καθηγητές από το Παπαστράτειο Γυμνάσιο Αγρινίου.

Η Βουλή τους καλωσορίζει και τους ευχαριστούμε για την υπομονή τους, γιατί περιμένουν αρκετή ώρα.

(Χειροκροτήματα από όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Το λόγο έχει η κ. Κόλλια-Τσαρουχά.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΛΙΑ-ΤΣΑΡΟΥΧΑ: Κυρία Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η μεταρρύθμιση των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων που εισηγήθηκε η Νέα Δημοκρατία, εγκαίνιασε μια εποχή ουσιαστικής συλλογής αλλά –θεωρώ– και αβυσταχτής φλυαρίας, σχετικά με το πού χλωαίνει η ανώτατη παιδεία και πώς μπορούμε να κατανικήσουμε το φαινόμενο αυτό. Χύθηκε πολύ μελάνι, αφιερώθηκαν ατελείωτες τηλεοπτικές εκπομπές, οι δρόμοι πλημμύρισαν και ξαναπλημμύρισαν.

Σε ποιο σημείο, όμως, οι πολέμιοι αυτού του νομοσχεδίου αναλογίστηκαν ότι η αντίδρασή τους επιτείνει το φαινόμενο της υπάρχουσας ελληνικής ανώτατης παιδείας; Σε ποιο σημείο στάθηκαν και αναρωτήθηκαν αν δεν γίνονται μ' αυτόν τον τρόπο μέρος του προβλήματος; Ήδη πολλοί αξιολάτρευτοι συνάδελφοί μου από όλες τις πτέρυγες της Βουλής έχουν επισημάνει ότι η ρίζα του κακού στα ανώτατα ιδρύματα βρίσκεται στο πρόβλημα της νοοτροπίας, που έχει αναπτυχθεί στην ελληνική κοινωνία γύρω από αυτά.

Επιβάλλεται, λοιπόν, να αρχίσουμε από αυτήν τη συναινετική βάση το διάλογό μας, από τη βάση, δηλαδή, του ότι οφείλουμε μια ριζική αλλαγή νοοτροπίας, να πάψουμε να αναφερόμαστε

στην παιδεία με τους όρους που την ταυτίσαμε ως τώρα στο μυαλό μας. Η παιδεία είναι μια αξία υπέρτατη και διαρκής, τα ιδρύματα όμως που την υπηρετούν, οφείλουν να επιδεικνύουν την ικανότητά τους, να αλλάζουν, να αναδιπλώνονται και να αναπροσαρμόζονται στις απαιτήσεις της εποχής μας.

Η συγκεκριμένη, λοιπόν, εποχή που διανύουμε, απαιτεί την άμεση αλλαγή του status quo των ελληνικών ανώτατων ιδρυμάτων, την προσαρμογή τους σε πρότυπα διεθνή -και ήδη ασφαλώς δοκιμασμένα- και την υπαγωγή τους σε νόρμες διαφορετικές από αυτές που έχουν συνηθίσει ως τώρα. Αποτελεί αυτό εκφυλισμό της ανώτατης παιδείας;

Πολλοί συνάδελφοι της Αντιπολίτευσης υπογράμμισαν κάπως πικραμένα, θα έλεγα, ότι το παρόν νομοσχέδιο αντιμετωπίζει τα πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ σαν μια επιχείρηση, σαν ένα καλοκουρδισμένο οικονομικό μοντέλο. Η παιδεία δεν μπορεί να μετρηθεί ποτέ με οικονομικούς όρους. Τα ιδρύματα, όμως, που την προάγουν, μπορούν.

Ένας τέτοιος οικονομικός όρος είναι και ο ρυθμός ανάπτυξης, τον οποίο παρουσιάζει μια κοινωνία, όταν τα εκπαιδευτικά ιδρύματα αποτελούν πόλο έλξης φοιτητών. Η κάλλιστη διαχείρισή τους και η αξιολόγηση της αποτελεσματικότητάς τους δεν απαξιώνει την ουσία της παιδείας. Αντίθετα, τη βοηθάει να αναπτυχθεί και να διοχετευθεί σωστότερα.

Με βάση αυτό το σκεπτικό, η υιοθέτηση των μέτρων που έχουν ήδη δοκιμαστεί και στον επιχειρηματικό κλάδο, αλλά και στα περισσότερα πανεπιστήμια του κόσμου, δεν μπορεί παρά να είναι μια ασφαλής επιλογή. Αναφέρομαι κατά κύριο λόγο στη για πολλούς αμφιλεγόμενη πρόταση του νομοσχεδίου που συζητάμε, για τον τετραετή αναπτυξιακό πανεπιστημιακό σχεδιασμό. Όπως κάθε επιχείρηση, όπως κάθε οργανισμός και, πρωτίστως, όπως μια Κυβέρνηση, τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα πρέπει να σχεδιάζουν και να τηρούν ένα συγκεκριμένο πλάνο δράσης για ορισμένο χρονικό ορίζοντα. Ο σχεδιασμός αυτός, το μόνο που μπορεί να κάνει, είναι να ενισχύσει τη δράση του ιδρύματος, καθώς θα δώσει στην εκάστοτε κυβέρνηση μια σαφή εικόνα του τι σκοπεύει να επιτύχει μέσα στον ορισμένο χρονικό ορίζοντα, με ποιον τρόπο και με ποιους πόρους.

Σε ό,τι αφορά το άλλο αμφιλεγόμενο κομμάτι του νομοσχεδίου, δηλαδή το άσυλο, θα ήθελα να σημειώσω ότι αποτελεί εν γένει ένα πρόβλημα, καθώς από τη μια πλευρά αποτελεί ένα κεκτημένο που δεν πρέπει να διακινδυνευτεί, από την άλλη όμως κινδυνεύει από τον ίδιο τον εκφυλισμό του, εφόσον υπό ορισμένες συνθήκες η κατάχρησή του συλεί τους ίδιους τους θεσμούς, που αυτό προστατεύει. Τείνουμε να θεωρούμε το θεσμό του ασύλου ως ένα άβατο, που δεν επιδέχεται καμία τροποποίηση, γιατί φοβόμαστε ότι οποιαδήποτε παρέμβαση θα οδηγήσει στην κατάργησή του. Και όμως, αυτός ο φόβος δεν μπορεί να δείχνει παρά μόνο έλλειψη καλής πίστης ή ένστικτώδη αντίδραση, γιατί έχουμε μάθει να αντιδρούμε σε οποιαδήποτε αλλαγή, ακόμα και αυτών που τίθενται επί τάπητος, προκειμένου να καλυτερεύσουν οι συνθήκες βιωσιμότητας των ελληνικών εκπαιδευτικών ιδρυμάτων.

Ένας τέτοιος τρόπος σκέψης, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν μπορεί να είναι παραγωγικός και δεν επιτρέπει την αναπροσαρμογή της κοινωνίας μας στις εκάστοτε κοινωνικές ανάγκες. Το κύριο επιχείρημα υπέρ της διατήρησης του θεσμού του ασύλου ως έχει, είναι πως προστατεύει το ύψιστο ακαδημαϊκό αγαθό, δηλαδή την ελεύθερη διακίνηση των ιδεών και την ελευθερία της έκφρασης, σκοπός απόλυτα επιθυμητός και αναγκαίος.

Όμως, εκτός από την ελευθερία της έκφρασης, βασικό θεμέλιο των ανθρώπινων δικαιωμάτων, τα οποία κάθε κοινωνία που θέλει να αποκαλείται δημοκρατική πρέπει να θέτει ως κορωνίδα των προτεραιοτήτων της, είναι και η προστασία της αυτοδιάθεσης του κάθε πολίτη. Και όταν η έκφραση, για παράδειγμα, μερίδας των φοιτητών εμποδίζει την αυτοδιάθεση των ερευνητών, οι οποίοι στερούνται πολύτιμου χρόνου από το ερευνητικό τους έργο, για ποιο άσυλο αλήθεια μιλάμε;

Ευχής έργο είναι όλες οι πλευρές να είναι ικανοποιημένες ταυτόχρονα. Σε πολλές περιπτώσεις, όμως, βλέπουμε ότι αυτό

δεν συμβαίνει. Για να τεθούν, λοιπόν, οι συζητήσεις περί του ασύλου σε ρεαλιστικές βάσεις, πρέπει πρώτα να αποφασίσουμε ποιος έχει δικαίωμα στο άσυλο. Μόνο οι φοιτητές ή και τα υπόλοιπα στελέχη ενός εκπαιδευτικού ιδρύματος; Οποιοσδήποτε θέλει να γίνει κοινωνός και διακινητής ιδεών ή και αυτός που θέλει να εκφράσει τη δυσaréσκειά του καταστρέφοντας, το ίδρυμα;

Για πολλούς συναδέλφους της Αντιπολίτευσης, η αντικατάσταση του «πανεπιστημιακού» ασύλου από το «ακαδημαϊκό», αποτελεί μια συγκαλυμμένη προσπάθεια κατάργησής του επί της ουσίας. Έτσι λένε. Επιτρέψτε μου να πω ότι και πάλι εδώ είναι πρόβλημα νοοτροπίας. Είμαστε η μοναδική χώρα στην Ευρωπαϊκή Ένωση που εφαρμόζει το θεσμό του ασύλου και αυτό δεν συμβαίνει, επειδή οι κοινοτικοί μας εταίροι υποτιμούν την ελεύθερη διακίνηση των ιδεών.

Αντίθετα, συμβαίνει γιατί είμαστε μάλλον η μοναδική χώρα που προσπαθεί να προχωρήσει μπροστά, ενώ μένει με το ένα πόδι στο παρελθόν. Συμβαίνει, γιατί έχουμε παρανοήσει το τι μπορεί και δεν μπορεί να συμβαίνει μέσα στα πανεπιστήμια. Μπορούν να διακινούνται ελεύθερα όλες οι ιδέες, αρκεί να υπακούουν στις αξίες του διαλόγου και της ειρηνικής συνύπαρξης.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σαφέστατα το συζητούμενο νομοσχέδιο ορίζει ότι άσυλο θεωρούνται οι χώροι ακαδημαϊκής διδασκαλίας, γιατί απλώς εκεί διακινούνται οι ιδέες. Ας μη δημιουργούμε, λοιπόν, εντυπώσεις, όταν το μόνο κίνητρό μας είναι η διατήρηση του ασύλου με την παράλληλη προστασία του ίδιου του χώρου του πανεπιστημίου, που το στεγάζει.

Η πορεία συζήτησης του νομοσχεδίου αυτού υπήρξε μακρά, θα έλεγα και πολλές φορές επίπονη. Η κοινωνία ζητά να καταλάβει γιατί δεν βελτιώνεται το παρόν εκπαιδευτικό σύστημα στα ανώτατα ιδρύματα με τις προφανείς αδυναμίες του. Ας ικανοποιήσουμε αυτό το αίτημα, όχι περιμένοντας την απότομη και θεαματική βελτίωση μιας χρόνιας, παγιωμένης, δύσκολης κατάστασης, αλλά ανοίγοντας το δρόμο σιγά-σιγά για την πλήρη αναβάθμιση και αναβάπτιση της πολύπαθης ελληνικής ανώτατης παιδείας.

Επανάσταση, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν είναι μόνο να κρατάς όπλα. Επανάσταση είναι και να μπορείς να κάνεις βαθιές αλλαγές στη ζωή των ανθρώπων, να οδηγείς τα γεγονότα, γιατί σε οποιοδήποτε διαταγμό, όπως συνέβαινε παλαιά στο παρελθόν, αλλά και μέχρι σήμερα, τα ίδια τα γεγονότα μπορούν να βρεθούν μπροστά σου με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας απαιτεί να γίνουν πιο γενναίες ρυθμίσεις, ακόμα και πλήρης ρήξη με το ίδιο το σύστημα, που δεν επιτρέπει τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα να αναπνεύσουν.

Για τη Νέα Δημοκρατία, η τέχνη του να είσαι άλλοτε πολύ τολμηρός και άλλοτε πολύ συνετός είναι η τέχνη της επιτυχίας. Σε καμιά περίπτωση τα λόγια μας δεν πρέπει να ξεπερνούν τις πράξεις μας. Η καλύτερη πολιτική είναι η ειλικρίνεια και αυτό αναγνωρίζεται από την Κυβέρνηση του Κώστα Καραμανλή, αναγνωρίζεται από τις πρωτοβουλίες της πολιτικής ηγεσίας του Υπουργείου Παιδείας.

Οι πολίτες, όχι απλά μας εμπιστεύονται, αλλά απαιτούν να αφήσουμε όλα εκείνα που δεν αφήνουν την πατρίδα μας να αναπνεύσει. Η δημόσια εκπαίδευση είναι ο πρώτιστος σκοπός κάθε αξιού και φωτισμένου κράτους, κάθε κυβέρνησης που σέβεται τον εαυτό της. Με τα στοιχεία αυτά, με τις θέσεις μου αυτές, υπερψηφίζω το συζητούμενο σχέδιο νόμου.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη - Ψαρούδα): Ευχαριστούμε πολύ.

Το λόγο έχει ο συνάδελφος κ. Ιωαννίδης.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι κοινή διαπίστωση πως η ανώτατη δημόσια εκπαίδευση στη χώρα μας περνά κρίση. Και η κρίση αυτή είναι μακροχρόνια. Το παραδέχθηκαν και τα τέσσερα κόμματα της Βουλής. Συζητάμε εν μέσω κινητοποιήσεων, συλλαλητηρίων, καταλήψεων, μεσοσύσης μιας γενικότερης αναστάτωσης, επειδή η Κυβέρνηση προσπαθεί μέσω του συζητού-

μενου σχεδίου νόμου να βγάλει από το τέλμα τα δημόσια εκπαιδευτικά ιδρύματα. Αυτός ο νόμος, θα έλεγα πως επιχειρεί να εφαρμόσει αυτά που θα έπρεπε να θεωρούμε και θεωρούνται παντού στον κόσμο ως αυτονόητα. Ταυτόχρονα, ποτέ κανείς δεν ισχυρίστηκε πως με το νόμο αυτό θα λυθούν άπαξ όλα τα προβλήματα που τυραννάνε την ανώτατη εκπαίδευση στη χώρα μας.

Ο Πρόεδρος του ΠΑ.ΣΟ.Κ., ο κ. Παπανδρέου, που ήρθε στην επιτροπή, μίλησε για τέσσερα απλά σημεία και τα σημείωσα όπως ακριβώς τα είπε: πλήρης αυτοτέλεια, αξιολόγηση και πιστοποίηση των ιδρυμάτων, ριζική αλλαγή του τρόπου διοίκησης και κάθε Α.Ε.Ι. να υποβάλλει πρόταση στο Υπουργείο για τετραετή χρηματοδότηση. Ήδη δεν ήξερε ότι το ένα, η αξιολόγηση, είναι ήδη νόμος του κράτους. Για τη ριζική αλλαγή του τρόπου διοίκησης, αυτό ακριβώς κάνουμε. Επίσης, για την πλήρη αυτοτέλεια, προς τα εκεί είναι ο νόμος-πλαίσιο και όσον αφορά τη χρηματοδότηση, έβαλε την τετραετή χρηματοδότηση. Θα μπορούσε να βάλει κάτι άλλο, ακριβώς αυτό το οποίο έχουμε προτείνει εμείς.

Οι παρεμβάσεις που κάνουμε είναι συνολικές και κλιμακώτες. Θυμίζω τη νομοθετική πρωτοβουλία για τη δια βίου μάθηση. Θυμίζω το νόμο για την αξιολόγηση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, που και τότε που συζητούσαμε αυτό το αυτονόητο ζητούμενο, είχαν προκληθεί μεγάλες αντιδράσεις από το ΠΑ.ΣΟ.Κ. που δεν το ψήφισε. Διορθώσαμε το μαρτυρώ ΔΙ.Κ.Α.Τ.Σ.Α., για το οποίο είναι γνωστό σε όλη την κοινωνία πόσα έχουν πληρώσει οι Έλληνες, τα παιδιά που ήρθαν από το εξωτερικό. Κάναμε το Δ.Ο.Α.Τ.Α.Π.. Είναι γνωστό το τι συνέβαινε με τις μετεγγραφές των Α.Ε.Ι.. Κάναμε ένα νόμο, ο οποίος αξιοκρατικά πλέον λέει ποιοι δικαιούνται μετεγγραφής.

Αντίστοιχα σήμερα, με αφορμή τις μεταρρυθμίσεις στην παιδεία που προωθεί η Κυβέρνηση και εγκρίνει και στηρίζει η ελληνική κοινωνία, δύο είναι τα επικρατέστερα συνθήματα των κινητοποιήσεων: Πρώτον, «να μην αλλάξει τίποτα», που σημαίνει πως κάποιος κρίνουν πως η σημερινή εικόνα και κατάσταση των ιδρυμάτων είναι ικανοποιητική, δεν εμπνέει προβληματισμό, τα ιδρύματα λειτουργούν σωστά και αποτελεσματικά, ανταποκρινόμενα στις απαιτήσεις των καιρών. Θεωρώ πως αυτές οι δυνάμεις –οι αριθμοί το δείχνουν- είναι σεβαστές μεν, μειοψηφικές δε. Το δεύτερο σύνθημα βέβαια είναι «Περισσότερα λεφτά στα πανεπιστήμια». Και επειδή αυτό είναι ένα σλόγκαν, το οποίο συνεχώς το συζητάμε, πρώτα-πρώτα, σ' ένα βαρέλι χωρίς πάτο, όσα χρήματα και να ρίξεις, δεν θα πιάσουν τόπο, δεν θα γεμίσει το βαρέλι ποτέ. Τα χρήματα έρχονται μαζί με τις μεταρρυθμίσεις.

Αλλά αυτά τα οποία έχει δώσει η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, είναι το 1,3% του Α.Ε.Π. στην ανώτατη εκπαίδευση, μόνο που είναι δημόσια χρήματα, ενώ ο μέσος όρος στην Κοινότητα είναι το 1,15% από ιδιωτικές και δημόσιες χρηματοδοτήσεις. Το 2004 στα Τ.Ε.Ι. ήταν 90.000.000 ευρώ, το 2007 είναι 151.000 ευρώ, 70% αύξηση επί της Κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας. Στα πανεπιστήμια ήταν 175.000.000 ευρώ, τώρα είναι 233.000.000 ευρώ, 33% αύξηση. Η σίτιση στα Τ.Ε.Ι. έχει αύξηση 62%, στα δε πανεπιστήμια, που το 2004 ήταν 29.000.000 ευρώ, είναι 18%. Στα συγγράμματα, γιατί μιλάνε οι φοιτητές στις κινητοποιήσεις για συγγράμματα, ήταν 22,6% το 2004, 39,9% τώρα, δηλαδή 75% αύξηση. Και για το έκτακτο προσωπικό των Α.Ε.Ι., που πάλι διαμαρτύρονται, τα 15.000.000 που υπήρχαν, έγιναν 28.000.000, αύξηση 80%. Όσο δε για τις δαπάνες ανά φοιτητή, σε όλη την Ευρώπη, όταν μιλάνε για το πόσο κοστίζει ο φοιτητής κατά κεφαλήν στο πανεπιστήμιο, μιλάνε γι' αυτούς οι οποίοι είναι στα κανονικά πλαίσια του πανεπιστημίου και όχι για τους αιώνιους φοιτητές.

Επομένως, αυτά τα λέμε για να μη μιλάτε για τα χρήματα. Είναι κοινή λογική: Όσα χρήματα –σας το προανέφερα- να δοθούν, όταν θα υπάρχουν προβληματικές δομές και απαρχαιωμένες νοοτροπίες, όπως είναι μέχρι τώρα, τα χρήματα αυτά δεν πρόκειται ποτέ να τοποθετηθούν με τρόπο αποτελεσματικό προς όφελος της έρευνας και της γνώσης. Ξέχασα δε να πω ότι 960.000.000 ευρώ δόθηκαν στα πανεπιστήμια από το Γ' Κοινωνικό Πακέτο. Πρέπει να επισημάνουμε πως τα χρήματα αυτά

είναι από τη συμμετοχή και το υστέρημα των Ελλήνων φορολογουμένων και άρα πρέπει να πληρούνται οι προϋποθέσεις, ώστε τα χρήματα αυτά να πιάσουν τόπο και να έχουν ουσιαστικό αποτέλεσμα.

Είναι απαραίτητο να τονιστούν ορισμένες από τις προβλέψεις του νέου σχεδίου νόμου, από όπου φαίνεται ότι η Κυβέρνηση, σεβόμενη πλήρως το αυτοδιοίκητο και την αυτονομία των πανεπιστημίων, δημιουργεί ένα πλαίσιο, κατά το οποίο τα ίδια τα Α.Ε.Ι. θα μπορούν να καθορίζουν τις προτεραιότητές τους.

Πρώτο σημαντικό σημείο η υποχρέωση για κάθε Α.Ε.Ι. να καταρτίσει εσωτερικό κανονισμό λειτουργίας. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. έχει ψηφίσει το νόμο του 1982. Από τα είκοσι τρία πανεπιστήμια, τα έντεκα δεν έχουν εσωτερικό κανονισμό. Το λέω για να καταλάβετε, όταν λέτε ότι «κάνουμε νόμους, οι οποίοι δεν εφαρμόζονται». Το κάνατε λοιπόν και δεν εφαρμόστηκε.

Δεύτερον, η σύνταξη τετραετούς ακαδημαϊκού αναπτυξιακού προγράμματος από τα πανεπιστήμια, που συμβάλλει αδιαμφισβήτητη στην οικονομική και διοικητική αυτοτέλεια των πανεπιστημίων.

Άλλη σημαντική καινοτομία είναι οι ρυθμίσεις οικονομικού περιεχομένου, οι οποίες ουσιαστικά θεμελιώνουν την οικονομική αυτοδιοίκηση των Α.Ε.Ι. και κάνουν πιο ευέλικτες τις διαδικασίες, ώστε να μπορεί κάθε πανεπιστήμιο να κάνει τις κινήσεις που πρέπει, προς όφελος της εύρυθμης λειτουργίας του. Κατ' αρχάς, καταργείται ο έλεγχος σκοπιμότητας των δαπανών από το Ελεγκτικό Συνέδριο, πράγμα που σημαίνει λιγότερη γραφειοκρατία και μεγαλύτερη ευελιξία και ελευθερία κινήσεων για τα πανεπιστήμια. Επίσης, προβλέπεται η δυνατότητα μεταφοράς πόρων από έτος σε έτος, στα πλαίσια του τετραετούς προγραμματισμού και βέβαια η δυνατότητα μεταφοράς πόρων σε ποσοστό 20% από έναν κωδικό προϋπολογισμού σε άλλο με αποφάσεις του πρυτανικού συμβουλίου.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ποιος μπορεί να διαφωνήσει πως δεν πρόκειται για καινοτόμες διατάξεις, πως δεν πρόκειται για βήματα προς την κατεύθυνση της πλήρους διοικητικής και οικονομικής αυτοτέλειας των πανεπιστημίων;

Μερικά ακόμα σχόλια πριν κλείσω. Και τι δεν έχει ειπωθεί για το άσυλο! Πρέπει επιτέλους, αφ' ενός αυτή η πολύ συγκεκριμένη έννοια να επιστρέψει στην πραγματική της διάσταση, αφ' ετέρου να ληφθούν μέτρα, ώστε να μπορεί το άσυλο να εφαρμόζεται και να προστατεύεται. Ακαδημαϊκό άσυλο δεν σημαίνει «Λειτουργώ ασύδοτα και ανεξέλεγκτα εντός του πανεπιστημιακού χώρου». Άσυλο δεν σημαίνει «Κρατώ σε ομηρία τους καθηγητές, τα γραφεία τους, σε ένδειξη διαμαρτυρίας». Το είδαμε και το ακούσαμε και αυτό ακόμη.

Και πόσα άλλα δεν είδαμε να γίνονται στο όνομα του κακοποιημένου ασύλου;

Έρχεται, λοιπόν, η Κυβέρνηση και λέει πως πλέον κατά πλειοψηφία και όχι ομόφωνα, όπως ισχύει σήμερα, με αποτέλεσμα το όργανο αυτό να μην μπορεί να συγκληθεί ποτέ, θα μπορούν το πρυτανικό συμβούλιο για τα Α.Ε.Ι. και το συμβούλιο για τα Τ.Ε.Ι. να αποφασίζουν για την άρση ή όχι του ασύλου.

Για λόγους οικονομίας χρόνου, δεν μπορώ να επεκταθώ και σε άλλες σημαντικές διατάξεις του συζητούμενου νομοσχεδίου, όπως η ανώτατη διάρκεια φοίτησης, καθώς πρέπει κάποτε να σταματήσει αυτή η παραφροσύνη των αιώνιων φοιτητών, όπως και το παράδοξο του ενός και μοναδικού συγγράμματος στη σημερινή εποχή, εποχή της κοινωνίας της γνώσης, της πληροφορίας και του διαδικτύου.

Συγκρατώ τέλος ως εξαιρετικά σωστή και την πρόβλεψη για την υποχρέωση των πανεπιστημίων να δημοσιεύουν είτε μέσω της ιστοσελίδας τους είτε με κάθε άλλο πρόσφορο μέσο κάθε πληροφόρηση που έχει να κάνει με τα διοικητικά τους όργανα και τις αποφάσεις αυτών, την οργάνωση των σπουδών, τον αριθμό των φοιτητών, τους πόρους και τις πηγές τους, τις υποδομές και τις υπηρεσίες. Αυτά για λόγους διαφάνειας, γιατί έχουμε σαν στόχο να υπάρχει πλήρης διαφάνεια παντού και ο οιοσδήποτε ενδιαφερόμενος να μπορεί να συλλέξει τις πληροφορίες που χρειάζεται.

Αγαπητοί συνάδελφοι, ποτέ κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί πως μ' ένα νόμο λύνονται εν μία νυκτί προβλήματα ολόκληρων

δεκαετιών, που υπονομεύουν το δημόσιο πανεπιστήμιο. Επειδή όμως στα θέματα της παιδείας είναι απαράδεκτο να υπεισέρχονται μικροκομματικές και μικροπολιτικές σκοπιμότητες και επειδή η αγωνία για ένα ποιοτικό και αναβαθμισμένο δημόσιο πανεπιστήμιο είναι κοινή, οφείλουμε να δούμε όλοι μας με νηφαλιότητα και θάρρος τα πολύ θετικά βήματα που τολμά το παρόν σχέδιο νόμου, το οποίο και ψηφίζω ανεπιφύλακτα. Και ο Πρόεδρος του ΠΑ.ΣΟ.Κ., που πέρασε δύο φορές από το Υπουργείο Παιδείας θα μπορούσε να κάνει τις απλές αυτές προτάσεις.

Αύριο όμως, που είναι η «Ημέρα της Γυναίκας» –θριαμβεύει μια γυναίκα- θα ψηφιστεί το νομοσχέδιο, ώστε να έχουμε και την ισότητα στην «Ημέρα της Γυναίκας» και αυτό αποτελεί και δικαίωση των γυναικών!

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Το λόγο έχει ο κ. Τηλέμαχος Χυτήρης, που επίσης θα επαινέσει τις γυναίκες, υποθέτω!

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΧΥΤΗΡΗΣ: Αγαπητοί συνάδελφοι, παρακολουθούμε και στην επιτροπή και εδώ τις ομιλίες όλων των συναδέλφων για το θέμα της παιδείας. Εγώ πιστεύω ότι όλοι οι συνάδελφοι καταγγέλλουν την Κυβέρνηση, μηδὲ εξαιρουμένων και των συναδέλφων της Πλειοψηφίας. Την καταγγέλλουν, διότι όλα αυτά το οποία λέμε, έχουν έναν κοινό παρονομαστή. Ο κοινός παρονομαστής είναι το ότι έχουμε μία Κυβέρνηση επί τρία χρόνια, η οποία ψηφίστηκε από τον ελληνικό λαό, για να αντιμετωπίσει τα προβλήματα τα οποία συναντά. Επί τρία χρόνια, λοιπόν, η Κυβέρνηση αυτή λέει ότι θα αντιμετωπίσει τα προβλήματα της παιδείας. Όχι μόνον δεν τα αντιμετώπισε, όχι μόνον δεν τα αντιμετωπίζει, αλλά επί ένα χρόνο τώρα τα πανεπιστήμια δεν λειτουργούν, όπως ξέρετε. Τα πανεπιστήμια δεν λειτουργούν, οι φοιτητές είναι στους δρόμους και η Κυβέρνηση έρχεται τώρα εκ των υστέρων, άρον-άρον, φέρνοντας ένα πρόχειρο νομοσχέδιο, στο γόνατο, ενώ υποστηρίζει ότι έκανε διάλογο. Μα, έκανε αλήθεια διάλογο; Είπε η κυρία Υπουργός ότι εξαντλήθηκε ο διάλογος. Δεν εξαντλήθηκε κανένας διάλογος. Μπορεί να μην εξαντλήθηκε, όπως δήλωσε και η Υπουργός, αλλά σίγουρα διάλογος δεν υπήρξε, γιατί έχουν αλλάξει οι έννοιες μ' αυτήν την Κυβέρνηση.

Τι σημαίνει διάλογος και ποιος παίρνει την πρωτοβουλία; Δεν την παίρνει αυτός που είναι Πλειοψηφία; Πώς είναι δυνατόν να αρχίζει ένας διάλογος και να φεύγουν, να φυλλοροούν όλοι από το διάλογο αυτό; Κάτι δεν πήγαινε καλά. Κάτι δεν ξέρι να κάνει η Κυβέρνηση. Κάπου τον πολιτικό πολιτισμό, τον οποίο αναφέρουμε, τον αγνοεί, φοβάμαι. Ταυτόχρονα έχει και μία αλαζονεία. Δεν γίνεται έτσι. Τώρα λέει ότι κάνει μεταρρύθμιση. Μα, κάνει μεταρρύθμιση; Παίζουμε με τις λέξεις; Παίζουμε με την έννοια των λέξεων; Είναι δυνατό να είναι μεταρρύθμιση αυτός ο νόμος;

Το ξέρει η ίδια η Κυβέρνηση ότι δεν είναι μεταρρύθμιση, γι' αυτό και η κυρία Υπουργός κάθε τόσο λέει ότι είναι ένα βήμα –το έχετε ακούσει- ή λέει ότι θα τον συμπληρώσουμε με άλλες αποφάσεις για το ένα θέμα ή για το άλλο θέμα. Ακόμη και ο Κυβερνητικός Εκπρόσωπος από το briefing το οποίο κάνει, λέει ότι ο νόμος είναι αυτός, θα κάνουμε και το άλλο και ήδη προαναγγέλλει διάφορα άλλα πράγματα, που σημαίνουν, τι άλλο από προχειρότητα;

Θέλετε να σας πω για την προχειρότητα και άλλα πράγματα; Ήρθε, λοιπόν, αυτός ο νόμος μετά από τόσο καιρό, μετά από συμβούλια για την παιδεία, μετά από διαλόγους, μετά από διάφορα. Δημοσιεύεται στις εφημερίδες, τον διαβάζουμε στις εφημερίδες και λένε οι εφημερίδες: Προσέξτε γιατί έχετε κάνει λάθος, διότι στη μία παράγραφο λέτε για την εκπροσώπηση των φοιτητών αυτό, στην άλλη λέτε άλλο. Απαντούν λοιπόν: Εντάξει, λάθος, το αλλάζουμε. Προχειρότητα. Θέλετε άλλη προχειρότητα; Επιστήμονες, έγκυροι συνταγματολόγοι, η Επισημονική Επιτροπή της Βουλής, έχουν αμφιβολίες για τη συνταγματικότητα. Αυτό τι σημαίνει επίσης;

Αρχισε, λοιπόν, η Κυβέρνηση πομπωδώς εδώ και αρκετά χρόνια, τότε που έγινε Κυβέρνηση, να μιλάει για κάποια μεταρρύθ-

μιση στην παιδεία και κατόπιν να φέρνει ένα νομοσχέδιο το οποίο είναι διοικητικό, είναι μία συρραφή ορισμένων διοικητικών μέτρων, τα οποία διοικητικά μέτρα, φοβάμαι ότι δεν θα περάσουν κιάλας, διότι ένα νομοσχέδιο που έρχεται εδώ και συζητείται και ψηφίζεται κ.λπ., πρέπει να είναι αποτελεσματικό. Αυτό δεν θέλει η Κυβέρνηση; Πού θα είναι, λοιπόν, αποτελεσματικό αυτό το νομοσχέδιο; Μήπως θα είναι για το άσυλο;

Ακούστε, για να καταλάβετε τι κάνει στο άσυλο. Λέει ότι το πανεπιστήμιο από μόνο του θα κρίνει ποιος χώρος είναι άσυλο και ποιος δεν υπόκειται στο άσυλο. Δηλαδή, οι διάδρομοι, η αυλή μπορεί να μην είναι άσυλο, γιατί εκεί δεν σπουδάζουν τα παιδιά και, επίσης, προφανώς οι τουαλέτες και οι άλλοι χώροι του πανεπιστημίου είναι εκτός ασύλου. Εκεί, επομένως, θα μπορεί να μπαίνει η Αστυνομία. Μα, παίζετε με τη φωτιά, παίζετε με τις λέξεις; Μπορείτε να φανταστείτε την Αστυνομία μέσα στους χώρους τους πανεπιστημιακούς;

Και κάτι άλλο να σας πω. Αλλάζει το σύστημα του πώς θα ψηφίζουν για να μπει η Αστυνομία μέσα, ποιοι θα ψηφίζουν. Κι εγώ σας ρωτώ: Ποιος πρύτανης, ποιος καθηγητής θα ψηφίζει να μπει η Αστυνομία μέσα στο πανεπιστήμιο; Ποιος φοιτητής της Δ.Α.Π. θα ψηφίζει να μπει η Αστυνομία στο πανεπιστήμιο; Πείτε μου εσείς. Πιστεύετε ότι θα ψηφίζει ο φοιτητής της Δ.Α.Π. να μπει η Αστυνομία στο πανεπιστήμιο; Μα, κοροιδευόμαστε;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ: Αν καίγεται, να μπει;

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΧΥΤΗΡΗΣ: Δεν θα ψηφίζει. Ακούστε τι σας λέω.

Με την Κυβέρνηση, λοιπόν, της Νέας Δημοκρατίας έχουν αλλάξει και οι έννοιες και οι λέξεις έχουν αλλάξει και η σημασία τους, διότι μιλάμε για μεταρρύθμιση και είπαμε ότι μεταρρύθμιση αυτή δεν είναι και το ξέρει η Κυβέρνηση ότι δεν είναι.

Μιλάμε όμως και για συναίνεση. Και πείτε μου εσείς πώς εννοείτε τη συναίνεση. Ένας που είναι πλειοψηφία, όπως είναι η Κυβέρνηση, δεν είναι αυτός που παίρνει την πρωτοβουλία; Ο δυνατός να επιδιώξει την συναίνεση, αν το θέμα της παιδείας, όπως πιστεύουμε όλοι μας, είναι ένα εθνικό θέμα.

Τι έκανε η Κυβέρνηση για να επιδιώξει αυτήν τη συναίνεση; Στον επίσημο διάλογο είπαμε ότι έμεινε μόνη της. Μετά τι άλλο έκανε; Συζήτησε εξαντλητικά με την πανεπιστημιακή κοινότητα; Όχι. Διότι αν είχε συζητήσει, τα αποτελέσματα θα ήταν αυτά που βλέπουμε σήμερα; Δεν έγινε και αυτό. Τι άλλο έκανε για τη συναίνεση;

Το Νοέμβριο ήρθε εδώ ο Πρόεδρος του ΠΑ.ΣΟ.Κ. στην προημερησίας διατάξεως συζήτηση για την παιδεία και είπε δεκαπέντε προτάσεις για την παιδεία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ: Τέσσερις είπε.

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΧΥΤΗΡΗΣ: Το Νοέμβριο ήρθε εδώ και είπε δεκαπέντε προτάσεις για όλη την παιδεία, από το δημοτικό μέχρι την ανώτατη εκπαίδευση. Έγινε τίποτε από αυτά; Η απάντηση είναι: Δεν έχετε θέσεις. Έγινε καμία προσέγγιση, καμία συζήτηση, κανένας διάλογος; Εκλήθη ο Πρόεδρος του ΠΑ.ΣΟ.Κ., για να του πουν ότι έχετε δεκαπέντε σημεία, μπορούμε να συζητήσουμε, μπορούμε να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι στα σημεία για την ανώτατη παιδεία; Τίποτε δεν έγινε. Ξαναήρθε τώρα εδώ στην επιτροπή και είπε τέσσερα σημεία για την ανώτατη εκπαίδευση.

Εμείς, λοιπόν, σας πληροφορούμε ότι είμαστε υπέρ της μεταρρύθμισης και μη σας γελούν οι δημοσκοπήσεις. Ο κόσμος είναι υπέρ της μεταρρύθμισης και εγώ είμαι υπέρ της μεταρρύθμισης και το ΠΑ.ΣΟ.Κ. είναι υπέρ της μεταρρύθμισης, αλλά ποιας μεταρρύθμισης; Της πραγματικής, της ουσιαστικής μεταρρύθμισης. Τι λέμε εμείς και δεν λέτε εσείς; Εμείς λέμε ότι στη μεταρρύθμιση αυτή πρέπει να υπάρχει χρηματοδότηση. Είναι κανείς που δεν το πιστεύει αυτό; Εμείς λέμε ότι πρέπει να υπάρχει πλήρης αυτοτέλεια των πανεπιστημίων και είναι απαραίτητος όρος το να υπάρχει πλήρης αυτοτέλεια, για να μπορεί να υπάρχει και η αξιολόγηση.

Μπορεί να υπάρχει αξιολόγηση, εάν δεν υπάρχει η αυτοτέλεια του πανεπιστημίου;

Εμείς λέμε ότι πρέπει να υπάρχει για την έρευνα και πρέπει όντως να υπάρχει αυτή η ενίσχυση. Πρέπει επιπλέον τα συγγράμματα να είναι πολλά και να είναι στο διαδίκτυο. Πρέπει

η διοίκηση του πανεπιστημίου να είναι σύμφωνα με τα πρότυπα των πανεπιστημίων της Ευρώπης. Γιατί δεν τα θέλετε αυτά; Δεν είναι αυτά μεταρρύθμιση; Και γι' αυτό το θέμα δεν μπορείτε να συζητήσετε;

Άλλα μας λέτε, ότι θα ψηφίζουν τώρα τις πρυτανικές αρχές όλοι οι φοιτητές. Μάλιστα, λέμε εμείς. Ας πούμε ότι τις ψηφίζουν όλοι οι φοιτητές. Λέτε, όμως, ότι αυτό δεν θα αρχίσει στις επόμενες εκλογές, θα αρχίσει μετά. Γιατί δεν θα αρχίσει στις επόμενες εκλογές; Προφανώς, διότι ο συσχετισμός της Δ.Α.Π. μέσα στα πανεπιστήμια είναι ισχυρός και από αυτόν θέλει να επωφεληθεί η Κυβέρνηση. Δεν υπάρχει άλλος λόγος. Ακόμα και τα θέματα τα δικά σας τα κάνετε μικροκομματικά. Αλλά αυτό σημαίνει αναβάθμιση της παιδείας και σημαίνει ότι αυτός ο νόμος θα περάσει και θα εφαρμοστεί και όλα θα είναι καλά και άγια; Ζείτε μ' αυτήν την ψευδαίσθηση;

Είχατε μια ευκαιρία, κύριοι της Κυβέρνησης, να κάνετε μια σωστή μεταρρύθμιση και με όλη τη Βουλή μαζί, γιατί πράγματι είναι εθνικό θέμα και τη χάσατε.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Άννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Η κ. Κανελλοπούλου έχει το λόγο.

ΚΡΙΝΙΩ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, νομίζω ότι συμφωνούμε όλοι ότι το συγκριτικό πλεονέκτημα της χώρας μας, συγκριτικά, ήταν και είναι η παιδεία και ο πολιτισμός.

Νομίζω επίσης ότι συμφωνούμε όλοι ότι ζούμε σε μία εποχή όπου η γνώση επηρεάζει τη δομή και τη λειτουργία της κοινωνίας περισσότερο από το υλικό κεφάλαιο, σε μία εποχή όπου η επένδυση στην παιδεία αποτελεί πλέον την ανάπτυξη του μέλλοντος με τις νέες τεχνολογίες, με την έμφαση στις καινοτομίες. Και η οικονομική πρόοδος εξαρτάται πλέον από τη γνώση. Η γνώση, θεωρώ ότι είναι πια αυτή που διαχωρίζει τον ανεπτυγμένο από το μη ανεπτυγμένο κόσμο.

Ζούμε σε μία εποχή όπου η αναγκαστική επαγγελματική διασύνδεση, η πολυπλοκότητα των επιστημονικών συγκρίσεων, καλούν περισσότερο από ποτέ τα πανεπιστήμια να ανοιχτούν στον κόσμο, να σταθούν στον ανταγωνισμό που προκύπτει, κάτι που δυστυχώς σήμερα στον τόπο μας δεν συμβαίνει. Δυστυχώς σήμερα, όχι μόνο δεν έχουμε εκμεταλλευτεί το συγκριτικό μας πλεονέκτημα στην παιδεία και στον πολιτισμό, αλλά κινδυνεύουμε να μείνουμε και απλοί θεατές στο διεθνές γίγνεσθαι.

Δυστυχώς, η κρατούσα κατάσταση σήμερα στα πανεπιστήμια είναι η παρακμή και η υποβάθμιση. Τμήματα χωρίς προγραμματισμό, πολλές φορές χωρίς στελέχωση διδακτικού ή και διοικητικού προσωπικού, κρατικός συγκεντρωτισμός, πολλές φορές έλλειψη διαφάνειας, αναποτελεσματικός εσωτερικός έλεγχος, αναξιοκρατία, πολλές φορές συντεχνίες, ανύπαρκτη κοινωνική λογοθεσία, εσωστρέφεια και πνευματική απομόνωση, συχνά προβλήματα με τις εσωτερικές δημοκρατικές διαδικασίες, παραδείγματος χάριν στην εκλογή μελών Δ.Ε.Π. ή και πρυτανικών αρχών, κατάχρηση του ασύλου συχνά, στρέβλωση του κομματικού συνδικαλισμού και βεβαίως, μέχρι πρότινος, παντελής έλλειψη αξιολόγησης, με αποτέλεσμα βεβαίως τα πανεπιστήμια μας να υστερούν και στη διδασκαλία και στην έρευνα.

Μ' αυτά βέβαια δεν θέλω να πω ότι δεν υπάρχουν και τμήματα που λειτουργούν, ότι δεν έχουμε βεβαίως και αξιολογούς καθηγητές, ότι δεν έχουμε και αξιολογούς φοιτητές, δεν παύουν όμως τα πανεπιστήμια μας, σύμφωνα με έγκυρες διεθνείς κατατάξεις, να βρίσκονται πάρα πολύ χαμηλά. Κανένα δεν κατατάσσεται στα διακόσια καλύτερα του κόσμου.

Φοβάμαι, λοιπόν, ότι χωρίς συγκεκριμένα μέτρα, σε λίγο και τα πτυχία μας κινδυνεύουν να είναι χωρίς αντίκρισμα ουσιαστικά, να μην αναγνωρίζονται πια διεθνώς. Όμως οι Έλληνες φορολογούμενοι πληρώνουν και έχουν δικαίωμα στη γνώση, αλλά και τα παιδιά μας έχουν δικαίωμα να είναι εφάμιλλα με τα παιδιά της Ευρωπαϊκής Ένωσης και στην αξία του πτυχίου τους, αλλά και στην ουσία των γνώσεων που θα κατέχουν.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Εδρα καταλαμβάνει ο Γ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΡΑΓΑΚΗΣ**)

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θεωρώ λοιπόν ότι δεν έχουμε τα περιθώρια για ακινησία και τέλμα στην παιδεία. Θεωρώ ότι η

αναβάθμιση του δημόσιου πανεπιστημίου πρέπει πια να αποτελέσει ύψιστη εθνική και κοινωνική προτεραιότητα. Άλλωστε, αυτή ήταν και η δέσμευση της Νέας Δημοκρατίας στο κυβερνητικό της πρόγραμμα, αλλά είναι και οι δεσμεύσεις που η χώρα μας έχει αναλάβει διεθνώς και με το ότι έχει ταχθεί υπέρ της στρατηγικής της Λισαβόνας, αλλά και με το ότι έχει συνυπογράψει τη διακήρυξη της Μπολόνιας. Άλλωστε, νομίζω ότι συμφωνούμε ότι και ο νόμος-πλαίσιο από το 1982, έπρεπε από καιρό να είχε αναπροσαρμοστεί, με δεδομένες βεβαίως τις αλλαγές και στη χώρα μας και διεθνώς.

Έτσι, λοιπόν, σήμερα η Κυβέρνηση έρχεται στη Βουλή και φέρνει επιτέλους ένα νόμο-πλαίσιο για την αναβάθμιση των πανεπιστημίων. Και ο νόμος αυτός έρχεται στη Βουλή μετά από μακρύ διάλογο. Άκουσα και ακούω συνεχώς ότι η Κυβέρνηση δεν έκανε διάλογο, το είπε προηγουμένως και ο κ. Χυτήρης. Μα, θεωρώ ότι περισσότερος διάλογος δεν έγινε ποτέ, επί μήνες έγινε διάλογος και στο Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας και στη Διαρκή Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων. Νομίζω ότι αυτοί που αρνήθηκαν τη συμμετοχή τους στο διάλογο, είναι αυτοί που πρέπει να αναλάβουν τις ευθύνες τους στην κοινωνία. Γιατί η κριτική για την έλλειψη διαλόγου καλύπτει την αντίδραση και η αντίδραση προέρχεται κυρίως από αυτούς που αντιδρούν, γιατί χάνουν τα προνόμια τους, από αυτούς που έχουν κάθε συμφέρον από την έλλειψη μηχανισμού ελέγχου, προγραμματισμού και απολογισμού.

Αυτοί που σήμερα ισχυρίζονται ότι δεν έγινε διάλογος, αποχώρησαν από το διάλογο αυτό. Αρνήθηκαν να το κάνουν, όταν τους ζητήθηκε. Η Π.Ο.Σ.Δ.Ε.Π. ακόμα και προχθές αποχώρησε θεαματικά από τη Διαρκή Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων. Η Αντιπολίτευση αρνήθηκε τη συμμετοχή της στο Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας. Οι φοιτητές που αντιδρούν, αρνήθηκαν να έλθουν στη Διαρκή Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων.

Προηγουμένως ο κ. Τσιόκας αναφέρθηκε σ' έναν άλλο νόμο-πλαίσιο, ο οποίος είχε έλθει το καλοκαίρι. Μα, δεν πρόκειται για άλλο νόμο-πλαίσιο, για το προσχέδιο αυτού του νόμου πρόκειται, τον οποίο προφανώς ο κ. Τσιόκας δεν κατάλαβε.

Φτάσαμε λοιπόν στο παράδοξο, οι φοιτητές να αντιδρούν στην αξιολόγηση των καθηγητών, δηλαδή να αντιδρούν στην ίδια την καλύτερη εκπαίδευσή τους. Φθάσαμε στο παράδοξο, εν ονόματι της δημοκρατίας, οι λίγοι να αποφασίζουν απολυταρχικά για τους πολλούς, να εμποδίζουν όσους θέλουν να εργαστούν και όσοι έχουν διαφορετική γνώμη να μην μπορούν να την εκφράσουν.

Το παράδοξο μάλιστα είναι ότι με το νόμο αυτό προβλέπονται πολλά θετικά μέτρα για τους φοιτητές. Δεν άκουσα να γίνεται λόγος γι' αυτά από τους φοιτητές. Αναφέρομαι στα άτοκα εκπαιδευτικά δάνεια, στις ανταποδοτικές υποτροφίες, στο σύμβουλο σπουδών, στην καθολική συμμετοχή των φοιτητών, στις ψηφοφορίες και όχι στην κομματική εκμετάλλευσή τους, στη δυνατότητα διδασκαλίας σε ξένη γλώσσα, στη δυνατότητα επιλογής του συγγράμματος, στη δυνατότητα πρόσβασης μέσω διαδικτυακού τρόπου στα έγγραφα του πανεπιστημίου κ.λπ..

Επίσης το νομοσχέδιο που συζητούμε σήμερα, προβλέπει και άλλα θετικά μέτρα. Ειπώθηκε πολλές φορές ότι ενισχύει την αυτοτέλεια των πανεπιστημίων με τον τετραετή προγραμματισμό και καθιερώνει επιτέλους και την κοινωνική λογοθεσία, έτσι ώστε να τελειώσει πια αυτή η αυθαιρεσία στη λειτουργία των πανεπιστημίων, χωρίς σχεδιασμό, χωρίς απολογισμό.

Ενισχύεται, ακόμα και ο δημοκρατικός χαρακτήρας στη λειτουργία των πανεπιστημίων με την καθιέρωση της καθολικής ψηφοφορίας των φοιτητών, αλλά και ο εξυπηρετικότερος τρόπος εκλογής των μελών Δ.Ε.Π..

Όσον αφορά στο άσυλο τώρα, βεβαίως και δεν καταργείται. Θα ήταν αστείο να καταργηθεί, γιατί οφείλει βεβαίως να προστατεύσει τη διακίνηση ιδεών και την πολυφωνία της έκφρασης και ως τέτοιο, βεβαίως και πρέπει να το προστατεύσουμε. Όταν, όμως, το άσυλο μετατρέπεται σε άσυλο παράνομων και εγκληματικών πράξεων, έρχεται σε αντίθεση με την ίδια του την έννοια, την έννοια της δημοκρατίας.

Για τους αιώνιους φοιτητές, πολλά ακούστηκαν για την κατάργηση αυτής της κατάστασης. Δεν πρόκειται μόνο για το

κόστος, αλλά πρόκειται για την οντότητα των πανεπιστημίων. Στα περισσότερα ξένα πανεπιστήμια δεν υπάρχουν αιώνιοι φοιτητές. Απεναντίας, όταν κάποιος χρωστά μαθήματα του προηγούμενου χρόνου, δεν μπορεί να δώσει τα μαθήματα του επόμενου. Θεωρώ ότι στην προκειμένη περίπτωση, με το νόμο αυτό, εφαρμόζεται στο ελάχιστο δυνατό αυτή η δυσκολία. Και βεβαίως όσον αφορά στα συγγράμματα, καθιερώνεται η δυνατότητα επιλογής. Δεν είναι, λοιπόν, τυχαίο που οι αλλαγές που προτείνει το σημερινό νομοσχέδιο, γίνονται αποδεδειγμένα καθολικά αποδεκτές από το σύνολο του ελληνικού λαού, αλλά και από τους ψηφοφόρους του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και της Αριστεράς.

Ακούστηκαν πολλά και σ' αυτήν την Αίθουσα και έξω από εδώ από αυτούς που μάχονται τη μεταρρύθμιση στην παιδεία, ακούστηκε ότι καταργείται η δωρεάν παιδεία. Μα, αυτό κατοχυρώνεται από το Σύνταγμα. Επίσης, ακούστηκε ότι καταργούνται τα δωρεάν συγγράμματα. Αντίθετα, δίνεται η δυνατότητα της επιλογής.

Άκουσα να συγχέεται η συνταγματική μεταρρύθμιση με το νόμο πλαίσιο. Άκουσα ότι με το νόμο αυτό δεν αναβαθμίζεται η διδασκαλία. Μα, η διδασκαλία και η έρευνα δεν μπορούν να αναβαθμιστούν διά νόμου. Αντίθετα, όμως, η δυνατότητα της πιο δίκαιης επιλογής του διδακτικού προσωπικού και η υποχρέωση για προγραμματισμό και απολογισμό, οπωσδήποτε θα δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για καλύτερη έρευνα και καλύτερη διδασκαλία. Άκουσα ακόμη ότι ο νόμος αυτός...

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού).

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κυρία συνάδελφε.

ΚΡΙΝΙΩ ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ: Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

... δεν αναφέρεται καθόλου στη χρηματοδότηση. Μα, αυτό είναι θέμα κρατικού προϋπολογισμού. Και άλλωστε να σας πω, σύμφωνα με στοιχεία του Ο.Ο.Σ.Α., ότι η Ελλάδα κατατάσσεται σε πρώτες θέσεις σε ευρωπαϊκό επίπεδο από πλευράς εθνικής χρηματοδότησης.

Άκουσα επίσης ότι το νομοσχέδιο είναι άτολμο. Και είναι περιέργο, γιατί αυτή η κριτική έγινε από αυτούς που δεν δέχθηκαν το διάλογο. Αλλά τι εμποδίζει στη συνέχεια να προβούμε και σε άλλες μεταρρυθμίσεις; Απεναντίας, ο στόχος και της Κυβέρνησης είναι η συνολική μεταρρύθμιση σε όλες τις βαθμίδες της παιδείας.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κυρία συνάδελφε.

ΚΡΙΝΙΩ ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ: Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Κύριοι συνάδελφοι, νομίζω ότι δεν νοείται φοιτητικό κίνημα μόνο με άρνηση, χωρίς προτάσεις, χωρίς διεκδικήσεις. Αλλιώς, πρόκειται για εκμετάλλευση των φοιτητών, όπως θεωρώ ότι δεν νοείται πανεπιστήμιο χωρίς κανόνες και αρχές και η γνώση χωρίς πειθαρχία...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κυρία συνάδελφε.

ΚΡΙΝΙΩ ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ: Το να μη το δεχόμαστε, όμως, είναι λαϊκισμός. Αντίθετα, δημοκρατία δεν σημαίνει ισοπέδωση προς τα κάτω. Δημοκρατία σημαίνει πρόσβαση όλων στη γνώση, η οποία δίνει την ελευθερία της σκέψης, δηλαδή τη βάση της πραγματικής δημοκρατίας.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Και εμείς σας ευχαριστούμε. Όμως, θα ήθελα να σας γνωρίσω ότι είναι ακόμη ογδόντα τρεις εγγεγραμμένοι. Και επειδή πρέπει να τελειώσουμε σήμερα, θα ήθελα να παρακαλέσω να είστε συνεπείς στο χρόνο σας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία, αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στην έκθεση με θέμα: «Οι Έλληνες στη Διασπορά 15ος-21ος αι.», καθώς και στους λοιπούς χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων, τριάντα έξι μαθητές και μαθήτριες και δύο συνοδοί-καθηγητές από το 2ο Γυμνάσιο Καλαμάτας.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα από όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Ο κ. Βαρβιτσιώτης έχει το λόγο.

ΜΙΛΙΤΙΑΔΗΣ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το βασικό ερώτημα στο οποίο οφείλουμε να απαντήσουμε, είναι κατά πόσον είμαστε ικανοποιημένοι σαν κοινωνία, σαν πολιτικό σύστημα, από το εκπαιδευτικό μας σύστημα. Είμαστε ικανοποιημένοι; Αισθανόμαστε ότι αυτό το σύστημα, μέσα από το οποίο γεννάται η γνώση στον τόπο μας, είναι καλό, είναι το καλύτερο δυνατό, είναι παραγωγικό, δεν χωρεί βελτίωση, πρέπει να το διατηρήσουμε ανέπαφο ή οφείλουμε να το βελτιώσουμε, να το κάνουμε πιο αποτελεσματικό, να το κάνουμε πιο γενναίο. Να κάνουμε μια παιδεία επιλογών, μια παιδεία ανοικτή, μια παιδεία ελεύθερη, μια παιδεία η οποία να ανταποκρίνεται στη διαφορετικότητα που έχουμε σαν άνθρωποι όλοι μέσα μας, μια παιδεία που να ανταποκρίνεται στις διαφορετικές προσδοκίες, στις διαφορετικές φιλοδοξίες, στις διαφορετικές μαθησιακές ικανότητες που έχει ο κάθε άνθρωπος μέσα του; Αυτό είναι το ερώτημα.

Εμείς πιστεύουμε σε μια ανοικτή παιδεία. Πιστεύω ότι και η ίδια η Υπουργός Παιδείας και συνολικά η ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας θα ήθελε αυτό το νομοσχέδιο που σήμερα συζητάμε, να είναι ένα νομοσχέδιο ακόμη πιο προωθημένο. Διότι αυτή είναι η φιλοσοφία μας. Κάθε άνθρωπος που αντιμετωπίζει τη σύγχρονη πραγματικότητα, αντιμετωπίζει έναν κόσμο ανοικτό και προκλήσεων. Μια παγκοσμιοποιημένη κοινωνία μπορεί να αντιληφθεί τα πράγματα, ότι δηλαδή εμείς εδώ μέσα σε καμία περίπτωση, όσο και να ομονοήσουμε, δεν πρόκειται να καταλήξουμε στο καλύτερο δυνατό εκπαιδευτικό σύστημα, γιατί ένα καλύτερο εκπαιδευτικό σύστημα θα γεννιέται μέσα σε μια κατάσταση απόλυτης ελευθερίας κάπου δίπλα μας.

Αυτό, όμως, που σήμερα φέρνει η Κυβέρνηση, είναι ενδεχομένως το μέγιστο της υποχώρησης που μπορεί να κάνει απέναντι σε όλες αυτές τις πιέσεις και σε όλη αυτήν τη βαβούρα που έχουμε δημιουργήσει όλοι αυτοί, που δεν θέλουν να αλλάξει τίποτα. Αυτό είναι. Κάνει τις μέγιστες δυνατές υποχωρήσεις και θα σας εξηγήσω πού τις κάνει. Τις κάνει, παραδείγματος χάρη, στο θέμα του ασύλου. Αντί, όπως θα όφειλε, να δίνει στον πρύτανη και μόνο το δικαίωμα να διατηρήσει ή να άρει το άσυλο σε περίπτωση πράξεων που συντελούνται μέσα στο πανεπιστήμιο και δεν έχουν σχέση με τη νομιμότητα - ο πρύτανης δεν είναι δημοκρατικά εκλεγμένος, ελεγχόμενος από τη Σύγκλητο, δεν είναι ένα πρόσωπο το οποίο θα πρέπει να αναλαμβάνει την ευθύνη; - το δίνει στο πρυτανικό συμβούλιο, συλλογική ευθύνη και εκεί.

Παρακάτω, στο θέμα της διάρκειας των σπουδών. Υπάρχει πανεπιστήμιο που να λέει ότι η μέγιστη διάρκεια σπουδών είναι η διπλάσια των υποχρεωτικών εξαμήνων; Είναι παράλογο στη φύση του. Δηλαδή, για να τελειώσεις μια πενταετούς φοίτησης σχολή, μπορείς να έχεις στη διάθεσή σου δέκα χρόνια, να καταλαμβάνεις διπλάσιο χώρο από όσο σου αναλογεί. Γιατί αυτό είναι! Και όμως, το δίνει. Δίνει με πολλή, αν θέλετε, φειδώ και με πολύ σεβασμό προς την υπάρχουσα τάξη μέσα στα πανεπιστήμια. Κάνει όλες αυτές τις αλλαγές, οι οποίες θα σας έλεγα ότι είναι αλλαγές που έχουν συζητηθεί σ' αυτήν την Αίθουσα πάρα πολλές φορές. Μερικοί από εμάς τότε ήμασταν μαθητές, όταν ξανασυζητήθηκαν, ψηφίστηκαν και δεν εφαρμόστηκαν.

Γι' αυτό, έχει μεγάλη σημασία, αφού ψηφίσουμε αυτό το νομοσχέδιο, αυτό το νομοσχέδιο να γίνει πράξη και να στηρίξουμε την κυβερνητική πρωτοβουλία για να γίνει πράξη. Να μην οχυρωθούμε -και ιδιαίτερα εσείς της Αντιπολίτευσης- πίσω από τις κραυγές που δεν θέλουν να γίνει τίποτα. Γιατί βήμα προς βήμα, σημείο προς σημείο, συγκλίνουμε σε πάρα πολλά, σε πάρα πολλές από τις δεκαπέντε θέσεις σας, τις οποίες δεν είχε το σθένος ούτε τη δύναμη ο Αρχηγός σας να τις στηρίξει μέχρι πέρα. Όπως δεν είχατε το σθένος και τη δύναμη να στηρίξετε μέχρι πέρα την άποψή σας για το άρθρο 16, όσοι μέσα στο ΠΑ.ΣΟ.Κ. έχετε αυτήν την άποψη και πάνω απ' όλα ο Αρχηγός σας, έτσι δεν έχετε και το σθένος να αναγνωρίσετε ότι πάρα πολλά από αυτά που σήμερα προτείνουμε, είναι εφαρμογή δικής σας φιλοσοφίας και ορολογίας. Εγώ να σας χαρίσω και την ορολογία, η οποία αναφέρεται στην κοινωνική λογοδοσία

των Α.Ε.Ι. και, αν θέλετε, να κάνουμε και καλύτερο το άρθρο, διότι πρώτος ο Γιώργος Παπανδρέου εισήγαγε τη λογική της κοινωνικής λογοδοσίας με τη μορφή του τίτλου. Αλλά δεν έχετε το θάρρος αυτές τις φράσεις, αυτές τις ιδέες, αυτά τα οποία σκέπτεστε, να τα καλλιεργήσετε, να τα κάνετε πράξη και να στηρίξετε μια τέτοια μεταρρύθμιση.

Είναι σημαντικό, επίσης, να πάμε και στο επόμενο βήμα της μεταρρύθμισης μέσα στο εκπαιδευτικό σύστημα μαζί. Είμαστε ικανοποιημένοι από το σχολείο; Σε καμία περίπτωση. Πιστεύουμε ότι το σχολείο σήμερα, με τον τρόπο που λειτουργεί, μέσα από τη μάθηση της απομνημόνευσης, είναι ένα σχολείο παραγωγικό, που διαμορφώνει κριτικά πνεύματα, που διαμορφώνει ανθρώπους και πολίτες που σέβονται τη δημόσια, πάνω απ' όλα, περιουσία;

Θα σας πω το εξής, επειδή έχει άμεση σχέση με το άρθρο που εισάγεται σήμερα εδώ για τα συγγράμματα: Ποια είναι η λογική που έχει εγκαθιδρυθεί σήμερα στα σχολεία μέσα από τη διανομή των δωρεάν βιβλίων; Στο τέλος του σχολικού έτους οι μαθητές μαζεύονται και τα καίνε. Αν, αντί για δωρεάν διανομή, κάναμε δανεισμό επί ένα έτος του σχολικού βιβλίου και όφειλε ο μαθητής να διατηρήσει αυτό το βιβλίο, να το χρησιμοποιήσει, βεβαίως με κάποια φθορά και να το επιστρέψει για να το χρησιμοποιήσει ένας άλλος μαθητής την επόμενη χρονιά, δεν θα είχαμε καλλιεργήσει μια συνείδηση απέναντι στο βιβλίο; Δεν είναι ντροπή το ότι φέτος, όσοι εγγράφονται σ' ένα εξάμηνο, έστω και για τρίτη φορά, πάνε και παραλαμβάνουν για ένα μάθημα, το οποίο δεν έχουν περάσει, δωρεάν τα συγγράμματα για δεύτερη ή για τρίτη φορά στα πανεπιστήμια της χώρας; Αυτόν το σεβασμό απέναντι στο δημόσιο χρήμα δεν τον καλλιεργούμε ούτε στα πανεπιστήμια ούτε στα σχολεία.

Υπάρχουν πράγματα λοιπόν, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στα οποία μπορούμε και πρέπει και οφείλουμε να είμαστε μαζί, γιατί ο δικός μας ρόλος δεν είναι μόνο να αντιπαραισθούμε πολιτικά. Ο δικός μας ρόλος είναι να διαμορφώνουμε και τη συνείδηση μιας κοινωνίας, μιας κοινωνίας που πρέπει να είναι υπεύθυνη, μιας κοινωνίας που πρέπει να βλέπει τις προκλήσεις του μέλλοντος, μιας κοινωνίας που θέλει και πρέπει να προβληματίζεται γύρω από τα στοιχεία που υπάρχουν, γύρω από τα αγκάθια της. Και ένα αγκάθι που αγγίζει κάθε ελληνική οικογένεια, είναι και ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί το εκπαιδευτικό σύστημα και ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί το ελληνικό πανεπιστήμιο, στο οποίο φοιτούν εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες φοιτητές και το οποίο έχει εκατομμύρια αποφοίτους.

Αυτό το ελληνικό πανεπιστήμιο δεν οφείλουμε να το αφήσουμε πίσω με μια υστέρηση, με μια λογική άλλων δεκαετιών, μ' έναν τρόπο λειτουργίας παρηκμασμένο. Οφείλουμε -και αυτό κάνουμε σήμερα- να του δώσουμε περισσότερες δυνατότητες για να απαντήσει μόνο του στα προβλήματα που του δημιουργήσε η εγκατάλειψη ετών.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κύριε συνάδελφε.

Η κ. Διαμαντοπούλου έχει το λόγο.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Ανοιχτά πανεπιστήμια: Αυτό είναι το σύνθημα που αντηχεί στην ελληνική κοινωνία. Ανοιχτά σχολεία. Η Νέα Δημοκρατία γιορτάζει σήμερα τα τρία χρόνια και ο Πρωθυπουργός αποδεικνύει στη σημερινή του ομιλία, μιλώντας για ανοιχτούς ορίζοντες, ότι δεν έχει συναίσθηση του τι πραγματικά συμβαίνει σ' αυτήν τη χώρα. Μέσα σε τρία χρόνια, έχουμε κλειστούς ορίζοντες για τη χώρα με τα κλειστά πανεπιστήμια και τα κλειστά σχολεία επί μήνες.

Στο ερώτημα που τέθηκε από πολλούς συναδέλφους, αν είμαστε ευχαριστημένοι από το εκπαιδευτικό σύστημα και τα πανεπιστήμια, η απάντησή είναι: «Βεβαίως πρέπει να κάνουμε πολύ περισσότερα». Έγιναν σημαντικά βήματα, η χώρα μας τα τελευταία είκοσι πέντε έως τριάντα χρόνια και με αποκορύφωμα την τελευταία δεκαεπταετία έκανε άλματα στα θέματα των υποδομών και στην ίδρυση πανεπιστημίων, αλλά βεβαίως και εμείς, όπως και όλη η Ευρώπη, έχουμε ανάγκη μεγάλων μεταρρυθμίσεων και αλλαγών.

Καθένας που βλέπει την πραγματικότητα σήμερα, βλέπει ότι σε όλες τις χώρες της Ευρώπης, ίσως με μια ή δύο εξαιρέσεις, το κέντρο των συζητήσεων αφορά τη μεταρρύθμιση των πανεπιστημίων. Και αυτό, γιατί έχουμε μεγάλες αλλαγές και κοινά προβλήματα: Η πληθυσμιακή έκρηξη των φοιτητών σε όλες τις χώρες, η υποχρηματοδότηση των πανεπιστημίων, σε σχέση με τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, η μεταφορά πόρων στο ασφαλιστικό και στην υγεία λόγω του δημογραφικού προβλήματος στις περισσότερες χώρες, το θέμα της ομοιομορφίας και του κατακερματισμού, που παρουσιάζεται στις περισσότερες επίσης ευρωπαϊκές χώρες, όπως επίσης η γραφειοκρατία και η μη οργανωμένη σύνδεση με την παραγωγή, δημιούργησαν προβλήματα στο σύνολο των ευρωπαϊκών πανεπιστημίων.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πριν από δυο μήνες βγήκε μια ενδιαφέρουσα στατιστική. Μέχρι το 1950 η Ευρώπη έπαιρνε το 73% των Νόμπελ στις επιστήμες. Σήμερα παίρνει το 19%. Υπάρχει ανάγκη ενός άλματος. Η Ελλάδα οφείλει να συμμετέχει σ' αυτήν την αλλαγή. Οφείλει να συμμετέχει σε σημαντικές μεταρρυθμίσεις, λαμβάνοντας υπόψη της τι έχει γίνει στον υπόλοιπο κόσμο.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση Πανεπιστημίων, έχοντας μελετήσει όλες τις μεταρρυθμίσεις που γίνονται τα τελευταία δέκα χρόνια, κατέληξε σε δύο βασικά συμπεράσματα. Το ένα είναι ότι δεν υπάρχει δυνατότητα χρηματοδότησης χωρίς μεταρρύθμιση, δεν υπάρχουν αποτελέσματα να συζητήσουμε να γίνει μεταρρύθμιση χωρίς γενναία χρηματοδότηση.

Το δεύτερο είναι ότι η αυτοτέλεια είναι πια προϋπόθεση. Όσο μεγαλύτερη αυτοτέλεια έχει ένα πανεπιστήμιο τόσο σημαντικότεροι και θετικότεροι είναι οι δείκτες του.

Ερχόμαστε τώρα στην πρόταση της Νέας Δημοκρατίας. Μετά από τρία χρόνια, μετά από ένα αδιέξοδο τρόπο διεξαγωγής του δημοσίου διαλόγου, μετά από τα μπρος και πίσω στις θέσεις της Κυβέρνησης, καταλήξαμε σ' ένα σύνολο ρυθμίσεων, οι οποίες αφορούν ένα τμήμα των αλλαγών του δημοσίου πανεπιστημίου. Θα μπορούσαμε να συζητήσουμε επί συγκεκριμένων άρθρων τα οποία ίσως είναι θετικά; Έχει νόημα για τη συζήτηση σήμερα να μιλήσουμε για το άρθρο 8 ή το άρθρο 14 και να πούμε ότι ψηφίζουμε το ένα ή το άλλο άρθρο; Ίσως αν αυτή η συζήτηση γινόταν τρία χρόνια πριν, να είχε νόημα έστω η συζήτηση και η συναίνεση σε μικρά ή πολλές φορές σε ανούσια βήματα.

Σήμερα, όμως, με όλα τα πανεπιστήμια κλειστά, με την πανεπιστημιακή κοινότητα σε μετωπική σύγκρουση, με τους φοιτητές στο δρόμο, με την ελληνική κοινωνία να κοιτά με απορία τι συμβαίνει, χωρίς να έχει αντιληφθεί περί τίνος πρόκειται και τι είναι αυτό που προτείνει η Κυβέρνηση, εκτός από τους αιώνιους φοιτητές και το άσυλο, εμείς ως πολιτικό κόμμα έχουμε μια μεγάλη ευθύνη. Να δώσουμε με τον πλέον σαφή πολιτικό και συμβολικό τρόπο στην ελληνική κοινωνία να κατανοήσει ότι αυτό που συμβαίνει σήμερα δεν έχει καμία σχέση με μεταρρύθμιση, ότι αυτό που συμβαίνει σήμερα δεν πρόκειται να αλλάξει τίποτα στα ελληνικά πανεπιστήμια και ότι η χώρα έχει ανάγκη από μια επανάσταση με αιτία την παιδεία.

Χρειαζόμαστε μια μεγάλη μεταρρύθμιση στο χώρο των πανεπιστημίων, που να απαντά σε πέντε μεγάλες ενότητες. Δεν μπορεί καμία απ' αυτές να ιδωθεί χωριστά. Πρέπει να δούμε το θέμα της πρόσβασης, το θέμα της δομής, το θέμα της έρευνας και της σύνδεσής της με την παραγωγή, το θέμα των μεταπτυχιακών και των δικτύων, το θέμα της αξιολόγησης και της πιστοποίησης.

Τι έκανε η Κυβέρνηση μέχρι σήμερα; Το θέμα της πρόσβασης το αντιμετώπισε με την περίφημη βάση του «10». Αυτή ήταν όλη η αλλαγή και όλη η μεγάλη παρέμβαση στο τεράστιο θέμα της πρόσβασης στα πανεπιστήμια. Στο θέμα της αξιολόγησης, έφερε πριν από ενάμισι- δύο χρόνια μια πρόταση. Σήμερα ακόμη δεν έχει δημιουργηθεί η αρχή, έστω αυτή η αρχή που μόνη της ψήφισε. Προέτρεξε κα μίλησε για την αξιολόγηση χωρίς να ασχοληθεί με το τότε εσωτερικό των αλλαγών των πανεπιστημίων.

Δεν υπάρχει σχέση και σύνδεση ανάμεσα στην αξιολόγηση και στη δομή των πανεπιστημίων. Δεν μιλά καθόλου για την

έρευνα. Αντίθετα, ξέρουμε ότι υπάρχει άλλο Υπουργείο, το Υπουργείο Ανάπτυξης, που από μόνο του συζητά για την έρευνα χωρίς να συνδέουμε την όλη αλλαγή στα πανεπιστήμια και με τις τεράστιες μεταρρυθμίσεις στο χώρο της έρευνας και της σύνδεσης της έρευνας με την παραγωγή.

Ως προς το θέμα των μεταπτυχιακών, μέσα στο νομοσχέδιο υπάρχει μόνο σε μια παρένθεση η λέξη «μεταπτυχιακό». Ουσιαστικά ασχολείται με το θέμα της δομής των τριτοβάθμιων ιδρυμάτων.

Η πρώτη μας, λοιπόν, μεγάλη διαφορά είναι ότι εκτιμούμε ότι δεν μπορεί να γίνει συζήτηση μόνο επί της δομής, αφήνοντας τα άλλα τέσσερα σημαντικά στοιχεία, που συνιστούν συστατικά στοιχεία της αλλαγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Αλλά ας πάμε ακόμα και σε αυτό, το ένα από τα πέντε, δηλαδή στο θέμα της δομής των πανεπιστημίων, των τριτοβάθμιων ιδρυμάτων. Τι σημαίνει η περιφέρεια αυτοτέλεια; Έχουμε κάνει κεντρικό στοιχείο την πρότασή μας από πέρυσι και με την κατάθεση των δεκαπέντε σημείων στη Βουλή τον Νοέμβριο, το θέμα της αυτοτέλειας. Η Κυβέρνηση χρησιμοποιεί τη λέξη. Η αυτοτέλεια, όπως είπα και πριν, σύμφωνα με όλες τις αναλύσεις που έχουν γίνει, είναι η κεντρική ιδέα. Ποια είναι τα βασικά στοιχεία; Είναι η σύνδεση του πανεπιστημίου με τους κανόνες πρόσβασης. Δεν υπάρχει αυτοτέλεια, αν το πανεπιστήμιο δεν παίζει ρόλο στην είσοδο των φοιτητών.

Το δεύτερο βασικό στοιχείο είναι το μοντέλο διοίκησης. Και το μοντέλο διοίκησης δεν μπορεί να είναι αυτό που προτείνει σήμερα η Κυβέρνηση απλά, με τη συλλογική συμμετοχή, χωρίς να υπάρχει σαφής διαχωρισμός ελεγχόμενων και ελεγχόντων, χωρίς να υπάρχουν κανόνες που θα αλλάξουν το μοντέλο διοίκησης του πανεπιστημίου.

Το τρίτο σημαντικό θέμα είναι η πρόσληψη και η εξέλιξη του προσωπικού και η ανεξαρτησία από το Υπουργείο, ανεξαρτησία που έχει σχέση και με τα κονδύλια.

Το τέταρτο βασικό στοιχείο αφορά την εσωτερική οργάνωση και λειτουργία, το θέμα του εσωτερικού κανονισμού. Δεν μπορεί να υπάρχει ένα πρότυπο εσωτερικού κανονισμού από την Κυβέρνηση και να είναι το ίδιο για την Ιατρική, για το Πολυτεχνείο, για τη Νομική και για τη Θεολογική Σχολή. Και μόνο αυτή η προσέγγιση αποδεικνύει ότι δεν έχει καμία αίσθηση η Κυβέρνηση του τι σημαίνει αυτοτέλεια στα πανεπιστήμια.

Το πέμπτο και βασικό στοιχείο είναι η λογοδοσία. Έχει απλοποιήσει την λογοδοσία σε κατάθεση μιας γραπτής έκθεσης των πανεπιστημίων στη Βουλή. Υπάρχουν, λοιπόν, πέντε βασικά σημεία που αφορούν την αυτοτέλεια. Αυτά είναι: η πρόσβαση, το μοντέλο διοίκησης, η εξέλιξη του προσωπικού, το θέμα της εσωτερικής λειτουργίας και οργάνωσης και το θέμα της λογοδοσίας. Και στα πέντε διαφωνούμε. Και στα πέντε, κύριοι συνάδελφοι, έχουμε καταθέσει σαφή πρόταση.

Είναι σαφές ότι η παιδεία χρειάζεται μια επανάσταση με αιτία, όπως είπα. Η επανάσταση αυτή πρέπει να είναι συνολική και να αφορά όλους τους τομείς, ώστε πράγματι η χώρα μας να έχει μια τριτοβάθμια εκπαίδευση αντίστοιχη και ανάλογη των καιρών και των απαιτήσεων. Όμως, αυτό που συναντάμε στην παιδεία, είναι αυτό που συναντάμε παντού μ' αυτήν την Κυβέρνηση. Υπάρχει μια θολή προσέγγιση χωρίς σχέδιο.

Κύριοι συνάδελφοι, τελειώνω μ' αυτό που θα γίνει αύριο στις Βρυξέλλες. Έχουμε Συμβούλιο Κορυφής, ένα από τα πιο σημαντικά Συμβούλια Κορυφής που έχουν γίνει το τελευταίο διάστημα. Υπάρχει σαφής πρόταση για δέσμευση των χωρών – μελών, ώστε μέχρι το 2020 να μειώσουμε το διοξείδιο του άνθρακα και να αυξήσουμε με συγκεκριμένα ποσοστά τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας. Δεν ξέρει κανείς τι λέει η ελληνική Κυβέρνηση. Αύριο ο Πρωθυπουργός πρόκειται να δεσμευθεί για ένα τόσο σημαντικό θέμα ή να μη δεσμευθεί καθόλου.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Παρακαλώ, ολοκληρώστε.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ: Το θέμα των κλιματικών αλλαγών είναι το πλέον σημαντικό θέμα και όπως σε όλα τα θέματα, και εδώ έχουμε μια Κυβέρνηση χωρίς θέση και χωρίς στρατηγική. Αυτή είναι η βασική μας διαφορά.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ο συνάδελφος κ. Καριπίδης έχει το λόγο.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΑΡΙΠΙΔΗΣ: Επανάσταση χρειάζεται πράγματι, αλλά δυστυχώς τόσα χρόνια δεν την κάνατε. Την κάναμε εμείς μ' αυτό το νομοσχέδιο και με άλλα πολλά νομοσχέδια.

Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η παιδεία, ως γνωστόν, βρίσκεται στο επίκεντρο των πολιτικών εξελίξεων και αποτελεί μια από τις βασικές προτεραιότητες της Κυβέρνησης. Βέβαια, η παιδεία και η εκπαίδευση βρίσκονται στο επίκεντρο, όχι μόνο της χώρας μας, αλλά όλου του κόσμου. Και αυτό γιατί; Γιατί οι επιστημονικές και τεχνολογικές εξελίξεις είναι ραγδαίες, γιατί δεσμευόμαστε από τη Συνθήκη της Μπολόνια, γιατί η κοινωνία της γνώσης κυριαρχεί και βέβαια γιατί οι νέες συνθήκες οδηγούν προς αυτήν την κατεύθυνση. Και αυτές τις προκλήσεις, κυρίες και κύριοι, έρχεται να καλύψει το σημερινό νομοσχέδιο.

Εδώ θα ήθελα να σημειώσω, αγαπητοί συνάδελφοι, ότι η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση ξεκίνησε με το ν.3374/2005 για την ίδρυση της αρχής διασφάλισης της ποιότητας στην ανώτατη εκπαίδευση, την αξιολόγηση και την αναθεώρηση του άρθρου 16. Το σύνολο της πρότασης αυτής είχε κατατεθεί πριν από τις εκλογές του 2004 και αποτελούσε μέρος του κυβερνητικού μας προγράμματος. Μ' αυτό το πρόγραμμα συμφώνησε η πλειοψηφία των Ελλήνων ψηφοφόρων και σήμερα, με την τελευταία δημοσκόπηση, όπως αυτή δημοσιεύθηκε, το σύνολο των πολιτών κρίνει θετικά το κυβερνητικό νομοσχέδιο, ενώ με τις κεντρικές αλλαγές, όπως το άσυλο, τα όρια φοίτησης και τις πρωτακτικές εκλογές, τάσσονται θετικά, σύμφωνα με την ίδια έρευνα, ακόμη και οι ψηφοφόροι του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και της Αριστεράς. Είναι γεγονός που βρίσκεται σε πλήρη αναντιστοιχία με τη στάση του Γεωργίου Παπανδρέου και των πανεπιστημιακών που εξακολουθούν να αντιδρούν.

Η Κυβέρνηση, αγαπητοί συνάδελφοι, βρίσκει ως συμπαράστατες, το σύνολο των πολιτών σ' αυτήν τη μεγάλη μεταρρυθμιστική προσπάθεια. Η κοινωνία είναι μαζί μας, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Ωστόσο δεν βρήκε ως συμπαράστατες κάποιες πολιτικές δυνάμεις, κάποιες δυνάμεις που το βλέμμα τους είναι στραμμένο στο χθες, που αδιαφορούν για το αύριο και για τις γενιές που έρχονται, κάποιες δυνάμεις που δεν βλέπουν ότι όλοι συμφωνούν πως πάσχει και νοσεί η τριτοβάθμια εκπαίδευση, πως καθημερινώς αποδεικνύεται όλο και λιγότερο ανταγωνιστική σ' ένα έντονο και ανταγωνιστικό περιβάλλον.

Αυτό με οδηγεί στη σκέψη πως υπάρχει μια μικρή μερίδα, που έχει συμφέρον να μην αλλάξουν τα πράγματα, να μη γίνουν καλύτερα, να μην ανταποκριθεί η ανώτατη εκπαίδευση σ' αυτό που πραγματικά είναι, δηλαδή μοχλός ανάπτυξης και ελπίδας, ένα ανθρώπινο δυναμικό, θα έλεγα, στο οποίο όλοι μας έχουμε επενδύσει. Ακόμη και το εν δυνάμει πρόθυμο να τη συνδράμει ΠΑ.ΣΟ.Κ., που συμφωνούσε με την αλλαγή του άρθρου 16 και με συγκεκριμένες θεμελιώδεις αλλαγές στη νοοτροπία τουλάχιστον της ανώτατης παιδείας, λόγω εσωκομματικών διεργασιών, αλλά και από μία ακατανόητη τάση να φανεί προοδευτικό, σύρθηκε τελικά πίσω από την εσωστρέφεια και τις μικροπολιτικές σκοπιμότητες, χωρίς να καθίσει καν στο τραπέζι του διαλόγου, ενός διαλόγου που είναι ο μακροβιότερος στη διαδικασία διαλόγου που έλαβε ποτέ χώρα, πριν κατατεθεί το συγκεκριμένο σχέδιο νόμου.

Οι συνάδελφοι της Αντιπολίτευσης προτίμησαν να απέχουν, κραυγάζοντας, καταγγέλλοντας το διάλογο ως προσηλιατικό, προπαθώντας να καλύψουν τη δική τους αδράνεια και τη δική τους έλλειψη προτάσεων. Σήμερα έρχεται το προτεινόμενο σχέδιο νόμου, μετά από πολλές διεργασίες, να αναβαθμίσει την ανώτατη εκπαίδευση και να θέσει επιτέλους το ελληνικό σύστημα ανώτατης εκπαίδευσης σε τροχιά εξέλιξης.

Θα ξεκινήσω, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, από το τρίτο άρθρο, που περιλαμβάνει τη μεταρρύθμιση του ακαδημαϊκού ασύλου, που αποτέλεσε την απαρχή συγκρούσεων, διαξιφισμών, αλλά και διαγραφών. Ουσιαστικά, με το συγκεκριμένο άρθρο κατοχυρώνεται το άσυλο για την πρόσληψη των ακαδημαϊκών ελευθεριών, δηλαδή για το σκοπό για τον οποίο δημι-

ουργήθηκε αρχικά και όχι για την ανοχή της όποιας παραβατικότητας. Αίρεται μέσω απλής πλειοψηφίας του πρυτανικού συμβουλίου με παρουσία εκπροσώπων της δικαστικής αρχής.

Η πολιτεία δημιουργεί, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συνθήκες ευελιξίας, ώστε οι πανεπιστημιακές αρχές που έχουν την ευθύνη, να μπορούν να προστατεύσουν το πραγματικό άσυλο, να προστατεύσουν τους φοιτητές που θέλουν να σπουδάσουν, αλλά και τα δημόσια πανεπιστήμια που είναι περιουσία του ελληνικού λαού.

Και πραγματικά αναρωτιέμαι: Είναι δυνατόν να υπάρχει έστω ένας συνάδελφος από οποιονδήποτε χώρο, που να μη συμφωνεί μ' αυτήν τη μεταρρύθμιση; Για ποια ελεύθερη διακίνηση ιδεών μιλάμε, όταν κάθε είδους παραβάτες μπορούν να καταλάβουν τα πανεπιστήμια, καίγοντας και λεηλατώντας; Για ποια δημοκρατία μπορούμε να υπερηφανευόμαστε, όταν καταστρέφονται τα πανεπιστήμια από τη μανία μερικών ομάδων; Η δημοκρατία, όμως, όταν δεν οριοθετείται -και το ξέρουμε καλά- πολύ εύκολα καταστρατηγείται και σίγουρα δεν είναι αυτό το ζητούμενο. Μιλάμε για έναν παραλογισμό, που κάποτε πρέπει να σταματήσει. Σ' αυτόν τον παραλογισμό ποντάρουν οι διάφορες ομάδες και οι συντεχνίες για να βασιλεύουν.

Η Π.Ο.Σ.Δ.Ε.Π. δεν προτείνει κάτι για τα πανεπιστήμια. Απλώς, βλέπει παντού «μπαμπούλες» και «κακές μάγισσες» του νεοφιλελευθερισμού, του καπιταλισμού, της παγκοσμιοποίησης και καλά κάνει, γιατί έτσι τη συμφέρει. Εμείς, όμως, δεν πρέπει να σταματήσουμε αυτήν την κατρακύλα, αν θέλουμε να προστατεύσουμε τα παιδιά μας, αλλά και την υπόλοιπη κοινωνία που τελικά πληρώνει τα σπασμένα.

Με το παρόν νομοσχέδιο επίσης, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, καθορίζεται η ανώτατη διάρκεια σπουδών και δίνεται διπλάσιος αριθμός ετών από όσα προβλέπει το πρόγραμμα σπουδών της σχολής. Σε όλα τα πανεπιστήμια του εξωτερικού, υπάρχει μια προβλεπόμενη διάρκεια φοίτησης. Πού ακούστηκε κεκτημένο, αγαπητοί συνάδελφοι, να μπορεί ο φοιτητής να σπουδάξει δέκα και πλέον χρόνια σε τμήματα που πολλές φορές είναι τεταρτοετούς φοιτήσεως.

Θα ήθελα να τονίσω, επίσης, κυρίες και κύριοι, ότι το πανεπιστήμιο με το παρόν σχέδιο νόμου αποκτά μεγαλύτερη αυτονομία. Θα υπάρχουν εσωτερικοί κανονισμοί, οικονομικός έλεγχος, μελέτη σκοπιμότητας για την ίδρυση νέων τμημάτων έτσι ώστε να σταματήσουν τα φαινόμενα δημιουργίας άνεργων πτυχιούχων από σχολές που δεν έχουν καμία σκοπιμότητα, αλλά και από σχολές που δεν έχουν καμία ακαδημαϊκή διάσταση. Άλλωστε το όπλο εναντίον της εισοδηματικής ανισότητας είναι η εκπαίδευση σε σύγχρονες γνώσεις και επαγγέλματα που ανταποκρίνονται στις ανάγκες της σύγχρονης κοινωνίας, ώστε να μπορούν οι νέοι να αξιοποιούν τις ευκαιρίες και να μη στέκονται ανήμποροι και αδύναμοι μπροστά στις νέες προκλήσεις εκλιπαρώντας για ένα διορισμό στο δημόσιο και ένα κοινωνικό επίδομα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα ήθελα να αναφερθώ και σε άλλα, αλλά ο χρόνος δεν μου το επιτρέπει.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ολοκληρώστε, κύριε συνάδελφε.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΑΡΙΠΙΔΗΣ: Τα πανεπιστήμιά μας, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, χρειάζονται αλλαγές. Τα πανεπιστήμιά μας χρειάζονται να αποκτήσουν νέες δυνατότητες. Τα πανεπιστήμιά μας χρειάζονται να δίνουν πτυχία με αναγνωρισμένη αξία, να ανταποκρίνονται πληρέστερα στο ρόλο τους για την ανάπτυξη, την κοινωνική κινητικότητα, την πρόοδο. Αυτός είναι ο στόχος μας και το στόχο αυτό δεν τον διαπραγματευόμαστε. Άλλωστε ο στόχος είναι κοινός, είναι το μέλλον των παιδιών μας, είναι η Ελλάδα του μέλλοντος. Ένα είναι σίγουρο το ελληνικό πανεπιστήμιο οφείλει να αλλάξει. Ας κάνουμε την αρχή με την ψήφιση αυτού του νομοσχεδίου.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε πολύ, κύριε συνάδελφε.

Ο συνάδελφος κ. Παπαγεωργίου Γεώργιος ο της Νέας Δημοκρατίας έχει το λόγο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ (Νομού Άρτης): Ζούμε αναμ-

φίβολα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σε μια εποχή που χαρακτηρίζεται από την επανάσταση της γνώσης και της τεχνολογίας. Ο κόσμος αλλάζει με ταχύτατους ρυθμούς, νέα δεδομένα, νέες ευκαιρίες, νέες προκλήσεις, αλλά και έντονες αναδιαρθρώσεις στην οικονομία, στην παραγωγική διαδικασία, στην αγορά εργασίας.

Μπροστά σ' αυτά τα νέα δεδομένα, στις νέες ευρωπαϊκές και διεθνείς τάσεις, το εκπαιδευτικό σύστημα κάθε χώρας οφείλει να προάγει τη γνώση, τη δημιουργική άμιλλα, την αξιοκρατία, οφείλει να δίνει δυνατότητες διαρκούς εξοικείωσης με το περιβάλλον γνώσεων. Κυρίως, όμως, οφείλει να έχει ως στόχο να εφοδιάσει τους νέους με όλα εκείνα τα απαραίτητα προσόντα, που θα τους βοηθήσουν να ανταποκριθούν με επιτυχία στις ηυξημένες απαιτήσεις, αλλά και προκλήσεις, της εποχής.

Δυστυχώς, όμως, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι του ΠΑ.ΣΟ.Κ. -λυπάμαι που θα το πω, αλλά είμαι υποχρεωμένος- το δικό μας εκπαιδευτικό σύστημα, αυτό που είχαμε, που έχουμε, αυτό, αν θέλετε, που κληρονομήσαμε από εσάς μετά από είκοσι και πλέον χρόνια άσκησης της εξουσίας, κατά γενική ομολογία είναι ένα σύστημα σε κρίση και παρακμή. Και αυτή η εικόνα του νοσούντος πραγματικά συστήματος είναι πιο χαρακτηριστική στο χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Ο συντηρητισμός, η εσωστρέφεια, η αδιαφάνεια, το δημοκρατικό έλλειμμα στην εκλογή και στην ανάδειξη των οργάνων διοίκησης, οι κάθε μορφής σκοπιμότητες στην εισαγωγή και στην εξέλιξη των μελών της ακαδημαϊκής κοινότητας, τα περίφημα ερευνητικά προγράμματα, τα οποία συνήθως δεν δίνουν λόγο και δεν δίνουν και αποτελέσματα, η κατάχρηση της έννοιας του ασύλου, αλλά και άλλες δυσλειτουργίες, είναι τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του συστήματος.

Αν σ' αυτά προσθέσει κανείς και την αδυναμία στην οικονομική και διοικητική διαχείριση και τα προβλήματα στην υλικοτεχνική τους υποδομή, τότε πιστεύω ότι τα καθιστά αδύνατα να εκπληρώσουν τη βασική τους αποστολή, που είναι η παραγωγή της γνώσης και η ερευνητική δραστηριότητα.

Ζω και εκλέγομαι, κυρία και κύριοι συνάδελφοι, σε μία περιοχή όπου λειτουργεί τριτοβάθμιο εκπαιδευτικό ίδρυμα και που η ίδρυση του συνδέεται με την πολιτική μου παρουσία. Το παρακολουθώ από κοντά και γνωρίζω πολύ περισσότερα απ' αυτά που πριν ανέφερα. Μπορώ, λοιπόν, να πω ότι μάλλον θλίβομαι.

Είναι απολύτως λογικό, επομένως, αυτό το γεγονός, η εικόνα δηλαδή και η κατάσταση, η οποία υπάρχει σήμερα στα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα, να αποτελεί το σημαντικότερο ίσως ζήτημα για τη χώρα μας.

Κρίνοντας, επομένως, ότι τώρα είναι η κατάλληλη στιγμή, τώρα είναι η καλύτερη ώρα για να εφαρμοστούν αυτές οι μεταρρυθμίσεις. Διότι, ας μην κρυβόμαστε, βρισκόμαστε μπροστά σε μία διαμάχη μεταξύ ιδεών και έλλειψης ιδεών, αλλά και μπροστά σε μία κοινωνία που δείχνει να είναι ώριμη, απαιτώντας αυτές τις μεταρρυθμίσεις. Αυτή είναι η πραγματικότητα είτε θέλουμε είτε δεν θέλουμε να το παραδεχθούμε.

Δεν υποστηρίζω ότι το σχέδιο νόμου, που σήμερα συζητάμε, είναι η πανάκεια, που θα δώσει λύσεις σε όλα τα συσσωρευμένα προβλήματα, που θα δημιουργήσει ένα ξέσπασμα, μια δυναμική ανοδική πορεία ανέφελη. Είναι, όμως, αναμφισβήτητο μία μεταρρυθμιστική τομή, που υποκρινόμενοι δεν θέλετε να την παραδεχθείτε. Και ό,τι σήμερα σπάει την αδράνεια, που υπάρχει στο χώρο της ανωτάτης εκπαίδευσης, είναι υποχρεωτικό να γίνει, γιατί είναι κοινή η διαπίστωση, η ομολογία ότι ο χώρος της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης παρουσιάζει μια βαθιά, πολύπλευρη και χρονίζουσα κρίση.

Κυρία και κύριοι συνάδελφοι, ο ν. 1268/1982, που αποτέλεσε τη βάση του θεσμικού πλαισίου, που σήμερα ισχύει, έχει προ πολλού ξεπεραστεί. Πολυάριθμες οι ατέλειες που παρουσιάζει. Πολλές οι διατάξεις που κρίθηκαν πρακτικά ανεφάρμοστες. Έτυχε της καθολικής αρνητικής κριτικής από την πλειονότητα της ακαδημαϊκής κοινότητας, έτσι ώστε σήμερα να θεωρείται αναγκαία η ριζική αναμόρφωση και των θεμελιωδών διατάξεων του πλαισίου αυτού. Οι όποιες προσπάθειες για εκσυγχρονισμό έγιναν από τις προηγούμενες κυβερνήσεις, ήταν αποσπασματικές και απορύθμισαν ακόμα περισσότερο το ζήτημα. Δυστυχώς

η μόνη σοβαρή μεταρρυθμιστική πρόταση του ν.2083/1992. Οι νεωτερισμοί και οι καινοτομίες του στο χώρο της ανωτάτης εκπαίδευσης ήταν πραγματικά τομή. Αναιρέθηκαν, αγνοήθηκαν, δεν εφαρμόστηκαν από τις μετέπειτα κυβερνήσεις. Αντ' αυτού επιχειρήθηκαν πρωτοβουλίες, οι οποίες επέτειναν ακόμα περισσότερο το πρόβλημα.

Σήμερα όλοι υποστηρίζουν –ας μην το ομολογούν δημόσια– ότι αν αυτός ο νόμος είχε εφαρμοστεί, η κατάσταση θα ήταν εντελώς διαφορετική.

Σε αντίθεση, λοιπόν, με ό,τι συμβαίνει σήμερα, το προτεινόμενο σχέδιο νόμου για τη δομή και λειτουργία της ανώτατης εκπαίδευσης, μεγιστοποιώντας τα θετικά και ελαχιστοποιώντας τα αρνητικά των προηγούμενων εμπειριών, χαράσσει ένα γενικό περίγραμμα, που λαμβάνοντας υπόψη την αυτοτέλεια των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, δημιουργεί ένα γενικό περίγραμμα, δίνοντας τη δυνατότητα στα ίδια τα Α.Ε.Ι. να αναλάβουν τις ευθύνες τους, να πάρουν τις επί μέρους πρωτοβουλίες, ώστε να μπορούν να ανταποκριθούν με επιτυχία στο σύγχρονο κοινωνικό τους έργο, στη σύγχρονη κοινωνική τους αποστολή.

Ποιες είναι, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, οι σημαντικότερες καινοτομίες, που εισάγονται με το συζητούμενο σήμερα νομοσχέδιο και στις οποίες επιγραμματικά θα αναφερθώ, αφού ο χρόνος, που έχω στη διάθεσή μου, δεν μου το επιτρέπει; Ελπίζω να δοθεί η δυνατότητα στη συζήτηση επί των άρθρων για να είμαι περισσότερο αναλυτικός.

Πρώτον, το πανεπιστήμιο αποκτά εσωτερικό κανονισμό λειτουργίας, αποκτά τη δυνατότητα να κατάρτιζε ένα τετραετές πρόγραμμα δράσης με δική του ευθύνη, αποκτά γραμματέα με εμπειρία στη διοίκηση, που το ίδιο επιλέγει. Οργανώνεται έτσι σε μία σύγχρονη βάση, διασφαλίζοντας ταυτόχρονα ότι η διαχείριση θα γίνεται με διαφάνεια και αποτελεσματικότητα. Ενισχύεται, επομένως, και ενθαρρύνεται η προσπάθεια εκσυγχρονισμού και αυτοτέλειας. Ενισχύεται ο κοινωνικός ρόλος των πανεπιστημίων με τις ανταποδοτικές υποτροφίες, που δίδονται και με τα άτοκα φοιτητικά δάνεια σε οικονομικά αδύνατους και επιμελείς μαθητές. Επιβραβεύεται, δηλαδή, η προσπάθεια και οι οικογένειες οι οποίες έχουν μία οικονομική δυσκολία.

Θωρακίζεται το κύρος των πανεπιστημίων, εναρμονίζοντας τις πρακτικές με ό,τι συμβαίνει διεθνώς, με το καλύτερο διεθνώς. Καταργείται αυτό που δεν ισχύει σε καμία προηγμένη χώρα, οι αιώνιοι φοιτητές. Και το κυριότερο; Αντιμετωπίζεται με τόλμη η κατάσταση που επικρατεί στο ακαδημαϊκό άσυλο.

Δεν καταργείται το ακαδημαϊκό άσυλο, κυρία και κύριοι συνάδελφοι, όπως σκόπιμα καλλιεργείται από την άλλη πλευρά. Και αυτό είναι σαφέστατο. Ενισχύεται και διασφαλίζεται η ελεύθερη διακίνηση των ιδεών προς κάθε κατεύθυνση, αλλά έρχεται στα χέρια της ακαδημαϊκής κοινότητας η πρωτοβουλία μέσα από ευέλικτο όργανο –όχι τη σύγκλητο αλλά την πρυτανική αρχή– να μπορεί να καλέι, όταν συντελούνται εγκληματικές πράξεις, την επέμβαση της πολιτείας.

Θεωρούμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι είναι η κατάλληλη στιγμή για την εφαρμογή αυτών των μεταρρυθμιστικών τομών, που συνιστούν αναγκαίες και αυτονόητες, θα έλεγα, αλλαγές και εκφράζουν την κοινή λογική.

Γνωρίζουμε ότι κάποιες μειοψηφίες θα συνεχίσουν να αντιδρούν. Γνωρίζουμε, όμως, παράλληλα ότι οι αλλαγές, που προτείνουμε, εκφράζουν την κοινωνία, έχουν την στήριξη των πολιτών, γιατί υποστηρίζουν το μέλλον του τόπου και των παιδιών μας. Γι' αυτό εμείς θα προχωρήσουμε μπροστά. Αυτή είναι η απαίτηση του ελληνικού λαού.

Εσείς επιλέγετε να μείνετε πίσω, να μείνετε στο χθες. Δική σας η επιλογή, δικό σας το πρόβλημα. Δεν είναι, όμως, μόνο δικό σας το πρόβλημα. Είναι πρόβλημα λειτουργίας του πολιτικού μας συστήματος. Είναι πρόβλημα λειτουργίας του δημοκρατικού μας πολιτεύματος. Είναι πάνω απ' όλα βαρύτατη η ευθύνη που αναλαμβάνετε έναντι του ελληνικού λαού, έναντι του μέλλοντος των παιδιών μας. Μέσα, όμως, στα σοβαρά εσωκομματικά προβλήματα που έχετε, δεν μπορείτε να το αντιληφθείτε. Εμείς σ' αυτό δεν μπορούμε να κάνουμε απολύτως τίποτα. Αυτό είναι δικό σας πρόβλημα.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε τον κύριο συνάδελφο.

Το λόγο έχει ο συνάδελφος κ. Τζαμτζής.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΤΖΑΜΤΖΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η σημερινή συνεδρίαση για το νομοσχέδιο για την ανώτατη εκπαίδευση, για τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα, συμπίπτει με τα τριχρόνια διακυβέρνησης του τόπου από τη Νέα Δημοκρατία. Τρία χρόνια μιας διακυβέρνησης, μιας παρουσίας επιλύοντας προβλήματα, προωθώντας λύσεις, υλοποιώντας δεσμεύσεις και ένα μεγάλο μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα. Μέσα σ' αυτές τις μεταρρυθμίσεις έχουμε το σημερινό σχέδιο νόμου για τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ακούγοντας προηγούμενους ομιλητές απ' αυτό το Βήμα να κάνουν σχόλια για το συγκεκριμένο σχέδιο νόμου, πρέπει να πω ότι αυτό που φαίνεται, είναι ότι τελικά, ιδιαίτερα από την Αξιωματική Αντιπολίτευση, βγαίνει μία λογική ισοπεδωτική για όλα τα πράγματα. Φαίνεται πως κακοφαίνεται στο Π.Α.Σ.Ο.Κ. ότι η Νέα Δημοκρατία αυτά τα τρία χρόνια πραγματικά παρουσιάζει έργο στον ελληνικό λαό και φυσικά διαπιστώνει η Αξιωματική Αντιπολίτευση ότι ο λαός δεν δέχεται τις προτάσεις, δεν δέχεται τις θέσεις τις οποίες εκφράζει.

Άκουσα απ' αυτό το Βήμα τον πρώην Πρόεδρο της Βουλής κ. Κακλαμάνη να λέει «Τρία χρόνια κάνατε διάλογο. Κάντε άλλο ένα μήνα διάλογο». Μα, είναι λογικές αυτές; Είναι δυνατόν να πούμε ότι αυτό το οποίο δεν κάνατε επί τρία χρόνια, να καθίσετε στο τραπέζι του διαλόγου συνευφέροντας στο να είναι όσο το δυνατόν καλύτερος αυτός ο νόμος, θα το κάνατε τώρα, την τελευταία ημέρα; Αυτές είναι οι λογικές σας. Και φυσικά «όποιος δεν θέλει να ζυμώσει, σαράντα ημέρες κοσκινίζει», γιατί ουσιαστικά έρχεστε εδώ και ζητάτε και τα ρέστα. Μας λέτε «Δεν κάνατε τον απαιτούμενο διάλογο για την παιδεία».

Τρία χρόνια, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σας ζητούσε η Υπουργός Παιδείας να καθίσετε στο τραπέζι του διαλόγου να καταθέσετε τις προτάσεις σας. Εσείς, όμως, ξέρετε τι επιλέγετε; Επιλέγετε τη λογική της μη πρότασης. Και είναι πολύ σημαντικό αυτό.

Το είδαμε και το διαπιστώσαμε με το άρθρο 16. Τι επιλέξατε; Ενώ ο ίδιος ο Αρχηγός του κόμματός σας είχε θετική θέση κατ' αρχάς για τα μη κρατικά μη κερδοσκοπικά πανεπιστήμια, αποχωρήσατε από τη Βουλή. Βεβαίως αν πείτε την αλήθεια έξω από τα δόντια, είναι δεδομένο ότι θα πείτε «Κάναμε λάθος». Και πραγματικά κάνατε λάθος. Γιατί; Διότι καταγράφεστε ως η παράταξη που απουσιάζει από τα μεγάλα γεγονότα αυτού του τόπου, ως η παράταξη η οποία δεν βάζει πάνω από το μικροκομματικό συμφέρον το συμφέρον της χώρας.

Στην προκειμένη περίπτωση είχαμε τη συνταγματική αναθεώρηση του άρθρου 16. Εσείς επιλέξατε να φύγετε από το χώρο του Κοινοβουλίου, να αποχωρήσετε, για να μη δυσαρεστήσετε το μικρό σκληρό πυρήνα. Και αυτό ξέρετε γιατί; Διότι γνωρίζετε πάρα πολύ καλά από τις μετρήσεις που κάνετε ως κόμμα ότι υπάρχουν στο σκληρό σας πυρήνα άνθρωποι οι οποίοι έχουν διαφορετικές απόψεις. Οι προτάσεις σας δεν περνάνε στο σύνολο του σκληρού σας πυρήνα. Κάνετε μετρήσεις και διαπιστώνετε ότι είναι σπασμένος στη μέση ο κόσμος και πολλές φορές έχει και τρίτη άποψη. Είναι μία αλήθεια.

Και για να αποφύγετε όλα αυτά, να αποφύγετε, δηλαδή, να συγκρουστείτε με το δικό σας κόσμο, το σκληρό σας πυρήνα, αποχωρείτε από τη Βουλή, δεν βάζετε το δάκτυλο επί τον τύπον των ήλων, δεν παίρνετε ευθύνες. Γιατί; Διότι δεν έχετε την τόλμη να τους αντιμετωπίσετε για το καλό του τόπου.

Τι κάνατε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τόσα χρόνια; Είκοσι χρόνια κυβερνούσατε αυτόν τον τόπο. Υπάρχει νόμος. Σε πολλά σημεία δεν εφαρμόστηκε. Και φυσικά έρχεστε σήμερα και σε μία προσπάθεια να απολογηθείτε, λέτε ορισμένα πράγματα, αλλά πάνω από όλα δεν έχετε εποικοδομητικές προτάσεις.

Χρειάζονται αλλαγές σήμερα στα ελληνικά πανεπιστήμια; Δεν ξέρω τι απαντάτε εσείς. Εγώ ακούω αυτό το οποίο μου λέει ο απλός πολίτης, ο αγρότης της Πέλλας, ο κάθε πολίτης ο οποί-

ος από το μόχθο του προσπαθεί να σπουδάσει το παιδί του και λέω ότι χρειάζονται αλλαγές. Χρειάζεται το πτυχίο που θα πάρει το παιδί του από το ελληνικό πανεπιστήμιο να έχει αντίκρισμα, το πτυχίο που θα πάρει να του δώσει τη δυνατότητα να σταθεί απέναντι σε πτυχία άλλων, είτε ξένων πανεπιστημίων είτε σχολών μέσα στη χώρα.

Τι επιδιώξαμε; Επιδιώξαμε με συναίνεση και με διάλογο να πετύχουμε το καλύτερο. Προσπαθήσαμε όλο αυτόν τον καιρό –και δεν καθυστερήσαμε– δώσαμε κάθε περιθώριο χρόνου για να καθίσουμε όλοι μαζί στο τραπέζι, συναινετικά να μπορούσαμε να δώσουμε λύσεις σ' αυτά τα προβλήματα. Γιατί; Διότι η παιδεία πραγματικά είναι εθνικό θέμα. Το μέλλον αυτού του τόπου που στηρίζεται στη νεολαία μας, είναι εθνικό θέμα.

Ποιοι αντιδρούν σ' αυτές τις αλλαγές στα πανεπιστήμια; Μήπως δεν τους ξέρετε; Οργανωμένες μειοψηφίες και φυσικά και κάποια καθηγητικά κατεστημένα. Γιατί; Διότι πολύ απλά κάποιοι άνθρωποι ξέρετε πολύ καλά ότι ξεβολουούνται, γιατί κάποιοι καθηγητές δεν θέλουν αξιολόγηση. Και βέβαια το παράδοξο είναι ότι και κάποιοι φοιτητές έρχονται να συνδράμουν αυτούς τους καθηγητές, οι οποίοι δεν θέλουν αξιολόγηση. Ρωτάτε, όμως, τον πολίτη, αυτόν που σπουδάσει το παιδί του, εάν δεν θέλει έναν άξιο καθηγητή για να του μάθει πραγματικά γράμματα;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ακούστηκαν πολλά και για το άσυλο. Το πανεπιστημιακό άσυλο πρέπει να υπάρχει, προκειμένου να προστατεύονται οι ακαδημαϊκές ελευθερίες και η ελεύθερη διακίνηση των ιδεών μέσα στα πανεπιστήμια. Η ακαδημαϊκή ελευθερία είναι ύψιστο αγαθό. Η ελευθερία της έκφρασης είναι απαραίτητη για την προαγωγή της γνώσης και των ιδεών. Όμως, στη χώρα μας το πανεπιστημιακό άσυλο δυσλειτουργεί. Έχουμε παραβατικές συμπεριφορές. Γίνεται πολλές φορές καταφύγιο περιθωριακών. Έχουμε προβλήματα σοβαρά στις φοιτητικές εστίες. Το πρυτανικό συμβούλιο θα μπορεί να αποφασίσει για την προστασία του με πλειοψηφία και με παρουσία εισαγγελέα.

Αυτό το νομοσχέδιο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πραγματικά φέρνει τομές στην ανώτατη παιδεία, πράγμα που έχει ανάγκη η χώρα μας και το έχει σίγουρα ανάγκη η νεολαία μας. Το προτεινόμενο σχέδιο νόμου ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις και τις προκλήσεις της σύγχρονης μεταβαλλόμενης πραγματικότητας, εναρμονιζόμενο με τις διεθνείς και ευρωπαϊκές πρακτικές. Φιλοδοξεί να θέσει το ελληνικό σύστημα ανώτατης εκπαίδευσης σε τροχιά εξέλιξης, ώστε αυτό να καταστεί πρωτοπόρο σε διεθνές επίπεδο. Επιδιώκει την ποιοτική αναβάθμιση της ανώτατης εκπαίδευσης, έτσι ώστε να ανταποκριθεί στον πολυδιάστατο ρόλο που της αναλογεί για το αναπτυξιακό μέλλον της χώρας και ιδίως της νέας γενιάς. Γιατί; Διότι οφείλουμε το καλύτερο για τη γενιά του τόπου μας, για τη νέα γενιά, για το μέλλον της χώρας μας.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ο συνάδελφος κ. Βέρρας έχει το λόγο.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΕΡΡΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Προτού φύγει ο κ. Τζαμτζής, για να μην απουσιάζει από την Αίθουσα και για να μη φυγοδικεί και αυτός όπως φυγοδικεί το ΠΑ.ΣΟ.Κ. ...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΤΖΑΜΤΖΗΣ: Εδώ είμαι.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΕΡΡΑΣ: Ακούστε ένα μικρό σχόλιο, κύριε συνάδελφε.

Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. έτυχε μιας συνεχούς εμπιστοσύνης επί είκοσι χρόνια. Το τίμησε ο ελληνικός λαός συνεχώς και με όχι μαζοχιστικές τάσεις για είκοσι χρόνια. Δεν απουσίασε και δεν φυγοδίκησε ποτέ.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΤΖΑΜΤΖΗΣ: Εσείς πόσο τιμήσατε την εμπιστοσύνη του ελληνικού λαού;

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΕΡΡΑΣ: Σας παρακαλώ! Εγώ σας άκουσα.

Και αν το έκανε αυτό, το έκανε γιατί σας καταλόγισε κοινοβουλευτικές εκτροπές, οι οποίες έγιναν και οφείλετε να τις ομολογήσετε.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΤΖΑΜΤΖΗΣ: Ε, όχι και κοινοβουλευτικές εκτρο-

πές. Προς Θεού!

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΕΡΡΑΣ: Επ' αυτού υπάρχουν και τεκμήρια που λέγονται φωτογραφικές κάμερες, οι οποίες έχουν αναδείξει το ζήτημα που έχουμε καταγγείλει.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΤΖΑΜΤΖΗΣ: Κοινοβουλευτικές εκτροπές;

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΕΡΡΑΣ: Σας ευχαριστώ που με ακούσατε. Εάν θέλετε θα ξανακάνουμε αυτήν τη συζήτηση.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΤΖΑΜΤΖΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα το λόγο επί προσωπικού.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΕΡΡΑΣ: Όχι επί προσωπικού. Δεν έθιξα εσάς προσωπικά, απλά απάντησα σε εσάς.

Ας έλθουμε λίγο στο σημερινό νομοσχέδιο, το οποίο έχει αναστατώσει την ελληνική κοινωνία και έχει δημιουργήσει μία θύελλα αντιδράσεων. Είναι λυπηρό μετά από τρία χρόνια διακυβέρνησης η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας να φέρνει αντιμέτωπους και πανεπιστημιακούς και φοιτητές και κόμματα και επιτροπές και συνταγματολόγους και την πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας.

Καταφέρατε μέσα σε λίγο διάστημα τριών ετών –αν και δεν είναι λίγα βέβαια– να βάλετε βόμβα στα θεμέλια της ανώτατης παιδείας, αλλά είναι βέβαιο ότι αυτή θα εκραγεί στα χέρια σας. Κάποιες συνέπειες, όμως, αυτής της άφρονος πολιτικής, θα τις πληρώσει ο ελληνικός λαός και φυσικά και η φοιτητική νεολαία μας.

Η απουσία διαλόγου και ο αυταρχισμός στο συγκεκριμένο νομοσχέδιο θυμίζει μνήμες που εγώ θα τις χαρακτηρίζα αλησμόνητες εποχές, γιατί αναφέρθηκε και ο συνάδελφός σας κ. Παναγιωτόπουλος, στην περίοδο των μεγάλων κινητοποιήσεων του 1990-1991, με κυβέρνηση Μητσοτάκη, πάλι δική σας. Ήταν τότε που μέλη της Ο.Ν.ΝΕ.Δ. Αχαΐας, με ονοματεπώνυμο παρακαλώ –και δεν θα αναφερθώ στο όνομα, το γνωρίζετε– δολοφόνησαν εν ψυχρώ με ρόπαλα και αλυσίδες τον αείμνηστο καθηγητή Νίκο Τεμπονέρα, στο 3ο Λύκειο της ιδιαίτερης πατρίδας μου, της Πάτρας. Η ιστορία φοβάμαι ότι θα επαναληφθεί. Τουλάχιστον, αν προλάβουμε τα χειρότερα.

Για το νομοσχέδιο. Χαρακτηρίζεται από ευγενή ψεύδη. Προσπαθεί να μας πείσει, ότι γίνεται μια πραγματική μεταρρύθμιση. Στην ουσία ρυθμίζει απλώς κάποια αυτονόητα πράγματα με κάκιστο τρόπο και θα έλεγα και με αλλοπρόσβαλη λογική. Και αυτό γιατί δεν ρυθμίζει το εκρηκτικό πρόβλημα της σχέσης, μεταξύ πανεπιστημίων και κράτους. Δεν λαμβάνει θεσμικά μέτρα για την εγκαθίδρυση της πραγματικής αυτοτέλειας. Η μεταρρύθμισή σας είναι σίγουρα στον αέρα. Δεν σηματοδοτεί, έστω συμβολικά, την πολιτική βούληση για να αυξηθεί η κρατική υποχρηματοδότηση. Επί των ημερών της δικής σας διακυβέρνησης, οι δαπάνες για την παιδεία από 3,62% του Α.Ε.Π. που παραλάβατε, έχουν φθάσει στο 3,49% και αν υπολογίσουμε και το αναθεωρημένο Α.Ε.Π., αυτό το τέχνασμα του κ. Αλογοσκούφη, τότε πέφτουμε στο 2,6%. Μνημείο ασυνέπειας, λοιπόν, οι προεκλογικές σας δεσμεύσεις.

Στο άρθρο 2 που αφορά το άσυλο, δεν αντιμετωπίζεται το θέμα επί της ουσίας, αφού δεν ορίζεται ποιες πράξεις τουλάχιστον συνιστούν παραβίαση ασύλου. Δεν υπάρχει πουθενά στο νομοσχέδιο, ακυρώνοντας τον κοινωνικό θεσμό και ορίζοντας το άσυλο, ως προστασία των δραστηριοτήτων των μελών και όχι ως χώρο ελεύθερης διακίνησης ιδεών.

Η θέση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. που ενδεχομένως θα μπορούσε να είναι και περισσότερο βελτιωτική, όλα αυτά τα χρόνια λειτουργήσε με έναν ικανοποιητικό ρυθμό. Δεν έγιναν αυτά τα έκτροπα κι αυτές οι αντιδράσεις που γίνονται σήμερα, αυτές οι καταλήψεις, αυτό το μπάχαλο τελικά στην παιδεία, όπως το ζούμε σήμερα όλοι μας. Βάζετε τη σύγκλητο να βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά, να αποφασίζει τότε γίνεται παραβίαση του ασύλου, δημιουργώντας και σύγχυση και φυσικά μετάθεση ευθυνών.

Όσον αφορά το άρθρο 4 που αφορά τους εσωτερικούς κανονισμούς λειτουργίας των Α.Ε.Ι., υποχρεώνετε, όσα απ' αυτά δεν το έχουν κάνει ήδη, να έχουν καταρτίσει εντός έτους –εσείς προτρέχετε και δημιουργείτε– έναν εσωτερικό κανονισμό λειτουργίας των Α.Ε.Ι., που τον καταρτίζετε τελικά οι ίδιοι. Έτσι η Κυβέρνηση ουσιαστικά γίνεται περισσότερο συγκεντρωτική

από ποτέ. Τιμωρία για τα πανεπιστήμια που δεν θα συμμορφωθούν και ακύρωση κάθε διοικητικής πράξης. Το λέει και η Π.Ο.Σ.Δ.Ε.Π., ότι όσοι δεν συμμορφώνονται, τιμωρούνται με αφανισμό. Δηλαδή, ούτε θα μπορούν να εκλέξουν μέλη-Δ.Ε.Π., ούτε να προκηρύξουν καν θέσεις.

Στο άρθρο 5 που αφορά τον ακαδημαϊκό αναπτυξιακό προγραμματισμό με τον οποίο θεσμοθετείται ο τετραετής προγραμματισμός των Α.Ε.Ι., καλείται ουσιαστικά κάθε ίδρυμα να συνάψει συμβόλαιο με το Υπουργείο, για τη χρηματοδότησή του, με βάση τους στόχους και τις δραστηριότητές του. Η δημόσια χρηματοδότηση πρέπει να υπερκαλύπτει τις ανάγκες τις οποίες θα δημιουργήσουν οι συμφωνημένοι στόχοι.

Είναι καταδικασμένοι, λοιπόν, ο τετραετής ακαδημαϊκός προγραμματισμός, διότι δεν προβλέπεται ανεξάρτητη αρχή διατησίας, μεταξύ κράτους και πανεπιστημίων. Η σύνδεση αξιολόγησης χρηματοδότησης δεν πρέπει να λειτουργεί τιμωρητικά, όπως κάνει το νομοσχέδιο, αλλά βελτιωτικά. Και τι σημαίνει ότι ένα τετραετές πρόγραμμα μπορεί να κινείται, εντός των προβλεπόμενων ορίων του ετήσιου κρατικού προϋπολογισμού;

Στο άρθρο 6 επιβάλλεται γραμματεία μάντζερ σε κάθε ίδρυμα, με μισθό υπερδιπλάσιο των μελών-Δ.Ε.Π., ο οποίος εμποτεύει, ως κυβερνητικός επίτροπος την εφαρμογή του εσωτερικού κανονισμού, την τήρηση των τετραετών συμβάσεων και θα μεριμνά για την εκτέλεση των αποφάσεων των συλλογικών οργάνων. Δηλαδή το νομοσχέδιο σαν αυτοτέλεια θεσμοθετεί την πλήρη υποταγή των πανεπιστημίων στην κυβερνητική ιδεολογία και πολιτική και καταλύει βάνουσα την αυτοδιοίκηση και την ακαδημαϊκή αυτοτέλεια των πανεπιστημίων.

Η Π.Ο.Σ.Δ.Ε.Π., πριν από λίγες μέρες, με συντριπτική πλειοψηφία απεφάνθη εκατόν σαράντα εννέα έναντι πέντε, ότι δεν συμφωνεί και ουσιαστικά απορρίπτει το νομοσχέδιο ...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΤΖΑΜΤΖΗΣ: Εκατόν σαράντα εννέα!

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΕΡΡΑΣ: Εκατόν σαράντα εννέα με πέντε, κύριε συνάδελφε, αλλά μη με διακόπτετε, γιατί θα ζητήσω χρόνο παραπάνω.

Οι γενικές συνελεύσεις των φοιτητών, το ίδιο. Γι' αυτήν την κατάσταση η μεγάλη υπεύθυνη είναι προφανώς η σημερινή Κυβέρνηση που προσπαθεί να αποτινάξει τις ευθύνες της. Εμείς, διά του Προέδρου μας και προτάσεις κάναμε, αλλά και δεσμευτήκαμε για κάποια πράγματα.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΕΡΡΑΣ: Δώσατε σε όλους δύο λεπτά, κύριε Πρόεδρε, θα δώσατε και σε μένα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Σε κανέναν δεν έδωσα.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΛΕΥΡΑΣ: Τα πήραν μόνοι τους.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΕΡΡΑΣ: Όχι, δώσατε, διότι κάποιοι συνάδελφοι ξεπέρασαν το δίλεπτο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ακούστε κάτι. Πέραν των τριάντα δευτερολέπτων, εγώ δεν έδωσα σε κανέναν. Ολοκληρώστε.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΕΡΡΑΣ: Είχα και διακοπές, κύριε Πρόεδρε, μην εξαντλείτε την αυστηρότητα σε μένα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Δεν εξαντλώ την αυστηρότητα, γι' αυτό θα επαναλάβω για μια ακόμη φορά: Είναι ογδόντα εγγεγραμμένοι ακόμη ομιλητές. Εγώ δεν θα ανεχθώ να πάμε, πέραν της τρίτης πρωινής, γιατί έτσι δείχνει το πράγμα.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΕΡΡΑΣ: Μου κόψατε και αυτά τα τριάντα δευτερολέπτα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Συνεχίστε.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΕΡΡΑΣ: Για να κλείσω, λοιπόν, εμείς και προτάσεις καταθέσαμε και πρόγραμμα υπάρχει, το οποίο όπως γνωρίζετε έχει τύχει και της εμπιστοσύνης της κοινωνίας και υπάρχει και η πολιτική ανάκαμψη. Σε μια περίοδο, λοιπόν, που η Κυβέρνηση επιλέγει τον αδιέξοδο και επικίνδυνο δρόμο της λαιμοδείας της νέας γενιάς, με την υιοθέτηση μιας κατασταλτικής πολιτικής, το ΠΑ.ΣΟ.Κ., διά του Προέδρου του, κατέθεσε μια εξόχως δημοκρατική πρόταση, για την έξοδο από την κρίση και το αδιέξοδο. Δημοψήφισμα. Είναι λυπηρό που η Κυβέρνηση

δεν τολμά να υιοθετήσει την πρόταση του Προέδρου μας, για δημοψήφισμα. Η πρόταση αυτή αποτελεί δείγμα ευθύνης του κινήματος, καθώς αποδεικνύει ότι τα μείζονα ζητήματα, τα εθνικά θέματα, όπως είναι αυτό που συζητάμε και φυσικά και η αναθεώρηση του άρθρου 16, εμπίπτουν στο νόμο της συναίνεσης. Δημοψήφισμα, λοιπόν, και μέσω των εθνικών εκλογών, όποτε και αν γίνουν αυτές, με θέμα την παιδεία.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία της Βουλής, αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στην έκθεση της αίθουσας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» με θέμα: «Οι Έλληνες στη Διασπορά 15ος-21ος αι.», και στους λοιπούς χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων, τριάντα πέντε μαθητές και μαθήτριες και δύο συνοδοί-καθηγητές από το 2ο Γυμνάσιο Κалаμάτας.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα από όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΤΖΑΜΤΖΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, το λόγο επί προσωπικού, παρακαλώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Μα, δεν υπάρχει προσωπικό.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΤΖΑΜΤΖΗΣ: Σας παρακαλώ πολύ, για ένα λεπτό μόνο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Δεν υπήρξε προσωπικό, κύριε συνάδελφε.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΤΖΑΜΤΖΗΣ: Μόνο για ένα λεπτό, κύριε Πρόεδρε. Ο προλαλήσας συνάδελφος μίλησε για κοινοβουλευτικές εκτροπές. Ή θα πρέπει να πούμε ότι έχει άγνοια λόγου για το τι εκστόμισε ή διαφορετικά πρέπει να πω, ότι είναι πολύ μεγάλο το θράσος να μιλάει το ΠΑ.ΣΟ.Κ. για κοινοβουλευτικές εκτροπές για την παράταξη, η οποία εδραίωσε τη δημοκρατία στη χώρα.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΕΡΡΑΣ: Κύριε Πρόεδρε, να απαντήσω στον κύριο συνάδελφο;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Η συνάδελφος, κ. Γκερέκου, έχει το λόγο.

Θα είμαι αυστηρός πάντως στο χρόνο -το επαναλαμβάνω- και με συγχωρείτε που ξεκινώ από σας, αλλά είναι ογδόντα εγγεγραμμένοι ομιλητές ακόμη.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ: Αυτό δεν ισχύει για τον κ. Τζαμτζή;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ορίστε, κυρία Γκερέκου, έχετε το λόγο.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΓΚΕΡΕΚΟΥ: Αγαπητοί συνάδελφοι, επιτέλους έχουμε φθάσει στο σημείο να συζητήσουμε για τον περίφημο νόμο-πλαίσιο που τόσο πολύ έχει ταλαιπωρήσει, τόσο την ακαδημαϊκή κοινότητα, όσο και ολόκληρη την ελληνική κοινωνία όλους αυτούς τους μήνες.

Κοιτάζοντας προς τα πίσω, απορεί κανείς και αναρωτιέται για ποιο λόγο έχουν συμβεί όλα αυτά. Για ποιο λόγο τα ακαδημαϊκά ιδρύματα της χώρας μας είναι κλειστά, εδώ και τσους μήνες και οι φοιτητές και οι καθηγητές είναι στους δρόμους. Για ποιο λόγο ταλαιπωρούνται τόσες ελληνικές οικογένειες, για ποιο λόγο έχουν παγώσει τα πάντα, εδώ και πάρα πολύ καιρό στην τριτοβάθμια εκπαίδευση στην Ελλάδα.

Ο λόγος είναι ένας και είναι απλός. Γιατί για άλλη μια φορά η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας επιλέγει τους εντελώς λανθασμένους τρόπους, για να χειριστεί σημαντικά ζητήματα που αφορούν το μέλλον της χώρας μας. Και αιτία όλων αυτών των επιλογών είναι ότι η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, δεν ενδιαφέρεται πραγματικά να λύσει τα υπαρκτά προβλήματα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Δεν διαθέτει την απαιτούμενη τόλμη, για να υπερβεί το βαθύτατο συντηρητισμό της και να δημιουργήσει τις βάσεις για μια παιδεία του μέλλοντος στη χώρα μας, που όλοι θέλουμε αλλά όχι μ' αυτόν τον τρόπο. Ο μόνος γνώμονας με βάση τον οποίο κυβερνάει η Νέα Δημοκρατία είναι οι δημοσκοπήσεις. Πώς αλλιώς να εξηγήσει κανείς όλη αυτήν τη λυσσαλέα προσπάθεια απαξίωσης τόσο του ίδιου του πανεπιστημίου όσο και όλων των

νέων που διαμαρτύρονται;

Το πανεπιστήμιο είναι ένας εντελώς άχρηστος εκπαιδευτικός θεσμός, ο οποίος ή θα αλλάξει, όπως ακριβώς θέλει η Κυβέρνηση ή θα κλείσει. Οι νέοι και η εκπαιδευτική κοινότητα που διαμαρτύρονται είναι όλοι ανεξαιρέτως κουκουλοφόροι χούλιγκανς που σκοπό έχουν να κάψουν, να σπάσουν να καταστρέψουν. Αυτό το κλίμα προσπαθείτε να δημιουργήσετε εδώ και τόσους μήνες στη χώρα μας, ένα κλίμα εξαιρετικά επικίνδυνο με πολύ δραματικές παρενέργειες στη χώρα μας, κυρίως στους νέους ανθρώπους. Αυτήν την εικόνα προσπαθείτε να περάσετε. Τι έχετε καταφέρει; Έχετε καταφέρει να κάνετε παράγοντα του υποτιθέμενου διαλόγου σας με την κοινωνία το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης και τα Μ.Α.Τ. και έχετε καταφέρει να παραλύσετε την πανεπιστημιακή ζωή εδώ και μήνες.

Όπως όλα τα κρίσιμα νομοθετήματα που έχετε παρουσιάσει κατά τη διάρκεια της θητείας σας στη Βουλή, έτσι και ο συγκεκριμένος νόμος-πλαίσιο δεν διαθέτει απολύτως καμία συνεκτική λογική. Θα μπορούσα μάλιστα να πω ότι το εντελώς απαράδεκτο προσχέδιο το οποίο είχατε παρουσιάσει τον περασμένο Μάιο είχε έναν περισσότερο συνεκτικό χαρακτήρα. Μπορούσε να διακρίνεις ότι αντιπροσώπευε μια συγκεκριμένη φιλοσοφία, μια συνολική άποψη για το ζήτημα, έστω και αν διαφωνούσες πλήρως μ' αυτήν την άποψη.

Το συγκεκριμένο κείμενο όμως που συζητάμε σήμερα είναι για άλλη μια φορά ένα «κόψε-ράψε», μια μάλλον ασυνάρτητη συρραφή μπαλωμάτων χωρίς κανένα σοβαρό άξονα πίσω απ' όλα αυτά. Και γιατί συμβαίνει αυτό; Γιατί πολύ απλά, όπως είναι προφανές, πανικόβλητοι πήρατε άρον άρον πίσω όσα λέγατε με το προσχέδιο του Μάιου και αρχίσατε να κάνετε δεκτές δεξιές και αριστερά όσες προτάσεις σας γίνονταν, χωρίς καν να είναι και απαραίτητο εσείς να συμφωνείτε μ' όλες αυτές. Το αποτέλεσμα; Ένα κείμενο πρόχειρο, εντελώς αποσπασματικό. Και βεβαίως η καλύτερη απόδειξη γι' αυτό είναι ο κατάλογος των υποδείξεων προς διόρθωση που σας απέστειλε το Επιστημονικό Συμβούλιο της Βουλής εστιάζοντας φυσικά στην προχειρότητα και στην αοριστία με την οποία επιχειρείτε να ρυθμίσετε πολύ σοβαρά θέματα, όπως είναι το πανεπιστημιακό άσυλο.

Θα επιλέξω όμως να σταθώ σε ένα και μόνο σημείο το οποίο το θεωρώ εξαιρετικά σημαντικό και το υποστήριξα και στην επιτροπή. Το κρίσιμότερο θέμα της παιδείας στη χώρα μας και ειδικά της τριτοβάθμιας, παράλληλα, βεβαίως, με την αναγκαιότητα για μια ποιοτική αναβάθμιση ολόκληρου του συστήματός μας θα επιμείνω και πάλι ότι είναι η χρηματοδότηση. Για το θέμα αυτό ο νόμος-πλαίσιο δεν λέει λέξη. Και αυτός ο νομός-πλαίσιο ας μην ξεχνάμε ότι προέρχεται από μια Κυβέρνηση η οποία, με κάθε προϋπολογισμό που καταθέτει, απομακρύνεται ολοένα και περισσότερο από το στόχο του 5% του Α.Ε.Π. για την παιδεία, μια Κυβέρνηση, δηλαδή, η οποία αντιμετωπίζει την παιδεία ως χώρο περικοπών και όχι ως χώρο αυξήσεων.

Τι νόημα επομένως έχει όλη αυτή η συζήτηση που κάνουμε εδώ τώρα; Το μόνο που μπορεί να συμπεράνει κάποιος είναι ότι θεωρείτε πως τα κονδύλια που δίνετε στην παιδεία είναι υπεραρκετά, αλλά το πρόβλημα είναι καθαρά δομικό και λειτουργικό και, αν αυτό το διορθώσουμε, όλα θα είναι μια χαρά. Κάπως έτσι έχουν τοποθετηθεί πολλοί συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας παρουσιάζοντάς μας εδώ μια εικονική πραγματικότητα θα έλεγα. Όποιος όμως το πιστεύει πραγματικά αυτό, απλά δεν έχει καμία σχέση με την πραγματικότητα. Και αν κρίνει κανείς από το σύνολο της πολιτικής σας αυτά τα χρόνια, κάτι τέτοιο είναι πολύ πιθανό.

Η παιδεία στην Ελλάδα, αγαπητοί συνάδελφοι, υποχρηματοδοτείται. Αυτό το γνωρίζουμε όλοι και ας μην κρυβόμαστε πίσω από το δάκτυλό μας. Στο θέμα της παιδείας πρώτα και πάνω απ' όλα απαιτούνται κονδύλια, για να υπάρξουν άσφογες υλικοτεχνικές υποδομές για όλα ανεξαιρέτως τα πανεπιστήμια συμπεριλαμβανομένου φυσικά και του Ιονίου Πανεπιστημίου, για να μπορούν τα τριτοβάθμια ιδρύματά μας να αντεπεξέλθουν στον παγκόσμιο ανταγωνισμό της γνώσης και να μπορούμε επιτέλους να αποκτήσουμε αξιοπρεπή επίπεδα πανεπιστημιακής έρευνας και ανάπτυξης, για να μπορούμε συνολικά να πούμε ότι επιτέλους έχουμε τριτοβάθμια δημόσια δωρεάν παιδεία

υψηλότατου επιπέδου.

Αγαπητοί συνάδελφοι, ο συγκεκριμένος νόμος-πλαίσιο βλέπετε να αναφέρεται και να δίνει μια απάντηση, μια λύση σ' ένα μέρος απ' αυτά τα ζητήματα; Και φυσικά όχι. Το Π.Α.Σ.Ο.Κ. όμως έχει δεσμευτεί με πολύ σαφή και ξεκάθαρο τρόπο ως προς το θέμα της χρηματοδότησης. Πρώτον, συνεχής αύξηση της χρηματοδότησης της παιδείας, για να επιτευχθεί το συντομότερο δυνατόν ο στόχος του 5% του Α.Ε.Π.. Δεύτερον, από τον πρώτο προϋπολογισμό που θα καταρτίσει η κυβέρνηση του Π.Α.Σ.Ο.Κ. η αύξηση των δαπανών για την παιδεία θα φτάσει στο 1.000.000.000 ευρώ. Τρίτον, δέσμευση πως το 40% του Δ' Κ.Π.Σ. θα αξιοποιηθεί στους ανθρώπινους πόρους. Απλά και καθαρά πράγματα.

Οι δικές σας απόψεις ποιες είναι; Οι δικές σας δεσμεύσεις ακριβώς ποιες είναι; Δεν έχουμε ακούσει τίποτα από τη δική σας πλευρά και το χειρότερο, δεν έχει ακούσει τίποτα ο Έλληνας πολίτης σχετικά με το θέμα. Εδώ είναι, λοιπόν, και η πρόκληση και για τους δυο μας. Ας βγούμε να δεσμευτούμε στον ελληνικό λαό να πούμε με απόλυτη σαφήνεια και ειλικρίνεια τι έχουμε σκοπό να δώσουμε στην παιδεία από τον προϋπολογισμό και ας αφήσουμε τους πολίτες σύντομα να μας κρίνουν.

Εμείς το έχουμε κάνει ήδη, αγαπητοί συνάδελφοι. Ωρα να το κάνετε και εσείς και να σταματήσετε να παραπλανείτε την ελληνική κοινωνία και να την εγκλωβίζετε σε διλήμματα που δεν έχουν σχέση με τον πυρήνα του προβλήματος της παιδείας στη χώρα μας. Με πολύ απλά λόγια, ενώ ολόκληρη η ακαδημαϊκή κοινότητα, ενώ ολόκληρη η ελληνική κοινωνία, ενώ ο πολιτικός κόσμος στην πλειοψηφία του σας δείχνουν το φεγγάρι, εσείς επιμένετε να κοιτάτε το δάκτυλο.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του Π.Α.Σ.Ο.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κυρία συνάδελφε.

Ο κ. Σαμπαζιώτης έχει το λόγο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΑΜΠΑΖΙΩΤΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η υπόθεση των μεταρρυθμίσεων γενικότερα και ειδικότερα στον τομέα της παιδείας δεν ήταν ποτέ εύκολη υπόθεση στη χώρα μας. Η Νέα Δημοκρατία έθεσε εξ αρχής το ζήτημα για τον εξευρωπαϊσμό της παιδείας ως πρωταρχικό ζήτημα της νέας διακυβέρνησης. Η επένδυση στην παιδεία είναι η πρώτη μας επιλογή. Είναι η γέφυρα, για να μπορέσουμε να οδηγήσουμε την νεολαία μας και την πατρίδα μας στη νέα εποχή. Στόχος μας είναι να μεταβάλλουμε τη χώρα μας σε εκπαιδευτικό κέντρο για ολόκληρη την περιοχή και αντί να εξάγουμε φοιτητές και να εισάγουμε υποकुλτούρα, να καταφέρουμε επιτέλους να εισάγουμε φοιτητές και να εξάγουμε πολιτισμό.

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως η εκπαίδευση συνιστά θεμελιώδες κοινωνικό αγαθό, όπως επίσης δεν υπάρχει αμφιβολία πως η εκπαίδευση στην Ελλάδα βρίσκεται σε χρόνια κρίση. Η αναγκαιότητα της μεταρρύθμισης στο ελληνικό πανεπιστήμιο είναι κοινός τόπος. Δεν αμφισβητεί πλέον κανένας ότι το ελληνικό πανεπιστήμιο πάσχει και έχει ανάγκη από άμεσες και δραστικές λύσεις, προκειμένου να καταφέρει να βγει από την κρίση.

Είμαι βέβαιος ότι το νομοσχέδιο αυτό, όταν εφαρμοστεί –και να είστε βέβαιοι ότι θα εφαρμοστεί, κύριοι συνάδελφοι του Π.Α.Σ.Ο.Κ.- θα αλλάξει σε πάρα πολλά πράγματα την κατάσταση στη δημόσια παιδεία. Για πρώτη φορά στην πατρίδα μας για ένα σχέδιο νόμου έγινε τόσο εκτενής συζήτηση. Είναι ένα προϊόν μακρού διαλόγου, ο οποίος κράτησε πάνω από δυο χρόνια. Και συμμετείχαν όλοι, και η πανεπιστημιακή κοινότητα και οι φοιτητές και όλοι οι φορείς.

Πάγια επιδίωξη της νέας διακυβέρνησης είναι να δρομολογεί τις μεταρρυθμίσεις που έχει ανάγκη ο τόπος μέσα όμως από συναίνεση και από διάλογο. Το ότι κάποιος αρνούταν πεισματικά τόσα χρόνια να προστρέξουν σ' αυτόν το διάλογο δυο πράγματα μπορεί να σημαίνει: Ή ότι δεν είχαν προτάσεις ή ότι είχαν λόγους αυτές να τις υποβάλλουν. Το Π.Α.Σ.Ο.Κ., αφού επί μήνες απείχε από το διάλογο, αποδεικνύει για μια ακόμη φορά πως ούτε και αυτή τη στιγμή δεν έχει συγκεκριμένη πρόταση να φέρει.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, με τη μεταρρύθμιση που προωθούμε στα δημόσια πανεπιστήμια ενθαρρύνουμε την αυτοδιοίκηση και την αυτοτέλειά τους. Διασφαλίζουμε ότι η διαχείριση των χρημάτων του Έλληνα φορολογούμενου θα γίνεται με διαφάνεια και αποτελεσματικότητα. Σκοπός μας είναι να εξαιρεθούν όλα εκείνα τα φαινόμενα αδιαφάνειας και κακοδιαχείρισης που διογκώνονταν στην περίοδο των κυβερνήσεων του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και ειδικά τη χρονική περίοδο του 1994 μέχρι το 2004. Αναδεικνύεται ο κοινωνικός ρόλος του δημόσιου πανεπιστημίου, παρέχοντας άτοκα φοιτητικά δάνεια σε επιμελείς φοιτητές με πολύ ευνοϊκούς όρους, επιβραβεύεται, δηλαδή, η προσπάθεια, στηρίζονται εν τέλει οι οικογένειες που έχουν πραγματική ανάγκη. Αποκομματικοποιούνται οι πρυτανικές εκλογές, οι φοιτητές ψηφίζουν άμεσα τις πρυτανικές αρχές που οι ίδιοι προτιμούν με καθολική ψηφοφορία και όχι μέσω των εκπροσώπων τους από τις κομματικές φοιτητικές παρατάξεις. Δεν δεχόμαστε πλέον τη λογική των κομματικών παρατάξεων παρ' όλο που έχουμε την ισχυρότερη κομματική φοιτητική παράταξη στα πανεπιστήμια κι αυτό νομίζω πρέπει να μας το αναγνωρίσετε, κύριοι συνάδελφοι, και να μας το πιστώσετε.

Δεχόμαστε μόνο τη λογική της συνολικής συμμετοχής και της καθολικής ψηφοφορίας. Πρέπει να είναι ισχυρά τα εκλεγμένα όργανα και πρέπει να αναλαμβάνουν τις ευθύνες τους. Ταυτόχρονα, δίνεται η δυνατότητα να κοπεί ο όποιος υπάρχων ομφάλιος λώρος ανάμεσα στους διοικούντες και διδάσκοντες και σε κάποια οργανωμένα γκρουπούσκουλα φοιτητών, συνδιαλλαγές που καθιστούν θύμα την εκπαίδευση αλλά και τη σωστή και χρηστή διοίκηση των Α.Ε.Ι..

Τολμούμε να αντιμετωπίσουμε τη σημερινή ασυδοσία της εκμετάλλευσης του ακαδημαϊκού ασύλου για την τέλεση εγκληματικών πράξεων. Το ακαδημαϊκό άσυλο δεν καταργείται. Δεν είναι κανένας στην ελληνική κοινωνία που να πιστεύει ότι πρέπει να καταργηθεί το ακαδημαϊκό άσυλο. Η έννοια του ασύλου είναι σεβαστή απ' όλους μας και ειδικά από τη Κυβέρνησή μας, απολύτως σεβαστή όμως στη διάτασή της. Όμως αποφάσεις για το πανεπιστήμιο δεν μπορούν, κύριοι συνάδελφοι, να παίρνουν επιτροπές που δεν συγκαλούνται. Από την ώρα, λοιπόν, που υπάρχει καθολική ψηφοφορία και άμεση εκλογή και τα όργανα θα είναι ισχυρά και το πρυτανικό συμβούλιο θα έχει όλες τις ευθύνες. Τώρα, αν κάποιος δεν θέλει να έχει τις ευθύνες, δεν τον υποχρεώνει άλλωστε και κανένας να κατέβει στη διαδικασία των πρυτανικών εκλογών.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, καταργείται η αδιανόητη πρακτική των αιώνων φοιτητών που δεν ισχύει σε καμία προηγμένη ευρωπαϊκή χώρα και υποβαθμίζει πραγματικά το κύρος των ελληνικών πανεπιστημίων. Ο κύριος Πρόεδρος της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης αναφέρθηκε στην ακαδημαϊκή αυτοδιοίκηση και έκανε τέσσερις προτάσεις. Διερωτώμαι: Είκοσι χρόνια κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και ο ίδιος Υπουργός Παιδείας, γιατί δεν έκανε κάτι ώστε να γίνουν αυτές του οι προτάσεις πράξη; Άλλωστε, οι προτάσεις οι οποίες έκανε γνωρίζετε πολύ καλά ότι εμπεριέχονται στο υπό συζήτηση νομοσχέδιο.

Υπάρχει βεβαίως, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, και μια μικρή μερίδα που έχει συμφέρον να μην αλλάξει τίποτα σ' αυτόν τον τόπο, να μη γίνει τίποτα καλύτερο ώστε να μπορεί η δική μας ανώτατη εκπαίδευση να ανταποκριθεί στα πράγματα και στις ανάγκες έτσι ακριβώς όπως απαιτούν οι εποχές σήμερα. Είναι αυτοί που ενοχλούνται, είναι αυτοί που δεν θέλουν να αλλάξει τίποτα μήπως και ξεβολουθούν. Με μία επιχειρηματολογία στηριγμένη στην αβασίμη φημολογία, στην κινδυνολογία, στη βία και στο δίκαιο του ισχυρού, οργανωμένες μειοψηφίες κλείνουν τις σχολές. Πρώτη φορά στην ιστορία των κινημάτων διαπιστώνεται να γίνονται κινητοποιήσεις, ακούστε-ακούστε, με σύνθημα να μην αλλάξει τίποτα και να μείνουν όλα όπως έχουν.

Η εμμονή όμως στη συντήρηση και στις παθογένειες που χαρακτηρίζουν το χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης θα ήταν καταστροφική για το μέλλον της χώρας. Οι όποιες διαφορετικές εκτιμήσεις, οι όποιες διαφορετικές προσεγγίσεις δεν μπορούν να αποτελούν άλλοθι για τη στασιμότητα. Οι φωνές αμφισβήτησης των μεταρρυθμίσεων που είναι απαραίτητο να γίνουν στην τριτοβάθμια εκπαίδευση μπορεί να υπόσχονται πρόσκαι-

ρες κομματικές εντυπώσεις για την Αντιπολίτευση, δεν προσφέρουν όμως κανένα μα κανένα απολύτως όφελος για την παιδεία μας, κανένα όφελος για τη νεολαία μας, κανένα όφελος για την κοινωνία μας και εν τέλει κανένα μα κανένα όφελος για την πατρίδα μας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ως Βουλευτής αλλά και ως εκπαιδευτικός αισθάνομαι πραγματικά υπερήφανος που η Κυβέρνησή μου, η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας δεν υπολόγισε το πολιτικό κόστος και με τις όποιες συγκρούσεις προχωρά στις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις, αλλάζοντας την κατάσταση στην ανώτατη δημόσια παιδεία. Θεωρώ ότι το νομοσχέδιο αυτό έχει ακαδημαϊκό όραμα και εκσυγχρονιστικές αλλαγές, απαντά σε πολλά και μεγάλα προβλήματα του δημόσιου πανεπιστημίου, αποτελεί σύγχρονη εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και μία συνολική παρέμβαση που θα δώσει την ευκαιρία η ανώτατη εκπαίδευση στην Ελλάδα να έρθει στην πρωτοπορία και να ανταποκριθεί στις νέες εκπαιδευτικές και κοινωνικές απαιτήσεις της παγκόσμιας κοινωνίας της πληροφορίας και της γνώσης, γι' αυτό και το ψηφίζω ανεπιφύλακτα.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κυρίες συνάδελφε.

Το λόγο έχει ο συνάδελφος κ. Γεωργιάδης.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, λόγω της μακρόχρονης απραξίας παρελθουσών κυβερνήσεων, η εφαρμογή του αυτονόητου στην τριτοβάθμια εκπαίδευση δεν αποτελεί απλά μεταρρύθμιση αλλά αποτελεί επανάσταση στην Ελλάδα του 2007 και βέβαια η ευρύτερη κυβερνητική πολιτική αναβάθμισης της παιδείας είναι μία επανάσταση αυτού του αυτονόητου, η οποία στηρίχθηκε σε δυο άξονες, πρώτον, στη συνταγματική αναθεώρηση του αναχρονιστικού πανθομολογούμενως άρθρου 16 και, δεύτερον, σε μια σειρά νομοθετικών παρεμβάσεων, τμήμα της οποίας είναι το σημερινό νομοσχέδιο.

Προφανώς το σημερινό νομοσχέδιο δεν αποτελεί την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση ούτε πανάκεια στη βαρύτατη αυτή ασθένεια της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, όμως είναι ένα ισχυρό και σημαντικό και αναγκαίο πρώτο βήμα. Άλλωστε, η αναβάθμιση της παιδείας είναι ένας μακροχρόνιος στόχος. Στην Ιρλανδία ξεκίνησε το 1960 και απέδωσε καρπούς στη δεκαετία του '80, στη Φινλανδία σχεδιάστηκε σε βάθος δωδεκαετίας, στην Ελλάδα, δυστυχώς, έχουμε καθυστερήσει το αυτονόητο πάρα πολύ. Βέβαια, οι μεταρρυθμίσεις χρειάζονται κοινωνική συναίνεση. Στην Ιρλανδία και στη Φινλανδία αυτή η κοινωνική συναίνεση υπήρξε, οι κατά καιρούς αντιπολιτεύσεις στήριξαν τις μεταρρυθμίσεις εκεί και βέβαια εκεί τα κόμματα ήταν πράγματι εκφραστές της βούλησης του λαού τους.

Εδώ στην Ελλάδα, δυστυχώς, υπάρχει μια τεράστια ανακολουθία, λυπηρή ανακολουθία, διότι, ενώ με τις αρχές και τις ιδέες που ανέπτυξε εδώ απ' αυτό το Βήμα ο Γιώργος Παπανδρέου χωρίς στην τετραετία που διανύουμε περί εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης, πίστεψε κανείς ότι συνέτεινε η Αντιπολίτευση στη στήριξη του αυτονόητου, δυστυχώς, για λόγους που εσείς ξέρετε παλινδρομήσατε, αποχωρήσατε από τη διαδικασία της Αναθεώρησης, είχατε πανσπερμία απόψεων και διγλωσσίας ως προς το άρθρο 16, αρνηθήκατε ακόμα και τη στήριξη στοιχειωδών αυτονόητων αλλαγών και προτείνατε απίστευτα πράγματα, όπως δημοψήφισμα για την παιδεία. Επειδή μετά από εμένα μιλάει ο κ. Λοβέρδος, ο αγαπητός συνάδελφος, εγώ θα τον παρακαλούσα, αν είχε την καλοσύνη, να κάνει μια απόπειρα διατύπωσης ενός ερωτήματος δημοψηφίσματος για την παιδεία. Ακούσαμε ότι ζητάτε δημοψήφισμα. Πείτε μας επιτέλους, δώστε μας ένα παράδειγμα τι θα μπορούσε να ερωτηθεί ο ελληνικός λαός σε ένα τέτοιο δημοψήφισμα. Δεν το ακούσαμε μέχρι στιγμής.

Οι αντιδράσεις υπήρξαν και οι αντιδράσεις ήταν από μικρές οργανωμένες μειοψηφίες της αδράνειας, για να χρησιμοποιήσω μία φράση του Πρωθυπουργού μας σήμερα το πρωί. Μειοψηφία είναι η Π.Ο.Σ.Δ.Ε.Π. -ούτε το 15% των καθηγητών δεν είναι στην Π.Ο.Σ.Δ.Ε.Π.- μειοψηφία είναι οι καταλήψεις -ούτε το 10% των φοιτητών δεν συμφωνούν με τις καταλήψεις- και βέβαια οι αντιδράσεις αυτές που περιέγραψα είναι σε πολλές

περιπτώσεις έκνομες, καλυπτόμενες από στρεβλωμένη εφαρμογή του περιήφου ακαδημαϊκού ασύλου. Φοιτητές -σε εισαγωγικά- σήμερα στην Ελλάδα του 2007 κτίζουν καθηγητές τους, τους κρατούν ομήρους, εκβιάζουν συγκλήτους και συναδέλφους τους, καταλαμβάνουν κτήρια, κλείνουν πανεπιστήμια, δημιουργούν αποθήκες πυρομαχικών και μολότοφ στο όνομα μιας υποτιθέμενης ελεύθερης διακίνησης ιδεών.

Το νομοσχέδιο, όπως είπα, αποτελεί ένα πρώτο και καθοριστικό βήμα προς αυτήν την πολυπόθητη και αναγκαία μεταρρύθμιση και αποσκοπεί βέβαια σε τρεις βασικούς στόχους, την αυτοτέλεια των πανεπιστημίων, τον εκσυγχρονισμό της λειτουργίας των και την αποκομματικοποίηση. Το πανεπιστήμιο επιτέλους φεύγει από την ασφυκτική επιτήρηση και τον έλεγχο του Υπουργείου Παιδείας. Για να αγοράσεις ένα στυλό μέχρι να φτιάξεις ένα πρόγραμμα σπουδών πρέπει σήμερα να απευθυνθείς και να πάρεις την άδεια του Υπουργείου Παιδείας. Αυτά αλλάζουν και για πρώτη φορά μετά το νομοσχέδιο τούτο θα έχουμε αυτόνομα, αυτοδιοικούμενα και αυτοτελή ιδρύματα. Αυτόνομο; Προφανώς αυτόνομο, αλλά δίχως τη στήριξη της Αντιπολίτευσης.

Απομακρύνεται, λοιπόν, το Υπουργείο Παιδείας από τα εσωτερικά των πανεπιστημίων. Το Υπουργείο, βέβαια, ασκεί τον έλεγχο της νομιμότητας, όπως και το Ελεγκτικό Συνέδριο, αλλά σήμερα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όλοι γνωρίζουμε ότι ο Πάρεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου είναι ο ισχυρότερος και ο πιο επίφοβος άνθρωπος στο πανεπιστήμιο. Αυτήν τη σημερινή μεσαιωνική κατάσταση αντικαθιστά και αλλάζει το συγκεκριμένο νομοσχέδιο, με συγκεκριμένες προβλέψεις για τον εσωτερικό κανονισμό λειτουργίας των πανεπιστημίων, για τον ακαδημαϊκό και αναπτυξιακό προγραμματισμό που προτείνει, με τη θέσπιση της οργανικής θέσης του γραμματέα για κάθε ίδρυμα, πράγματα που είναι αυτόνομα, δυστυχώς καινοτόμα και δυστυχώς χωρίς τη στήριξη της Αντιπολίτευσης.

Ως προς τον ακαδημαϊκό και αναπτυξιακό προγραμματισμό, κύριε Υπουργέ, εγώ θα σας παρότρυνα, αν είχατε την καλοσύνη, να κοιτάγατε λίγο την προσθήκη στο άρθρο 5 που έχει προτείνει ο Στέφανος Μάνος, ο οποίος προτείνει έναν κυλιόμενο τετραετή προγραμματισμό, τον οποίο συνδέει με τη χρηματοδότηση. Εγώ θεωρώ ότι αυτή η παρατήρηση είναι απόλυτα ευθυγραμμισμένη με το πνεύμα του νομοσχεδίου και πιστεύω ότι ενδεχομένως δίνει και κάποιες πρακτικές λύσεις επ' ωφελεία του πνεύματος που σήμερα εισάγει η Κυβέρνηση. Οι νέες ρυθμίσεις διευκολύνουν την ουσιαστική λογοδοσία των πανεπιστημίων. Οι παραβάτες του νόμου θα υπόκεινται σε πραγματικές κυρώσεις, είτε είναι φοιτητές είτε υπάλληλοι είτε μέλη Δ.Ε.Π.. Φαινόμενα σαν την περίφημη δίκη της Παντείου που διαρκεί περισσότερο από τη δίκη της Νυρεμβέργης εκλείπουν οριστικά.

Ο εκσυγχρονισμός των πανεπιστημίων που προάγεται με το συγκεκριμένο νομοσχέδιο έχει κι αυτός τα δικά του σκέλη. Κατ' αρχάς, έχει ήδη ξεκινήσει η διαδικασία της αξιολόγησης. Εισήγαγε η Κυβέρνηση την αυτόνομη έννοια της αξιολόγησης, ερήμην της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης για άλλη μια φορά, αξιολόγησης του εκπαιδευτικού, του ερευνητικού, του διοικητικού έργου των ιδρυμάτων, με αντικειμενικά και αδιαφανή κριτήρια. Αλλά έχουμε και άλλες διατάξεις οι οποίες συντείνουν σ' αυτόν τον εκσυγχρονισμό: διαφάνεια, συγγράμματα, υποτροφίες, χρόνος φοίτησης, άσυλο. Όλες οι διατάξεις είναι προς τη σωστή κατεύθυνση. Για το άσυλο και απαντώντας στον αγαπητό συνάδελφο κ. Σαμπατζιώτη θέλω να πω ότι εγώ είμαι από τους ανθρώπους που πιστεύουν ότι το άσυλο δεν θα έπρεπε να υπάρχει.

Η έννοια του ασύλου είναι παρωχημένη στην Ελλάδα σήμερα ευτυχώς. Μάλιστα εγώ θεωρώ ότι είναι και προσβλητική. Παραπέμπει σε εποχές ξεπερασμένες. Θα δεχόμουν να κουβεντιάσω για άσυλο για την ελεύθερη διακίνηση ιδεών στη Βόρεια Κορέα, αλλά αρνούμαι να σκεφτώ ότι στην Ελλάδα του 2007 κάποια ιδέα χρειάζεται άσυλο για να διακινηθεί ελεύθερα, όχι μόνο στο χώρο του πανεπιστημίου, αλλά γενικότερα στην ελληνική κοινωνία. Αναγνωρίζω την προσπάθεια της Κυβέρνησης να ισορροπήσει τις δύο απόψεις, τη δική μου και αυτή του άκρατου ασύλου, όπως σήμερα λειτουργεί. Και εκεί θα παροτρύνω την

Κυβέρνηση να ρίξει μια ματιά και στην προτεινόμενη αναδιατύπωση του άρθρου 3 του νομοσχεδίου που προτείνει ο Στέφανος Μάνος. Και εκεί πιστεύω ότι στο ίδιο πνεύμα υπάρχουν κάποιες απόψεις, οι οποίες είναι πρακτικές και ενδεχομένως βοηθούν στην υλοποίηση αυτών που εμείς θέλουμε.

Χρόνο φοίτησης: Θεωρώ ότι το νομοσχέδιο δεν είναι επαρκώς τολμηρό. Δεν μπορώ να αντιληφθώ γιατί χρειάζονται τέσσερα χρόνια παραπάνω σε έναν φοιτητή για να ολοκληρώσει τις σπουδές του. Εγώ νομίζω ότι η εισήγηση του «ν+2» θα ήταν απόλυτα επαρκής. Ομοίως και στα συγγράμματα πιστεύω ότι η άποψη που εκτέθηκε εδώ σχετικά με τη διαδικασία διανομής κουπονιών στους φοιτητές, ίσως και αυτή να αποτελεί ένα πρακτικό βήμα χρήσιμο για την εφαρμογή αυτού που πραγματικά καινοτόμα, αλλά αυτόνομα εισάγει αυτό το νομοσχέδιο.

Τέλος, όπως είπαμε εισάγεται η αποκομματικοποίηση των ιδρυμάτων.

Ο Ανδρέας Παπανδρέου με τον ν. 1268 προσπάθησε να χτυπήσει το λεγόμενο τότε καθηγητικό κατεστημένο. Το κατάφερε, αλλά έφερε ένα άλλο κατεστημένο, έφερε μία κομματική μέγερση των φοιτητικών παρατάξεων. Αυτό σπάει από το νομοσχέδιο τούτο και ιδίως στον τομέα των εκλογών των πρυτανικών αρχών. Και εκεί θα ήθελα εγώ το νομοσχέδιο πολύ πιο τολμηρό. Δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει το βάρος της ψήφου των φοιτητών, να ζυγίζει 40%. Επίσης δεν μπορώ να καταλάβω γιατί δεν υποθέθηκε η άποψη του Ε.Σ.Υ.Π. να είναι αναλογικό το βάρος σε σχέση με τη συμμετοχή των φοιτητών. Εάν θέλουμε πλαφόν, εγώ το πλαφόν δεν θα το άφηνα παραπάνω από 10%, μία συμβολική συμμετοχή. Πουθενά στον κόσμο οι φοιτητές δεν ψηφίζουν πρυτάνεις και επιπλέον εγώ θεωρώ ότι το να ψηφίζουν οι πρυτάνεις τους πρυτάνεις, είναι σαν να ψηφίζουν οι ασθενείς το διευθυντή της κλινικής στην οποία τυχαίνει να νοσηλεύονται.

Τελειώνοντας, κύριε Πρόεδρε, θέλω να πω ότι το νομοσχέδιο είναι ένα εξαιρετικό πρώτο βήμα προς τη σωστή κατεύθυνση, αλλά χρειάζονται πολλά περισσότερα. Η Ελλάδα δεν μπορεί να περιμένει, διότι οι γενιές χάνονται. Αυτό κρίμα που σ' αυτήν την επανάσταση του αυτονομίτου, η Αντιπολίτευση δεν στέκεται στο ύψος των περιστάσεων και για άλλη μια φορά απέχει.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ο κ. Λοβέρδος έχει το λόγο.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, τρία χρόνια στην Αίθουσα αυτή μαζί με το συνάδελφο κ. Γεωργιάδη, δεν μπορεί κανείς παρά να παραδεχθεί ότι ο Βουλευτής αυτός της Συμπόλιτευσης έχει απόψεις, τις οποίες εκφράζει. Πολλές φορές στρέφεται εναντίον των μορφών και γι' αυτό συγκρούεται, αλλά πάντως απόψεις έχει και δεν διστάζει να διαφοροποιηθεί.

Στο ερώτημά του για το δημοψήφισμα που μου απηύθυνε -και τον ευχαριστώ- μπορώ να του απαντήσω ότι μπορεί και πολύ σύνθετα θέματα να καταλήξουν με τη διατύπωση δηλημάτων. Να διατυπωθεί επί δημοψηφίσματος δηλώνω, τα σκέλη του οποίου να είναι μεν επιγραμματικά διατυπωμένα, μέσα τους όμως να έχουν κορμούς σκέψεων και προτάσεων. Άρα τέτοιο θέμα από τυπικής πλευράς δεν τίθεται.

Διαλέγω επίσης από την ομιλία σας ένα ακόμα σημείο να χρησιμοποιήσω για να μπω στη δική μου τοποθέτηση, σ' αυτό που είπατε ξεκινώντας, ότι δηλαδή δεν είναι και καμία μεγάλη μεταρρύθμιση ο νόμος αυτός, όπως είπατε, δεν είναι κάτι μείζον σε ό,τι αφορά τα ζητήματα της εκπαίδευσης, είναι, όμως -δεν θυμάμαι ακριβώς την έκφρασή σας- κάτι, κατά τη γνώμη τη δική σας.

Εγώ, αγαπητέ κύριε συνάδελφε, έχω την άποψη ότι και εδώ, και στο θέμα της εκπαίδευσης, εκφράζεται κάτι που έχουμε δει πολλές φορές σ' αυτήν την τριετία να εκφράζεται, να προκαλείται, δηλαδή, ένας κοινωνικός διάλογος από τη Νέα Δημοκρατία επί θεμάτων, τα οποία υποτίθεται ότι σχετίζονται με αλλαγές, και τα οποία όμως στην ουσία δεν έχουν καμία σχέση με τα θέματα τα οποία εδώ συζητάμε. Δηλαδή ανοίγει ένας διάλογος, ξεκινά μία συζήτηση για την παιδεία, για την εκπαιδευτική πολιτική και το συζητούμενο, το νομικό κείμενο, το κοινοβουλευτικό θέμα για το οποίο προκαλείται ο μείζων διάλογος, δεν έχει καμία σχέση με το διάλογο αυτό.

Συζητάμε σήμερα για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, βάσει ενός εμβολωματικού σχεδίου νόμου, ενώ η συζήτηση που εξελίσσεται έξω από την Αίθουσα υποτίθεται ότι συμπεριλαμβάνει τα μεγάλα θέματα της εκπαίδευσης και ειδικά της τριτοβάθμιας. Άλλα υποτίθεται ότι θέλουμε εδώ να λύσουμε, όταν συζητάμε δημοσίως, άλλα έχουμε μπροστά μας ως βάση συζήτησης. Αυτή η εξαπάτηση της κοινής γνώμης –συγχωρήστε με για τον όρο, πολιτικά ομιλώ– είναι η συνήθης πολιτική σας πρακτική. Εκπορεύεται από του Μαξίμου και τη Ρηγίλλης, αναπαράγεται από τους παπαγάλους της κυβερνητικής εξουσίας. Ο κόσμος θεωρεί ότι κάνουμε μεγάλα βήματα εδώ ή συζητάμε για μεγάλα θέματα και στην πράξη έχουμε συρραφές, όπως τη σημερινή. Περί αυτού πρόκειται.

Κάνω λάθος αν το γενικεύω, αν φεύγω από την εκπαίδευση και πηγαίνω συνολικά στην κυβερνητική πολιτική επ' αυτού; Όχι. Διότι όλη αυτή τη διετία που συζητάμε για την εκπαίδευση, έτσι συζητάμε και άλλα θέματα. Συζητάμε λόγου χάρι για τη δημόσια τάξη, συζητάμε για το πόσο καλό είναι να έχουμε ευταξία και κερδοσκοπεί η Συμπολίτευση πάνω στην ανάγκη ευταξίας και στην ουσία και στην πράξη η δημόσια τάξη έχει διαρραγεί από τη μικρο-εγκληματικότητα που αυξάνεται λιγγωδώς, ως την αδυναμία μιας Αστυνομίας λόγω κακής πολιτικής της καθοδήγησης, να προστατεύσει την ελληνική κοινωνία εδώ ή εκεί από εκδηλώσεις βίας. Έχουμε την αναγωγή σε νούμερο ένα θέμα, του ζητήματος των Εξαρχείων και έχουμε καθολική συζήτηση της ρήξης στο χώρο αυτό της Αθήνας επί μήνες ολόκληρους. Συζητάτε ως φορείς της ευταξίας και στην πράξη τα έχετε διαλύσει όλα. Συζητάτε για την εκπαίδευση, τα μεγάλα της θέματα και μετά από δύο χρόνια ταραχών και κλειστών πανεπιστημίων φέροντε αυτό το εμβολωματικό σχέδιο νόμου.

Αυτή η αναντιστοιχία προϋποθέτει ψεύδος και αυτό το ψεύδος έχουμε καθήκον όλοι της Αντιπολίτευσης να το καταστήσουμε κοινωνικώς ορατό.

Σημειώνω, κλείνοντας αυτές τις γενικές μου σκέψεις ότι για πρώτη φορά στα τριάντα δύο χρόνια της Μεταπολίτευσης, το θέμα της εκπαίδευσης δεν συζητείται σε σχέση με τα συναφή –η κ. Διαμαντοπούλου μίλησε για την έρευνα και την τεχνολογία πριν– αλλά απέκτιψε νέα συνάφεια παγκοσμίως πρωτότυπη με τα θέματα της δημόσιας τάξης. Ως συναρμόδιοι Υπουργοί δύο χρόνια είναι οι Υπουργοί Παιδείας και Δημόσιας Τάξης, ενώ συζητάμε για τα πανεπιστήμια. Αυτό είναι κατάντια. Και νομίζω ότι σ' αυτό εξηγείται η υποχώρηση της θέσης της Ελλάδας ως προς τις αναγκαίες αλλαγές που καταγράφεται από δημοσιευθείσα στο Φεβρουάριο του 2007 έρευνα του Κέντρου για τις μεταρρυθμίσεις στην Ευρώπη, όπου μας χαρακτηρίζει ουραγούς στα ζητήματα που σήμερα εδώ συζητάμε, ειδικά σ' αυτά της έρευνας και της τεχνολογίας. Αντί για έρευνα και τεχνολογία, σε συνάρτηση με την παιδεία, η ελληνική Κυβέρνηση και, δυστυχώς, εμείς επί δύο χρόνια εδώ στην Ελλάδα, οι φορείς, τα κόμματα, όλοι συζητούν για την εκπαίδευση σε συνάρτηση με την Αστυνομία.

Καταθέτω την έρευνα αυτή για όποιον συνάδελφο ενδιαφέρει.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Ανδρέας Λοβέρδος καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Δύο παραδείγματα θα δώσω και νομίζω ότι θα αποδείξουν με ειδικό τρόπο το αληθές της γενικής μου τοποθέτησης:

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στο άρθρο 3 του σχεδίου νόμου αυτού υποτίθεται ότι ρυθμίζεται το ζήτημα του ασύλου. Απευθύνονται οι Υπουργοί στην ελληνική κοινωνία και οι πολιτικοί της Νέας Δημοκρατίας και λένε, να, οι ταραχές στο χώρο των πανεπιστημίων πρέπει να τιθασευτούν, πρέπει να υπάρξει λύση και τη λύση τη δίνει η Κυβέρνηση. Ποιο πρόβλημα έχει υπάρξει τόσα χρόνια τώρα;

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Ποιο πρόβλημα έχει υπάρξει; Ποιο πρόβλημα έχει εκδηλωθεί, κύριε Υπουργέ, τόσα χρόνια τώρα; Το πρόβλημα της αδυναμίας συνεργασίας των ακαδημαϊκών αρχών με τις κατασταλι-

κές αρχές εκεί όπου υπήρχε ανάγκη. Το πώς, δηλαδή, ενώ προστατεύεται το άσυλο από το ν. 1268/1982 στο άρθρο 2, ενώ εξαιρείται του ασύλου η διάπραξη αυτοφώρων κακουργημάτων και εγκλημάτων κατά της ζωής και σήμερα πώς, ενώ οργανώνεται η διαδικασία άρσης του ασύλου και συνδρομής των κατασταλτικών μηχανισμών, αυτό στην πράξη δεν λειτουργούσε. Το κομβικό σημείο ήταν αυτό. Και εσείς εμφανίζετε ως κοσμογονική λύση την πρότασή σας στο άρθρο 3, αντί της τριμελούς επιτροπής ασύλου, να επιλαμβάνεται το πρυτανικό συμβούλιο και όχι εκεί που η τριμελής δεν τα καταφέρνει ως συνήθως γινόταν, να επιλαμβάνεται η σύγκλητος.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ολοκληρώστε, κύριε συνάδελφε.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ: Κλείνω.

Ενώ ξέρετε πολύ καλά ότι το ζητούμενο που προέκυπτε από την πολυπρόσωπη σύνθεση της συγκλήτου, εκεί όπου υπήρχε κίνδυνος για εκτροπές ή για ταραχές, στην πράξη λυνόταν από τη θέση της σε διαρκή λειτουργία και από τις εξουσιοδοτήσεις που υπήρχαν για ανάληψη από τους πρυτάνεις των ευθυνών τους. Και ενώ ξέρετε ότι στην πράξη προβλήματα, όπου υπήρξαν υπεύθυνες πρυτανικές ηγεσίες, είχαν ξεπεραστεί, ενώ δεν είχε ξεπεραστεί και ακόμη δεν έχει ξεπεραστεί...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κύριε συνάδελφε.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ: Έκλεισα. Σας παρακαλώ αφήστε με να πω την τελευταία μου σκέψη.

...το ζήτημα της συνεργασίας των κατασταλτικών αρχών με τις ακαδημαϊκές αρχές. Σ' αυτό σιωπάτε, δεν λέτε τίποτα. Από τη μία πλευρά διευρύνετε την έννοια του αξιοποιούν και όλοι σας είπαμε για το ζήτημα της συνταγματικότητας που τίθεται εκεί, αλλά όπου πονάει ο συγκεκριμένος θεσμός, εσείς δεν κοιτάτε, είσθε απόντες.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κύριε Λοβέρδο.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ: Δεν προλαβαίνω να αναφέρω άλλα παραδείγματα. Αλλά είτε γενικά σκεφθεί κάποιος είτε ειδικώς σκέφτεται, για άλλα μιλάτε, σε άλλα οδηγείτε με τους παπαγάλους σας τη συζήτηση στην ελληνική κοινωνία...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Το ξαναείπατε αυτό. Ολοκληρώσατε.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ: ...και για άλλα μιλάμε εδώ στη Βουλή...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ολοκληρώσατε, κύριε Λοβέρδο.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ: ...με τα ανεπαρκή σας νομοθετήματα. Είναι προφανές...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Τελειώσατε, κύριε Λοβέρδο.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ: ...ότι καμία συμφωνία δεν μπορεί να υπάρξει επί της αρχής αυτού του σχεδίου νόμου.

Ευχαριστώ για τις δέκα διακοπές σας, κύριε Πρόεδρε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Οι διακοπές μου ήταν μετά τη λήξη του χρόνου σας.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ: Ευχαριστώ για τις δέκα διακοπές που τις επιφυλάξατε μόνο σε μένα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Θα ήθελα να σας πω ότι είναι εβδομήντα ομιλητές ακόμη.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ: Το λέτε μόνο σε Βουλευτές του ΠΑ.ΣΟ.Κ., στον κ. Βέρρα και σε μένα. Δεν το λέτε σε Βουλευτές της δικής σας παράταξης.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Εσείς οι δύο υπερβήκατε το χρόνο. Να έρθετε να δείτε το χρόνο των υπολοίπων. Οι υπόλοιποι μίλησαν επτά και οκτώ λεπτά.

Δύο λεπτά ακόμη επί εβδομήντα ομιλητές, είναι εκατόν σαράντα λεπτά, δηλαδή, τρεις ώρες. Οι διακοπές ήταν μετά τη λήξη του χρόνου σας και κλείνει το θέμα.

Ο κ. Ντόλιος έχει το λόγο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΤΟΛΙΟΣ: Υπάρχει μία διεκπεραιωτική αντίληψη για τη συζήτηση σήμερα στη Βουλή, κύριοι συνάδελφοι, εκ μέρους του Προεδρείου και θα έλεγα ότι αυτή η διεκπεραιωτι-

κή αντίληψη ταιριάζει με την αντίληψη που έχει ο ελληνικός λαός για τη συζήτηση που κάναμε σήμερα εδώ πέρα. Πιστεύω ότι παρακολουθεί όλη η ελληνική κοινωνία ράθυμη, θα έλεγα, και αδιάφορη τα συμβαίνοντα αυτήν τη βδομάδα στη Βουλή των Ελλήνων, όχι βέβαια από κάποιο στοιχειώδες ενδιαφέρον για το περιεχόμενο του νομοσχεδίου. Παρακολουθεί την εξέλιξη ενός επικοινωνιακού παιχνιδιού, την επίδραση που θα έχει στις δημοσκοπήσεις και εν τέλει στις αποφάσεις του Πρωθυπουργού για το τι δέον γενέσθαι με τις εκλογές ή και άλλα ζητήματα. Ένα μέρος της ελληνικής κοινωνίας παρακολουθεί τις εξελίξεις, τη διεκπεραίωση αυτού του θέματος γι' αυτούς τους λόγους. Ένα άλλο μέρος για άλλους λόγους. Χιλιάδες ελληνικά νοικοκυριά, χιλιάδες νέα παιδιά παρακολουθούν, αναμένοντας το τέλος της διαδικασίας, όχι γιατί ελπίζουν σε κάτι, αλλά για να πάρουν τις αποφάσεις τους, να προγραμματίσουν τη ζωή τους, να μετρήσουν το χαμένο χρόνο, να ξαναμετρήσουν το οικονομικό κόστος και όλα αυτά. Και η Κυβέρνηση βαυκαλίζεται η ίδια ότι κάνει μεταρρυθμίσεις, ενώ συγχρόνως προσπαθεί να πείσει εμάς -δεν το πιστεύω- προσπαθεί να πείσει ένα τμήμα του ελληνικού λαού ότι κάνει μεταρρυθμίσεις. Πιστεύω ότι ένα πολύ έξυπνο και σύντομο ανέκδοτο που θα κυκλοφορήσει το επόμενο χρονικό διάστημα είναι το «Νεοδημοκράτης-μεταρρυθμιστής». Το έχουμε δει αυτό το έργο πολλές φορές σ' αυτήν την Αίθουσα. Επιχειρεί, λοιπόν, τη μεταρρύθμιση στην παιδεία χωρίς πίστη σ' αυτό που λέει, χωρίς λεφτά, χωρίς άποψη, με το μάτι και το μυαλό στραμμένο στο πολιτικό κόστος και τις δημοσκοπήσεις. Έτσι, όμως, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν γίνεται δουλειά, έτσι δεν πάνε μπροστά οι χώρες, έτσι δεν πάνε μπροστά οι λαοί, έτσι καθλώνετε τα πάντα. Η Ελλάδα είναι ένα τυπικό παράδειγμα πλέον καθλωμένης χώρας. Παρακολουθεί τις εξελίξεις παντού, στην εξωτερική πολιτική, στην οικονομία και βεβαίως στην παιδεία, αδύναμη να παρέμβει, αδύναμη να τις αξιοποιήσει, αδύναμη να κάνει τις στοιχειώδεις προσαρμογές.

Πραγματικά, κύριε Υπουργέ, θα ήθελα ένα νομοσχέδιο που να έχει χρώμα, να έχει περιεχόμενο, ένα νομοσχέδιο που θα μπορούσα να διαφωνήσω ή και να συμφωνήσω μαζί του. Δυστυχώς έχουμε μπροστά μας ένα σχέδιο νόμου, χωρίς περιεχόμενο. Θα μπορούσα να το ψηφίσω εξ ολοκλήρου, θα μπορούσα να συμφωνήσω σε όλα. Ασήμαντα πράγματα κάνει, δεν θα επιφέρουν αλλαγές στο πανεπιστήμιο, ίσως κάνει και κάποιες θετικές μικροδιευθετήσεις, θα μπορούσαμε να τις ψηφίσουμε. Πώς όμως να το κάνουμε; Πώς να μπούμε στη συζήτηση αυτών των επί μέρους μικρών θεμάτων, όταν έχετε δώσει αυτόν το βαρύγδουπο τίτλο, όταν το έχετε κάνει κύριο στοιχείο της μεταρρυθμιστικής σας πολιτικής, όταν έχετε αναγκάσει όλο τον ελληνικό λαό να περιμένει τη διεκπεραίωση αυτής της υπόθεσης, για να δείτε τι θα κάνετε ως Κυβέρνηση;

Δεν έχει βέβαια αυτό το νομοσχέδιο σχέση με τις ανάγκες της αναταής εκπαιδεύσεως. Είναι ένα σχέδιο νόμου που αποπνέει την αντίληψη μιας κυβέρνησης και ενός κόμματος, μιας κυβέρνησης που δεν εμπιστεύεται τη νέα γενιά, που δεν εμπιστεύεται τους πανεπιστημιακούς δασκάλους, που φοβάται συνολικά την πανεπιστημιακή κοινότητα, που την καταδικάζει στη μιζέρια για να μπορεί να την ελέγχει. Θα έλεγα ότι είναι ένα νομοσχέδιο δείγμα γραφής της πολιτικής ταυτότητας αυτής της Κυβέρνησης. Προσωπικά δεν έχω νιώσει καμμία έκπληξη, καμμία απορία για το ότι αντιμετωπίστηκε ένα μεγάλο θέμα που συζητιέται εδώ και τρία χρόνια στη χώρα μας μ' αυτόν τον τρόπο, μ' αυτό το σχέδιο νόμου.

Σήμερα υπάρχει μία δραματική κατάσταση στα πανεπιστήμια. «Δραματική», μία λέξη που έχει χρησιμοποιηθεί κατά κόρον, αλλά φαίνεται ότι και οι λέξεις και οι καταστάσεις πλέον χάνουν τη σημασία τους σ' αυτήν τη χώρα.

Κατά την Κυβέρνηση, φαίνε οι άλλοι. Η ίδια δεν έχει καμμία ευθύνη. Ποιοι είναι αυτοί οι άλλοι; Φταίνε οι φοιτητές που αυτήν τη φορά, αν έχω καταλάβει καλά, δεν καθοδηγούνται από τα κόμματα. Δεν έχω ακούσει κάτι τέτοιο. Υπάρχει, βεβαίως, από τον Υπουργό Δημόσιας Τάξης μια ενοχοποίηση ενός κοινοβουλευτικού κόμματος για τις κινήσεις, για τις τακτικές των κουκουλοφόρων. Ζητήθηκε συγγνώμη. Νομίζω, όμως, ότι το μεγα-

λύτερο μέρος της Νέας Δημοκρατίας δεν υιοθετεί αυτήν τη συγγνώμη. Γίνεται μία προσπάθεια να ταυτιστούν οι φοιτητές, να ταυτιστούν όλες οι κινητοποιήσεις με τους κουκουλοφόρους. Σ' αυτήν την προσπάθεια υπάρχουν πολλοί συνεργοί εν συννενοήσει, ή όχι. Είναι επίσης ένα δείγμα γραφής της προσέγγισης που κάνει αυτή η Κυβέρνηση κι αυτό το κόμμα σε τέτοιου είδους θέματα.

Φταίνε οι πανεπιστημιακοί. Ποιοι πανεπιστημιακοί; Όλοι; Αυτοί οι λίγοι της Π.Ο.Σ.Δ.Ε.Π. ακούσαμε από κάποιο συνάδελφο της Νέας Δημοκρατίας. Και ποιοι είναι αυτοί με τους οποίους συζητάμε; Φταίνε αυτοί της Π.Ο.Σ.Δ.Ε.Π. που αποτελούν το κατεστημένο, που αν θέλετε υπονοείτε με διάφορους τρόπους αυτούς που θέλουν να μη δουλεύουν, που είναι τεμπέληδες, μαζί μ' αυτούς τους φοιτητές που κάνουν τις κινητοποιήσεις, ενώ συζητάμε με κάποιους άλλους καλούς πανεπιστημιακούς. Ποιους δηλαδή; Αυτούς που κυριαρχούν στα πανεπιστήμια. Αυτοί που αξιοποιούν το πόστο τους για να βγάζουν λεφτά, αυτούς που αποτελούν το πραγματικό κατεστημένο. Με αυτούς επιχειρείτε τη μεταρρύθμιση στην ανώτατη εκπαίδευση, κύριοι της Κυβέρνησης.

Φταίνε τα κόμματα, γιατί αποχώρησαν από το διάλογο. Δεν φταίνει καθόλου η Κυβέρνηση γιατί αποχώρησαν όλα τα κόμματα από το διάλογο. Μήπως δεν αντιληφθήκατε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι το ΠΑ.ΣΟ.Κ. είχε τη διάθεση να συμμετάσχει σ' ένα διάλογο που να ήταν στοιχειώδεις αντικειμενικές;

Για να σκύψουμε και λίγο στο νομοσχέδιο. Το άσυλο δεν υπάρχει σε άλλες χώρες. Το είπατε κατά κόρον. Καθιερώθηκε στην Ελλάδα. Υπήρχε ανάγκη να καθιερωθεί; Υπήρχε πρόβλημα με την ελεύθερη διακίνηση ιδεών ενός ελεύθερου διαλόγου στα ελληνικά πανεπιστήμια για αρκετές δεκαετίες. Γι' αυτό καθιερώθηκε το άσυλο. Καταστρατηγήθηκε σήμερα; Ναι, βεβαίως, καταστρατηγήθηκε. Τι κάνουμε εμείς; Ερχόμαστε και κάνουμε έναν άλλο νόμο λες και με τον προηγούμενο δεν μπορούσε να λειτουργήσει το άσυλο και νομίζουμε ότι έτσι θα το κατοχυρώσουμε, έτσι θα το εφαρμόσουμε στην πράξη. Δεν υπάρχει όμως αυτή η δυνατότητα γιατί προηγουμένως έχει λείψει η συνεννόηση. Έχει λείψει η εμπιστοσύνη με τις συνιστώσες της πανεπιστημιακής κοινότητας χωρίς τη συζήτηση και τη σχέση εμπιστοσύνης μ' αυτούς τους ανθρώπους δεν μπορεί να κατοχυρωθεί κανένα άσυλο.

Είναι χρήσιμο σήμερα; Είναι. Μπορεί να ξαναχρηαστεί. Στην Ελλάδα ζούμε, οι πολιτικές προσεγγίσεις σε τέτοιου είδους ζητήματα όπως είναι οι κινητοποιήσεις εμένα προσωπικά με ανησυχούν και ιδιαίτερα με ανησυχεί ότι σήμερα επιχειρείται να αθροιστεί από την Κυβέρνηση όλος αυτός ο κόσμος που θέλει να ανοίξουν τα πανεπιστήμια. Προσπαθούν να αθροίσουν τα παιδιά που βιάζονται να πάρουν πτυχίο γιατί δεν έχουν χρήματα να σπουδάσουν, προσπαθούν να αθροίσουν τους γονείς, προσπαθούν να αθροίσουν τους πανεπιστημιακούς που δεν συμφωνούν με την Π.Ο.Σ.Δ.Ε.Π. αλλά δεν συμφωνούν, βεβαίως, με το σχέδιο νόμου και τις προσεγγίσεις της Κυβέρνησης, προσπαθούν να αθροίσουν όλο τον κόσμο. Είναι κλασική περίπτωση στρουθοκαμηλισμού.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε πολύ, κύριε συνάδελφε.

Ο συνάδελφος κ. Βαγιωνάς έχει το λόγο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΑΓΙΩΝΑΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, άκουσα με πολλή προσοχή πολλούς συναδέλφους, αλλά βλέπω απέναντί μου τον εισηγητή της Μείζονος Αντιπολίτευσης τον κ. Αλευρά που συμποσεί όλους τους συναδέλφους. Για υποτιθέμενη μεταρρύθμιση μίλησε, για μεταρρυθμίσεις που δεν έρχονται ποτέ και χαριτολογώντας για αυθεντικό αφιέρωμα στα τρία χρόνια της Νέας Δημοκρατίας. Καθώς και από την πλευρά της Αριστεράς τις αιτιάσεις του Προέδρου του Συνασπισμού, κ. Αλαβάνου.

Και ερωτώ ευθέως και χωρίς περιστροφές. Διαφωνείτε με την αυτοτέλεια των πανεπιστημίων; Αυτοτέλεια που πρώτα απ' όλα ζητούν τα ίδια τα ιδρύματα για να έχουν μια στοιχειώδη ευελιξία για την αντιμετώπιση γραφειοκρατικών καταστάσεων; Μήπως διαφωνείτε με την αξιολόγηση; Μα αυτό είναι στοιχειώδες ποιοτικό κριτήριο κάθε επιχείρησης ή οργανισμού. Και εδώ

την αυτοτέλεια την ζητούν οι ίδιοι, την αξιολόγηση που πρέπει και επιβάλλεται να γίνει γιατί όλοι αυτοί ξοδεύουν χρήματα των Ελλήνων φορολογουμένων.

Διαφωνείτε με την ανάγκη να αντιμετωπιστεί το ακαδημαϊκό άσυλο; Ένα τεράστιο θέμα που έχει παραποιηθεί και έχει διαστρεβλωθεί με πράξεις που στρέφονται κατά της ελευθερίας, κατά της εκπαίδευσης, κατά των ατομικών δικαιωμάτων, κατά της δημόσιας και ιδιωτικής περιουσίας, κατά της ίδιας της έννοιας του ασύλου. Ή μήπως διαφωνείτε με την προοπτική συνεργασίας πανεπιστημίων και αγοράς ή επιχειρήσεων, άποψη που υπάρχει από πολλές δεκαετίες στην Ευρώπη; Και εσείς παραμένετε στις προκαταλήψεις της δαιμονοποίησης του εμπορίου. Εμείς δεν θεοποιούμε τίποτα, αλλά ξέρουμε ποια είναι η πραγματική κατάσταση στη χώρα.

Πρώτον σε καμιά χώρα, κύριε συνάδελφε, τα μη κρατικά πανεπιστήμια δεν εκτόπισαν τα δημόσια. Δεύτερον, γιατί να αναγνωρίζουμε πτυχία ιδιωτικών πανεπιστημίων που λειτουργούν στην αλλοδαπή και δεν κάνουμε δικά μας ιδιωτικά ή μη κρατικά πανεπιστήμια; Για να φεύγει πολύτιμο συνάλλαγμα; Να ταλαιπωρούνται τα παιδιά μας; Ή να χάνουμε θέσεις εργασίας από τη μη δημιουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων; Τρίτον: Γιατί αναγνωρίζεται η λειτουργία ιδιωτικών σχολείων πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης -που στο κάτω-κάτω της γραφής είναι υποχρέωση της πολιτείας η πρωτοβάθμια εκπαίδευση- και αρνούμαστε ιδιωτικά πανεπιστήμια, δηλαδή, τριτοβάθμια εκπαίδευση;

Ο νόμος πλαίσιο, κύριε Υπουργέ, που συζητούμε σήμερα στη Βουλή κινείται σε ξεκάθαρους άξονες. Ενθαρρύνεται η αυτοδιοίκηση και η αυτοτέλεια των πανεπιστημίων. Διασφαλίζεται η διαφάνεια στη διαχείριση των χρημάτων των φορολογουμένων. Το δημόσιο πανεπιστήμιο αποκτά εσωτερικό κανονισμό λειτουργίας και αναλαμβάνει την ευθύνη αυτόνομου προγραμματισμού της δράσης του. Ενισχύεται ο κοινωνικός του ρόλος με υποτροφίες και με άτοκα δάνεια. Προστατεύεται το ακαδημαϊκό άσυλο.

Ας το καταλάβουμε επιτέλους μια και καλή πως η παιδεία δεν κινδυνεύει από τα μη κρατικά πανεπιστήμια, όπως δεν κινδύνευσε και η πρωτοβάθμια και η μέση εκπαίδευση από τα ιδιωτικά σχολεία. Είναι έτσι σαφές ότι τα μη κρατικά πανεπιστήμια όχι μόνο δεν αποτελούν απειλή για τα δημόσια, αλλά αντίθετα τα βοηθούν αποτελεσματικά. Άλλωστε ένα δημόσιο πανεπιστήμιο υψηλής ποιότητας που είναι καταξιωμένο και κυρίαρχο στο χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης δεν έχει ανάγκη καμιάς απολύτως ειδικής μεταχείρισης. Και ιδιαίτερα νομικής προστασίας με τον αποκλεισμό μη κρατικών πανεπιστημίων και αντίστροφα. Κανένα νομοθετικό πλαίσιο δεν μπορεί να προασπίσει το κύρος των κρατικών πανεπιστημίων αν τα ίδια δεν έχουν καταξιώσει ως ηγετικές, πνευματικές οντότητες, κυψέλες στο χώρο της παραγωγής και γνώσης. Ο συμπληρωματικός και όχι ανταγωνιστικός ρόλος των μη κρατικών ιδρυμάτων αυξάνει τις δυνατότητες επιλογής και ευκαιριών των φοιτητών.

Είναι πράγματι πολύ θλιβερό να γίνεται λόγος από πολλούς και δυστυχώς ακόμα και από μέλη Δ.Ε.Π. των πανεπιστημίων για το άρθρο 14 το οποίο ορίζει ως ελάχιστο αριθμό εξαμήνων που απαιτούνται για τη λήψη πτυχίου στο διπλάσιο. Θα πρότεινα, κύριε Υπουργέ, το 50% του χρόνου που χρειάζεται. Διότι το διάστημα αυτό για ένα φοιτητή ο οποίος ενδιαφέρεται για τις σπουδές του και κατ' επέκταση για το επάγγελμα που θα ακολουθήσει είναι υπεραρκετό.

Όσον αφορά τώρα στο θεωρητικό πλαίσιο του δημόσιου πανεπιστημίου ιδιαίτερα στο άρθρο 8 γίνεται αναφορά για εκλογή πρυτανικών αρχών και προέδρων τμημάτων. Παραλείπετε - και δεν ξέρω γιατί- την εκλογή κοσμητόρων, με αντίστοιχους συντελεστές βαρύτητας για τρεις κατηγορίες εκλεκτόρων, μελών ΔΕΠ, φοιτητών και λοιπού προσωπικού. Ειλικρινέστατα θεωρώ υπερβολικό το ποσοστό του 40% των φοιτητών που συμμετέχει σε τέτοιου είδους εκλογικές διαδικασίες. Πουθενά στην Ευρώπη οι φοιτητές δεν καθορίζουν το αποτέλεσμα των πρυτανικών, κοσμητορικών και προεδρικών εκλογών. Αξίζει να σημειωθεί ότι οι φοιτητές που συμμετείχαν στην εκλογική διαδικασία δεν ήταν τίποτα άλλο παρά κατευθυνόμενοι κομματικοί εκπρόσωποι με απείρου κάλλους συνδιαλλαγές.

Δuo λέξεις μόνο για το άρθρο 24. Σε κάθε περίπτωση εκλογής, εξέλιξης ή μονιμοποίησης το εκλεκτορικό Σώμα απαρτίζεται κατά τα 2/3 από μέλη Δ.Ε.Π. του οικείου τμήματος και το 1/3 από μέλη Δ.Ε.Π. άλλων τμημάτων του ιδίου ή άλλων Α.Ε.Ι.. Ειλικρινά σκεφθείτε το μεγάλο κόστος που υπάρχει. Αλλά γίνονται αυτοτελή, θα μου πείτε.

Θεωρώ ότι το σχέδιο νόμου ανταποκρίνεται ουσιαστικά και λειτουργικά στις απαιτήσεις της σύγχρονης πραγματικότητας και θέτει κατευθυντήριες γραμμές με βάση τις οποίες η ανώτατη εκπαίδευση θα προβεί σε ριζική αναδιάρθρωση και η χώρα μας θα καταφέρει να ισχυροποιήσει τη θέση της στην Ευρωπαϊκή Ένωση και να αντιμετωπίσει επιτυχώς τις προκλήσεις της σύγχρονης πραγματικότητας.

Υπερψηφίζω, κύριοι συνάδελφοι, το νομοσχέδιο και καλώ τους συναδέλφους της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης να μελετήσουν τις πρόσφατες θέσεις για την παιδεία του Προέδρου του κόμματός τους που είναι κατά 90% ταυτόσημες με το παρόν νομοσχέδιο και να πράξουν το ίδιο.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κύριε συνάδελφε.

Ο συνάδελφος κ. Γκατζής έχει το λόγο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΚΑΤΖΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, δυστυχώς, σήμερα γίνουμε πάλι μάρτυρες μιας αντιπαράθεσης, που θα την έλεγα -επιτρέψτε μου- μαϊμού. Και το λέω αυτό -και θα το εξηγήσω και παρακάτω- γιατί τα δύο μεγάλα κόμματα επί της ουσίας του νομοσχεδίου συμφωνούν και μάλιστα διαγωνίζονται για το ποιος τελικά θα προβάλει καλύτερα τις θέσεις, τις οποίες υποστηρίζουν και οι δύο.

Το λέω αυτό, κύριοι συνάδελφοι, γιατί η συμφωνία ανάμεσα στη Νέα Δημοκρατία και στο Π.Α.ΣΟ.Κ. στα γενικότερα θέματα της πολιτικής που ακολουθείται στη χώρα μας -οικονομικά, υγεία, παιδεία κ.λπ. και εξωτερική ακόμα πολιτική- δεν είναι πρόσφατη. Ιδιαίτερα, όμως, για την παιδεία, η συμφωνία προέρχεται από το 1989, από την Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη, της Κοινότητας τότε. Προέρχεται από την αποδοχή των κατευθύνσεων της Λισαβόνας. Και τα δύο κόμματα την αποδέχονται. Προέρχεται από την Μπολόνια, πιο μπροστά. Προέρχεται, αν θέλετε, από την ανακοίνωση, την οποία σας διάβασε η Γενική Γραμματέας μας, της απόφασης της Ευρωπαϊκής Επιτροπής σχετικά με τις κατευθύνσεις που δίνει για το 2007, πώς πρέπει τελικά να περάσουν τα πανεπιστήμια στους κανόνες της ελεύθερης αγοράς.

Η οδηγία του 1965 αποφασίστηκε, κοινοποιήθηκε τον περασμένο Μάρτιο του 2006. Αυτές είναι συμφωνίες.

Γι' αυτό λέω ότι είχαμε μία αντιπαράθεση μαϊμού, αφού στις κατευθύνσεις και τα δύο κόμματα συμφωνούν.

Να πω ακόμα, κύριοι συνάδελφοι, ότι η συμφωνία πάνω στο νομοσχέδιο πηγάζει και από τις τέσσερις θέσεις, τις οποίες εξήγγειλε ο Αρχηγός του κόμματος της Αντιπολίτευσης στη συνεδρίαση που έγινε στην επιτροπή. Πού διαφωνεί; Πού δεν υπάρχει κάτι που βρίσκεται μέσα τις προτάσεις του; Είναι μόνο η ανεξάρτητη αρχή που προτείνεται, η οποία θα αξιολογεί και θα πιστοποιεί τη δράση και λειτουργία των πανεπιστημίων. Αυτό δεν έχει μόνο η Κυβέρνηση. Και αυτό το προτείνει.

Πού θέλετε να πάμε; Στο άσυλο; Το αφήνει να περάσει έτσι. Δεν παίρνει θέση. Ξέρουμε πια -έχει ακουστεί από υψηλόβαθμα στελέχη του Π.Α.ΣΟ.Κ., παραδείγματος χάριν από τον Πάγκαλο- ότι όσον αφορά το άσυλο τελικά πρέπει να κυκλοφορεί η Αστυνομία μέσα στον αύλιο χώρο κ.λπ.. Εδώ που το άσυλο προστατεύεται μόνο στις αίθουσες διδασκαλίας και στις αίθουσες έρευνας καμμία κουβέντα το Π.Α.ΣΟ.Κ.. Αποστασιοποιείται. Το αφήνει να περάσει έτσι. Αυτό σημαίνει ότι συμφωνεί.

Να πάμε τελικά στη χρηματοδότηση; Και τα δύο κόμματα -και το Π.Α.ΣΟ.Κ.- συμφωνεί ότι πρέπει να βρεθούν κι άλλες πηγές, πέρα από τον κρατικό προϋπολογισμό, που σημειωτέον ο κρατικός προϋπολογισμός κατ' έτος μειώνεται. Πέρυσι για την παιδεία ήταν 3,5% και φέτος είναι 3%, δηλαδή, μειωμένος κατά μισή μονάδα.

Αν λάβουμε υπ' όψιν ότι μέσα σ' αυτά τα λεφτά βρίσκονται και οι εκκλησιαστικές αποζημιώσεις, μισθοί κ.λπ., αυτό μειώνεται ακόμα περισσότερο.

Να δούμε τι γίνεται εκτός από το άσυλο και για τα οικονομικά, που λέμε, εκτός από τη μείωση; Τι λένε; Ποιες εννοούν «άλλες πηγές»;

Εννοούν, κύριοι Βουλευτές –και το λένε ξεκάθαρα– ότι οι φοιτητές πρέπει να πληρώνουν δίδακτρα, ότι πρέπει να μπουν μέσα οι χορηγοί, ότι πρέπει να γίνει αξιοποίηση της περιουσίας που έχουν τα πανεπιστήμια. Βλέπετε συμπράξεις δημόσιου –ιδιωτικού τομέα, που μπορεί να γίνουν και στα πανεπιστήμια. Ουσιαστικά, δηλαδή, θα λειτουργούν καθαρά με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Η παιδεία από αγαθό γίνεται εμπόριο και προϊόν των λίγων.

Κύριοι Βουλευτές, θέλετε να σας πω και άλλα παραδείγματα γι' αυτήν την περίπτωση συμφωνία;

Για τη φοιτητική μέριμνα, για παράδειγμα, τι λέει η Κυβέρνηση; Λέει ότι όσοι φοιτητές δεν έχουν, μπορούν να πάρουν άτοκα δάνεια. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. λέει, χαμηλότοκα. Η Κυβέρνηση λέει να προσφέρουν υπηρεσία μέχρι σαράντα ώρες στο πανεπιστήμιο και εκεί να αμείβονται. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. λέει, μερική απασχόληση.

Πείτε μου εσείς ποια είναι η ουσιαστική διαφορά, για να καταλάβουμε κι εμείς, διότι πάτε να μπρεδέψετε ξανά τον κόσμο. Εκλογές έρχονται. Δεν το ψηφίζουμε. Ψηφίσατε το άρθρο 16 στην επιτροπή και δεν ξέρουμε αν στην επόμενη Βουλή θα κρατήσετε αυτήν τη στάση και δεν ψηφίσατε και το άρθρο 16. Το ένα ερώτημα είναι αυτό.

Κύριοι Βουλευτές, το νομοσχέδιο αυτό είναι σφόδρα ταξικό, αντιλαϊκό, είναι ενταγμένο μέσα στις κατευθύνσεις που έρχονται από την Ευρωπαϊκή Ένωση, ούτως ώστε τα πανεπιστήμια να περάσουν στην ελεύθερη αγορά. Με εργαλείο, δε, την πολυδιαφημισμένη αυτοτέλεια των Α.Ε.Ι., προωθείται αυτή η απαλλαγή του κράτους από την υποχρέωση να παρέχει δημόσια, δωρεάν, υψηλού επιπέδου ανώτατη εκπαίδευση και παράλληλα υποταγή των ιδρυμάτων, όπως σας είπα προηγούμενα, στους κανόνες της αγοράς.

Επώθηκε εδώ και από ομιλητές του ΠΑ.ΣΟ.Κ., ότι μπορεί να υπάρχει κάποια συναίνεση. Ποια συναίνεση; Το θέμα είναι ταξικό. Δεν μπορεί να υπάρχει τουλάχιστον διακομματική συναίνεση, όταν εδώ συγκρούονται δύο διαφορετικές πολιτικές αντιλήψεις και πρακτικές, που η μία θέλει ουσιαστικά να υπηρετήσει τα συμφέροντα των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων –να εισέλθουν, δηλαδή, και στην παιδεία και όχι μόνο να την εκμεταλλευτούν, αλλά να τη χαλιναγωγήσουν στις κατευθύνσεις που αυτοί θέλουν– και από την άλλη, ουσιαστικά παλεύουμε για μία άλλη παιδεία, διαφορετικού επιπέδου και κατευθύνσεων.

Πάνω σ' αυτό –επειδή βλέπω ότι τελειώνει ο χρόνος– θα καταθέσω, κύριε Πρόεδρε –χιλιοειπωμένες είναι οι θέσεις μας– τα δώδεκα σημεία που εμείς έχουμε δώσει στη δημοσιότητα, στους φοιτητές, στους πανεπιστημιακούς κ.λπ., για το πώς θέλουμε την ανώτατη εκπαίδευση. Θα σας διαβάσω μόνο δύο παραγράφους. Τα υπόλοιπα θα τα καταθέσω για συντομία χρόνου, αλλά για να υπάρχει και στα Πρακτικά.

Λέμε παραδείγματος χάριν: Η ανώτατη εκπαίδευση πρέπει να είναι δημόσια και δωρεάν και να παρέχεται από δημόσια εκπαιδευτικά ιδρύματα, που χρηματοδοτούνται αποκλειστικά από το κράτος. Η επιστήμη, σαν προϊόν της εργασίας χιλιάδων επιστημόνων και στοχαστών μέσα στους αιώνες, είναι κοινωνικό δημιούργημα και κοινωνική ιδιοκτησία. Κανείς δεν επιτρέπεται να την εκμεταλλεύεται και να την ιδιοποιείται για όφελος ατομικό.

Θα αναφέρω μία ακόμα κατεύθυνση: Ο αγώνας για την ανασυγκρότηση στην ανώτατη εκπαίδευση, συνδέεται με τον αγώνα για την ανασυγκρότηση όλης της κοινωνίας. Η ενιαία πάλη για μία άλλη εξουσία, που θα κατευθύνεται από το λαό και προς το λαό, είναι ο μόνος τρόπος για να απελευθερωθούν οι ανεξάντλητες δυνατότητες που έχει η επιστήμη να ανυψώνει την υλική και πνευματική στάθμη όλης της κοινωνίας.

Κύριε Πρόεδρε, καταθέτω το σχετικό έγγραφο για τα Πρακτικά.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Νικόλαος Γκατζής καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο βρί-

σκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Θα ήθελα να πω ότι η πάλη συνεχίζεται. Εμείς, όπως ξέρετε, δεν θα παρευρεθούμε στη συζήτηση επί των άρθρων, διότι δεν θέλουμε καν να δώσουμε την εικόνα στον ελληνικό λαό ότι συμμετέχουμε και διαφωνούμε δήθεν στο άλφα ή στο βήτα. Θεωρούμε ότι πρέπει να παλέψει η εργατική τάξη, να παλέψουν οι αγρότες κ.λπ.. Είναι προς το συμφέρον τους, γιατί ένα τέτοιο νομοσχέδιο δίνει χειροπόδαρά τα παιδιά τους και δεν τα αφήνει να προχωρήσουν όχι μόνο στο πανεπιστήμιο –γιατί υπάρχουν και άλλες βλέςεις και άλλες κατευθύνσεις– αλλά ούτε καν να τελειώσουν την υποχρεωτική φοίτηση.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κύριε συνάδελφε.

Ο συνάδελφος κ. Φραγκιαδουλάκης έχει το λόγο.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΦΡΑΓΚΙΑΔΟΥΛΑΚΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το υπό συζήτηση νομοσχέδιο, το οποίο εκυοφορείτο επί τρία χρόνια, αναστάτωσε όλη την Ελλάδα. Εξαγγέλθηκε άπειρες φορές και κατατέθηκε πλαισιωμένο από τις ευλογίες του κ. Καραμανλή. Αυτό το νομοσχέδιο μόνο ως μεταρρύθμιση δεν μπορεί να χαρακτηριστεί.

Τι χαρακτηρίζεται ως μεταρρύθμιση; Μήπως αυτό που είχε ετοιμάσει το Υπουργείο Παιδείας τον περασμένο Ιούνιο, με λίγα μόνο κυβερνητικά στελέχη και να στηρίζουν;

Όλοι θυμόμαστε ότι ο κύριος Πρωθυπουργός είχε αποφύγει να στηρίξει ο ίδιος δημόσια την Υπουργό του, ενώ στη συνέχεια και αφού είχε χαθεί η εξεταστική περίοδος και είχε ξεσηκωθεί όλη η εκπαιδευτική κοινότητα, το Μέγαρο Μαξίμου σήμανε υποχώρηση και έναρξη διαλόγου από ανοιχτού δημόσιου διαλόγου.

Στη συνέχεια βλέπουμε να παρουσιάζει ένα πολύ μικρότερης έκτασης συνονθύλευμα ανούσιων τροπολογιών με αμφισβητούμενους στόχους. Μπορεί όμως να χαρακτηριστεί τελικά κάτι ως μεταρρύθμιση όταν μεταβάλλεται ανάλογα με τις κυβερνητικές ανάγκες και όχι με τις ανάγκες του ανοιχτού δημόσιου διαλόγου; Ακόμη, και κυβερνητικά στελέχη θεωρούν ότι η αποκαλούμενη σήμερα αυτή μεταρρύθμιση μπορεί απλά να αποτελέσει την κορνίζα μέσα στην οποία η Κυβέρνηση θα ορίσει την ημερομηνία των πρόωρων εκλογών.

Η προετοιμασία της εκπαίδευσης για να ανταποκριθεί στις ανάγκες της κοινωνίας της γνώσης απαιτεί την ανάπτυξη ενός ολοκληρωμένου σχεδίου στο οποίο θα απαντώνται ερωτήματα όπως: Ποια θα πρέπει να είναι τα πεδία μεταρρύθμισης; Τι θα διαθέτει η κοινωνία ως ποσοστό του εισοδήματός της για τους νέους στόχους; Με ποιες κοινωνικές και ιδεολογικές αδράνεις θα αναμετρηθεί; Πού θα βρει η Κυβέρνηση τις συμμαχίες για ευρύτερη συναίνεση;

Η μεταρρύθμιση, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι μια περίπλοκη διαδικασία. Δεν γίνεται εφάπαξ μ' ένα νόμο πολύ περισσότερο δε, όταν πρόκειται για τροποποιήσεις του νόμου πλαισίου του 1982. Η μεταρρύθμιση απαιτεί, λοιπόν, την εγγήγορη και την υπευθυνότητα των πανεπιστημιακών αλλά και την καλλιέργεια μιας κουλτούρας διαλόγου για τους φοιτητές. Ο ν. 1268/82 ήταν πραγματικά ένας νόμος-πλαίσιο μια πραγματική μεταρρύθμιση του πανεπιστημίου που άλλαξε ριζικά τους κανόνες λειτουργίας.

Δευτερεύουσες αντικρουόμενες θεσμικές αλλαγές κάποιες ίσως θετικές αλλά και κάποιες άλλες αντισυνταγματικές δεν μπορεί σε καμμία περίπτωση να χαρακτηριστούν «μεταρρύθμιση» και να αποτελούν τη φιλοδοξία ενός Πρωθυπουργού. Παράλληλα για λόγους επικοινωνιακής και μόνο σκοπιμότητας άρα μικροπολιτικού σχεδιασμού αυτός ο Πρωθυπουργός έχει επιλέξει τη σύγκρουση η οποία καλλιεργείται έντεχνα στους δρόμους της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης και άλλων πόλεων για να διαμορφώσει κλίμα αγανάκτησης της κοινής γνώμης κατά των διαδηλωτών φοιτητών που αγωνίζονται για ουσιαστικά και δίκαια αιτήματα μαζί με τους δασκάλους τους.

Η Κυβέρνηση στην πραγματικότητα επειδή είναι αμήχανη, ανίκανη να λύσει προβλήματα όπως της ακρίβειας, της ανεργίας, της διαχείρισης της εξουσίας με τους αμέτρητους κομπάρους και την εντεινόμενη ανασφάλεια του πολύτιμου προσπα-

θεί να διχάσει την ελληνική κοινωνία στο κυρίαρχο ζήτημα για τους Έλληνες πολίτες που έχει σχέση με τις σπουδές των παιδιών διεγείροντας στην ουσία τα συντηρητικά ένστικτα του Έλληνα πολίτη, του Έλληνα ψηφοφόρου ώστε να περάσει όσο το δυνατόν πιο εύκολα παρεμβάσεις που είναι συντηρητικές και, ενδεχομένως αρκετές, αντιδραστικές.

Η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας είναι συνεπής στη χρονία απουσίας της από οποιοδήποτε συναινετικό πρόγραμμα στα θέματα της εκπαίδευσης. Προχώρησε μόνη της σε έναν κατ'επίφαση διάλογο προτάσσοντας όμως την προκλητική συμπεριφορά της Υπουργού Παιδείας η οποία ακόμη και τώρα αποφασίζει και διατάσει. «Σε λίγες μέρες όλα θα έχουν τελειώσει» δηλώνει. Τρία χρόνια τώρα η Κυβέρνηση απαξιώνει συνειδητά τη δημόσια εκπαίδευση η οποία υποχρηματοδοτείται και αντιμετωπίζεται με αυταρχισμό και με το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης να συνδιαχειρίζεται τα ευαίσθητα και σημαντικά θέματα της παιδείας στήνοντας καντρίλνες στους δρόμους της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης μεταξύ κουκουλοφόρων και ανδρών των Μ.Α.Τ..

Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. αντίθετα ως κυβέρνηση αλλά και ως Αντιπολίτευση και προσωπικά ο Πρόεδρος του ΠΑ.ΣΟ.Κ., ο κ. Παπανδρέου, προσπάθησε τα τελευταία είκοσι χρόνια για να επιτευχθεί συναινετική αντιμετώπιση των σύνθετων και σημαντικών προβλημάτων της παιδείας. Η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας όμως επέλεξε την πόλωση αντί για το διάλογο με αποτέλεσμα να διχάσει την ελληνική κοινωνία.

Θα θέλαμε να τονίσουμε πως στον άτολμο συντηρητικό αντιφατικό πρόχειρο και εν μέρει συνταγματικό νόμο-πλαίσιο γίνονται απλές ρυθμίσεις για το πανεπιστήμιο του χθες και όχι για το πανεπιστήμιο του αύριο. Συγκεκριμένα στα τετραετή συμβόλαια δεν είχε προβλεφθεί ο αριθμός των εισακτέων φοιτητών σε συνδυασμό με τα συμβόλαια που θα εγένοντο στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων. Στις 28-2-2007 έγινε αυτό αποδεκτό και θα αποτελέσει, φαντάζομαι, διαπραγματευτικό χαρτί στα χέρια των πανεπιστημιακών.

Ο νόμος-πλαίσιο δεν περιέχει δέσμευση για αύξηση της χρηματοδότησης την ώρα που οι δαπάνες ανά φοιτητή είναι από τις χαμηλότερες στην Ευρώπη, ενώ η χρηματοδότηση των Α.Ε.Ι. από το κράτος θα πρέπει να γίνεται στη βάση συμφωνημένων στόχων και αμοιβαίων δεσμεύσεων. Δεν λαμβάνεται μέριμνα για την ουσιαστική πραγματική αναβάθμιση των Τ.Ε.Ι.. Τα μέτρα που προβλέπονται για την έρευνα, πρόσκληση, δηλαδή, ενός ερευνητή ως επισκέπτη ή για τη συμμετοχή του σε τριμελή επιτροπή σχετικά με τα διδακτορικά, δεν εξασφαλίζουν τη σύνδεση ερευνητικών κέντρων και Α.Ε.Ι..

Δεν ορίζεται η απασχόληση των πανεπιστημιακών ως πλήρης και αποκλειστική. Θα μπορούσε να ληφθεί μέριμνα για τους μεταπτυχιακούς υποψήφιους διδάκτορες στη δυνατότητα παροχής επικουρικού έργου στο πανεπιστήμιο. Θα πρέπει κάποτε να προβλεφθεί υπό προϋποθέσεις η οριζόντια μετακίνηση των φοιτητών σε τμήματα με ομοειδή γνωστικά αντικείμενα. Πρέπει να υπάρξει πρόβλεψη για τους συμβασιούχους διδάσκοντες οι οποίοι σε ορισμένα πανεπιστήμια είναι μειοψηφία.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το ΠΑ.ΣΟ.Κ. σε αντίθεση με την Κυβέρνηση παρουσίασε πρόσφατα δεκαπέντε σημεία, μια σειρά από ρηξικέλευθες προτάσεις για την παιδεία. Όπως τόνισε ο Πρόεδρος του ΠΑ.ΣΟ.Κ., οι προτάσεις του ΠΑ.ΣΟ.Κ. αποτελούν μία νέα ριζοσπαστική βάση αλλαγών, μια πλατφόρμα προοδευτικών τομών που αντιπαρά τίθενται στις δυνάμεις της ακινησίας, στην ουσία προτάσεις για μια πραγματική μεταρρύθμιση που στ' αλήθεια χρειάζεται. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. θέλει τα πανεπιστήμια και τα Τ.Ε.Ι. αυτόνομα και αυτοδιοικούμενα με επαρκή χρηματοδότηση -μιάμε για το 5% του Α.Ε.Π.- και κοινωνική λογοδοσία διαφάνειας με μηχανισμούς ελέγχου των αποτελεσμάτων της λειτουργίας τους αλλά και διασφάλισης και συνεχούς βελτίωσης της ποιότητάς τους μέσα από σοβαρές διαδικασίες κρίσεων αξιολόγησης.

Τα Α.Ε.Ι. και τα Τ.Ε.Ι. να λειτουργούν με ισχυρή αλλά ευέλικτη, σύγχρονη διοίκηση, δημόσια ελεγχόμενα με εσωτερικούς κανονισμούς.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου

ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Μισό λεπτό, κύριε Πρόεδρε, τελειώνω.

Να λειτουργούν, λοιπόν, με πολυετείς αμοιβαία δεσμευτικές προγραμματικές συμφωνίες. Πρόκειται, δηλαδή, για μια προοδευτική και ριζικά διαφορετική αντίληψη των πραγμάτων σε σχέση με τις δεξιές και αδέξιες πολιτικές της Νέας Δημοκρατίας και με τις ουτοπίες της άκρας Αριστεράς.

Είναι προφανές ότι καταψηφίζουμε το νομοσχέδιο στο σύνολό του.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κύριε συνάδελφε. Ο συνάδελφος κ. Καρπούζας έχει το λόγο.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΡΠΟΥΖΑΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η παιδεία έχει ως κυρίαρχο σκοπό τη διάπλαση ελεύθερων και δημοκρατικών πολιτών. Θεμελιώνει και προάγει το ερευνητικό πνεύμα, τις γνώσεις και τις δεξιότητες. Οι επιλογές της εκπαιδευτικής πολιτικής θα πρέπει να χαρακτηρίζονται από συνέπεια, να μην εμπνέονται από κομματικό δογματισμό και να συγκεντρώνουν την ευρύτερη δυνατή αποδοχή. Κύρια χαρακτηριστικά μίας υγιούς παρεχόμενης παιδείας είναι η συνεχής προσπάθεια για άμιλλα και αξιοκρατία, έννοιες που δυστυχώς έχουν ξεχαστεί. Η δημιουργία μιας κοινωνίας που βασίστηκε και καθοδηγήθηκε στις πρακτικές του ΠΑ.ΣΟ.Κ., μιας πολιτικής της εύκολης και πρόσκαιρης λύσης χωρίς προβληματισμούς, σήμερα αδυνατεί να ακολουθήσει τους ρυθμούς μιας πραγματικότητας ευρωπαϊκής. Μπροστάρηδες σ' αυτήν την άρνηση οι καλοβολεμένοι όλων των εποχών, ευνοημένοι ενός συστήματος που συντηρήθηκε τα χρόνια της δήθεν ευημερίας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα πρέπει επιτέλους να ακουστούν οι αλήθειες, να ακουστεί η φωνή του απλού πολίτη, αυτού που αγωνίζεται να συνεισφέρει από το υστέρημά του στην ανάπτυξη αυτής της χώρας. Να ακουστεί η φωνή του γονέα και αυτών που θίγονται από τις απαράδεκτες ενέργειες των μειοψηφιών που μετατρέπονται από θάύμα σε πλειοψηφία. Θεωρώ απαράδεκτο να εμποδίζονται Έλληνες πολίτες από μερίδα κοινωνικών ομάδων να ασκούν και να απολαμβάνουν τα συνταγματικά κατοχυρωμένα δικαιώματά τους.

Αναλογίστηκε κάποιος, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το τεράστιο κοινωνικό και οικονομικό κόστος που έχει προκληθεί εξ αιτίας των καταλήψεων των πανεπιστημίων; Ρώτησε κανείς τους απλούς πολίτες πώς τα καταφέρνουν οικονομικά, συντηρώντας ένα και δύο επιπλέον νοικοκυριά, να παρατείνονται τα χρόνια σπουδών χωρίς τη δική τους ευθύνη;

Είναι γεγονός ότι σχεδόν όλα τα αρνητικά φαινόμενα των πανεπιστημίων είναι χαρακτηριστικά της ελληνικής κοινωνίας. Πώς είναι δυνατόν να εμπιστευτεί κάποιος τη διαχείριση περισσότερων χρημάτων, δηλαδή, από 3,9% του Α.Ε.Π. που βρίσκεται σήμερα σε 5%, χρημάτων του ελληνικού λαού σ' αυτούς που δεν έχουν το θάρρος αλλά ούτε την ικανότητα να σταθούν υπεύθυνα απέναντι στα προβλήματα της παιδείας.

Πώς μπορεί κάποιος να εμπιστευτεί αυτούς που περιφρονούν το Σύνταγμα, που αγνοούν τους νόμους;

Βέβαια μεγάλη ευθύνη έχουν και πολιτικά πρόσωπα. Είναι αδιανόητο για εμένα ο Αρχηγός του Συνασπισμού κ. Αλαβάνος να καλεί τους πανεπιστημιακούς καθηγητές, ακόμη και αν ψηφιστεί ο νόμος, να μην τον εφαρμόσουν. Η έκφραση άλλης άποψης και η διαφωνία είναι σεβαστές, όμως η παρακίνηση σε άνομες ενέργειες πρέπει να καταδικάζεται.

Θεωρώ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι όλες αυτές οι ενέργειες πηγάζουν από μια ανασφάλεια και αδυναμία ανταπόκρισης που νιώθουν αυτοί που αντιδρούν. Πηγάζουν από την πολιτική αδυναμία και πόλωση, που στοχεύουν στο πολιτικό όφελος. Η κρίση της ικανότητάς τους είναι ένας λόγος που οδηγεί μερίδα φοιτητών και πανεπιστημιακών σε παράλογες αντιδράσεις. Διαπιστώνουν ότι τα δεκανίκια πλέον δεν βοηθούν, ώστε να ανέβουν τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας και της κατάκτησης του στόχου. Στην κατεύθυνση αυτή αναζητούν στηρίγματα, τα οποία και χρησιμοποιούν. Το σύστημα ανακυκλώνεται μεταξύ μερίδας καθηγητών και φοιτητών και λειτουργεί ανταποδοτικά προς δική τους εξυπηρέτηση και τελικά εις βάρος του

κοινωνικού συνόλου.

Όλοι αναγνωρίζουμε την πραγματικότητα και ζητούμε αλλαγές και μεταρρυθμίσεις. Θα πρέπει επιτέλους να βρούμε και τρόπους επικοινωνίας και συνεννόησης. Οι αντιδρώντες πρέπει να καταλάβουν ότι δεν ωφελούνται σε τίποτε από την πρακτική την οποία ακολουθούν. Πρέπει επιτέλους η πανεπιστημιακή κοινότητα, καθηγητές και φοιτητές, να ανακτήσει την αίγλη μιας εποχής, όπου τα κίνητρα της διαμαρτυρίας δεν ήταν συνεχινικά, να ανακτήσει την αγάπη και τη στήριξη του κοινωνικού συνόλου, να ξανασυγκινήσει με τις ενέργειες που θα στοχεύουν στη δημιουργία μιας κοινωνίας συμπάραστασης και αλληλεγγύης. Τελικά όλοι οι αγώνες αυτών που αγωνίστηκαν για την εδραίωση της δημοκρατίας στη χώρα μας, την εφαρμογή των θεσμών και την κατοχύρωση των δικαιωμάτων απαξιώνονται με τις ακραίες αυτές ενέργειες, που πλήττουν και τη δημοκρατία και τους δημοκρατικούς θεσμούς.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η επιχειρούμενη μεταρρύθμιση θα δώσει νέα πνοή στα πανεπιστήμια. Δεν θα αναφερθώ άλλο σ' αυτό, άλλωστε οι συνάδελφοι έχουν αναφερθεί εκτενώς. Κατά τη γνώμη μου θα έπρεπε να υπάρξουν ακόμη πιο δραστικές τομές στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Είναι πράγματι χαμηλό το ποσοστό χρηματοδότησης της παιδείας. Πιστεύει κανείς όμως ότι αυξάνοντας το ποσοστό αυτό θα αλλάξει κάτι προς το καλύτερο με το υπάρχον εκπαιδευτικό σύστημα; Η κατανομή δαπανών στις τρεις βαθμίδες εκπαίδευσης θα πρέπει να αλλάξει. Η αύξηση της χρηματοδότησης, όμως, προϋποθέτει πρώτα και πάνω απ' όλα την αλλαγή σε όλο το σύστημα της παιδείας, αλλά και την καθιέρωση υποχρεώσεων εκ μέρους της φοιτητικής και πανεπιστημιακής κοινότητας.

Θα πρέπει, επίσης, να αλλάξει και το σύστημα της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Για παράδειγμα, η απόκτηση απολυτηρίου λυκείου θα πρέπει να αναβαθμιστεί και να αποτελεί όπως και σε άλλες χώρες τίτλο σπουδών. Η απόκτησή του θα πρέπει να περνά μέσα από μια συστηματική εκπαίδευση και δοκιμασία. Σήμερα η μαζική παραγωγή αποφοίτων λυκείου με υψηλούς βαθμούς, οι οποίοι δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα, συνετέλεσε επιπλέον στην κρίση του εκπαιδευτικού μας συστήματος.

Η πολιτική του ΠΑ.ΣΟ.Κ. όλα αυτά τα χρόνια δημιούργησε στους Έλληνες πολίτες την ψευδαίσθηση ότι όλα οδηγούνται προς το σωστό δρόμο, ότι όλοι μπορούν να γίνουν επιστήμονες, δυστυχώς, όμως, με υποβαθμισμένη εκπαίδευση και με πτυχίο χωρίς αντίκρισμα. Ξεφορτώθηκε το ΠΑ.ΣΟ.Κ. τότε με την πολιτική του τις ευθύνες της εκπαίδευσης, φορτώνοντας το δυσάρεστο αποτέλεσμα της πολιτικής του στις πλάτες των γονέων και των παιδιών. Δεν ενδιαφέρθηκε καθόλου για την επαγγελματική κατάρτιση και εκπαίδευση. Στέρησε την παραγωγή από τεχνίτες, από επαγγέλματα, ενώ γέμισε τα καφενεία από άνεργους και δημιούργησε το προλετάριο των ακαδημαϊκών. Τέλος, κληροδότησε στην Κυβέρνησή μας, στην Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, όλα τα λάθη της πολιτικής του.

Σήμερα αντί για αυτοκριτική και στήριξη του έργου μας, εισπράττουμε μια στείρα αντιπολίτευση. Ο ισχυρισμός της Αντιπολίτευσης για δήθεν αντισυνταγματικότητα του προτεινόμενου νομοσχεδίου, στην πραγματικότητα στοχεύει στο να ξεκινήσει ένας νέος γύρος διαμαρτυριών και αμφισβήτησης. Το αίτημα για απόσυρση δηλώνει για άλλη μια φορά την περιφρόνηση του Κοινοβουλίου, την αμφισβήτηση των θεσμών και του δικαιώματος της πλειοψηφίας. Πολιτικά πρόσωπα απαξιώνονται στη συνείδηση του Έλληνα πολίτη, εξαιτίας της στάσης τους και των θέσεών τους.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Δ. Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΕΤΣΑΛΝΙΚΟΣ**)

Οι προσπάθειες της πολιτικής ηγεσίας του Υπουργείου Παιδείας, ιδιαίτερα της κυρίας Υπουργού, τρία χρόνια περίπου είχαν στόχο την ευρύτερη κοινωνική και πολιτική συναίνεση μέσα από ένα διάλογο, που εσείς, κύριοι συνάδελφοι της Αντιπολίτευσης, περιφρονήσατε. Η υπομονή και η επιμονή της κυρίας Υπουργού δημιούργησε σε εσάς την εντύπωση της αδυναμίας. Αντιθέτως, εμείς για άλλη μια φορά αποδείξαμε το σεβασμό στους θεσμούς και τη δημοκρατική μας ευαισθησία.

Ο τρόπος που λειτουργεί η Αντιπολίτευση, την οδηγεί στην καταστροφή. Βαρέθηκε ο λαός τα ίδια και τα ίδια, τις καθημερινές πορείες, τις καταλήψεις, τις ακρότητες, τις στείρες πολιτικές. Χαμηλώστε, λοιπόν, τους τόνους. Σταθείτε και εσείς στο πλευρό μας για την επίλυση των προβλημάτων της καθημερινότητας, για την επίλυση των προβλημάτων του απλού Έλληνα πολίτη.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Το λόγο έχει ο συνάδελφος Βουλευτής του ΠΑ.ΣΟ.Κ. κ. Ευάγγελος Βενιζέλος.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο κ. Καραμανλής γιόρτασε σήμερα την επέτειο των τριών χρόνων από τη νίκη του στις εκλογές του 2004 με όλα τα κοινωνικά και θεσμικά μέτωπα ανοικτά, με τα πανεπιστήμια κλειστά, με τους αγρότες σε κινητοποίηση, με τους ασφαλισμένους να ανησυχούν για την τύχη των αποθεματικών και ιδίως της κινητής περιουσίας των ταμείων τους, με τους πολίτες να παρακολουθούν την έκπτωση των θεσμών, λόγω των ποικιλώνυμων σκανδάλων που με μεγάλη πυκνότητα εμφανίζονται πια στον ορίζοντα.

Ο κ. Καραμανλής τι έκανε; Προσπάθησε να κατασκευάσει μια εικονική πραγματικότητα και να αντιμετωπίσει τα ζητήματα, όχι ως Πρωθυπουργός με τρία χρόνια ευθύνης και φθοράς στην πλάτη του, αλλά ως δήθεν επερχόμενος νικητής των εκλογών του 2004, γιατί θέλει να ξαναζήσει προφανώς τεχνητά την ευφορία εκείνης της περιόδου, η οποία όμως πέρασε ανεπιτρεπτή.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η χώρα αντιμετωπίζει πολλά και κρίσιμα διλήμματα, μεγάλα προβλήματα. Και η επιτομή όλων των διλημάτων και όλων των προβλημάτων της χώρας είναι το ζήτημα των πανεπιστημίων. Στο ζήτημα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης συμπυκνώνονται όλα τα ζητήματα που αφορούν τη φυσιογνωμία της ελληνικής κοινωνίας, τη συνοχή της κοινωνίας, την κινητικότητα της, τον ανοικτό ή αντίθετο το σκληρά ταξικό χαρακτήρα της. Συμπυκνώνονται όλα τα προβλήματα που αφορούν την ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας και το μοντέλο ανάπτυξης της χώρας μέσα στην Ευρώπη και μέσα στον κόσμο.

Μιλώντας για τα πανεπιστήμια, ουσιαστικά μιλούμε για τη σημερινή αλλά και για την αυριανή κατάσταση της χώρας συνολικά. Η σύγκρουση στο πεδίο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, είναι μια σύγκρουση βαθύτατα ιδεολογική. Και φαίνεται στο ζήτημα των πανεπιστημίων ο βαθιά συντηρητικός, ο δεξιός, ο ταξικός χαρακτήρας της Κυβέρνησης του κ. Καραμανλή. Ο κ. Καραμανλής κατάφερε να δημιουργήσει ένα κλίμα διάχυτης καχυποψίας επί δύο και πλέον χρόνια στο χώρο των πανεπιστημίων. Κατάφερε να δημιουργήσει μια σχέση σύγκρουσης και αντιπαλότητας με όλα τα μέλη της πανεπιστημιακής κοινότητας. Κατάφερε να αποσαθρώσει την πανεπιστημιακή κοινότητα.

Η Κυβέρνηση ενσυνείδητα τροφοδοτεί διαρκώς την ένταση και απαξιώνει όχι το δημόσιο πανεπιστήμιο, γιατί το δημόσιο πανεπιστήμιο είναι ένας θεσμός μεγάλου ιστορικού κύρους και βάθους για να απαξιωθεί τόσο εύκολα λόγω των χειρισμών της Κυβέρνησης του κ. Καραμανλή, αλλά απαξιώνει συστηματικά τη δημόσια εικόνα του πανεπιστημίου. Προσπαθεί να υπονομεύσει τη σχέση αξιοπιστίας που πρέπει να συνδέει το πανεπιστήμιο και την πανεπιστημιακή κοινότητα με την ελληνική κοινωνία. Και βέβαια όλο αυτό δημιουργεί τις χειρότερες δυνατές προϋποθέσεις για έναν καλόπιστο και δημιουργικό διάλογο, για μια πραγματική αλλαγή στην ανώτατη εκπαίδευση.

Ο κ. Καραμανλής αντιμετωπίζει ως κλασικός δεξιός τα ζητήματα του πανεπιστημίου, δηλαδή, ως γυμνασιάρχης της δεκαετίας του '50 που θεωρεί ότι με εκβιασμούς, με διοικητικούς ελέγχους με γραφειοκρατικές διαδικασίες μπορεί να τιθασει τον ριζοσπαστισμό και τους ανοικτούς ορίζοντες ενός πανεπιστημίου που έχει φυσικά πάρα πολλά προβλήματα, που οφείλει να βελτιωθεί, που οφείλει να βελτιώσει τη σχέση του με την ελληνική κοινωνία, που οφείλει να είναι ανταγωνιστικό και εξωστρεφές, αλλά που σίγουρα μπορεί να το κάνει αυτό, εάν διαμορφωθούν οι θεσμικές πολιτικές, κοινωνικές και οικονομικές προϋποθέσεις. Διαμορφώνει τις προϋποθέσεις αυτές η Κυβέρνηση; Το αντίθετο. Αντί να ενθαρρύνει τα πιο δημιουργικά στοι-

χεία της εκπαιδευτικής κοινότητας, η Κυβέρνηση δημιουργεί έναν εσωτερικό εχθρό. Αναγορεύει την πανεπιστημιακή κοινότητα, τους φοιτητές και ένα μεγάλο μέρος των διδασκόντων σε εσωτερικό εχθρό στη χώρα αυτή. Αυτές είναι τραγικές αντιλήψεις που μας φέρνουν χρόνια πίσω. Δεν λύνει το πρόβλημα των πανεπιστημίων, συζητώντας συνεχώς για μέτρα αστυνόμευσης, για το άσυλο, λες και δεν επαρκεί η ισχύουσα διάταξη, η οποία προβλέπει όλες τις δυνατότητες και όλες τις εξαιρέσεις, αλλά απλώς δεν εφαρμόζεται επίτηδες, για να τροφοδοτείται η ένταση και για να καλλιεργείται η συκοφαντία εις βάρος του πανεπιστημίου. Θέλεις να αλλάξεις την κατάσταση στο πανεπιστήμιο; Αποτύπωσέ το αυτό στον προϋπολογισμό του κράτους. Αποτύπωσέ το στην πολιτική σου για την ολοκληρωμένη αναβάθμιση των Τ.Ε.Ι..

Σήμερα που συζητείται αυτό το κορυφαίο νομοσχέδιο είδαμε να ανακοινώνονται οι νέοι πίνακες εισακτέων στα τριτοβάθμια εκπαιδευτικά ιδρύματα, στα πανεπιστήμια και στα Τ.Ε.Ι. Ποια είναι η αντίληψη που διέπει αυτήν την επιλογή της Κυβέρνησης; Θέλουμε να διευκολύνουμε την πρόσβαση των νέων παιδιών στην τριτοβάθμια εκπαίδευση ή να την παρεμποδίσουμε; Η Κυβέρνηση την παρεμποδίζει. Μειώνει τις θέσεις. Κλείνει ευκαιρίες αντί να ανοίξει ευκαιρίες. Τι απάντηση δίνουν οι νέοι πίνακες εισακτέων που έδωσε στη δημοσιότητα η Κυβέρνηση στο μεγάλο ερώτημα της φοιτητικής μετανάστευσης και στο μεγάλο ερώτημα της ανεξέλεγκτης λειτουργίας των περιβόητων κολεγίων στην Ελλάδα; Έχουμε ανάγκη από επιπλέον θέσεις στα πανεπιστήμια και στα Τ.Ε.Ι.; Ας τις δημιουργήσουμε. Θέλουμε μεγαλύτερο ποσοστό φοιτητών και σπουδαστών στην τριτοβάθμια εκπαίδευση; Ας διαμορφώσουμε τις προϋποθέσεις. Έχουμε ανάγκη από άλλες πενήντα χιλιάδες θέσεις για να καλυφθεί η φοιτητική μετανάστευση και από άλλες είκοσι για να καλυφθούν όσοι φοιτούν στα περιβόητα κολέγια; Ας δούμε τι πρέπει να κάνουμε. Όχι όμως με μία απειλητική και αόριστη συζήτηση περί «μη κρατικών - μη κερδοσκοπικών» πανεπιστημίων που δεν εξειδικεύεται, γιατί συνταγματική αναθεώρηση δεν μπορεί, ευτυχώς, να προχωρήσει και να ολοκληρωθεί, χάρη στη σθεναρή στάση του ΠΑ.ΣΟ.Κ., αλλά συζητώντας με τα θεσμικά μέσα που έχουμε και αυτά είναι η νομοθεσία, οι πρωτοβουλίες που πρέπει να πάρει η Κυβέρνηση. Ποια απάντηση δίνουμε στις οικογένειες που αγωνιούν για τα παιδιά τους, που ξοδεύονται, που βλέπουν η δωρεάν εκπαίδευση να είναι γράμμα κενό, να είναι μια πρόκληση για τον οικογενειακό προϋπολογισμό, αλλά και για την ανταρχή και τα νεύρα των παιδιών που εισέρχονται εξοντωμένα, όσα εισέρχονται, στα πανεπιστήμια και στα Τ.Ε.Ι. και δεν έχουν καμία διάθεση να μετάρχουν σε μία διαδικασία μάθησης και έρευνας, όπως πρέπει να είναι το πανεπιστήμιο.

Ασχολήθηκε η Κυβέρνηση με τη ριζική αλλαγή στο λύκειο; Με τη ριζική αλλαγή της φιλοσοφίας και του τρόπου διενέργειας των εξετάσεων εισαγωγής στο πανεπιστήμιο; Ασχολήθηκε με τις παιδαγωγικές πρακτικές; Δίνει κίνητρα;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, της Πλειοψηφίας, πιάστε την Κυβέρνησή σας να ακολουθήσει άλλη πολιτική. Να σταματήσει αυτήν τη γραφειοκρατική, συντηρητική, αστυνομική προσέγγιση του ζητήματος των πανεπιστημίων, να χειραφετήσει νομοθετικά το ελληνικό δημόσιο πανεπιστήμιο. Να το καταστήσει αυτεξούσιο, αλλά και υπόλογο απέναντι στην κοινωνία. Να αναθέσει στην πανεπιστημιακή κοινότητα την ευθύνη της δικής της συγκρότησης, αλλά και την ευθύνη της μεταρρύθμισης του κάθε πανεπιστημίου χωριστά. Όχι ομοιόμορφα και ευθύγραμμα. Έχουν τελειώσει αυτά τα σχήματα, αλλά με βάση μία γόνιμη πολυμορφία, έτσι ώστε το κάθε πανεπιστήμιο να διαμορφώσει τη φυσιογνωμία του, να ακολουθήσει τους ρυθμούς του, να διασφαλίσει την ανταγωνιστικότητα του, να δίνει πτυχία και μεταπτυχιακά διπλώματα και διδακτορικά διπλώματα με αντίκρισμα.

Κατοχυρώστε τα επαγγελματικά δικαιώματα. Δώστε κίνητρα για τους αριστούχους. Εφαρμόστε τα μέσα που έχει το δημόσιο και ο δημόσιος τομέας ως εργοδότης για να δώσετε μία αίσθηση αξίας σ' αυτήν που γίνεται στο ελληνικό πανεπιστήμιο. Ξεφύγετε απ' αυτήν την ασφυκτική, τη μίζερη αντίληψη.

Τι κάνετε τώρα; Κατασκευάζετε μία ένταση για να έχετε ένα

επιχείρημα δήθεν μεταρρυθμίσεων. Θέλετε μία σημαία μεταρρυθμιστικής πολιτικής που δεν δικαιούστε να την κρατάτε στα χέρια σας. Γιατί καμμία μεταρρυθμιστική σας πρωτοβουλία δεν ευδοκίμησε, όλες απέτυχαν, όλες έχουν αντιστραφεί, κανείς δεν πιστεύει στο δήθεν μεταρρυθμιστικό λόγο του κ. Καραμανλή και τώρα κατασκευάζετε ένα εκβιαστικό δίλημμα: «Ποιος θέλει πανεπιστήμια ανοικτά που να λειτουργούν με ποιότητα που να δίνουν υψηλού κύρους πτυχία και ποιος θέλει πανεπιστήμια κλειστά, με κακή ποιότητα σπουδών και πτυχία χωρίς αντίκρισμα;»

Όλοι, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας, θέλουμε να είμαστε ευτυχείς, υγιείς και πλούσιοι. Όλοι θέλουμε πανεπιστήμια ανοικτά, όλοι θέλουμε πανεπιστήμια με κύρος, όλοι θέλουμε πτυχία με αντίκρισμα, όλοι θέλουμε τα νέα παιδιά να μη ζουν την αγωνία του αύριο. Να ξέρουν ότι αυτό που κάνουν έχει νόημα και ότι μετά το πανεπιστήμιο τους περιμένει μία κοινωνία και μία αγορά εργασίας που τους σέβεται και τους υποδέχεται, όχι που τους απαξιώνει και τους οδηγεί στο περιθώριο.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Το λόγο έχει ο συνάδελφος Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας κ. Αθανάσιος Δαβάκης.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΑΒΑΚΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κύριοι Βουλευτές καλά είναι αυτά που λέει ο καθηγητής ο κ. Βενιζέλος, αλλά και εγώ θυμάμαι πριν από αρκετά χρόνια, όταν ήμουν φοιτητής το περίφημο σύνθημα των φοιτητικών παρατάξεων, στο Πανεπιστήμιο Θράκης, όπου φοιτούσα στη Νομική Σχολή, ότι κανένας νόμος - πλαίσιο δεν θα περάσει.

Και εγώ θυμάμαι, κύριε Βενιζέλε, ότι η εικοσαετής άσκηση της εξουσίας την οποία εσείς είχατε τόσα χρόνια δεν απέδωσε ένα νόμο-πλαίσιο ο οποίος θα μπορούσε κάλλιστα να ρυθμίσει τα σοβούντα θέματα στο χώρο της παιδείας. Δεν κάνατε τις ρηξικέλευθες εκείνες τις οποίες θα έπρεπε να είχατε κάνει με τον πολιτικό χρόνο που τόσα χρόνια ο ελληνικός λαός σας είχε δώσει, προκειμένου να υπάρξουν εκείνες οι λύσεις στα τεράστια αδιέξοδα τα οποία και στο χώρο αυτό μας είχατε κληρονομήσει.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας συνεπής και προς την πολιτική δεοντολογία και προς το πρόγραμμά της και προς αυτά τα οποία είπε προς τον ελληνικό λαό, έρχεται μετά την προ ολίγων ημερών συζήτηση για το άρθρο 16 και για τα μη κρατικά πανεπιστήμια, μ' αυτό το νομοθέτημα να αναβαθμίσει τη μεγάλη υπόθεση που λέγεται δημόσιο πανεπιστήμιο. Η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας έρχεται να δώσει λύσεις και προσπαθεί και θα γίνει αυτό στα τεράστια αδιέξοδα τα οποία υπάρχουν, υπήρχαν και συνεχίζουν να υπάρχουν στο χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης. Πιστεύω ότι εισάγονται θεσμοί, εισάγονται λύσεις, εισάγονται προοπτικές, έρχονται προοπτικές προς το ελληνικό πανεπιστήμιο, τις οποίες προσδοκούσαν, προσδοκούσαν και βλέπουν πλέον με την ψήφιση αυτού του νομοσχεδίου να γίνονται ορατές όλες οι ελληνικές οικογένειες και οι Έλληνες γονείς, οι οποίοι έχουν παιδιά στο ελληνικό πανεπιστήμιο ή θα έχουν.

Η οικονομική αιμορραγία την οποία υφίσταται η ελληνική οικογένεια από τη στιγμή που το παιδί της εξαντλώντας την ικμάδα όλων των δραστηριοτήτων του, όλων των ενεργειών, όλων των προσπαθειών του, προκειμένου να μπει στο πανεπιστήμιο και βρίσκοντας αυτήν την κατάσταση την οποία βρίσκει σήμερα στο ελληνικό πανεπιστήμιο και είναι ζοφερή. Και έχω την αίσθηση, παρά τις όποιες κομματικές παρωπίδες έχετε, ότι και εσείς το διαπιστώνετε. Όταν ένα παιδί της ελληνικής οικογένειας των οικονομικά ασθενών λαϊκών στρωμάτων εξαντλεί ό,τι μπορεί να εξαντλήσει μετά το δημοτικό και το γυμνάσιο και εισέρχεται στην πολυπόθητη ανώτατη σχολή και βλέπει αυτό το οποίο σήμερα συντελείται, αντιλαμβάνεστε ότι κάποτε πρέπει να λάβει ένα τέλος. Και πιστεύω και είναι βέβαιο αυτό, ότι αυτό το τέλος έρχεται.

Έχω την αίσθηση ότι το προς συζήτηση νομοσχέδιο, ένα νομοσχέδιο το οποίο με τον όρο της διαφάνειας, της αυτοτέ-

λειας, της δημόσιας λογοδοσίας που πρέπει να υπάρχει στο πανεπιστήμιο και της ενίσχυσης τόσο των διδακτικών, όσο και των δημοκρατικών θεσμών μέσα στο πανεπιστήμιο, συγκροτεί ένα πλήρες θεσμικό πλαίσιο, θεσμοθετεί μια δυνατότητα ούτως ώστε ζητήματα, τα οποία χρόνια πολλά, με τόσους νόμους που έχει φέρει και το ΠΑ.ΣΟ.Κ., μας έχουν απασχολήσει, να βρουν τη λύση τους.

Η αυτοτέλεια του ελληνικού πανεπιστημίου, η οποία εισάγεται ως δυναμικός όρος σ' αυτό το νομοθέτημα, είναι ένα θέμα το οποίο παραπέμπει άμεσα στο ζήτημα του ασύλου, ένα ζήτημα που αυτήν την Αίθουσα την έχει απασχολήσει πάρα πολλές φορές με έντονη κομματική και πολιτική χροιά, παραπέμπει άμεσα στη διαρραγή της έννοιας της *universitas*, η οποία πλήττεται και αιμορραγεί από τη διασπάθιση της έννοιας του ασύλου και εμείς εδώ, οι εκπρόσωποι του ελληνικού λαού, και πιστεύω απ' όλες τις πτέρυγες, θλιβόμαστε όταν η έννοια αυτού του ασύλου καταστρατηγείται.

Τι σημαίνει άσυλο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι; Και το λέω κατά ρητορικό, φυσικά, τρόπο. Το άσυλο σε μια δημοκρατική και ευνομούμενη πολιτεία θα έλεγα ότι είναι ένας αναρχοκρατικός θεσμός. Δεν ζούμε στην εποχή του Λουδοβίκου του 14ου ούτε στην εποχή εκείνη κατά την οποία το άσυλο, ως νησίδα πνευματικής και πολιτικής ελευθερίας μέσα στα πανεπιστήμια, θα μπορούσε να διασφαλίσει την πολιτική και την πνευματική διαδικασία. Το άσυλο σήμερα – και πρέπει όλοι να το αποδεχτούμε και πιστεύω ότι μέσα σας, τουλάχιστον, εσείς της Αριστεράς το αποδέχεστε – έχει γίνει το συνώνυμο των κουκουλοφόρων, το συνώνυμο εκείνων των ανθρώπων οι οποίοι προσπαθούν να διασύρουν και να συκοφαντήσουν την έννοια του ασύλου και της πλειοψηφίας του φοιτητικού κόσμου, που θέλει να περιφρουρήσει τις δημοκρατικές αρχές και τις πνευματικές ελευθερίες. Το άσυλο έχει γίνει χώρος διαπόμπευσης του ελληνικού πανεπιστημίου και της πλειονότητας των Ελλήνων φοιτητών. Το άσυλο υπήρχε για τη γενιά του Πολυτεχνείου ως ένα όραμα, ως ένα σύμβολο ελευθερίας, αλλά σήμερα, όταν εντός του ασύλου, κατασκευάζονται αυτά που γίνονται και αυτές οι διαδικασίες που δρομολογούνται, αντιλαμβάνεστε ότι μόνο περι διασυρμού μπορούμε να μιλήσουμε.

Το ζήτημα του κανονισμού λειτουργίας των πανεπιστημίων. Κύριοι συνάδελφοι, τα μισά από τα ελληνικά πανεπιστήμια δεν έχουν εσωτερικό κανονισμό λειτουργίας. Για ποια λειτουργία, λοιπόν, θα μπορούσαμε να μιλήσουμε, όταν λείπει αυτή η στοιχειώδης έννοια;

Το ζήτημα των συγγραμμάτων, η παύση του ενός συγγραμματος. Θεωρώ ότι αυτό είναι μια καινοτόμος αλλαγή, μια αλλαγή, η οποία, πράγματι, θα δώσει τη δυνατότητα στον πλουραλισμό της εκπαίδευσης και στον πλουραλισμό της επιλογής των πολλών συγγραμμάτων. Βέβαια, κύριε Υπουργέ, θεωρώ ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν θα μπορούμε να αποφύγουμε, για να είμαστε και πιο πρακτικοί, το μονόδρομο του συγγραμματος του διδάσκοντος καθηγητού. Αυτό θα μπορούσατε να το δείτε με την εισαγωγή κάποιων άλλων καινοτόμων ρυθμίσεων.

Ζητήματα, τα οποία αφορούν, κύριοι συνάδελφοι, την αυτοτέλεια του πανεπιστημίου. Η εισαγωγή αυτού του νομοσχεδίου έχει ένα βασικό άξονα, ο οποίος καταλήγει στη διατήρηση μιας ακαδημαϊκής παράδοσης. Όταν η αυτοτέλεια του πανεπιστημίου δεν υφίσταται, όταν η αυτοτέλεια του πανεπιστημίου, στην προκειμένη περίπτωση και με την εκλογή των καθηγητών, βρίσκεται υπό σχετική έννοια, δεν μπορούμε να λέμε σήμερα ότι οι πρυτανικές αρχές μπορούν να εκλέγονται από τους φοιτητές της μειοψηφίας, οι οποίοι βρίσκονται σε μια διαρκή συναλλαγή με τους καθηγητές. Είναι ένα νοσηρό φαινόμενο, το οποίο επιτέλους θα εκλείψει.

Ζητήματα, τα οποία αφορούν την εν γένει δραστηριότητα της πανεπιστημιακής κοινότητας και ζητήματα, τα οποία αφορούν γενικότερα τον εκπαιδευτικό κόσμο, έρχονται να προχωρήσουν και να προωθηθούν μ' αυτό το νομοσχέδιο. Θεωρώ ότι η προσπάθεια της Κυβέρνησης είναι πολύ σωστή, είναι προς τη σωστή κατεύθυνση και πιστεύω ότι και με βάση της Συνθήκης της Μπολόνια που κατά κόρον η κυρία Υπουργός αναφέρει σ' αυτήν την Αίθουσα, όλα αυτά τα θέματα θα προχωρήσουν και

θα δοθούν οι απαιτούμενες λύσεις.

Θα πούμε περισσότερα και στην κατ' άρθρον συζήτηση. Θα ήθελα, όμως, κύριοι συνάδελφοι, να πω κυρίως για την Αξιωματική Αντιπολίτευση, ότι δεν είναι φαινόμενο αυτό το οποίο παρουσιάζεται όσον αφορά τη στάση σας απέναντι σ' αυτό το νομοσχέδιο. Η Αξιωματική Αντιπολίτευση είναι οιοσδήποτε αυριανή κυβέρνηση οψέποτε ο ελληνικός λαός σας δώσει αυτήν την ευχέρεια. Θα έπρεπε να είχατε σημαντικότερες απαντήσεις, δραστικότερες λύσεις στα προβλήματα και όχι μια στείρα αντιπαράθεση προς την Κυβέρνηση σ' ένα εθνικό θέμα, όπως είναι το θέμα της παιδείας.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Φίλιππος Πετσάνικος): Ευχαριστούμε τον κ. Δαβάκη.

Το λόγο έχει ο συνάδελφος του ΠΑ.ΣΟ.Κ. κ. Χρήστος Χάιδος.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΑΪΔΟΣ: Κύριοι συνάδελφοι, «αν θέλεις να κάνεις πρόβλεψη για μια ολόκληρη ζωή, αν θέλεις να χαράξεις δρόμους για το μέλλον, αν θέλεις να ανοίξεις ορίζοντες για την πρόοδο, καλλιέργησε ανθρώπους» διδάσκει μια σοφή ρήση. Όμως, σ' αυτό το ζήτημα όπου η παιδεία και η εκπαίδευση είναι πρωταρχικές προϋποθέσεις για την επίτευξή του, οι ψεύτικες προεκλογικές δεσμεύσεις της Νέας Δημοκρατίας, οι υποκριτικές μετεκλογικές διακηρύξεις της Κυβέρνησης, οι πράξεις, οι παραλείψεις, η ασυνέπεια και η αυταρχικότητα του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας προκαλούν φόβο για δυσοίωνες εξελίξεις.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα των συνεπειών αυτής της νεοφιλελεύθερης συντηρητικής πολιτικής αποτελεί η κατάσταση και τα αδιέξοδα που ζούμε στις μέρες μας και ταλανίζουν την τριτοβάθμια εκπαίδευση της χώρας. Και όλα αυτά συμβαίνουν σε μια περίοδο που οι σύγχρονες και οι διεθνείς προκλήσεις της παγκοσμιοποίησης αναδεικνύουν την παιδεία και ιδιαίτερα την ανώτατη εκπαίδευση σε κρίσιμο παράγοντα για την οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη των κρατών.

Για να επιτύχουν, όμως, τα δημόσια πανεπιστήμια σ' αυτούς τους στόχους, πρέπει να αντιμετωπίζονται με συνέπεια και υπευθυνότητα από την πολιτεία, πρέπει να χρηματοδοτούνται επαρκώς από το κράτος, πρέπει να εξασφαλίζονται ίσες ευκαιρίες και ισότιμη πρόσβαση για όλους τους νέους, η λειτουργία τους πρέπει να διέπεται από αξιοκρατία και διαφάνεια και οι λειτουργοί της να απολαμβάνουν τον ανάλογο σεβασμό και την ανταμοιβή από την εκάστοτε κυβέρνηση.

Εκτός, όμως, απ' αυτήν την πολιτική λογική που απηχεί και τη θέληση της πλειοψηφίας του ελληνικού λαού, υπάρχει στον αντίποδα και η συντηρητική πολιτική αντίληψη που βλέπει την παιδεία ως εμπορεύσιμο είδος και θεωρεί ότι η βασική υποχρέωση της παιδείας για δημόσια δωρεάν παιδεία μπορεί να αναληφθεί και από τους ιδιώτες με σκοπό το κέρδος. Είναι η πολιτική που αντί για τη ρήση του Πρωταγόρα «πάντων χρημάτων μέτρον άνθρωπος», στην πράξη εφαρμόζει την αρχή «πάντων ανθρώπων μέτρον το χρήμα». Είναι η κοινωνικά ανάληπτη δεξιά πολιτική που χαρακτηρίζει τη Νέα Δημοκρατία, η οποία, ενώ ως αντιπολίτευση τα έταξε όλα σ' όλους για να υπαρπάξει την ψήφο τους, τώρα ως Κυβέρνηση κινείται προς την αντίθετη κατεύθυνση οδηγώντας τα πανεπιστήμια σε αναταραχή και κρίση.

Όμως, το ενδιαφέρον στην πολιτική δραστηριότητα είναι η διαλεκτική σχέση μεταξύ διακήρυξης και πράξης. Και όταν αφορά αυτόν τον ευαίσθητο χώρο της παιδείας, τους πανεπιστημιακούς δασκάλους, τους φοιτητές, τους σπουδαστές και γενικότερα τους νέους, αποκτά ιδιαίτερη σημασία. Γι' αυτό και οι πράξεις της Κυβέρνησης στο χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης που απέχουν παρασάγγας από τις προεκλογικές της δεσμεύσεις, έχουν ολέθριες συνέπειες τόσο στην πολιτική, όσο και στην παιδεία.

Συγκεκριμένα, ενώ προεκλογικά η Κυβέρνηση δεσμευόταν για αύξηση των δαπανών στην παιδεία με στόχο να φτάσει το 5% επί του Α.Ε.Π., τρία χρόνια τώρα ως Κυβέρνηση τις μειώνει. Από το 3,8% που τις παρέλαβε, κατακύλησαν σήμερα στο 2,8% επί του αναθεωρημένου Α.Ε.Π.. Έτσι, η χώρα μας υποχώρησε στην προτελευταία θέση μεταξύ τριάντα ένα χωρών του

Ο.Ο.Σ.Α. στις οποίες ο μέσος όρος δαπανών για την παιδεία βρίσκεται στο 6,3% επί του Α.Ε.Π., ενώ κατατάσσεται στην τελευταία θέση μεταξύ των πρώτων δεκαπέντε χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο ποσό που διαθέτει ετησίως το κράτος για κάθε φοιτητή.

Καταθέτω για τα Πρακτικά τους ανάλογους πίνακες.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Χρήστος Χάιδος καταθέτει για τα Πρακτικά τους προαναφερθέντες πίνακες, οι οποίοι βρίσκονται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Με τις αλληλοπρόσβαλλες και αντιφατικές ρυθμίσεις, όπως η ίδρυση και τα εγκαίνια τμημάτων Τ.Ε.Ι. σε διάφορες περιοχές της χώρας, τα οποία σε συνδυασμό με την αποσπασματική δήθεν αξιοκρατική εφαρμογή του «10» για εισαγωγή μένουν χωρίς σπουδαστές, οι μόνοι ωφελημένοι απ' αυτήν την εξέλιξη είναι οι επιχειρηματίες ιδιωτικών κέντρων των οποίων φέτος πολλαπλασιάστηκαν οι εγγραφές.

Μήπως αυτός είναι ο κρυφός στόχος της Κυβέρνησης; Μήπως έτσι εξαργυρώνει μυστικές προεκλογικές υποχρεώσεις προς αυτούς;

Αντί για διάλογο, συνεννόηση και συναίνεση, στην πράξη αντιμετωπίζει τους φοιτητές και τους πανεπιστημιακούς δασκάλους με αυταρχικότητα και αλαζονεία, καθιστώντας συνδιαχειριστή των θεμάτων της παιδείας το Υπουργείο Δημοσίας Τάξεως. Έτσι, τα δακρυγόνα, τα γκλομπ, οι σιδηρογροθιές, οι ζερντινιέρες και οι πυροβολισμοί αποτελούν καθημερινό θέμα συζητήσεων για τις κινητοποιήσεις στο χώρο της παιδείας. Χρησιμοποιεί, προσχηματικά, την ύποπτη δράση των λίγων κουκουλοφόρων για να συκοφαντήσει το κίνημα, για να αφαιρέσει δημοκρατικά δικαιώματα, για να δικαιολογήσει τις επιλογές της. Ακούμε μάλιστα με κατάπληξη δηλώσεις στελεχών της Νέας Δημοκρατίας ότι οι δυνάμεις καταστολής πρέπει να μπουζουριάζουν τους διαδηλωτές και να τους δέρνουν στα υπόγεια ω, φευ. Διακηρύττει την ανάγκη της στήριξης των πανεπιστημίων, αλλά στην πράξη τα απαξιώνει, διογκώνοντας και προβάλλοντας τα όποια προβλήματα υπάρχουν. Γιατί δεν αναδεικνύετε τις σημαντικές επιστημονικές επιτυχίες τους, καθώς επίσης και τις μεγάλες διακρίσεις των αποφοίτων τους σε παγκόσμιο επίπεδο; Καταθέτω για τα Πρακτικά έναν πίνακα που αποδεικνύει του λόγου το αληθές.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Χρήστος Χάιδος καταθέτει για τα Πρακτικά τον προαναφερθέντα πίνακα, ο οποίος βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Γιατί, λοιπόν, η μίζερια, η ισοπέδωση και ο μηδενισμός από τη πλευρά σας; Γιατί τα χαρακτηρίζει «τρίπια βαρέλια» ο ίδιος ο Πρωθυπουργός; Διακηρύττει η Κυβέρνηση ότι θέλει τριτοβάθμια εκπαίδευση ανοιχτών οριζόντων, αλλά με την πολιτική της κρατάει για ένα χρόνο κλειστά τα ανώτατα ιδρύματα. Ισχυρίζεται η Κυβέρνηση ότι έχει την κοινή γνώμη μαζί της, αλλά στην πράξη βλέπουμε ότι η συντριπτική πλειοψηφία των διδασκόντων και των φοιτητών είναι απέναντί της. Γνωρίζει, όμως, ότι η κοινωνία συμφωνεί με την αναγκαιότητα αλλαγών στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, αλλά διαφωνεί με την κατεύθυνση της Κυβέρνησης, κωφεύει στην ανούσια ρητορική των στελεχών της, απορρίπτει τα επικοινωνιακά τερτίπια στις πλάτες της παιδείας, εξοργίζεται με τον ψεύτικο πόλεμο εντυπώσεων, που εικονικά στήνεται καθημερινά στις οθόνες, αντιδρά στην ένταξη του ευαίσθητου τομέα της εκπαίδευσης, στις μικροκομματικές σκοπιμότητές της. Απορρίπτει και τον αποσπασματικό αυταρχικό και ασαφή νόμο-πλαίσιο που συζητούμε σήμερα, ο οποίος είναι και «κάλπικος», αφού έχει σαν ορόσημο τις επόμενες εκλογές και όχι τις επόμενες γενεές. Δεν θεσπίζει την αυτοτέλεια και την αυτονομία των ανώτατων ιδρυμάτων, δεν αναφέρεται στην έρευνα, δεν ασχολείται με τα πτυχιακά, δεν καθιερώνει ...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Συνγνώμη, κύριε Χάιδο.

Παρακαλώ, κύριοι συνάδελφοι, ησυχία, γιατί ο θόρυβος που προκαλείτε κάνει δυσχερή την ανάπτυξη των επιχειρημάτων από τον ομιλητή.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΑΪΔΟΣ: Δεν εισάγει ριζικές αλλαγές στον τρόπο

διοίκησής τους με βάση τα διεθνώς κρατούντα, δεν θεσμοθετεί την υποχρεωτική και επαρκή χρηματοδότησή τους, δεν τα αναβαθμίζει, δεν τα απελευθερώνει, αντίθετα τα αιχμαλωτίζει στην εξουσία της. Αυτό που κάνει δεν είναι μεταρρύθμιση μεσαίου χώρου, αλλά οπισθοδρόμηση στο μεσαίωνα, αφού μεταρρυθμίση και οικονομική ενίσχυση είναι έννοιες αλληλένδετες και απαιτούν αμοιβαία δέσμευση Κυβέρνησης και πανεπιστημιακής κοινότητας. Όμως, η Κυβέρνηση μειώνει τις δαπάνες και δεν αναλαμβάνει δεσμεύσεις.

Τα γνωρίζει όλα αυτά η Νέα Δημοκρατία, αλλά ταυτόχρονα ξέρει ότι τα πανεπιστήμια και τα Τ.Ε.Ι. ως χώροι μόρφωσης και αναζήτησης αποτελούν εν δυνάμει πυρήνες αντίστασης και εμπόδια στα νεοφιλελεύθερα συντηρητικά σχέδιά της για αφαίρεση θεμελιωδών δικαιωμάτων, για την ανατροπή βασικών κατακτήσεων, για την ενίσχυση της ιδιωτικής παιδείας. Γι' αυτό δεν θέλει τη χειραφέτησή τους, δεν επιθυμεί την ανεξαρτησία τους, δεν επιδιώκει την αναβάθμισή τους.

Το Π.Α.Σ.Ο.Κ. σύντομα πάλι ως κυβέρνηση θα κάνει εκείνες τις αλλαγές και τις τομές στην παιδεία, που απαιτούν οι συνθήκες του σήμερα και επιτάσσουν οι ανάγκες του αύριο. Είναι οι δεσμεύσεις τις οποίες ανέλαβε προσωπικά ο Πρόεδρος, ο Γιώργος Παπανδρέου, που θα ενισχύσουν το δημόσιο και τον κοινωνικό χαρακτήρα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, που θα αυξήσουν τη χρηματοδότησή της, που θα προάγουν την αξιοκρατία, που θα εξασφαλίσουν τη διαφάνεια, που θα αναβαθμίσουν τα πανεπιστήμια, που θα έχουν την πραγματική συναίνεση των φοιτητών, των διδασκόντων και της κοινωνίας. Αυτό το νομοσχέδιο δεν κινείται προς αυτήν την κατεύθυνση, αλλά αντίθετα οδηγεί σε οπισθοδρόμηση, γι' αυτό το καταψηφίζω.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του Π.Α.Σ.Ο.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Ευχαριστούμε και εμείς τον κ. Χάιδο.

Το λόγο έχει η συνάδελφος Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας κ. Ελευθερία Μπερνιδάκη.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΠΕΡΝΙΔΑΚΗ-ΑΛΝΤΟΥΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριε Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θεωρώ υποχρέωσή μου να ξεκαθαρίσω δυο-τρία πράγματα ως καθηγήτρια πανεπιστημίου επί είκοσι δύο συναπτά έτη, ως μητέρα δύο παιδιών, που είναι τώρα αυτήν τη στιγμή φοιτητές στο Πανεπιστήμιο Αθηνών σε καλές σχολές.

Χαίρομαι που η Κυβέρνηση του Κώστα Καραμανλή, κλείνοντας τα τρία χρόνια διακυβέρνησης, κάνει το γενναίο αυτό βήμα της μεταρρύθμισης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Πρέπει να διευκρινίσουμε ότι το άρθρο 16 του Συντάγματος που θα αναθεωρηθεί, δεν έχει να κάνει τίποτα με το σημερινό υπό συζήτηση νομοσχέδιο. Το άρθρο 16 θα άρει, όταν ψηφιστεί, την απαγόρευση της λειτουργίας μη κρατικών μη κερδοσκοπικών πανεπιστημίων. Επ' αυτών έχουμε τοποθετηθεί. Όμως, είναι παραπλανητικό να το αναφέρουμε σήμερα. Σήμερα μιλάμε για την αναβάθμιση του δημοσίου πανεπιστημίου στη χώρα μας. Επίσης, βεβαίως, υπάρχουν μεγάλα προβλήματα και στην πρωτοβάθμια και στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση και σαφώς μεταρρυθμίσεις προς αυτήν την κατεύθυνση και έχουν αρχίσει και, βεβαίως, θα συνεχιστούν και πρέπει να συνεχιστούν. Υπάρχουν αμέτρητα προβλήματα που έχουν κληροδοτηθεί και στην ειδική αγωγή. Όμως, αυτήν τη στιγμή συζητάμε τη μεταρρύθμιση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Έχω ακούσει το τρελό ερώτημα: «Τι λέτε; Θα εφαρμοστεί αυτός ο νόμος;», γιατί λένε μερικοί ότι δεν θα εφαρμοστεί. Μα δεν έχω ξανακούσει ποτέ εκ των προτέρων ή οποιαδήποτε στιγμή, να ισχυρίζονται άνθρωποι που πιστεύουν στη δημοκρατία ότι δεν θα εφαρμοστεί κάποιος νόμος σε μια ευνομούμενη πολιτεία. Το «non passaran» - «δεν θα περάσει» - το έχουμε ακούσει σαν σύνθημα σε διαδηλώσεις, το «δεν θα περάσει το νομοσχέδιο» το ακούμε τώρα μήνες, αλλά «δεν θα εφαρμοσθεί»;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι γνωστό σ' όλους μας ότι η τριτοβάθμια εκπαίδευση εδώ και πολλά χρόνια έχει κυριευθεί από το φόβο της μεταρρύθμισης και πρέπει να σημειώσω εδώ για την Αξιωματική Αντιπολίτευση ότι οι συνθήκες, οι συμφω-

νίες του Μάαστριχτ, της Μπολόνια, της Λισαβόνας έχουν συμφωνηθεί κατά κύριο λόγο από το ΠΑ.ΣΟ.Κ.. Καταλαβαίνω τις θέσεις του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος, αλλά δεν κατανοώ τις αντιδράσεις αυτήν τη στιγμή, σε εφαρμογή αυτών που έχουν συμφωνηθεί τώρα και χρόνια και έπρεπε από καιρό να έχουν εφαρμοσθεί και να έχουν δρομολογηθεί. Σήμερα, λοιπόν, ενώ τα πανεπιστήμια λειτουργούν παγκοσμίως ως πηγή έρευνας και πρωτοποριακής γνώσης, τα ελληνικά πανεπιστήμια χαρακτηρίζονται από μια ανεξήγητη ατολμία. Φοβούνται τον ανταγωνισμό, φοβούνται τη σύγκριση, φοβούνται την αξιολόγηση.

Οι στόχοι του νομοσχεδίου είναι συγκεκριμένοι: ουσιαστική αυτοδιοίκηση στο δημόσιο πανεπιστήμιο, ευελιξία στις αποφάσεις του, απόλυτη διαφάνεια στη λειτουργία του αλλά και υποστήριξη των φοιτητών που αντιμετωπίζουν ιδιαίτερες δυσκολίες. Αυτές είναι μόνο μερικές από τις κατευθύνσεις. Πρώτον και κυριότερο, γίνεται πράξη η πλήρης αυτοδιοίκηση των πανεπιστημίων τόσο σε οικονομικό όσο και σε διοικητικό επίπεδο. Είναι ένα αίτημα της πανεπιστημιακής κοινότητας, που γίνεται πραγματικότητα. Άλλωστε, ο διάλογος έχει κρατήσει για πολύ καιρό και πολλοί από τους πανεπιστημιακούς καθηγητές και πολλοί από τους φοιτητές συμφωνούν με το νομοσχέδιο, οι περισσότεροι. Και οι γονείς συμφωνούν.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει η Πρόεδρος της Βουλής κ. **ANNA ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ**)

Δεν είναι δυνατόν να συζητάμε για αξιολόγηση των πανεπιστημίων, που έχουμε ήδη νομοθετήσει, χωρίς την ουσιαστική αυτοδιοίκησή τους. Είναι αντιφατικό από τη μια να θέλουμε τα πανεπιστήμια υπόλογα για τις πράξεις τους και να απαιτούμε την αξιολόγησή τους και από την άλλη να μην τους δίνουμε τη δυνατότητα και την ευελιξία να καθορίσουν τα ίδια τον προγραμματισμό τους.

Ένα άλλο ιδιαίτερα σημαντικό σημείο του νομοσχεδίου είναι η ενίσχυση της διαφάνειας στη λειτουργία των πανεπιστημίων, η καθιέρωση τετραετούς ακαδημαϊκού προγραμματισμού, η θεσμοθέτηση υποχρεωτικού εσωτερικού κανονισμού λειτουργίας, η υποχρέωση των πανεπιστημίων να δημοσιοποιούν στοιχεία για όλες τις δραστηριότητές τους ακόμα και στο διαδίκτυο. Είναι πολύ σωστά μέτρα που θα αυξήσουν τη διαφάνεια στα Α.Ε.Ι. στο μέγιστο βαθμό. Δεν είναι δυνατόν να συνεχιστεί αυτό που γίνεται μέχρι σήμερα, να καταβάλλει από τη μια ο φορολογούμενος χρήματα για την εκπαίδευση των παιδιών του και από την άλλη να μη γίνεται κανένας έλεγχος, σχετικά με την ανταποδοτικότητα αυτών των χρημάτων. Κάτι τέτοιο είναι δημοκρατικά και κοινωνικά απαράδεκτο.

Επίσης, δημοκρατικά απαράδεκτο είναι να ψηφίζουν φοιτητές ή υποτιθέμενοι φοιτητές, για την κατάληψη των πανεπιστημίων χωρίς να παρουσιάζουν ταυτότητες, τα λεγόμενα τρίπτυχα. Όποιος θέλει πάει και ψηφίζει, όποιος θέλει δίνει τους φοιτητές έξω και όποιος θέλει εμποδίζει τους υπόλοιπους φοιτητές να εξασκήσουν το δημοκρατικό τους δικαίωμα να κρατήσουν τα πανεπιστήμια ανοικτά.

Επίσης, ιδιαίτερα σημαντική σ' αυτό το πλαίσιο είναι η πρόβλεψη στο άρθρο 19 για την κοινωνική λογοδοσία των πανεπιστημίων.

Σχετικά με τα μέτρα του νομοσχεδίου για την υποστήριξη των φοιτητών που αντιμετωπίζουν οικονομικές ή άλλες δυσκολίες, είναι πολύ σημαντικά, αλλά πιστεύω, πως πρέπει να επεκταθούν ακόμα περισσότερο ιδιαίτερα από τα ίδια τα πανεπιστήμια.

Θέλω να ευχαριστήσω εδώ την Υπουργό κ. Γιαννάκου που έκανε δεκτή την τροπολογία μου, ώστε κάθε πανεπιστημιακό τμήμα να υποχρεούται πλέον να διαθέτει ειδική υπηρεσία, για την υποστήριξη και των φοιτητών με αναπηρία. Γνωρίζουμε όλοι πολύ καλά ότι σήμερα, δυστυχώς, στα περισσότερα πανεπιστήμια δεν υπάρχουν συγγράμματα σε γραφή «Μπρέιλ» για τους τυφλούς φοιτητές, δεν υπάρχουν διερμηνείς στη νοηματική γλώσσα για τους κωφούς φοιτητές, ενώ οι φοιτητές με κινητικά προβλήματα δεν μπορούν να παρακολουθήσουν τις παραδόσεις των μαθημάτων, αφού οι υποδομές προσβασιμότητας στην πληροφορία των κτηρίων είναι απαράδεκτες. Και αυτό δεν έγινε σήμερα, ούτε στα τρία χρόνια διακυβέρνησης της Νέας

Δημοκρατίας, αυτήν την κατάσταση μας κληροδοτήσατε.

Η λειτουργία ειδικής υπηρεσίας υποστήριξης σε κάθε τμήμα πανεπιστημίου, σίγουρα είναι μια σημαντική βοήθεια προς τους φοιτητές με αναπηρία.

Θα ήθελα να καταθέσω και μια καινούργια πρόταση εδώ στο άρθρο 13. Σχετικά με τις ανταποδοτικές υποτροφίες, προτείνω να προβλεφθούν στο άρθρο 13 ανταποδοτικές υποτροφίες ειδικά για φοιτητές που προσφέρουν υποστηρικτικές υπηρεσίες σε φοιτητές με αναπηρία. Για παράδειγμα θα μπορούσαν να δοθούν ανταποδοτικές υποτροφίες για αναγνώστες σε φοιτητές με προβλήματα όρασης, για διερμηνείς της νοηματικής γλώσσας σε κωφούς φοιτητές ή για συνοδούς σε φοιτητές με κινητική αναπηρία. Μ' αυτήν τη ρύθμιση την ίδια στιγμή θα δίδεται οικονομική ενίσχυση σε κάποιον φοιτητή με κοινωνικές δυσκολίες και κάποιος φοιτητής με αναπηρία θα μπορεί ευκολότερα με τη βοήθεια του συμφοιτητή του να ξεπεράσει τα προβλήματα, που αντιμετωπίζει κατά τη διάρκεια των σπουδών του. Αυτός ο θεσμός πρέπει να σημειώσω ότι ήδη εφαρμόζεται εδώ και πολλά χρόνια σε πανεπιστήμια του εξωτερικού με μεγάλη επιτυχία.

Θέλω να επισημάνω ως ιδιαίτερα θετική την υποχρέωση των καθηγητών, να διανέμουν σ' όλους τους φοιτητές που έχουν στο κάθε μάθημά τους, κατά την πρώτη εβδομάδα των μαθημάτων αναλυτικό διάγραμμα μελέτης. Είναι καιρός επιτέλους να υιοθετηθεί αυτή η πρακτική, που αποτελεί κανόνα σ' όλα τα πανεπιστήμια των χωρών με τις οποίες θέλουμε να ανταγωνιστούμε και να συναγωνιστούμε. Δεν μπορεί τα βιβλία να δίνονται την τελευταία στιγμή πριν από τις εξετάσεις.

Θεωρώ επίσης πολύ θετική τη ρύθμιση, που καθορίζει ότι κάθε εξαμηνιο διαρκεί, τουλάχιστον, δεκατρείς εβδομάδες διδασκαλίας, που καλύπτουν έναν ελάχιστο αριθμό πιστωτικών μονάδων. Δεν είναι δυνατόν να γίνονται εκπτώσεις στο χρόνο διάρκειας της διδασκαλίας κατά περίπτωση, απλά για να ολοκληρωθεί ένα εξαμηνιο σπουδών ή για να προλάβουμε την εξεταστική ενώ δεν έχει διδαχθεί το μάθημα. Αυτά δεν γίνονται πουθενά στον κόσμο.

Με τη νέα ρύθμιση επιτυγχάνεται και η συγκρισιμότητα των μαθημάτων αλλά και μπορεί να εφαρμοστεί ένα ενιαίο σύστημα πιστωτικών μονάδων, αυτό ακριβώς, που εφαρμόζεται στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Συμφωνώ επίσης με τη ρύθμιση που προβλέπει ανώτατο όριο διάρκειας σπουδών και βάζει επιτέλους στο περιθώριο, βάζει ένα τέλος στο μοναδικό ελληνικό φαινόμενο των αιώνιων φοιτητών. Δεν είναι μόνον οικονομικό το ζήτημα, γιατί ρωτούν μερικοί, τι κοστίζει να υπάρχουν οι αιώνιοι φοιτητές αλλά είναι και θέμα, κυρίως, αναβάθμισης της ποιότητας και της θέσης των ελληνικών πανεπιστημίων, συγκρινόμενα με τα πανεπιστήμια της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το προπτυχιακό δίπλωμα στην Ευρώπη πρέπει να ολοκληρωθεί σε τρία ή σε τέσσερα ακαδημαϊκά έτη. Το δικό μας, όπως παραμένει και στο νόμο πλαίσιο, νομίζω ότι είναι και πάρα πολύ γενναϊόδωρο, περισσότερο από όσο πρέπει. Τουλάχιστον όμως γίνεται πρόβλεψη για τους φοιτητές που εργάζονται, αν υπάρχει ειδικός λόγος να πάρουν παράταση για τις σπουδές τους, όμως το να λέμε στους φοιτητές μας ότι δεν έχει σημασία πότε θα τελειώσουν και να τους δίνουμε το παράδειγμα ότι δεν είναι ανάγκη να είναι στις τάξεις αφού δεν είναι και οι καθηγητές τους, αυτό είναι απαράδεκτο και ανήθικο.

Για το θέμα του ακαδημαϊκού άσυλου: Με τις ρυθμίσεις του νομοσχεδίου αυτό ενισχύεται ουσιαστικά. Το άσυλο όμως των ιδεών και της ελεύθερης έκφρασης, το άσυλο των φοιτητών. Πρέπει να δώσουμε επιτέλους το πανεπιστήμιο σ' αυτούς που τους ανήκει, στους φοιτητές, στους καθηγητές για τα μαθήματά τους. Άσυλο σημαίνει να μην καταδιώκεται κάποιος για τις ιδέες του, γι' αυτά που θα πει, που θα συγγράφει και θα δημοσιεύσει, όχι να κάνει εγκληματικές ενέργειες μέσα στο πανεπιστήμιο. Το άσυλο σημαίνει, το πανεπιστήμιο να είναι ελεύθερο από τα εγκληματικά στοιχεία που λυμαινούνται καθημερινά τους χώρους του και θεωρώ ότι το υπό συζήτηση νομοσχέδιο μέσα από τις ευέλκτες διαδικασίες που ορίζει, δίνει πολύ σωστά την εξουσία στα πανεπιστήμια να προστατεύσουν αλλά και να οριο-

θετήσουν τους χώρους, που θα ισχύει το ακαδημαϊκό άσυλο.

Κύριε Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η αποστολή ενός σύγχρονου πανεπιστημίου είναι να προετοιμάζει τους αυριανούς επιστήμονες της χώρας, έτοιμους να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις της αγοράς εργασίας.

Άκουσα προηγουμένως τον κ. Βενιζέλο να αναφέρεται σε κάποια περιβόητα κολέγια. Αυτά τα περιβόητα κολέγια –και εγώ αναφέρομαι συγκεκριμένα στο Deree όπου διδασκα- είναι γνωστό ότι οι απόφοιτοί του είναι περιζήτητοι στην αγορά εργασίας. Επίσης είναι γνωστό ότι από όλα τα κόμματα εδώ, παιδιά Βουλευτών και Υπουργών, έχουν σπουδάσει και αποφοιτήσει από το συγκεκριμένο κολέγιο, του οποίου την ποιότητα της δουλειάς γνωρίζω πολύ καλά. Ας μην υποκρινόμαστε. Επιστήμονες όμως που θα μπορούν να ανταγωνιστούν τουλάχιστον τους συναδέλφους από τις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες, πρέπει να πηγαίνουν στην τάξη τους, να βρίσκουν τους καθηγητές τους εκεί, να εξαντλούν τις εβδομάδες διδασκαλίας, να παίρνουν πιστωτικές μονάδες, που να μπορούν να μεταφέρουν και στα ευρωπαϊκά πανεπιστήμια και να ανταποκρίνονται οι σπουδές τους στις ανάγκες και της αγοράς εργασίας. Δυστυχώς το σημερινό πανεπιστήμιο στη σημερινή του μορφή, αδυνατεί να εκπληρώσει αυτήν του την αποστολή, αδυνατεί να παρακολουθήσει τις ευρωπαϊκές εξελίξεις στο χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Υπερψηφίζω το νομοσχέδιο, διότι με τις ουσιαστικές του ρυθμίσεις είναι βέβαιο ότι θα δώσει στην τριτοβάθμια εκπαίδευση το χαμένο της προσανατολισμό. Ήρθε η ώρα να κάνουμε ένα βήμα μπροστά. Ορισμένοι που θεωρούν ότι η μεταρρύθμιση που συζητάμε σήμερα δεν είναι ρεαλιστική, δεν μπορεί να εφαρμοστεί στην πράξη. Σίγουρα το σχέδιο νόμου δεν θα λύσει τα προβλήματα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης μέσα σε δέκα μέρες, αλλά χρειάζεται χρόνος και αγώνας. Τον αγώνα αυτό είμαστε διατεθειμένοι και να τον δώσουμε και να τον κερδίσουμε.

Η Κυβέρνηση οφείλει να προχωρήσει τη μεταρρύθμιση στην παιδεία, όπως το υποσχέθηκε με το προεκλογικό της πρόγραμμα. Αυτό επιβάλλει ο σεβασμός προς τους πολίτες που την εμπιστεύτηκαν να κυβερνήσει τη χώρα. Αυτοί που θέλουν τα πανεπιστήμια χώρους αδράνειας και συντήρησης, θα μας βρουν απέναντί τους. Νομίζω ότι η ελληνική κοινωνία έχει αντιληφθεί την αλήθεια, τα παιδιά τους, τους λένε την αλήθεια για το τι συναντούν στα πανεπιστήμια. Όλοι έχουμε υποχρέωση να συνεργαστούμε και για τη μεταρρύθμιση και για την εφαρμογή των νομοθετημάτων που θα προκύψουν ως συνέπεια αυτού του νόμου-πλαίσιου.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ο κ.Γαλαμάτης έχει το λόγο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΑΛΑΜΑΤΗΣ: Συζητάμε αυτές τις μέρες ως κατάληξη ενός πολύμηνου διαλόγου, το νέο θεσμικό πλαίσιο για την ανώτατη εκπαίδευση στη χώρα μας, ένα πλήρη, λιτό και συγκεκριμένο σχέδιο νόμου που έρχεται να αντικαταστήσει το ισχύον, που σημειωτέον εφαρμόζεται για ένα τέταρτο του αιώνα, ίσως και περισσότερο στα ελληνικά ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα.

Από το ν. 1268/82 μέχρι και σήμερα, μόνο αποσπασματικές παρεμβάσεις εξήντα και πλέον έχουν γίνει, αλλά ποτέ μια συνολική παρέμβαση, όπως αυτή που συζητάμε αυτές τις μέρες. Το γεγονός αυτό από μόνο του προσδίδει στην πρωτοβουλία της Κυβέρνησης μεταρρυθμιστικά χαρακτηριστικά, αφού εκτός των άλλων υπηρετεί βασικές αναγκαιότητες για το σήμερα και πολύ περισσότερο για το αύριο. Υπηρετεί την αναγκαιότητα, η Κυβέρνηση να κάνει πράξη τις προεκλογικές της δεσμεύσεις και το πρόγραμμά της, την αναγκαιότητα έναντι της δημοκρατίας και της εντολής που δίνουν οι πολλοί, σ' αυτούς που επιλέγουν να τους κυβερνήσουν. Υπηρετεί την αναγκαιότητα, που προκύπτει από την κοινή ομολογία όλων για το τέλμα και την αδράνεια που επικρατεί στο χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης σήμερα. Υπηρετεί τέλος την αναγκαιότητα να επενδύσουμε ως κοινωνία και ως πολιτεία στη νέα γνώση, να προσαρμοστούμε

ταχύτατα στις απαιτήσεις και στους ρυθμούς της σύγχρονης εποχής.

Να μετατρέψουμε την οικονομία μας σε οικονομία της καινοτομίας. Να θέσουμε ατμομηχανή ανάπτυξης για τη χώρα μας την έρευνα και το καινούργιο. Όλα τα παραπάνω δεν αποτελούν θεωρητικές αναζητήσεις ή ιδεολογικά προαπαιτούμενα της Κυβέρνησης ή της παράταξής μας, αλλά και συμβατικές υποχρεώσεις της χώρας μας, ως ισότιμου εταίρου έναντι της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Είναι υποχρεώσεις που ποτέ δεν εκπληρώσαμε, ποτέ δεν ενσωματώσαμε στο εθνικό μας δίκαιο, αν και τις συνυπογράψαμε και στην Μπολόνια και στη Λισαβόνα τα περασμένα χρόνια.

Πέρα όμως απ' όλα τα παραπάνω, η συζήτηση για τις μεταρρυθμίσεις στην ανώτατη εκπαίδευση αποτελεί και μια χρυσή ευκαιρία για όλους, για να δούμε πόσο καλά, τελικά, διαβάζουμε τα μηνύματα των καιρών, πώς αφουγκραζόμαστε τα κελεύσματα της κοινωνίας, πόσο προβλέπουμε το αύριο και εν τέλει τι θέση λαμβάνουμε σ' όλα τα παραπάνω.

Η Κυβέρνηση καταθέτει μια συγκεκριμένη πρόταση μετά από μακρύ διάλογο και πολύμηνες διαβουλεύσεις. Διάλογο και διαβούλευση, βέβαια, με όποιον ή όποιους είχαν κάτι να πουν, κάτι να προτείνουν, κάτι να αντιτάξουν, με όσους εν τέλει προσήλθαν στο κάλεσμα αυτό.

Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και ο κ. Παπανδρέου –κάποτε τους διαχώριζα στην αναφορά μου, τώρα δεν μπορώ- αρθρώνει κατά καιρούς μία ρητορεία περί μεταρρύθμισης. Την κρίσιμη όμως ώρα της απόφασης και της πράξης φεύγει. Πώς ο κ. Παπανδρέου που δηλώνει έτοιμος να κυβερνήσει την Ελλάδα, θα πάρει τολμηρές αποφάσεις που έχει ανάγκη ο τόπος, ως Πρωθυπουργός, όταν κάθε φορά που καλείται να το πράξει ως Αρχηγός της Εξιλεκτικής Αντιπολίτευσης κομπιάζει και σύρεται από τη δίνη των εσωτερικών προβλημάτων του κόμματός του; Τελευταίο και τρανταχτό παράδειγμα, η στάση του για τη συζήτηση στην Αναθεώρηση του Συντάγματος. Δίνει στο ΠΑ.ΣΟ.Κ. το παράγγελμα, στοιχηθείτε στην αναθεώρηση του άρθρου 16 και τελικά υιοθετεί τη φωνή του υποβολέα και προστάζει ατενώς, τους ζυγούς λύσατε και αποχωρεί. Ελπίζω να μην το επαναλάβει σ' ένα μείζον θέμα, όπως είναι η παιδεία.

Τέλος, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, υπάρχει ένα μπλοκ που αντιδρά στις αλλαγές, ένα μπλοκ αντίδρασης που καθημερινά μετρά τις αντοχές της ελληνικής κοινωνίας, εντός και εκτός του ελληνικού πανεπιστημίου, που βάζει λουκέτο στις σχολές με μία εντελώς ιδιότυπη αντίληψη περί δημοκρατίας, που παραλύει το ρυθμό ζωής της πόλης σε εβδομαδιαία βάση, που ωστόσο δεν καταθέτει καμμία άλλη συγκεκριμένη πρόταση, παρά μόνο στείρες, άγονες και άναρθρες κραυγές, που μέσα σ' ένα ολόκληρο νομοσχέδιο ψάχνει να βρει ποιο άρθρο, ποιο εδάφιο ή ποια λέξη δίνει λιγότερες ή περισσότερες δυνατότητες για κατάληψη και παρακώλυση της ομαλής λειτουργίας του πανεπιστημίου.

Τι ζητά και τι προτείνει αυτό το εξαιρετικά θορυβώδες και άκρως συντηρητικό μπλοκ αντίδρασης; Δεν είναι ξεκάθαρο ακόμη και στο πού διαφωνούν ή συμφωνούν στα θέματα της ανώτατης εκπαίδευσης. Άλλα προτείνουν και ζητούν οι φοιτητές, άλλα οι καθηγητές, άλλα η Π.Ο.Σ.Δ.Ε.Π.. Στο μόνο που συμφωνούν είναι στο μεγάλο ραντεβού της Πέμπτης στα Προπύλαια, στην απόφασή τους να δώσουν μάχες χαρακωμάτων για τη διαιώνιση της αδράνειας και του τέλματος στο ελληνικό πανεπιστήμιο. Ίσως μόνο έτσι να μπορούν να δικαιολογούν την ύπαρξή τους.

Αναρωτιέται κάποιος το πώς θα σταθεί ισάξιος ο αυριανός Έλληνας επιστήμονας και στο εσωτερικό, αλλά πολύ περισσότερο στο διεθνές ιδιαίτερα ανταγωνιστικό στερέωμα, έχει να κάνει με το τι ορίζεται ως έγκλημα ή ως ποινικά κολάσιμη πράξη εντός του χώρου του πανεπιστημίου; Αλήθεια, πιστεύει κάποιος ότι υπάρχει στη χώρα μας πρόβλημα λειτουργίας των δημοκρατικών θεσμών ή της ελεύθερης και απρόσκοπτης διακίνησης των ιδεών; Στην εποχή όπου η πληροφορία διαχέεται με ιλιγγιώδη ταχύτητα όπου έχουμε φθάσει στο αντίθετο άκρο, μέχρι και η διακίνηση παιδικής πορνογραφίας μέσω κινητών τηλεφώνων, είναι δυνατόν να τίθεται θέμα ελεύθερης διακίνησης

σης ιδεών; Και όλοι αυτοί που κόπτονται για όλα τα παραπάνω επικαλούμενοι –και ορθώς– την ιδιότητα των ανθρώπων του πνεύματος, της διανόησης και της ελεύθερης σκέψης, σε τέτοιου είδους μόνο ζητήματα εξαντλούν το ρόλο και την αποστολή τους; Και γιατί όλα αυτά τα χρόνια στέκονται βουβοί και απαθείς στα τεράστια κοινωνικά προβλήματα που καθημερινά ενσκήπτουν;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είμαι βέβαιος ότι η επόμενη μέρα για την ανώτατη εκπαίδευση στη χώρα μας, θα είναι εντελώς διαφορετική μετά την ψήφιση του νομοσχεδίου που συζητάμε, καθώς έρχεται ως επιστέγασμα μιας σειράς νομοθετικών παρεμβάσεων που σταθερά αλλάζουν το τοπίο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, όπως οι νόμοι για την αξιολόγηση, για τη διάβίου μάθηση και για την αναβάθμιση των ακαδημαϊκών χαρακτηριστικών των Τ.Ε.Ι. και έρχεται ως γέφυρα με τις παρεμβάσεις για τα μεταπτυχιακά και για την έρευνα.

Στο σημείο αυτό θα ήθελα να θέσω ένα ακόμη ζήτημα που τελευταία ακούγεται όλο και περισσότερο και έχει να κάνει με την εφαρμογή των νόμων στη χώρα μας. Οφείλουμε όλοι ή όχι, να σεβόμαστε τους νόμους που θεσπίζει η πολιτεία; Υπάρχουν ή όχι κανόνες σ' αυτόν τον τόπο; Σε μία ευνομούμενη πολιτεία μπορεί ο καθένας να διαχωρίζει και να διαλέγει ποιους νόμους θα εφαρμόσει και ποιους όχι; Τι εννοούν όλοι αυτοί που με έπαρση υποστηρίζουν ότι αυτός ο νόμος και αν ψηφιστεί δεν θα εφαρμοστεί; Αυτό θα πρέπει τώρα να το απαντήσουν στην ελληνική κοινωνία.

Αγαπητοί συνάδελφοι, αυτό καθ' εαυτό το σχέδιο νόμου από μόνο του αλλάζει το τοπίο, κάνει πράξη την αυτοτέλεια των ιδρυμάτων με την κατάρτιση των εσωτερικών κανονισμών και με τη μεταφορά της ευθύνης πολλών αποφάσεων από το κράτος στις διοικήσεις τους. Και εδώ ακόμη παρατηρείται το οξύμωρο. Πολλοί απ' αυτούς που κόπτονται επί χρόνια για την περιβόητη αυτοτέλεια και αυτοδιοίκηση των πανεπιστημίων, να κάνουν κριτική στο νομοσχέδιο, γιατί λένε τους δίνει πολλές αρμοδιότητες. Λένε: «Μα η Σύγκλητος θα καθορίσει τα όρια του ακαδημαϊκού ασύλου;». Μα εμείς θα αποφασίσουμε για τη νομιμότητα ή όχι ενός εκλεκτορικού σώματος ή μιας εκλογής μέλους Δ.Ε.Π.; Ενισχύει τη διαφάνεια και φωτίζει όλες τις διαδικασίες και τις λειτουργίες των ιδρυμάτων, καθιστά ακόμη πιο δημοκρατική την εκλογή των οργάνων, καταργεί επιτέλους την αυθεντία του ενός συγγράμματος, εισαγάγει την κοινωνική λογοδοσία ως ενισχυτική πράξη διαφάνειας, σπάει την αντίληψη που λέει «μπες στο πανεπιστήμιο παιδί μου εσύ και κάποια στιγμή θα τελειώσεις», αφού εξ αρχής ενεργοποιεί όλες τις δυνάμεις και δυνατότητες των φοιτητών με το όριο για ολοκλήρωση των σπουδών που θέτει. Τελικά επαναφέρει σε όλα τα μέλη της πανεπιστημιακής κοινότητας την έννοια της ατομικής ευθύνης και της συμμετοχής στα δρώμενα εντός των τειχών του.

Θέλω κλείνοντας να καταθέσω δύο σκέψεις για το θέμα της χρηματοδότησης. Αλήθεια, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, υπάρχει πολιτικός, που μπορεί να αρνηθεί την όσο το δυνατόν πιο μεγάλη χρηματοδότηση της παιδείας και ειδικά της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης; Η χρηματοδότηση από την άλλη είναι ένα ζήτημα που λύνεται με θεσμικές παρεμβάσεις ή που ενσωματώνεται στα άρθρα ενός νομοσχεδίου; Όχι φυσικά. Και πώς τελικά την εννοούμε; Να φθάσει και να ξεπεράσει το 5%, αλλά με ποιο στόχο και ποια χαρακτηριστικά; Θέλουμε την τυφλή χρηματοδότηση χωρίς σχέδιο και χωρίς προγραμματισμό; Θέλουμε χρηματοδότηση που θα οδηγεί στο φαινόμενο άλλα πανεπιστήμια, τα πιο οργανωμένα ίσως, να μη μπορούν να καλύψουν τις ανάγκες που έχουν προσχεδιάσει και άλλα, είτε να δημιουργούν πλεονάσματα από ανυπαρξία προγραμματισμού, είτε να μη μπορούν να απορροφήσουν χρήματα που δικαιούνται; Αυτό ακριβώς, τη χρηματοδότηση με σχέδιο και πρόγραμμα πετυχαίνει μεταξύ άλλων ο τετραετής προγραμματισμός, που θεσπίζει το νομοσχέδιο που συζητάμε και ο οποίος εκτός των άλλων, ενισχύει την άμιλλα και την ανταγωνιστικότητα μεταξύ των ιδρυμάτων.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θέλουμε οι γενιές των Ελλήνων που έρχονται, που γεννήθηκαν και ζουν σε περιβάλλον ελευθερίας και δημοκρατίας, που γνώρισαν τους πολέμους, τις

δικτατορίες και τους εμφύλιους σπαραγμούς μέσα από τα βιβλία και τις διηγήσεις των παππούδων και των πατεράδων τους, που αποτελούν εξ αρχής μέλη της μεγάλης ευρωπαϊκής οικογένειας, να σπουδάζουν σ' ένα άλλο πανεπιστήμιο, να πάρουν πτυχία ανταγωνιστικά, να δυναμώσουν την αυτοπεποίθησή τους και να εισέλθουν με πολλά εφόδια στο μέλλον, εκεί δηλαδή που θα περάσουν την υπόλοιπη ζωή τους.

Οι παρεμβάσεις της Κυβέρνησης στο χώρο της παιδείας δημιουργούν όλες αυτές τις προϋποθέσεις. Το νομοσχέδιο για τη μεταρρύθμιση στην ανώτατη εκπαίδευση απαντά με γενναιότητα στις προκλήσεις του αύριο, αναπτερώνει την ελπίδα για τα νέα παιδιά, σπάει το φαύλο υπερδεκαετή κύκλο της στασιμότητας και της ακινησίας των ελληνικών ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων και γι' αυτό και το υπερψηφίζω.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ευχαριστούμε τον κ. Γαλαμάτη.

Ο κ. Οικονόμου έχει το λόγο.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ: Αναρωτήθηκε ο καλός συνάδελφος κ. Γαλαμάτης, αν υπάρχει κάποιος πολιτικός ή κάποια πολιτική δύναμη, που αρνείται τη χρηματοδότηση και την αυξημένη μάλιστα και γενναιόδωρη χρηματοδότηση, για την παιδεία και για την εκπαίδευση. Η απάντηση είναι πολύ απλή. Είναι η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, είναι οι Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας, είναι η Υπουργός της Νέας Δημοκρατίας, είναι ο Πρωθυπουργός της χώρας, ο οποίος αρνείται τρία χρόνια συστηματικά την αύξηση της χρηματοδότησης. Και αυτά δεν τα λέμε εμείς, τα λέτε εσείς οι ίδιοι. Καταθέσατε τρεις προϋπολογισμούς. Ο τελευταίος δε προϋπολογισμός 3,49% του Α.Ε.Π. Το πήρατε 3,61% και το πήγατε 3,49%. Αν θυμάμαι καλά την απλή αριθμητική, είναι μείωση της χρηματοδότησης, κυρία Υπουργέ. Πρέπει να δώσετε λόγο και πρέπει να εξηγήσετε, όχι ότι δεν μπορείτε να πιάσετε αυτό το ονειρικό 5% που είχε θέσει προεκλογικό στόχο ο κ. Καραμανλής, αλλά πώς και γιατί οδηγείτε σε μαρasmus την παιδεία, οδηγώντας σε μείωση των κονδυλίων, οδηγώντας σε πτώση των κονδυλίων για την παιδεία, πηγαίνοντας πτωτικά στο 3,49% του Α.Ε.Π.. Παίρνω αυτόν το στόχο, κύριε Γαλαμάτη, όχι λαμβάνοντας υπ' όψιν την ωραία κίνηση του κ. Αλογοσκούφη με 25% αύξηση του Α.Ε.Π., αυτό το μεγαλειώδες ότι ξαφνικά γίναμε πλούσιοι της Ευρώπης και του κόσμου, γιατί εκεί πηγαίνει 2,6% του Α.Ε.Π.. Θέλετε να το πάω στο 2,6% ή στο 3,4%; Πάντως όπως και να το πάρουμε υπάρχει πτώση της χρηματοδότησης, υπάρχει μία πολιτική πορεία η οποία λέει ότι την παιδεία την απαξιώνουμε και τη βάζουμε στο περιθώριο. Αυτό είναι ένα στοιχείο.

Είχε βάλει ο κ. Καραμανλής προεκλογικά ένα στόχο στο προγράμμα του 1,5% να είναι η έρευνα, έφτασε 0,62% του Α.Ε.Π.. Και μάλιστα, κύριε Τσαλίδη, που έχετε θητεύσει και πρύτανης σε περιφερειακό πανεπιστήμιο, η χρηματοδότηση για την έρευνα, βάσει των δικών σας προϋπολογισμών, είναι 0,09% του Α.Ε.Π. για τα Α.Ε.Ι.. Πολλές κουλούρες μαζεύονται και πολλά μηδενικά.

Αυτό είναι το όραμα και η μεταρρύθμιση που θέλετε να κάνετε; Τρία χρόνια Κυβέρνηση είστε και έρχεται σήμερα ένας νόμος, ο λεγόμενος νόμος-πλαίσιο. Νομίζω ότι είναι ιεροσουλία να κάνουμε σύγκριση του νόμου-πλαισίου του 2007 με τη μεγάλη επαναστατική μεταρρύθμιση που είχε κάνει το Π.Α.Σ.Ο.Κ. υπό την ηγεσία του Ανδρέα Παπανδρέου το 1982 με το ν.1268. Το θεωρώ, τουλάχιστον, γελοίοτητα να κάνουμε σύγκριση και να λέμε νόμο-πλαίσιο το ένα, νόμο-πλαίσιο το άλλο.

Όμως, μ' αυτόν το νόμο τι πετυχαίνετε; Λέτε ότι πετυχαίνετε την αυτονομία του πανεπιστημίου. Αυτονομία πανεπιστημίου, όταν σε σειρά άρθρων έχετε ορίσει ότι τους εσωτερικούς κανονισμούς τους οποίους εγκρίνει η Κυβέρνηση, την έγκριση του τετραετούς προγραμματισμού την εγκρίνει η Κυβέρνηση, την υπόθεση των αιώνων φοιτητών, την ορίζει η Κυβέρνηση.

Θέλω να το πω αυτό, γιατί είναι ένας μεγάλος μύθος και μια μεγάλη εξαπάτηση του ελληνικού λαού. Μπορεί να ακούγεται στη μέση ελληνική οικογένεια λογικό και ωραίο ότι δεν θα υπάρχει αιώνιος φοιτητής, αλλά όμως για πείτε μου, κυρία Μπερνι-

δάκη, πού επιβαρύνει ο αιώνιος φοιτητής τις δαπάνες του ελληνικού πανεπιστημίου ή του ελληνικού λαού; Όπως γνωρίζετε, γιατί είναι γνωστό πως είστε και καθηγήτρια, δεν πληρώνει πάσο, δεν πληρώνει φοιτητική μέριμνα, δεν πληρώνει τίποτε το ελληνικό κράτος γι' αυτόν ο οποίος δεν τελειώνει τα τέσσερα χρόνια ή τα πέντε χρόνια σπουδών.

Άρα, λοιπόν, δεν επιβαρύνει σε τίποτε. Δεν πιάνει, όπως άκουσα κάποιον άλλον συνάδελφο να λέει, διπλό χώρο. Επομένως είναι ένα ωραίο ευφυολόγημα, το οποίο πουλάει στη μέση ελληνική οικογένεια. Κάνετε νόμο-πλαίσιο για να μαζέψετε κανένα ψήφο και τη συμπάθεια του εκλογικού σώματος. Ωραία, αλλά στην ουσία, για το ελληνικό πανεπιστήμιο κάνουμε συζήτηση.

Μιλήσατε για το άσυλο και για τα κακοποιά στοιχεία. Για πείτε μου, σε τι θα βελτιώσει τη λειτουργία του πανεπιστημίου η ρύθμιση περί ασύλου; Με καμμία περίπτωση και με καμμία εκδοχή της λειτουργίας του πανεπιστημίου δεν έχει σχέση η ρύθμιση του ασύλου. Έχει μόνο σχέση με το πώς θα λειτουργήσουν οι αστυνομικοί του κ. Πολύδωρα.

Αυτό αφορά εσάς, κυρία Μπερνιδάκη, ως καθηγήτρια ή τον κάθε καθηγητή ή τον κάθε φοιτητή; Όχι! Αφορά όμως τη διακίνηση των ιδεών, η οποία προστατεύεται από τις επιβολές του κράτους –προσέξτε, γι' αυτό θεσπίστηκε το άσυλο- εάν ενθυμούμαστε καλά και αν τέλος πάντων βιώνουμε όλοι στον ίδιο τόπο.

Η κατάλυση της αυτονομίας του πανεπιστημίου είναι δεδομένη μ' αυτό το νόμο. Εάν υποθέταμε ότι θα υπάρχει ένα όραμα γι' αυτό το πανεπιστήμιο με τρεις πυλώνες, οι οποίοι θα ήταν η αύξηση της χρηματοδότησης, η αναβάθμιση των σπουδών και η αυτονομία για κανένα πανεπιστημίου, σε καμμία περίπτωση και σε καμμία εκδοχή, δεν εξυπηρετείται από αυτό το νομοσχέδιο. Αναβάθμιση σπουδών έχουμε με το τετραετές πλάνο προγραμματισμού που μας θέτετε, όπου λέτε στα πανεπιστήμια «Δώστε μας το πλάνο σας της τετραετίας, αλλά εγώ ως Κυβέρνηση δεν δεσμεύομαι για κανένα πλάνο χρηματοδότησης». Πού το έχετε ακούσει αυτό; Πώς θα έρθει το Πανεπιστήμιο Αθηνών, ή το Δημοκρίτειο, ή το Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου και θα κάνει το πλάνο του, όταν δεν ξέρει ποιο είναι το πακέτο χρηματοδότησης αυτών των πανεπιστημίων; Θα υποθέτει ο πρύτανης, θα υποθέτει το πρυτανικό συμβούλιο, θα υποθέτει η εκπαιδευτική κοινότητα πόσα θα δειήσει η Κυβέρνηση, ο κύριος Πρωθυπουργός, ο εκάστοτε Πρωθυπουργός να δώσει; Θα μαντεύει;

Η άμα καταθέσει τους προγραμματισμούς της τετραετίας και έρθει η Κυβέρνηση και πει «Εγώ για την επόμενη χρονιά, επειδή έχω μία πολιτική να διορίσω και άλλους πέντε χιλιάδες αγροφύλακες, δεν θα δαπανήσω 3,49% θα πάω στο 3,32% του Α.Ε.Π. και θα ρίξω και άλλο τον προϋπολογισμό και τα κονδύλια σε σχέση με το Α.Ε.Π. για την παιδεία», τι θα γίνουν όλοι οι προγραμματισμοί που θα καταθέσουν τα πανεπιστήμια και μάλιστα τα περιφερειακά, γιατί πιστεύω ότι θα πρέπει να έχουμε ιδιαίτερη ευαισθησία για τα περιφερειακά Α.Ε.Π., για τα οποία δεν ακούσαμε κουβέντα.

Άκουσα εδώ να συζητιέται το θέμα του ενός συγγράμματος. Εντάξει, φέρατε μία ρύθμιση. Είναι μία ρύθμιση η οποία είναι καινοτόμος; Πώς θα μπορέσει να μην λειτουργήσει το ένα σύγγραμμα, όταν δεν το εντάσσετε σε μία ηλεκτρονική λειτουργία και δυνατότητα ηλεκτρονικής προσφοράς συγγραμμάτων; Υπάρχουν βιβλιοθήκες; Συζητήσαμε το θέμα των βιβλιοθηκών; Το βλέπετε αυτό; Θα μου πείτε ότι είναι θέμα χρηματοδότησης. Άρα, ξαναγυρνάμε στα ίδια.

Άκουσα τον κ. Ιωαννίδη να λέει, να βάλουμε ένα πάτο στο βαρέλι, γιατί τα λεφτά θα πάνε χαμένα. Ποια λεφτά; Τα λεφτά που δεν δίνετε, ή τις ρυθμίσεις τις οποίες κάνετε για το πώς θα ελέγχετε τα εκλεκτορικά σώματα, είτε των Δ.Ε.Π. είτε της εκλογής των πρυτανικών αρχών; Μάλιστα, όπως το είπαν πολύ καλά οι προηγούμενοι συνάδελφοι, το βάζετε στο μέλλον, αρκεί να κάνετε τη δουλειά σας τώρα μ' αυτές τις εκλογές και με αυτά τα σώματα, τα οποία υποθέτετε ότι τα ελέγχετε; Αυτό, λοιπόν, δεν είναι νόμος-πλαίσιο. Είναι ωραίες συρραφές διατάξεων, οι οποίες μόνο σκοπό έχουν να ελέγχουν το πανεπιστήμιο, να ελέγξουν το εκλογικό σώμα βάζοντας τρία, τέσσερα ψευδοδι-

λήματα μπροστά.

Και βέβαια καμμία συζήτηση δεν γίνεται για τη σύνδεση του πανεπιστημίου με την πρωτοβάθμια και τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Καμμία σχέση! Είμαστε σε άλλο κόσμο. Καμμία σύνδεση του πανεπιστημίου με την αγορά εργασίας. Καμμία σκέψη και πρόταση για την ενίσχυση της έρευνας. Καμμία σκέψη, πρόταση και συζήτηση για την κινητικότητα των φοιτητών, για την αξιοκρατία της επιλογής και της εξελίξεως των Δ.Ε.Π.. Καμία σκέψη και συζήτηση για τα περιφερειακά πανεπιστήμια και για την ετεροασχόληση των Δ.Ε.Π..

Όλα αυτά δεν τα βλέπουμε μέσα σε αυτό το νομοσχέδιο. Όλα αυτά δεν βλέπουμε να απασχολούν την Κυβέρνηση και, δυστυχώς, συνεχίζετε μετά από δύο, τρεις μόνο εβδομάδες λειτουργίας των πανεπιστημίων –και πρέπει να το σημειώσουμε αυτό- να οδηγούμαστε σε κλειστά πανεπιστήμια. Τα κλειστά σχολεία έδωσαν τη σκυτάλη στα κλειστά πανεπιστήμια και νομίζω πως πάτε να δημιουργήσετε μία κλειστή χώρα και ένα κλειστό λαό, ο οποίος φοβούμενος, θα έρθει κοντά σας.

Αυταπατάσθε και θα λάβετε την απάντησή σας στις επόμενες εκλογές, που πιστεύουμε να είναι πολύ κοντά.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Άννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ευχαριστούμε πολύ.

Το λόγο έχει ο Αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης και Πρόεδρος του ΠΑ.ΣΟ.Κ. κ. Γιώργος Παπανδρέου.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ (Πρόεδρος του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αλλαγές και μάλιστα ριζοσπαστικές, είναι το ζητούμενο για το εκπαιδευτικό μας σύστημα. Πρέπει να μπορεί να δίνει παιδεία ποιότητας σ' όλους, χωρίς εμπόδια. Να προετοιμάζει το νέο για τις αλλαγές στην τεχνολογία, στην επιστήμη, στην οικονομία. Πρέπει να δίνει στον νέο εφόδια να επεξεργάζεται την πλειάδα των πληροφοριών που καθημερινά καταναλώνει, να μπορεί να αξιολογεί, να συνθέτει, να αξιοποιεί την πληροφόρηση, με δημιουργικό τρόπο, προς όφελος και προσωπικό και επαγγελματικό, αλλά και συλλογικό.

Γι' αυτόν το λόγο είναι απαραίτητο να φύγουμε από το πρότυπο μίας τυφλής αποστήθισης, που χαρακτηρίζει το δικό μας σύστημα και να πάμε σ' ένα σύστημα πολύ πιο ανοικτό και ευέλικτο, να δώσουμε στο νέο άνθρωπο δημιουργικά και ουσιαστικά αποτελεσματικά εργαλεία, που θα τον συντροφεύουν για όλη του τη ζωή. Είναι ανάγκη να καλλιεργήσουμε μέσα από το εκπαιδευτικό μας σύστημα την χαρά της μάθησης, η οποία πρέπει να γίνει δεύτερη φύση για όλους μας και διά βίου. Το σημερινό εκπαιδευτικό σύστημα, το δικό μας εκπαιδευτικό σύστημα, δεν απαντά σ' αυτές τις προκλήσεις. Περνούν χρόνια οι μαθητές και οι φοιτητές στα θρανία και φεύγουν με ελλείψεις, με μικρές προοπτικές για απασχόληση και πολλές φορές με αδιέξοδα στη ζωή τους.

Γι' αυτό πάντα πίστευα ότι έπρεπε μέσα από τομές που θα είχαν την υποστήριξη μίας ευρύτατης συναίνεσης, να κάνουμε σημαντικές προσπάθειες για την εκπαιδευτική μας πολιτική. Και αυτό το τήρησα σ' όλη την πολιτική διαδρομή μου. Πολλές φορές και με πολιτικό κόστος, υποστήριξα ένα ουσιαστικό διάλογο για την παιδεία. Δυστυχώς, το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας και παλαιότερα και σήμερα και επί κ. Έβερτ και επί κ. Μητσοτάκη και σήμερα επί κ. Καραμανλή, δεν το τήρησε, είτε ήταν αντιπολίτευση, είτε ήταν στην Κυβέρνηση.

Εμείς αντιθέτως, από τη στιγμή που αναλάβατε την Κυβέρνηση, κύριοι της Νέας Δημοκρατίας, υπερψηφίσαμε την πρότασή σας και για τον Πρόεδρο του Εθνικού Συμβουλίου Παιδείας και για την Αρχή Διασφάλισης της Ποιότητας.

Προσήλθαμε στο διάλογο του Ε.Σ.Υ.Π. και παραμείναμε ως το τέλος. Αποχωρήσαμε, όταν όλοι οι άλλοι είχαν αποχωρήσει, όταν πια είχατε χάσει κάθε ίχνος αξιοπιστίας και είχαμε και εμείς χάσει κάθε ελπίδα, ότι ο διάλογος γινόταν για ουσιαστικούς λόγους, όταν πια είχε φανεί ότι γινόταν για προσχηματικούς λόγους.

Αλλά ποιο είναι το αποτέλεσμα της πολιτικής σας αυτά τα

τρία χρόνια; Τρία χρόνια Κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας είναι τρία χρόνια αναστάτωσης, τρία χρόνια υποχρηματοδότησης, τρία χρόνια προχειρότητας, τρία χρόνια αυταρχικότητας στο χώρο της παιδείας.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

Και οι δέθεν μεταρρυθμίσεις είναι ανέξοδες ρητορείες, χωρίς ουσία. Νεοδεξιό πειραματισμοί στις πλάτες της νέας γενιάς της χώρας. Τα πανεπιστήμια είναι κλειστά επί μήνες. Μια μεγάλη μερίδα των φοιτητών είναι στους δρόμους. Οι οικογένειες είναι σε απόγνωση, διότι υπάρχει μεγάλο προσωπικό κόστος να συντηρούν τα παιδιά τους που ουσιαστικά κάθονται. Και οι φοιτητές, βεβαίως, χάνουν χρόνο, αποκόπονται από τις σπουδές τους και από την παραγωγική ζωή. Την ίδια ώρα περικόπτετε και πάλι τις θέσεις των εισακτέων στα ανώτατα ιδρύματα. Και ο διάλογος που η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι έκανε, καταλήγει να γίνεται μια παρωδία συζήτησης, μεταξύ του Πρωθυπουργού και της Υπουργού του επί της παιδείας, στην πρωθυπουργική MERCEDES, σε μια διαδρομή από τη Σ.Ε.Λ.Ε.Τ.Ε. προς το Μέγαρο Μαξίμου! Και ο κύκλος του διαλόγου για την παιδεία συμπληρώνεται με έναν τρίτο προνομιακό συνομιλητή, τον Υπουργό Δημόσιας Τάξης. Διότι τελικά, αυτός που χειρίζεται, εκ μέρους της Κυβέρνησης, τα θέματα παιδείας, δεν είναι η Υπουργός Παιδείας, είναι ο κ. Πολύδωρας. Με τον αυταρχικό τρόπο, με την πόλωση που έχει δημιουργήσει και με την έλλειψη, βεβαίως, ουσιαστικού διαλόγου, ώστε μέσα σε αυτό το κλίμα να μη μπορεί να γίνεται καμμία ουσιαστική συζήτηση, γύρω από τα θέματα της παιδείας.

Και έρχομαι στο νομοσχέδιό σας. Περιφρόνηση των κοινωνικών ομάδων, περιφρόνηση των κομμάτων της Βουλής, πλήρης άγνοια των προβλημάτων, αλλά η Κυβέρνηση, παρά ταύτα, θέλει να ψηφίσει το δικό της νόμο για τα πανεπιστήμια. Εμείς διαφωνούμε ριζικά. Προσήλθα και προσήλθαμε στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής, για να κάνουμε μία εποικοδομητική πρόταση. Πρότεινα ένα λιτό νομοσχέδιο από τέσσερα άρθρα, που κατά τη γνώμη μας δίνει λύση στο πρόβλημα των πανεπιστημίων με πραγματική αυτονομία, αυτοτέλεια, αυτοδιοίκηση και όχι προσχηματική αυτοτέλεια υπό εποπτεία που δίνετε εσείς. Και ποια ήταν η αντίδρασή σας; Δεν σας ενδιαφέρουν οι προτάσεις, τις αγνοείτε, και τις αγνοείτε, όπως αγνοείτε όλες τις προτάσεις που έχουμε κάνει σε οποιοδήποτε τομέα πολιτικής, και βεβαίως, μετά μιλάτε για διάλογο. Η πρότασή μας, όμως, είναι πλήρης. Οδηγεί τα πανεπιστήμια σε πραγματική αυτοτέλεια, σε αντίθεση με τη δική σας πρόταση. Και δεν είναι τυχαία η προχειρότητα του νομοσχεδίου σας. Ακόμη και δύο κορυφαία στελέχη λένε –τα δικά σας στελέχη– ότι αυτό το νομοσχέδιο είναι άτολμο και δεν λύνει τα ουσιαστικά προβλήματα. Ο κ. Βαρβιτσιώτης, ο κ. Σουφλιάς, το λένε, που δεν είναι τυχαία στελέχη. Έχουν περάσει και αυτοί σε κρίσιμες περιόδους από το Υπουργείο Παιδείας. Αλλά δεν κατανοείτε, ούτε ακούτε κανέναν. Και, βεβαίως, δεν ακούτε τη νέα γενιά της χώρας. Κάνετε μάλιστα ό,τι μπορείτε για να κατασκευοφαντήσετε τους νέους και τις νέες της χώρας μας. Έχετε τη φιλοσοφία ότι «εάν δεν είσαι μαζί μου, είσαι εχθρός μου». Αυτή είναι η φιλοσοφία της Νέας Δημοκρατίας σ' όλες τις πολιτικές της και γι' αυτό ο ελληνικός λαός θα πει, «εμείς δεν είμαστε μαζί σας και ψηφίζουμε για το Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα στην επόμενη εκλογική αναμέτρηση».

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

Ξεχνάει η Νέα Δημοκρατία ότι αυτά τα παιδιά τα οποία συκοφαντείτε έχουν πραγματικές αγωνίες, δικαιολογημένες αγωνίες, για την απασχόλησή τους μέσα σ' έναν παγκόσμιο ανταγωνισμό, για την ποιότητα των σπουδών, για το κόστος των σπουδών, για την ελπίδα να δημιουργήσουν ως νέοι οικογένεια. Όχι μόνο δεν απαντάτε σ' αυτά, αλλά δεν δείχνετε καν σεβασμό, στις δικαιολογημένες αυτές ανησυχίες. Παίρνω ένα παράδειγμα: Θέλετε, είπατε, την αξιολόγηση. Και σας ρωτώ: Ψηφίσατε, μόνοι σας πάλι, πριν από ένα χρόνο, ένα νόμο για την αξιολόγηση. Τι κάνατε από τότε; Τίποτα. Ρώτησε ο κύριος Πρωθυπουργός χθες που είδε τον κ. Αμούργη, αν έχει γραφεία μετά από ένα χρόνο; Διότι ούτε καν γραφεία δεν δώσατε σ' αυτόν, που έπρεπε να αναλάβει να αξιολογήσει τα πανεπιστήμια και τα

Τ.Ε.Ι.. Φιλοξενείται σε κάποια γραφεία του Πανεπιστημίου του Αιγαίου. Αυτή είναι η προτεραιότητά σας; Σήμερα, λοιπόν, απλά ολοκληρώνεται στη Βουλή η τελευταία σκηνή μιας παράστασης, που η Κυβέρνηση ξεκίνησε εδώ και τρία χρόνια. Μια παράσταση του παραλόγου, εις βάρος της παιδείας μας, εις βάρος της νέας γενιάς, εις βάρος της ελληνικής οικογένειας, εις βάρος της χώρας.

Συμπληρώνονται σήμερα τρία χρόνια από την ημέρα που η Νέα Δημοκρατία ανέλαβε την ευθύνη της διακυβέρνησης της χώρας. Ελπίζω να αντιλήφθηκε ο κ. Καραμανλής ότι σήμερα οι μόνοι που γιορτάζουν είναι ο ίδιος, η Κυβέρνησή του και τα συμφέροντα τα οποία εξυπηρετεί.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

Σίγουρα δεν γιορτάζει ο ελληνικός λαός, σίγουρα δεν γιορτάζει ο μισθωτός, ο συνταξιούχος, ο μικρομεσαίος επιχειρηματίας, ο άνεργος, ο αγρότης. Δεν γιορτάζει η νέα γενιά.

Ο κ. Καραμανλής προσπάθησε να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα, όπως πάντα, παρουσιάζοντας μία εικονική πραγματικότητα στην οποία νομίζει ή θέλει να νομίζει ότι ζει ο ίδιος και ο κόσμος. Μια εικονική πραγματικότητα που καμμία σχέση δεν έχει να κάνει με την πραγματικότητα που ζει ο Έλληνας πολίτης σήμερα. Αλλά ο Έλληνας πολίτης και ο ελληνικός λαός έχει καταλάβει ότι αυτή η εικονική πραγματικότητα δεν «τρώγεται» και μεθαύριο, θα καταλάβει και ο κ. Καραμανλής ότι αυτή η εικονική πραγματικότητα δεν ψηφίζεται. Θα καταψηφιστεί από τον ελληνικό λαό στις εκλογές που έρχονται.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

Αναρωτιέμαι αν ο κ. Καραμανλής και εσείς όλοι έχετε ακούσει άραγε για τη ακρίβεια, την ανεργία, την ανασφάλεια του πολίτη, την κοροϊδία των συμβασιούχων, για τον εξευτελισμό της νεολαίας μας με τις στημένες «γαλάζιες» συνεντεύξεις, για το εμπόριο των «Χούπηδων», τους εκβιασμούς των «κουμπάρων», για τη γαλάζια κομματική «παράγκα» που λυμαίνεται τα λεφτά των ασφαλισμένων. Ακόμη και αν προσποιείστε ότι εσείς δεν γνωρίζετε, ο ελληνικός λαός τα γνωρίζει.

Είπε και πολλά άλλα ο κ. Καραμανλής, όπως ότι η Κυβέρνηση μέσα σε τρεις τέσσερις μήνες οργάνωσε τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Αυτό να το πιστεύετε, μπράβο σας.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

Αλλά τρία χρόνια μετά από τους Ολυμπιακούς Αγώνες δεν καταφέρατε να δώσετε ούτε ένα έργο στον ελληνικό λαό. Ούτε ένα μεγάλο έργο στον ελληνικό λαό.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

Μας μίλησε, ο κ. Καραμανλής, για την ανάπτυξη, που δεν βασίζεται σε δανεικά και χρέη, όταν η ίδια η Τράπεζα της Ελλάδας κρούει τον κώδωνα του κινδύνου για το αντίθετο. Όταν εκατοντάδες χιλιάδες νοικοκυριά στενάζουν κάτω από το βάρος των δανείων. Μας είπε ότι προετοιμάζει μία μεγάλη μεταρρύθμιση –σαν να το έχουμε ξανακούσει αυτό– στη διοικητική δομή της χώρας, μετά τις εκλογές βέβαια. Μίλησε για μεταρρυθμίσεις που θα εφαρμοστούν στην επόμενη τετραετία. Βεβαίως εδώ κάνει λάθος ο κ. Καραμανλής. Πραγματικές μεταρρυθμίσεις δεν γίνονται και δεν πρόκειται να γίνουν, να συνεχιστούν, όπως ο ίδιος τις φαντάζεται, την επόμενη τετραετία. Διότι οι πραγματικές μεταρρυθμίσεις θα ξεκινήσουν την επόμενη τετραετία –διότι δεν έγιναν σ' αυτήν την τριετία– από την κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ.. Οι μεγάλες μεταρρυθμίσεις θα γίνουν αμέσως μετά τις εκλογές.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

Σας είπα για το νομοσχέδιο το οποίο συζητάμε, στην επιτροπή –και εδώ θα σας το ξαναπώ, ότι θα οδηγήσει σε μια νέα περίοδο εσωστρέφειας. Δεν πέρασε μία εβδομάδα και έρχεται το Επιστημονικό Συμβούλιο της Βουλής και μας λέει τα ίδια πράγματα. Μιλάει ακόμα και για ενδεχόμενο αντισυνταγματικότητας.

Ψηφίστε, λοιπόν, μόνοι σας το νομοσχέδιο. Ούτως ή άλλως θα παραμείνει ανενεργός ο νόμος, ούτως ή άλλως εμείς θα τον αλλάξουμε την επόμενη των εκλογών, γιατί είναι πρόχειρος, αντιφατικός, αδιέξοδος. Εμείς θα θέσουμε την πρότασή μας στον ελληνικό λαό για διάλογο και θα θέσουμε ευθύς μετά τις εκλογές και σε δημοψήφισμα, τις μεγάλες αλλαγές για το χώρο

της παιδείας.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

Στο χώρο της παιδείας δείξατε τα όριά σας. Δεν υπάρχει καμία ουσιαστική ελπίδα. Ούτε μπορείτε, ούτε θέλετε. Και θα έλεγα ότι δεν αρκούν πια οι αγώνες για να ανατραπεί το νομοσχέδιο, διότι δεν μπορούμε να περιμένουμε τίποτε διαφορετικό από τη Νέα Δημοκρατία και τον κ. Καραμανλή. Σήμερα πια, είναι ώρα να μιλήσει ο λαός και να αλλάξει η Κυβέρνηση, για να γίνουν -με ευρύτατη συνεννόηση με την κοινωνία, με παραγωγικούς φορείς, με την ακαδημαϊκή κοινότητα- πραγματικές τομές στην παιδεία της χώρας μας.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

Εμείς είμαστε έτοιμοι. Και ο λαός θα απαντήσει με εμπιστοσύνη προς το Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα, για μια δίκαιη κοινωνία που εγγυάται την ποιότητα, την πρόσβαση, τη δημόσια και δωρεάν παιδεία.

Σας ευχαριστώ.

(Ορθοί οι Βουλευτές του ΠΑ.ΣΟ.Κ. χειροκροτούν ζωηρά και παρατεταμένα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Το λόγο έχει η Υπουργός Παιδείας για μια σύντομη παρέμβαση.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ (Υπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων): Κυρία Πρόεδρε, καθώς αντιλαμβάνομαι, ο Πρόεδρος της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης αποχωρεί. Άλλωστε έληξε και το πρώτο τμήμα του δελτίου ειδήσεων.

Είμαι, όμως, υποχρεωμένη να κάνω ορισμένα σχόλια. Ο κ. Παπανδρέου ήρθε στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής και πρότεινε τέσσερα γενικόλογα σημεία για να αντικαταστήσουν, λέει, το νόμο που φέραμε εμείς, ο οποίος είναι νόμος-πλαίσιο και στην ουσία αντικαθιστά εξακόσιες σελίδες, εξήντα τριών νόμων που έχουν προηγηθεί.

Συμφωνεί στην πρότασή του με τετραετείς προγραμματισμούς. Άλλωστε αυτό κάνουν όλα τα πανεπιστήμια της Ευρώπης. Θεωρεί ότι τα πανεπιστήμια μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν, εκλέγοντας όπως θέλουν τις διοικητικές τους αρχές και κάνοντας όποιον προγραμματισμό θέλουν, βεβαίως, υποτίθεται μέσα στο πλαίσιο του νόμου.

Διερωτώμαι, εάν ένα πανεπιστήμιο επέλεγε να εκλέγει τους πρυτάνεις μόνο από τους τακτικούς καθηγητές, θα συμφωνούσε; Υποθέτω πως ναι, σύμφωνα με όσα λέει.

Τρίτον, μας λέει ότι τα συγγράμματα πρέπει να δοθούν μέσα από το internet, αφού αγοραστούν τα πνευματικά δικαιώματα. Λησμονεί δύο πράγματα. Λησμονεί το γεγονός ότι συνήθως τα επιστημονικά συγγράμματα που χρησιμοποιούνται στο διεθνή χώρο, αν ανήκουν στους συγγραφείς, συνήθως δεν εκχωρούνται κατ' αποκλειστικότητα σε κανέναν.

Επίσης, δεν γνωρίζει ο κ. Παπανδρέου ότι το Υπουργείο πληρώνει πάρα πολλά εκατομμύρια ευρώ κάθε χρόνο, για όλα τα επιστημονικά περιοδικά του κόσμου, που είναι δωρεάν για το επιστημονικό προσωπικό και τους φοιτητές. Εν ολίγοις, αναγνωρίζει ότι η κατεύθυνση όλων των πανεπιστημίων του κόσμου είναι αυτή. Αλλά μεταχειρίζεται την παιδεία για να κάνει άλλους είδους σχόλια, μεταξύ των οποίων και το ότι το ΠΑ.ΣΟ.Κ. υπερψήφισε δήθεν το νόμο για την αξιολόγηση, αλλά εν συνεχεία δεν συμφώνησε και η αρχή αξιολόγησης δεν έχει γίνει, λέει και δεν είναι εγκατεστημένη σε χώρο.

Κύριοι συνάδελφοι, δεν νομίζω ότι είναι σωστό σε τέτοιο βαθμό να είναι παραπληροφορημένος ο Πρόεδρος της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης. Εγώ ομολογώ ότι δεν μπορώ να δεχθώ ότι ο Πρόεδρος δεν λέει την αλήθεια.

Εν κατακλείδι, κυρία Πρόεδρε, υποθέτω ότι κάποιοι πρέπει να τον συμπαθήσει λίγο περισσότερο και να του δώσει τα στοιχεία που πρέπει.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Η διαφορά μας, όμως, βασικά, κύριοι συνάδελφοι, είναι μία. Ο κ. Παπανδρέου, αναφερόμενος στα πανεπιστήμια, μίλησε για πληροφόρηση. Κατ' αυτόν, τα πανεπιστήμια είναι χώρος πληροφόρησης. Εκεί έχουμε τη διαφορά, κυρίες και κύριοι. Εσείς πιστεύετε ότι είναι ένας άτυπος χώρος μάθησης.

(Θόρυβος από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.-κωδωνοκρουσίες)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Κύριοι συνάδελφοι,

παρακαλώ!

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ (Υπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων): Η διαφορά μας είναι ότι εμφανίζεστε διά της ηγεσίας σας, να μη γνωρίζετε ούτε τι είναι πανεπιστήμιο, που η Ευρώπη το ξέρει από το 12ο αιώνα.

(Θόρυβος από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.-κωδωνοκρουσίες)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Παρακαλώ!

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ (Υπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων): Είναι χώρος επιστήμης και έρευνας και όχι χώρος πληροφόρησης! Αυτά είναι πρωτοφανή να ακούγονται. Εάν τα ακούσουν οι επιστήμονες, οι οποίοι μας παρακολουθούν τώρα, και πολλοί εκ των οποίων έχουν προσφέρει τον εαυτό τους στα πανεπιστήμια, θα απορήσουν πως μετά από τέσσερα χρόνια Υπουργός Παιδείας, ο Αρχηγός της Αντιπολίτευσης, κατάφερε να έχει τέτοια άποψη, δηλαδή να θεωρεί ότι τροποποιείται ένα νομοσχέδιο με τέσσερις γενικόλογες παρατηρήσεις και να θεωρεί ότι τα πανεπιστήμια είναι χώρος πληροφόρησης.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ: Κυρία Πρόεδρε, παρακαλώ το λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Θέλετε να απαντήσετε. Έτσι δεν είναι;

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ: Ναι, κυρία Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ορίστε, έχετε το λόγο.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ: Κυρία Πρόεδρε και κύριοι συνάδελφοι, είναι φανερό ότι η κυρία Υπουργός δεν έχει αντιληφθεί τι γίνεται γύρω μας ή τι γίνεται γύρω σας.

Είσαατε εκτός τόπου και χρόνου, κυρία Υπουργέ. Δεν έχετε καν συνειδητοποιήσει το μέγεθος του προβλήματος, την αναγκαιότητα για ριζικές αλλαγές, για άλλες κατευθύνσεις. Και αυτό σας διακρίνει.

Δεν ξέρω ποιος έχει παραπληροφόρηση, μάλλον εσείς δεν έχετε γνώση και τι γίνεται στην Ευρώπη και τι γίνεται στον κόσμο. Δεν έχετε συνειδητοποιήσει την αναγκαιότητα να ανοίξουν τα πανεπιστήμια. Ούτε αυτό το γνωρίζετε. Δεν έχετε συνειδητοποιήσει το μέγεθος της ζημιάς που έχετε προκαλέσει συνολικά στο εκπαιδευτικό μας σύστημα. Ζείτε, δυστυχώς, στο μικρόκοσμό σας, στις μικροπολιτικές σας σκοπιμότητες και τίποτε άλλο. Αντιλαμβάνεστε το διάλογο και θελήσατε να κάνετε και παρατήρηση στον Αρχηγό της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης που έφυγε, όταν ήσαστε απούσα όλες τις ώρες. Εκτός από την ώρα που μιλήσατε, είχατε τον παριστάμενο Υφυπουργό εδώ και απουσιάσατε.

Και ήρθατε μ' ένα ύφος χθες εδώ και τώρα, αυτήν τη στιγμή, για να πυροδοτήσετε πάλι την ένταση, χωρίς να σας απασχολεί το μέγα θέμα -γιατί το άλλο δεν σας απασχολεί, το θέμα του εκπαιδευτικού συστήματος συνολικά- και αναλύθηκε τις προηγούμενες ημέρες πώς θα ανοίξουν και τα πανεπιστήμια, που υπάρχει ανάγκη και παίζετε με τις αγωνίες τις δικαιολογημένες του ελληνικού λαού και κυρίως των γονιών.

Σήμερα ακόμα σηματοδοτήσατε την κυρίαρχη επιλογή σας, «όχι παιδεία για όλους». Οι ανακοινώσεις που κάνατε σε σχέση με το πόσοι θα μπουν στο εκπαιδευτικό μας σύστημα, στα Α.Ε.Ι. και στα Τ.Ε.Ι. Το κάνατε και πέρυσι με το «10». Ο αριθμός που αναφέρατε, ξέρετε ότι δεν είναι πραγματικός, γιατί θέλετε να στρέψετε αυτά τα παιδιά στα διάφορα ινστιτούτα, στα διάφορα κέντρα ελευθέρων σπουδών, για τα οποία δεν έχετε την τόλμη ή δεν θέλετε να μας πείτε τις θέσεις σας, τι θα κάνατε μ' αυτά.

Σας προκαλέσαμε και κατά τη διαδικασία της αναθεώρησης στην αρμόδια Επιτροπή του Συντάγματος και εδώ. Και αυτά είναι τα βασικά και τα μεγάλα ζητήματα, για να μιλάμε στο στόχο της αναβάθμισης των δημόσιων πανεπιστημίων και της ποιότητας.

Δεν θέλετε να αναβαθμιστούν τα δημόσια πανεπιστήμια. Συνειδητή σας επιλογή είναι να απαξιώσετε το δημόσιο πανεπιστήμιο και αυτό κάνετε, γιατί ξέρετε ότι και οι αλλαγές που προτείνετε, οδηγούν σε οπισθοδρόμηση, αλλά και σε κάθε περίπτωση είναι οριακές, που ούτως ή άλλως δεν θα εφαρμοστούν.

Το διάλογο πώς τον αντιλαμβάνεστε; Θα σας το πω. Ακόμα

και χθες, όταν οι εκπρόσωποι των καθηγητών ζήτησαν να σας δουν, ο Πρωθυπουργός αρνήθηκε να τους δει. Ο Πρωθυπουργός, όταν η Π.Ο.Σ.Δ.Ε.Π. ζήτησε να τον δει, αρνήθηκε να τους δει.

Ο κ. Ρουσόπουλος, ο Κυβερνητικός σας Εκπρόσωπος, βγήκε και είπε, μα με μειοψηφίες θα μιλάμε; Δεν υπάρχει μεγαλύτερη περιφρόνηση στο συνδικαλιστικό κίνημα απ' αυτό που ακούστηκε χθες. Μα με απεργούς θα μιλάμε; Είναι γνωστή η συνταγή της παράταξης σας.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ (Υπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων): Μα δεν απεργούν.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ: Και να σας απαντήσω κάτι; Το μάθημα σ' αυτό, την ίδια ώρα -αλλά δεν το πήρατε- σας το έδωσε ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, που τους είδε και συζήτησε μαζί τους. Συγκρίνετε τις διαφορές και αναλογιστείτε πώς πρέπει να είναι ο διάλογος.

Συζητάμε σήμερα εδώ, ο Πρόεδρος του ΠΑ.ΣΟ.Κ. καταθέτει ολοκληρωμένη πρόταση με άρθρα, για πλήρη αυτοδιοίκηση, για μια προοπτική προς τα εμπρός και εσείς το περνάτε έτσι, όταν για πρώτη φορά Αρχηγός Αξιωματικής Αντιπολίτευσης έρχεται σε κοινοβουλευτική επιτροπή, καταθέτει τις αγωνίες του, όταν από την πρώτη ημέρα από τις προγραμματικές δηλώσεις, λέει, ελάτε εδώ να συμφωνήσουμε.

Θέλετε να μείνετε μόνοι, για να τροφοδοτείτε τις καταστάσεις και να δίνετε την εντύπωση στην ελληνική κοινωνία ότι η νέα γενιά είναι η γενιά των κουκουλοφόρων, του κ. Πολύδωρα δηλαδή.

Για άλλη μια φορά σας καλούμε να αναλογιστείτε τις ευθύνες σας. Εδώ, δυστυχώς, αυτές τις μέρες μιλάμε εις ώτα μη ακουόντων. Μου θυμίζετε αυτό που λέει ο λαός μας «Στου κουφού την πόρτα όσο θέλεις βρόντα». Αυτό γίνεται αυτές τις μέρες εδώ. Είναι φανερό, λοιπόν, ότι η πρόταση για μια δυναμική πορεία της χώρας προς τα εμπρός -γιατί αυτό σημαίνει αναβάθμιση του εκπαιδευτικού συστήματος από τη βάση μέχρι την κορυφή και δεν κάνετε τίποτα για τη βάση ούτε για τα νηπιαγωγεία ούτε για τα δημοτικά σχολεία ούτε για τα γυμνάσια ούτε για τα λύκεια, όπως ξέρετε και ήρθατε εδώ μ' όλες αυτές τις αλλαγές -περνά μόνο από μια διαδικασία στην οποία θα αντιπαράθεθούν προγράμματα και λογικές. Και η διαδικασία είναι οι γενικές εκλογές. Τολμήστε, λοιπόν, τώρα. Να αποφασίσει ο λαός προς τα πού πρέπει να πάει και το εκπαιδευτικό μας σύστημα και η παιδεία μας. Εμείς είμαστε εδώ και σας προκαλούμε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Το λόγο έχει ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας κ. Μαγγίνας.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ: Κυρία Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εγώ καταλαβαίνω απολύτως την ανάγκη του κυρίου Αρχηγού της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης να προσπαθήσει να απαντήσει στα όσα είπε σήμερα ο Πρωθυπουργός. Φοβούμαι όμως ότι δεν τα κατάφερε.

Και θέλω να αναφερθώ πολύ συγκεκριμένα σε τρία σημεία.

Πρώτον, βλέπουμε και από την ομιλία του ιδίου αλλά και από ομιλίες πολλών συναδέλφων του ΠΑ.ΣΟ.Κ. μια αγωνιώδη αλλά υπονομευτική προσπάθεια να συνδεθούν τα θέματα της παιδείας με τη δημόσια τάξη. Γιατί το κάνετε αυτό, κύριοι συνάδελφοι; Γιατί εμπλέκετε δυο τελείως άσχετα θέματα; Δεν καταλαβαίνετε ότι ματαιοπονείτε, ότι αυτοανακρίνετε και ότι αντιφασκετε με τον εαυτό σας; Όταν η Αστυνομία επιχειρεί να σταθεί μακριά από τα γεγονότα, την κατηγορείτε ότι δεν κάνει συλλήψεις. Όταν γίνονται ελάχιστες, μετρημένες στα δάκτυλα του ενός χεριού συλλήψεις, σπεύδετε να κατηγορήσετε την Αστυνομία. Τι θέλετε επιτέλους; Είναι σοβαρή στάση ενός μεγάλου κόμματος που επί μακρά σειρά ετών έχει κυβερνήσει τον τόπο;

Το δεύτερο σημείο. Είναι δυνατόν ο Αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης έχον διατελέσει μάλιστα και Υπουργός Παιδείας, τη στιγμή που συζητείται ένας νόμος-πλαίσιο για την παιδεία, να λέει ότι κάνουμε ό,τι μπορούμε, για να συκοφαντήσουμε τους νέους; Μπορείτε να μη συμφωνείτε με τις ρυθμίσεις του σχεδίου νόμου. Μπορείτε τις δικές σας απόψεις, τις οποίες,

με συγχωρείτε, αλλά δεν τις ακούσαμε. Κάτι γενικόλογες και αόριστες ευχές έχουμε ακούσει και έχουμε δει να δημοσιεύονται στον Τύπο. Αλλά για ποιον γίνεται αυτή η προσπάθεια αυτήν τη στιγμή; Δεν γίνεται για τους νέους και τις νέες της χώρας μας; Δεν προσπαθούμε να αναβαθμίσουμε το επίπεδο του δημόσιου πανεπιστημίου και του συνόλου του εκπαιδευτικού μας συστήματος; Ποιος επωφελείται από αυτά; Δεν επωφελούνται οι νέες και οι νέοι και έρχεται εδώ ο κ. Παπανδρέου να μας πει ότι κατασυκοφαντούμε τη νεολαία;

Και το τρίτο. Χαρακτήρισε αυτήν τη διαδικασία, όπως είχε κάνει και προ ημερών μιλώντας για την Αναθεώρηση του Συντάγματος, ως παράσταση ενός θεάτρου παραλόγου. Είναι δυνατόν να μιλάει έτσι ο Αρχηγός ενός μεγάλου κόμματος; Είναι δυνατόν να αισθάνεστε ότι αυτή η προσπάθεια είναι μια θεατρική παράσταση, όταν δεν έχετε συνεισφέρει; Όταν μιλάτε για διάλογο -είπε ο συνάδελφος κ. Παπαϊωάννου- πώς τον εννοείτε τον διάλογο; Μ' έναν τρόπο. Να καταθέτετε τις απόψεις σας και να έχετε την απαίτηση να γίνουν αποδεκτές. Αν αυτό δεν συμβεί, καταγγέλλετε και αποχωρείτε. Αυτόν το διάλογο έχετε στο νου σας. Δεν έχετε τη συνεισφορά. Δεν έχετε τη διάθεση της συμβολής, τη συμμετοχή και την υποβοήθηση μιας εθνικής προσπάθειας, όπως είναι το θέμα της παιδείας. Και έρχεστε και μιλάτε σε μας για παράσταση;

Όσον αφορά τις εκλογές, κύριοι συνάδελφοι, σήμερα ο Πρωθυπουργός μίλησε με πολλή σαφήνεια για το τέλος της τετραετίας και για το 2008. Το αν θα το πιστέψετε ή όχι είναι θέμα δικό σας. Επιτρέψτε μου, όμως, να σας πω: Προσέξτε τους ρυθμούς της αντιπολιτευτικής και της πολιτικής σας δράσης μη τυχόν και λαχανιάσετε ως το τέλος, όταν θα γίνουν οι εκλογές.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΟΡΕΣΤΗΣ ΚΟΛΟΖΩΦ: Κυρία Πρόεδρε, μπορώ να έχω το λόγο;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Έχετε εξαντλήσει το δικαίωμα του κόμματός σας.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΚΟΛΟΖΩΦ: Της τριτολογίας δεν το έχω εξαντλήσει.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Έχει μιλήσει ο κ. Σκυλλάκος. Κατά παραχώρηση όμως, αν θέλετε για λίγα λεπτά, να σας δώσουμε το λόγο.

Ορίστε, κύριε Κολοζώφ, έχετε το λόγο.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΚΟΛΟΖΩΦ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε. Δυο λεπτά θέλω απλώς να κάνω ένα σχόλιο.

Με συγκινεί πάρα πολύ αυτή η προσπάθεια των δυο μεγάλων κομμάτων, το ένα να εκθέσει το άλλο επάνω στις γραμμές που έχει χαράξει η Ευρωπαϊκή Ένωση, σχετικά με το πώς θα πρέπει να αναπτυχθεί το ζήτημα της παιδείας. Ενώ και οι δυο, όταν παίρνονταν οι αποφάσεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στην Λισαβόνα και στην Μπολόνια και στην Πράγα και στο Βερολίνο προσυπέγραφαν, συμφωνούσαν και δεσμεύονταν για την υλοποίηση αυτών των κατευθύνσεων, τώρα έρχονται να δείξουν στον ελληνικό λαό ότι έχουν τεράστιες διαφορές μεταξύ τους. Η μεν Κυβέρνηση θέλει να εκθέσει το ΠΑ.ΣΟ.Κ. ότι δεν πάει στο πνεύμα που θέλει η Ευρωπαϊκή Ένωση της συναίνεσης και να εκθέσει ότι εν πάση περιπτώσει αυτά που λέει, ενώ στην ουσία συμφωνούν μ' αυτά που υποστηρίζει η Κυβέρνηση, θέλει να τα εμφανίσει σαν διαφορά -τα τέσσερα σημεία του κ. Παπανδρέου είναι γνωστό ότι ευχαρίστησαν την κυρία Υπουργό, διότι ήταν μέσα στο πνεύμα, ακριβώς των επιλογών της Κυβέρνησης- το δε ΠΑ.ΣΟ.Κ. να εμφανιστεί σαν κάτι το διαφορετικό από αυτό που στην ουσία οι προτάσεις του εξυμνούν.

Εμείς έχουμε κουραστεί μ' αυτόν τον διάλογο. Ο μόνος στόχος που υπάρχει είναι να δημιουργήσει σύγχυση στον ελληνικό λαό πως δήθεν υπάρχουν σοβαρές και μεγάλες διαφωνίες μεταξύ των δυο κομμάτων, ενώ στην πραγματικότητα η στρατηγική που έχει επιλεγεί είναι η ίδια, είναι αυτή που προωθούν τα όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και που με ανάγλυφο τρόπο ανέπτυξε η κυρία Υπουργός στην ομιλία της, είναι αυτό το οποίο κρύβει η ουσία των προτάσεων που κάνει ο Πρόεδρος του ΠΑ.ΣΟ.Κ. όσον αφορά την πορεία της παιδείας.

Επιθυμούμε, κυρία Πρόεδρε, αυτό το παιχνίδι που παίζεται συνέχεια, οποιοδήποτε μεγάλο ζήτημα έρχεται στη Βουλή, να

σταματήσει. Ας πει ο καθένας καθαρά τι θέλει. Ας συμφωνήσουν, ας συναινέσουν στα βασικά ζητήματα που έχουν υποσπογράψει και οι δυο και να πουν την αλήθεια και οι δυο στον ελληνικό λαό.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ευχαριστούμε πολύ.

Κύριοι συνάδελφοι, επειδή απομένουν να μιλήσουν πάνω από εβδομήντα συνάδελφοι, θα ήθελα να σας κάνω τη συμβιβαστική πρόταση να μειώσουμε κάπως το χρόνο ομιλίας των συναδέλφων, δηλαδή να το κάνουμε έξι λεπτά με κάποια ανοχή. Νομίζω ότι αυτό μας βοηθάει σε κάποια ορατή χρονική στιγμή απόψε μετά τα μεσάνυχτα να εξαντλήσουμε τον κατάλογο.

Πιστεύω ότι συμφωνούν όλες οι πτέρυγες και επομένως από το σημείο αυτό θα εφαρμόσουμε το εξάλεπτο ομόφωνα. Θα διαβουλευτούμε και για το μέλλον.

Το λόγο έχει η κ. Συλβάνα Ράπτη.

ΣΥΛΒΑΝΑ ΡΑΠΤΗ: Κυρία Πρόεδρε, σας ευχαριστώ.

Δεν μπορώ να μη μπω στον πειρασμό να σχολιάσω -αν μου επιτρέπετε, μ' όλο το σεβασμό- τον περιορισμό του χρόνου ομιλίας και αυτό για τον εξής λόγο: Περιμέναμε τρία ολόκληρα χρόνια να έρθει εδώ στη Βουλή το νομοθέτημα αυτό. Ε ως του δίνουμε λίγο χρόνο παραπάνω στη συζήτηση.

Και να έρθουμε τώρα στο νομοσχέδιο, στο νόμο-πλαίσιο για τα πανεπιστήμια και να βλέπουμε τα πράγματα στη θέση τους. Είπε η κυρία Υπουργός προηγουμένως με πολλή περηφάνια ότι «φέραμε εδώ ένα νόμο, ο οποίος τακτοποιεί ζητήματα, τα οποία έχουν αναπτυχθεί σε εξακόσιες σελίδες εξήντα τριών νόμων». Θα έλεγα ότι ουκ εν τω πολλώ το ευ. Εν συνεχεία μίλησε για συγκεκριμένα πράγματα, για τα οποία κατηγορούμεθα ότι δεν ομιλούμε. Να ομιλήσουμε, λοιπόν, συγκεκριμένα και να τα πάρουμε ένα - ένα.

Συγγράμματα. Για τα συγγράμματα το Υπουργείο Παιδείας πληρώνει πάρα πολλά χρήματα και δεν είναι μόνο ότι το Υπουργείο Παιδείας πληρώνει πάρα πολλά χρήματα ως συγγραφικά δικαιώματα στους καθηγητές των πανεπιστημίων, είναι -και το ξέρουν όσοι συνάδελφοί μας είναι πανεπιστημιακοί- και η εξής δουλειά που γίνεται μέσα στα πανεπιστήμια. Διδάσκει ο καθηγητής, κλείνει το μάτι -εντός εισαγωγικών, αν θέλετε- στους φοιτητές και ξέρουν ποιο σύγγραμμα θα πάρουν. Και έρχεται τώρα ο συγκεκριμένος νόμος-πλαίσιο και λέει το εξής: Τα συγκεκριμένα συγγραφικά δικαιώματα δεν θα τα παίρνει ένας καθηγητής, θα τα μοιράζουμε. Θα έχουμε μία λίστα και από τη λίστα θα διαλέγουμε ένα σύγγραμμα. Και όλα αυτά, όταν μιλάμε για το πανεπιστήμιο του μέλλοντος, για το πανεπιστήμιου του 21ου αιώνα. Αν είναι δυνατόν, πανεπιστήμιο με ένα σύγγραμμα. Ένα πανεπιστήμιο βασίζεται κατά κύριο λόγο στην έρευνα. Έχετε δει πουθενά, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να υπάρχει κουβέντα, να γίνεται νύξη για την έρευνα; Όχι.

Ερχόμαστε στην ανώτατη αρχή, στην Αρχή Διασφάλισης Ποιότητας. Είπε, λοιπόν, η κυρία Υπουργός -θα τις τα μεταφέρουν οι συνεργάτες της φαντάζομαι, διότι εδώ είναι τα δύσκολα- ότι είναι παραπληροφορημένος ο Πρόεδρος του ΠΑ.ΣΟ.Κ. Εγώ θα θέσω ένα ερώτημα. Γιατί δεν μας είπε τότε η κυρία Υπουργός, πού ακριβώς στεγάζεται η Αρχή Διασφάλισης Ποιότητας και, αν άλλαξε γραφεία, πότε μετακόμισε; Να μας πει επίσης η Υπουργός: Πότε ακριβώς συγκροτήθηκε το Διοικητικό Συμβούλιο της Αρχής Διασφάλισης Ποιότητας και πότε έχει πάρει Φ.Ε.Κ.; Θα μπορούσα να κάνω και άλλες ερωτήσεις οι οποίες δεν είναι ρητορικές, έχουν απαντήσεις και τις ξέρει η κυρία Υπουργός τις απαντήσεις. Γι' αυτό, λοιπόν, αν ήθελε να είναι σωστή, θα έπρεπε να μας πει τις απαντήσεις και όχι να θέτει ρητορικά ερωτήματα.

Υπάρχει ένα ερώτημα που πλανάται στην ατμόσφαιρα στην ελληνική κοινωνία. Γιατί το ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν βοηθάει, βρε παιδί μου, να ανοίξουν τα πανεπιστήμια; Θα το απαντήσουμε με τον εξής πάρα πολύ απλό τρόπο. Αυτήν τη στιγμή η ελληνική κοινωνία ζητάει δύο πράγματα. Ζητάει, πρώτον, να ανοίξουν τα πανεπιστήμια, να γίνουν μαθήματα και το δεύτερο που ζητάει, είναι ποιοτικές σπουδές, έτσι ώστε το πτυχίο που παίρνει το παιδί κάθε οικογένειας να έχει ειδικό επιστημονικό βάρος και παράλληλα αντίκρισμα στην αγορά εργασίας. Αυτός ο νόμος

που έχει κατατεθεί και τον οποίο συζητούμε σήμερα, δεν απαντά σε κανένα από τα δύο αιτήματα της ελληνικής κοινωνίας και υπό αυτήν την έννοια δεν μπορεί το ΠΑ.ΣΟ.Κ. να έρθει και να πει ότι υπερψηφίζει ένα νόμο, που δεν απαντά στα συγκεκριμένα αιτήματα.

Μέσα στο νόμο-πλαίσιο γίνεται λόγος για μία σειρά λεπτομερειών. Χρησιμοποιώ αυτόν τον όρο, τον όρο «λεπτομέρεια». Λεπτομέρειες εντός ή εκτός εισαγωγικών, αν θέλετε, οι οποίες ανάγονται σε κρίσιμα ζητήματα, όπως για παράδειγμα οι αιώνιοι φοιτητές. Και λέει η Κυβέρνηση, λέει η Υπουργείο Παιδείας, λέει η Υπουργός Παιδείας: «Μα είναι δυνατόν να σπουδάζουν τα ελληνόπουλα εσαεί;». Ασφαλώς όχι, κανένας δεν το θέλει. Να σας πω όμως τι πραγματικά κάνει ο νόμος-πλαίσιο. Αυτήν τη στιγμή ισχύει στα πανεπιστήμια και στα Τ.Ε.Ι. το λεγόμενο $v+2$, δηλαδή τα εξάμηνα που προβλέπονται συν δύο. Ξέρετε τι ακριβώς κάνει ο νόμος; Αυτό το $v+2$ το κάνει $2v+1$. Άρα κόντρα στα επιχειρήματα τα οποία αναπτύσσονται, τους αιώνιους τους κάνουμε αιωνιότερους.

Υπάρχει το θέμα του προγραμματισμού. Να γίνει προγραμματισμός, να υπάρξει αυτοδιοίκηση. Με ποια χρήματα; Τρία χρόνια τώρα παρακολουθούμε τους προϋπολογισμούς να δίνουν όλο και λιγότερα χρήματα για την παιδεία, όλο και λιγότερα χρήματα για τα πανεπιστήμια.

Τέλος, υπάρχει το θέμα της αξιοπιστίας. Ποια είναι η αξιοπιστία, την οποία έχει η Κυβέρνηση, ώστε να της εμπιστευτούμε την υπόθεση της λύσης των πανεπιστημίων; Έχω εδώ μαζί μου μία σελίδα, η οποία έρχεται από το Υπουργείο Παιδείας και μιλάει για το νομοθετικό έργο του Υπουργείου Παιδείας. Δεκατέσσερις νόμοι, από τους οποίους άλλοι βρίσκονται ακόμη στα χαρτιά και άλλοι δεν περπατούν, αλλά είναι μπουσουλώνα μέσα στους δρόμους της εκπαίδευσης. Δεν με παίρνει ο χρόνος για να τους πω έναν-έναν τους νόμους και τι έχει γίνει, το σίγουρο, όμως, είναι ότι δεν έχει γίνει τίποτα που να βοηθά την ποιοτική αναβάθμιση της παιδείας. Γι' αυτό το λόγο δεν είναι δυνατόν να συναινέσουμε και να υπερψηφίσουμε αυτόν τον νόμο-πλαίσιο.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Το λόγο έχει η συνάδελφος κ. Έλενα Κουντουρά.

ΕΛΕΝΑ ΚΟΥΝΤΟΥΡΑ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ακούσαμε τον Πρόεδρο του ΠΑ.ΣΟ.Κ. που μας ανέπτυξε χρήσιμες ιδέες από τη δική του ίσως εμπειρία σπουδών στο εξωτερικό. Λυπάμαι όμως, γιατί με την πολιτική του δεν επιτρέπει να εφαρμοστούν νέες ιδέες στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα. Προφανώς, η Αξιωματική Αντιπολίτευση επιθυμεί οι τυχεροί γόνιμοι των εχόντων να σπουδάζουν στο εξωτερικό και τα παιδιά του ελληνικού λαού να αντιμετωπίζουν τη μειοψηφία που δεν θέλει να αλλάξει τίποτα στο ελληνικό πανεπιστήμιο, έτσι ώστε να σπουδάζουν σε περιβάλλον παρακμής, επιστημονικής ακινησίας, διοικητικής αποδιοργάνωσης και οικονομικής αδιαφάνειας.

Η μόρφωση είναι ένα από τα ισχυρότερα και σημαντικότερα αγαθά που ένας άνθρωπος μπορεί να αποκτήσει. Χωρίς μόρφωση δεν υπάρχει ούτε πρόοδος ούτε ανάπτυξη. Στόχος του κράτους είναι η ευημερία των πολιτών, η κοινωνική συνοχή και η πολιτιστική αλλά και οικονομική ανάπτυξη του. Για να πετύχει αυτούς τους στόχους, απαιτείται σωστή παιδεία και μόρφωση. Ζούμε στον 21ο αιώνα και οφείλουμε σαν κοινωνία αλλά και σαν πολιτεία να αναγνωρίσουμε, πως η δομή και ο τρόπος λειτουργίας της σύγχρονης κοινωνίας έχει πραγματικά αλλάξει. Βρισκόμαστε στην εποχή της πληροφορικής και των προηγμένων υπηρεσιών και αυτό ισχύει τόσο σε οικονομικό επίπεδο όσο σε κοινωνικό και πολιτιστικό.

Στην κοινωνία της γνώσης, λοιπόν, αυτό που, ουσιαστικά, κάνει τη διαφορά μεταξύ της ανάπτυξης ή της στασιμότητας και της ύφεσης είναι η επιστήμη, είναι η έρευνα και η τεχνολογία. Η παραγωγή γνώσης αποτελεί πλέον τον πιο σημαντικό φορέα ανταγωνιστικότητας και τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα είναι ο πυρήνας παραγωγής αυτής της γνώσης αλλά και του ανθρώπινου δυναμικού. Όπου και να κοιτάξει κάποιος, θα

δεν πως έχουν ιδρυθεί πανεπιστήμια υψηλότερου επιπέδου σε όλο τον κόσμο. Στους πίνακες της παγκόσμιας κατάταξης των πεντακοσίων καλύτερων πανεπιστημίων βρίσκουμε ότι τα δεκάεπτα στα είκοσι πρώτα πανεπιστήμια είναι στην Αμερική, τα δύο στη Μεγάλη Βρετανία και ένα στην Ιαπωνία. Αντιθέτως, αν ψάξει κάποιος να βρει, ούτε ένα ελληνικό πανεπιστήμιο δεν είναι στα πρώτα διακόσια του πίνακα. Η Ευρώπη προχωράει στην προσπάθεια ίδρυσης ενός ευρωπαϊκού χώρου ανώτατης εκπαίδευσης ως το 2010, που μαζί με τον ευρωπαϊκό χώρο έρευνας, θα δώσουν την δυνατότητα στα ευρωπαϊκά πανεπιστήμια να αναπτύξουν συνεργασίες, κοινά προγράμματα σπουδών και έρευνας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η ελληνική ανώτατη εκπαίδευση χαρακτηρίζεται από βαθιά και χρόνια κρίση. Η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας πιστή στις εξαγγελίες που έχει κάνει και στο πρόγραμμά της, εξακολουθεί ένα ολοκληρωμένο πλαίσιο μεταρρυθμίσεων που ανταποκρίνεται στις σύγχρονες απαιτήσεις στο χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης.

Δημιουργούμε τις απαραίτητες προοπτικές με σωστή οργάνωση για ένα εκπαιδευτικό σύστημα αποτελεσματικό και ποιοτικό. Το παρόν σχέδιο νόμου είναι αποτέλεσμα ευρύτατου διαλόγου και δημόσιας διαβούλευσης. Βασικός μας στόχος είναι τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα πρώτον, να αναλάβουν τις ευθύνες τους και δεύτερον, να τους δοθεί, πραγματικά, η δυνατότητα να ανταποκριθούν στη σύγχρονη αποστολή τους.

Με το σχέδιο νόμου που καταθέτουμε, ενθαρρύνουμε την αυτοδιοίκηση των πανεπιστημίων και η σύνταξη του τετραετούς ακαδημαϊκού αναπτυξιακού προγράμματος από τα ίδια τα πανεπιστήμια, συμβάλλει στην ανάπτυξη της εκπαιδευτικής και ακαδημαϊκής λειτουργίας, όπως και στη διασφάλιση της οικονομικής και διοικητικής αυτοτέλειάς του.

Θεσπίζουμε την υποχρεωτική κατάρτιση εσωτερικού κανονισμού των πανεπιστημίων για την εύρυθμη λειτουργία τους και εισάγεται η λογοδοσία τους απέναντι στην κοινωνία. Μ' αυτόν τον τρόπο διασφαλίζεται η διαφάνεια και η σωστή διαχείριση του δημόσιου χρήματος, χρήματα που ανήκουν, ως μην ξεχνάμε, στον Έλληνα φορολογούμενο.

Αναδεικνύουμε, λοιπόν, τον κοινωνικό ρόλο του δημόσιου πανεπιστημίου. Παρέχουμε τη δυνατότητα ανταποδοτικών υποτροφιών στους φοιτητές και συνεχίζουμε τη δωρεάν χορήγηση συγγραμμάτων. Στηρίζουμε, ουσιαστικά, τους φοιτητές των ασθενέστερων εισοδηματικών στρωμάτων. Και η δυνατότητα χορήγησης άτοκων φοιτητικών δανείων με πολύ ευνοϊκούς όρους επιβραβεύει τους επιμελείς φοιτητές και παράλληλα, ανακουφίζει όλες τις οικογένειες που έχουν πραγματικά ανάγκη.

Θωρακίζουμε το κύρος των πανεπιστημίων μας. Εναρμονίζουμε τις πρακτικές των ελληνικών πανεπιστημίων μ' αυτές του εξωτερικού. Θέτουμε τέλος στη λογική των αιώνων φοιτητών, καθορίζοντας ανώτατη διάρκεια φοίτησης, που δεν μπορεί να ξεπερνάει την κανονική διάρκεια σπουδής προσαυξανόμενη κατά 100% με δυνατότητα παράτασης δύο το πολύ εξαμήνων.

Αντιμετωπίζουμε αποτελεσματικά τη σημερινή κατάχρηση του ακαδημαϊκού ασύλου. Δεν καταργούμε το άσυλο όπως κάποιος λανθασμένα ισχυρίζεται. Η απόφαση άρσης του ασύλου παραμένει δικαιοδοσία της πανεπιστημιακής κοινότητας και πιο συγκεκριμένα θα είναι απόφαση του πρυτανικού συμβουλίου. Επισχύουμε, λοιπόν, τους δημοκρατικούς θεσμούς εντός των πανεπιστημίων με τους φοιτητές να ψηφίζουν άμεσα τις πρυτανικές αρχές με καθολική ψηφοφορία και όχι μέσω εκπροσώπων.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το σχέδιο νόμου για τη μεταρρύθμιση της δομής και της λειτουργίας των πανεπιστημίων, ανταποκρίνεται απόλυτα στις απαιτήσεις και τις προκλήσεις της σύγχρονης εποχής που υπάρχουν σε παγκόσμιο επίπεδο. Στόχος μας είναι η ποιοτική αναβάθμιση της ανώτατης εκπαίδευσης, για να μπορέσει να ανταποκριθεί στις προκλήσεις και στο αναπτυξιακό μέλλον της χώρας. Προχωρούμε στις αναγκαίες αλλαγές, που εκφράζουν απόλυτα τις ανάγκες της κοινωνίας, υπηρετούν το μέλλον της χώρας, αλλά πάνω από όλα, των παιδιών μας. Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να σταθεί εμπόδιο σ'

αυτό το μέλλον. Για το λόγο αυτό, σας καλώ να υπερψηφίσετε το παρόν νομοσχέδιο.

Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη - Ψαρούδα): Ευχαριστούμε πολύ.

Ο κ. Ξενοφών Βεργίνης έχει το λόγο.

ΞΕΝΟΦΩΝ ΒΕΡΓΙΝΗΣ: Ευχαριστώ πολύ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρία Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κάποιος σ' αυτή την Αίθουσα προσποιούνται ότι δεν είδαν, δεν άκουσαν τίποτε και ποτέ. Ιδιαίτερα μάλιστα οι συνάδελφοι της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης δίνουν την εντύπωση ότι δεν κυβέρνησαν και ποτέ. Δίνουν την εντύπωση ότι ξεχνούν, έχουν επιλεκτική μνήμη. Ή λείπει η κρίση, ή ίσως λείπει η πολιτική ωριμότητα; Δεν το πιστεύω.

Ξεχνάτε, κύριοι συνάδελφοι, την κατάσταση στην οποία παραδώσατε την ανωτάτη εκπαίδευση; Ξεχάσατε την κατάσταση στην οποία παραδώσατε, πράγματι, όχι στη Νέα Δημοκρατία, αλλά στις νέες γενιές, έτσι ώστε να μη συμμαζεύεται με τίποτα; Σαράντα χρόνια διδασκω. Σαράντα χρόνια στις αίθουσες και άκουσα σήμερα, ω του θαύματος, ότι εμείς συσσωρεύουμε διακόσιους και τριακόσιους φοιτητές σε μία αίθουσα.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Ε' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΟΣΙΩΝΗΣ)

Μα, κύριοι συνάδελφοι, τετρακόσιους και πεντακόσιους φοιτητές είχα όχι μονάχα στο Αμφιθέατρο, αλλά σε αίθουσες της Νομικής. Δεν ήταν επί των ημερών σας; Το ξεχνάτε αυτό;

Αλλά επίσης ακούστηκε ακόμη και από τον Πρόεδρο του ΠΑ.ΣΟ.Κ. ότι, τελικά, κατασκευοφαντούμε τη νεολαία και τους στέλνουμε έξω από τα πανεπιστήμια. Εμείς τους στέλνουμε έξω από τα πανεπιστήμια, κύριοι συνάδελφοι, ή εσείς τους στέλνετε στα πεζοδρόμια, μακριά από τις αίθουσες διδασκαλίας;

Απουσιάζατε παντελώς και το γνωρίζετε αυτό, από τη συζήτηση για την Αναθεώρηση του Συντάγματος. Είναι ή δεν είναι αναγκαία η αναθεώρηση, αφού αναγνωρίζετε πρώτοι εσείς ότι η κατάσταση στα πανεπιστήμια δεν είναι αυτή που πρέπει να είναι;

Και επιπλέον λέτε ότι κρατάμε τα πανεπιστήμια κλειστά επί μήνες. Ποιος ωθεί τους φοιτητές να κλείνουν τα πανεπιστήμια; Εμείς της Νέας Δημοκρατίας, ή κάποιες πραγματικά ομάδες τις οποίες εσείς χειροκροτείτε;

Κύριοι συνάδελφοι, ευθύνεται η παρούσα Κυβέρνηση γιατί, πραγματικά, μειώνεται ο αριθμός. Από το ένα μέρος λέτε ότι μειώνεται ο αριθμός των εισακτέων, ενώ από το άλλο μέρος μας κατηγορείτε για τη στενότητα των αιθουσών;

Πρέπει κάποιος να έχει επιλεκτική μνήμη, αλλά τελικά δεν γίνονται αυτά τα πράγματα, αφού γνωρίζουμε όλοι ότι η Κυβέρνηση και το αρμόδιο Υπουργείο η πολιτική του ηγεσία δεν κάνει πίσω, αφού οι μεταρρυθμίσεις είναι πλέον καθολικό αίτημα των πολιτών. Αποτελεί, κύριοι συνάδελφοι, ανάγκη του μέλλοντος. Είναι αίτημα των πολλών. Είναι απαίτηση των νέων γενεών. Είναι απαίτηση των καιρών. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι οι μεταρρυθμίσεις τις οποίες, πράγματι, η Κυβέρνηση, όχι επιλεκτικά, ξεχνώντας το παρελθόν, αλλά βλέποντας στο μέλλον, δημιουργεί τις συνθήκες εκείνες για να στηρίξει τους πολλούς και την απαίτηση των πολιτών. Γίνεται, πράγματι, εργασία για το μέλλον. Έγιναν σημαντικά βήματα για ένα κράτος νοικοκυρεμένο και μην το ξεχνάτε αυτό. Μη λέτε πράγματα τα οποία ούτε καν εσείς πιστεύετε. Ένα κράτος αποτελεσματικό, ένα κράτος υπεύθυνο, που να σέβεται τον πολίτη. Κάνουμε, λοιπόν, πράξεις στην παιδεία, που να σέβονται τη νέα γενιά.

Το νέο πρόγραμμα της Κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας, λύνει ή όχι προβλήματα τα οποία επί μακρόν υπάρχουν; Το παρόν νομοσχέδιο λύνει προβλήματα της ανωτάτης εκπαίδευσης, ναι ή όχι; Λέτε ότι δεν λύνει όλα τα προβλήματα. Κανένα νομοσχέδιο, κύριοι συνάδελφοι, δεν λύνει όλα τα προβλήματα. Κατ' αρχάς, προβλήματα κάθε μέρα γεννιούνται. Το μέλλον πάντοτε γεννάει προβλήματα. Δεν υπάρχει περίπτωση όσο υπάρχει κόσμος εξελισσόμενος, να μη γεννιούνται προβλήματα. Όμως, δίνει ορισμούς και διευκρινίσεις για την αποστολή των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων και των Τ.Ε.Ι.. Προβλέπει μια νέα διάρθρωση. Σέβεται τις ακαδημαϊκές ελευθερίες.

Κύριοι συνάδελφοι, προστατεύεται αποτελεσματικά το ακαδημαϊκό άσυλο, στις σημερινές, όμως, πραγματικές συνθήκες. Δεν είναι ο θεσμικός καθορισμός του ασύλου, που εμποδίζει την ακαδημαϊκή ελευθερία και την ελεύθερη διακίνηση των ιδεών, αλλά η παρεξηγημένη έννοια σε έκταση και βάθος του ασύλου, που γίνονται, πράγματι, με ανεξέλεγκτες ενέργειες βίας και με κομματικό φανατισμό. Αυτό είναι που παρασύρει ενάντια στο άσυλο. Το ακαδημαϊκό άσυλο προσδιορίζεται και καλύπτει όλους τους χώρους των Α.Ε.Ι. όπου γίνεται έρευνα και εκπαίδευση. Οι χώροι αυτοί καθορίζονται από τα αρμόδια όργανα και υπεύθυνα της Συγκλήτου για τα πανεπιστήμια και τις γενικές συνελεύσεις για τα Τ.Ε.Ι.. Επέμβαση δημόσιας δύναμης στους χώρους αυτούς γίνεται μετά από πρόσκληση ή άδεια του αρμόδιου οργάνου του ιδρύματος και πάντα με παρουσία εκπροσώπου της δικαστικής αρχής.

Κύριοι συνάδελφοι, με το νομοσχέδιο ενθαρρύνουμε και κατοχυρώνουμε την αυτοδιοίκηση και αυτοτέλεια των πανεπιστημίων, τη διοικητική δομή και λειτουργία, την εφαρμογή εσωτερικού κανονισμού της λειτουργίας.

Κύριοι συνάδελφοι, έλειπε παντελώς ο εσωτερικός κανονισμός λειτουργίας των πανεπιστημίων. Το δημόσιο πανεπιστήμιο σήμερα μ' αυτό το νομοσχέδιο, αποκτά όπως κάθε θεσμικός οργανισμός εσωτερικό κανονισμό, αλλά, κυρίως, διασφαλίζονται θεσμικά κατά το μέγιστο δυνατόν η διαφάνεια και η διαχείριση μ' ένα προγραμματισμό διαρκούς διάρκειας διαχείρισης των πόρων, αφού, τελικά, όλοι πρέπει να ενεργούμε και να προγραμματίζουμε σ' ένα προκαθορισμένο κόστος λειτουργίας.

Στο πλαίσιο αυτό συντάσσεται το τετραετές αναπτυξιακό πρόγραμμα. Επιτέλους πρέπει κάποτε αυτό να το αναγνωρίσουμε. Μέχρι τώρα το χάος, χωρίς προγραμματισμό, χωρίς καμιά συνέπεια. Οι δαπάνες λοιπόν, θα έχουν ευθεία σχέση με το αποτέλεσμα των παρεχομένων υπηρεσιών, όχι ανεξέλεγκτα. Γι' αυτό, αυτό το νομοσχέδιο, κύριοι συνάδελφοι, καλύτερα να το υπερψηφίσετε για να συνεισφέρετε και εσείς κάτι σημαντικό για τις νέες γενιές, για τον εκσυγχρονισμό των πανεπιστημίων.

Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Κωσιώνης): Ο κ. Στρατάκης έχει το λόγο.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΣΤΡΑΤΑΚΗΣ: Το συζητούμενο σχέδιο νόμου, που το έχει καταθέσει και βαφτίσει η Κυβέρνηση «μεταρρυθμιστικό», έστω και καθυστερημένα, μπορεί να χαρακτηριστεί ως τέτοιο, όχι για τις αλλαγές που φιλοδοξεί να φέρει στην ανώτατη εκπαίδευση η κυρία Υπουργός, αλλά για δύο εντελώς διαφορετικούς λόγους.

Πρώτον, γιατί κατά πρωτότυπο τρόπο και χωρίς κανένα ιστορικό προηγούμενο με αφορμή αυτό το νομοσχέδιο και την όξυνση στους πανεπιστημιακούς χώρους προσπάθουν η Κυβέρνηση και ο κ. Καραμανλής, να διαμορφώσουν σκηνικό πόλωσης και να οδηγήσουν τη χώρα σε πρόωρες εκλογές. Όσο και να το αρνείστε, όσο και να το διαψεύδετε αυτό, καταδεικνύεται καθημερινά ότι είναι σκοπός σας. Και αυτό γιατί γνωρίζει, ο κύριος Πρωθυπουργός, καθημερινά ότι το σκηνικό αλλάζει. Οι αγρότες ξεσηκώνονται και οι πολίτες αντιλαμβάνονται το λάθος που έκαναν όταν ψήφισαν τη Νέα Δημοκρατία.

Δεύτερον, γιατί ως νόμος του κράτους δεν πρόκειται σε καμία περίπτωση να εφαρμοστεί, αφού το ΠΑ.ΣΟ.Κ ως κυβέρνηση μετά τις εκλογές θα τον αλλάξει, σύμφωνα με τις προτάσεις που κατέθεσε ο ίδιος ο Πρόεδρος του ΠΑ.ΣΟ.Κ, Γεώργιος Παπανδρέου και δήλωσε πριν από λίγο εδώ στην Αίθουσα της Βουλής.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, για τους λόγους αυτούς θα μείνει αυτό το νομοσχέδιο στην ιστορία, ως ένα σχέδιο νόμου που χρησιμοποιήθηκε ως επικοινωνιακό χαρτί από τη Νέα Δημοκρατία αγνοώντας και αδιαφορώντας ως Κυβέρνηση για την κατάσταση που έχει διαμορφώσει στο χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης στους φοιτητές και στις οικογένειές τους.

Η επιλογή αυτή και η εμμονή της Κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας εισάγει νέα ήθη και έθιμα στο δημόσιο βίο της χώρας, αδιαφορώντας για το συμφέρον για το μέλλον του τόπου. Παρουσιάζει, όμως, αυτή η εμμονή της Κυβέρνησης και

μία άλλη πρωτοτυπία: Η Κυβέρνηση μιλάει για μεταρρύθμιση στην παιδεία και μάλιστα για αυτονόητη και σε βάθος, όταν είναι γνωστό ότι η όποια μεταρρύθμιση στο χώρο της Παιδείας πρέπει να ξεκινήσει από τα θεμέλια και όχι από τον τελευταίο όροφο, όπως κάνει η Κυβέρνηση με το παρόν σχέδιο νόμου, με το οποίο δεν χτίζει αλλά γκρεμίζει τη δημόσια εκπαίδευση.

Όλα αυτά αποδεικνύουν τις σκοπιμότητες που υπηρετούνται, όταν μάλιστα είναι γνωστό ότι η οποιαδήποτε αλλαγή, η πραγματική και όχι εικονική μεταρρύθμιση, για να δώσει καρπούς, για να γίνει πράξη, πρέπει να γίνει όσο γίνεται με ευρύτερη συναίνεση και να έχει ευρύτερη αποδοχή για να δώσει καρπούς και θετικά αποτελέσματα.

Το σχέδιο νόμου που προσπαθεί να επιβάλει η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας και λέω να επιβάλει γιατί ως γνωστό ακολούθησε συνοπτικές διαδικασίες μόνο και μόνο για να δείξει αποφασιστικότητα, αφού τρία χρόνια το κυκλοφορούσε διαβεβαιώνοντας για διάλογο πριν το καταθέσει και το οποίο όμως ακύρωσε στην πράξη τον διάλογο, αφού έδειχνε ότι τον χρησιμοποιούσε ως πρόσχημα για τις επιλογές της. Καμμία από τις προτάσεις, ούτε και αυτές που κατέθεσε ο ίδιος ο Πρόεδρος του ΠΑ.ΣΟ.Κ, κ. Παπανδρέου, δεν δέχθηκε. Αντίθετα προσπαθεί να διαστρεβλώσει ακόμα και αυτά που λέγονται εδώ μέσα στην Αίθουσα.

Πριν από λίγο, κυρία Υπουργέ, είπατε ότι σε σχέση με την ψήφισή του κ. Αμούργη ότι δήθεν ψηφίσαμε και το σχέδιο που αφορούσε τις επιλογές αυτές, ενώ είναι γνωστό ότι εμείς ψηφίσαμε μεν τον κ. Αμούργη, αλλά δεν είχαμε ψηφίσει το σχέδιο που αφορούσε την αξιολόγηση.

Το σχέδιο νόμου διακατέχεται από μία αντιφατική φιλοσοφία. Για παράδειγμα ενώ διαπιστώνει στην εισηγητική έκθεση ότι το σύστημα της ανώτατης εκπαίδευσης χαρακτηρίζεται από συγκεντρωτισμό, άρα χρειάζεται αποκέντρωση, αυτονομία και αυτοδιοίκηση, εν τούτοις προσπαθεί να εφαρμόσει ακόμα ένα σύστημα πιο συγκεντρωτικό, να διαμορφώσει ένα ασφυκτικό κλοιό σε διδάσκοντες και διδασκόμενους. Αυτό και αν πραγματικά είναι αντιφατικό! Ενώ γνωρίζει, βέβαια, ότι η παιδεία και η γνώση δεν επιβάλλονται με το ζόρι.

Το πανεπιστήμιο, κύριε Υπουργέ, δεν είναι φυλακή, αλλά χώρος ελεύθερης διακίνησης των ιδεών που προάγονται μέσα από την άμιλλα και τις σύγχρονες μορφές οργάνωσης. Το ερώτημα όμως που προκύπτει από αυτές τις επιλογές σας, είναι γιατί η Νέα Δημοκρατία προσπαθεί να επιβάλει έλεγχο και στην πράξη να υποβαθμίσει το δημόσιο πανεπιστήμιο.

Η απάντηση είναι σαφής, γιατί ο στόχος είναι ορατός και είναι ένας και μοναδικός, να περιοριστούν τα κονδύλια για την παιδεία, να διαμορφωθεί κατάλληλο έδαφος για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, αλλά με εξασφαλισμένη πελατεία. Απόδειξη γι' αυτό αποτελεί ότι καμμία επιπλέον δαπάνη για τις υφιστάμενες λειτουργίες των πανεπιστημίων δεν προβλέπεται στο σχέδιο νόμου.

Το πρόσχημα των αιώνων φοιτητών και του πανεπιστημιακού ασύλου που το μετονομάζετε, εκτός εάν αυτό εννοείτε μεταρρύθμιση, σε ακαδημαϊκό άσυλο, δεν είναι από τα σημαντικότερα προβλήματα των πανεπιστημίων προκειμένου να αναβαθμιστούν οι σπουδές και να προσαρμοστούν στα νέα δεδομένα.

Η Κυβέρνηση όμως ψάχνει ευκαιρίες για να δημιουργήσει ψευτοδιλήμματα στον ελληνικό λαό και αν τα καταφέρει, να πάει σε εκλογές. Είστε όμως, κύριοι της Κυβέρνησης, κύριοι της Νέας Δημοκρατίας, άτυχοι γιατί δεν προλάβατε, δεν προκάματε, όπως έλεγε ο Χαρίλαος Φλωράκης..

Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και ο Πρόεδρος του, Γεώργιος Παπανδρέου, με τις προτάσεις και τις θέσεις που παρουσίασε στην προγραμματική πρότασή του έδειξε στον ελληνικό λαό τι χρειάζεται η ανώτατη εκπαίδευση στην Ελλάδα για να αλλάξει επί της ουσίας και όχι στα λόγια. Η Ελλάδα έχει ανάγκη από ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα, πανεπιστήμια και Τ.Ε.Ι., που πρέπει να αυτοδιοικούνται, να αξιολογούνται, να λογοδοτούν στην κοινωνία, να πιστοποιούνται και να ελέγχονται δημοκρατικά. Γιατί μόνο έτσι μπορούν να μετατραπούν σε διεθνή ιδρύματα και η Ελλάδα να αποτελέσει κέντρο εκπαιδευτικών υπηρεσιών για την ευρύτερη

περιοχή.

Το Π.Α.Σ.Ο.Κ. με τους αναγκαίους πόρους από τον πρώτο προϋπολογισμό θα κάνει πράξη όλες αυτές τις αλλαγές και γι' αυτό θα πάρει την έγκριση του ελληνικού λαού στις επόμενες εκλογές όποτε και αν τις κάνετε.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Κουσιώνης): Ο κ. Κουτσούκος έχει το λόγο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΤΣΟΥΚΟΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πιστεύω ότι με ενδιαφέρον μας παρακολουθούν οι πολίτες, γιατί συζητάμε για ένα μείζον θέμα, για το ζήτημα της παιδείας και ιδιαίτερα των πανεπιστημίων. Είμαι βέβαιος ότι αναρωτιούνται γιατί είναι κλειστά τα πανεπιστήμια, γιατί αιμορραγεί η ελληνική οικογένεια και ιδιαίτερα αυτοί που είναι αναγκασμένοι να συντηρούν και δεύτερο σπίτι για να σπουδάζουν τα παιδιά τους. Αναρωτιούνται αν φτάνει οι φοιτητές ή οι καθηγητές. Η Κυβέρνηση πάντως για όσα λέει και πράττει ούτε φταίει, ούτε έχει καμμία ευθύνη. Είναι Κυβέρνηση περιορισμένης ευθύνης. Το βέβαιο όμως είναι ότι την κύρια ευθύνη έχει προσωπικά ο Πρωθυπουργός για το επικίνδυνο μείγμα της πολιτικής του, οικονομικής και κοινωνικής, που δυναμίτισε το χώρο της παιδείας.

Το βέβαιο είναι ότι φταίει το Υπουργείο Παιδείας με την αδιαλλαξία που το διακρίνει και την αδυναμία του να χειριστεί τον ευαίσθητο χώρο της Παιδείας. Τώρα, κατά πόσο φταίει ο κ. Πολύδωρας, πρέπει να απαντήσει η ίδια η Κυβέρνηση που του ανέθεσε τη δουλειά που έπρεπε να κάνουν άλλοι.

Καταναλώσατε, κύριοι της Κυβέρνησης, χωρίς περίσκεψη την ανοχή και τη διάθεση συμβολής που αμέσως μετά τις εκλογές είχατε. Μετατρέψατε μια εθνική υπόθεση που αφορά το μέλλον της χώρας και των παιδιών μας σε πεδίο αναμέτρησης και διχασμού, αναμέτρησης στους δρόμους, στα αμφιθέατρα, παντού. Υπεύθυνοι για την πόλωση είστε εσείς, που υποτάξατε τις μεγάλες αλλαγές που χρειάζεται η παιδεία στην μικροκομματική και επικιωνική λογική των ψευτομεταρρυθμίσεων.

Όταν κατέρρευσε η οπερέτα της Αναθεώρησης του Συντάγματος και αποκαλύφθηκαν οι μεθοδεύσεις σας, ανασύρατε από το συρτάρι το νόμο-πλαίσιο. Για να συζητήσουμε τι άραγε; Για το άσυλο και τους αιώνιους φοιτητές, ζητήματα δηλαδή που απασχόλησαν το φοιτητικό κίνημα και την πολιτική την δεκαετία του '70, επειδή αυτό νομίζετε ότι πιάνει στην κοινή γνώμη;

Επειδή νομίζετε ότι αυτό πιάνει στην κοινή γνώμη; Ενώ, λοιπόν, εμείς σήμερα έπρεπε να συζητάμε για το μέλλον της παιδείας και το μέλλον των παιδιών μας, μιλάμε για το παρελθόν. Το μέλλον, όμως, αγαπητοί συνάδελφοι και συναδέλφισσες, μας προκαλεί να μιλήσουμε και να πράξουμε για τη διεύρυνση της γνώσης, για την προσβασιμότητα και όχι τον αποκλεισμό των νέων από τα πανεπιστήμια, για την ανταγωνιστικότητα και την αναβάθμιση του δημόσιου πανεπιστημίου, για την ανεργία των πτυχιούχων, για να δώσουμε ασφάλεια στην νέα γενιά και προοπτική, για να στηρίξουμε τη φτωχή οικογένεια και τα παιδιά που θέλουν να μορφωθούν.

Μπορεί, άραγε, η Νέα Δημοκρατία να κάνει μια σοβαρή μεταρρύθμιση στην παιδεία; Η παιδεία χρειάζεται συναίνεση και διάλογο. Έκανε πούθενά αυτό το πράγμα η Κυβέρνηση για να το πράξει στην παιδεία; Απορύθμιση και οπισθοδρόμηση είναι το σύνολο της πολιτικής της. Με αντιπαράθεση και αυταρχισμό επιβάλλει παντού τις επιλογές της. Το ίδιο και στην παιδεία.

Να θυμηθούμε την πρώτη νομοθετική ρύθμιση της Κυβέρνησης, που ήρθε εδώ να αλλάξει τη διοίκηση της παιδείας και μάλιστα με τη δέσμευση της κυρίας Υπουργού προσωπική ευθύνη εδώ πια ότι θα φέρει νέο, πιο αξιοκρατικό σύστημα επιλογής διευθυντών και στελεχών της εκπαίδευσης, πράγμα που δεν το έχει πράξει.

Να δούμε πώς αντιμετώπισε τις κινητοποιήσεις στο χώρο της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης. Η Κυβέρνηση δεν μπορεί να συζητήσει και να διαχειριστεί ένα χώρο που έχει τραυματικές εμπειρίες από βία και αυταρχισμό, που έχει μάθει να αντιστέκεται γιατί περιλαμβάνει τα πλέον ανήσυχα πνεύματα της νέας γενιάς, προβληματισμένους και δημιουργικούς ανθρώπους. Χρειάζεται επίσημη και ορισμένες ελάχιστες προϋποθέσεις μια

σοβαρή μεταρρυθμιστική πολιτική: τη χρηματοδότηση, την αυτοδιοίκηση των πανεπιστημίων, την αξιολόγηση. Διασφαλίζει τίποτε από αυτά η Κυβέρνηση; Απαντά σε κανένα από αυτά τα ζητήματα; Όχι βέβαια. Είναι εν τέλει ικανή η Κυβέρνηση να ανοίξει το πανεπιστήμιο και να το μετατρέψει σε κυψέλη δημιουργίας, μάθησης και ατμομηχανή κοινωνικής και οικονομικής πρόοδου και ανάπτυξης με αιχμή το ανθρώπινο δυναμικό; Όχι μόνο δεν είναι ικανή, αγαπητοί συνάδελφοι, αλλά είναι και επικίνδυνη. Είναι επικίνδυνη γιατί μετατρέπει την πολιτική της αδυναμία σε κοινωνική κρίση για να τη διαχειριστεί. Με βάση, όμως, τη θεωρία των πολιτικών παιγνίων, με την οποία χειρίζεται την κρίση ο Πρωθυπουργός, δεν θα υπάρξουν χαμένοι και κερδισμένοι, το Π.Α.Σ.Ο.Κ. ή η Νέα Δημοκρατία αντίστοιχα. Χαμένη θα είναι η παιδεία, χαμένη θα είναι η νέα γενιά, χαμένη θα είναι η χώρα. Γι' αυτό, σ' αυτόν τον επικίνδυνο δρόμο, μόνο μια διεξόδος υπάρχει: αλλαγή πολιτικής, αλλαγή κυβέρνησης.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του Π.Α.Σ.Ο.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Κουσιώνης): Ο κ. Νιώτης έχει το λόγο.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΝΙΩΤΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας επιχειρεί να παρουσιάσει το παρόν σχέδιο νόμου ως μια μεγάλη μεταρρύθμιση στο χώρο της παιδείας. Δυστυχώς, δεν είναι έτσι τα πράγματα, κυρία Υπουργέ. Το μαρτυρεί άλλωστε αυτό η έντονη διαφωνία της πανεπιστημιακής κοινότητας, η φοιτητώσα νεολαία μας, σπουδαστές, φοιτητές, οι οποίοι καθημερινά διαδηλώνουν και ασφαλώς η εντύπωση που έχει αποκομίσει ο ελληνικός λαός είναι ότι επιχειρήσατε μια κομματική παρέμβαση, αστοχήσατε, δημιουργείτε προβλήματα, πόλωση και τελικά τίποτε το θετικό.

Δεν μπορούμε να μιλήσουμε για μεταρρύθμιση, γιατί ουσιαστικά μια μεταρρύθμιση κρίνεται από τρεις-τέσσερις πυλώνες θα έπρεπε να είναι η αύξηση της χρηματοδότησης με σταθερό πλαίσιο, ώστε να ξέρουν τα πανεπιστήμια πώς να προγραμματίσουν, πώς να προωθήσουν το αναπτυξιακό τους πρόγραμμα, πώς να επιτύχουν ποιοτικούς στόχους. Πιστεύουμε -και κακώς ο Κοινοβουλευτικός σας Εκπρόσωπος, προηγούμενός, φώναζε γιατί θέτουμε το ζήτημα του Υπουργού Δημοσίας Τάξης- ότι συνειδητά επιλέξατε την πόλωση, συνειδητά βγήκατε απέναντι με το χώρο της παιδείας. Και τούτο, για να κρύψετε την γύμνια των προεκλογικών σας υποσχέσεων, καθώς ο κ. Καραμανλής είχε υποσχεθεί μέσα στην τετραετία το στόχο και ήδη αρχίζει το τέταρτο έτος της απορύθμισης όπου σε καμία περίπτωση δεν τον έχουμε του 5% επί του Α.Ε.Π. για την παιδεία. Αντιθέτως, παραλάβατε από το Π.Α.Σ.Ο.Κ. 3,61% ως ποσοστό επί του Α.Ε.Π. και παραδίδετε 3,49%. Έχουμε, λοιπόν, υποχρηματοδότηση των προγραμμάτων της παιδείας συνολικά και άρα πλήρη αστοχία της Κυβέρνησης σ' αυτό το μεγάλο πρώτο στόχο. Μήπως έρχεται το νομοσχέδιό σας, κυρία Υπουργέ, να το διασφαλίσει; Αοριστίες, αερολογίες, δυστυχώς, όπου θέτει στραγγαλιστικές διαδικασίες κυβερνητισμού και παρεμβατισμού, καθώς ακόμη και το τετραετές πρόγραμμα που θέτετε προς τα πανεπιστήμια και τα Τ.Ε.Ι., πρέπει να εγκριθεί από την Κυβέρνησή σας, η οποία όμως δεν δεσμεύεται πούθενά. Εκεί, η Κυβέρνησή σας δεν έχει καμμία υποχρέωση να παρουσιάσει ορισμένο, συγκεκριμένο πλαίσιο χρηματοδοτήσεων προς τα πανεπιστήμια. Τα πανεπιστήμια, λοιπόν, θα πρέπει μέσα σε ένα σύννεφο αοριστίας και υποσχεσιολογίας να προωθήσουν τα προγράμματά τους.

Ο δεύτερος πυλώνας που αστοχεί, για να μπορεί να χαρακτηριστεί μεταρρυθμιστικό το νομοσχέδιο, είναι αν κατοχυρώνει, πράγματι, το αυτοδιοίκητο, την αυτονομία, την αυτοτέλεια των πανεπιστημίων. Λυπάμαι να πω, κυρία Υπουργέ, ότι μελετώντας το νομοσχέδιο, όχι μόνο δεν προωθείτε το αυτοδιοίκητο και την αυτοτέλεια και την αυτονομία, αλλά το μακρύ χέρι του κράτους βλέπουμε να το προωθείτε παντού. Πρώτα-πρώτα, και μόνο ότι επιβάλλετε για πρώτη φορά την έγκριση των τετραετιών προγραμμάτων από την Κυβέρνηση, αυτό γεννά υπόνοιες συναλλαγής και κομματικού κυβερνητικού ελέγχου

και είναι απαράδεκτο και δεν υπάρχει πουθενά. Ούτε στην Ευρώπη, ούτε στην Αμερική έχουμε τέτοια φαινόμενα αυταρχισμού, εισήδησης και διείσδυσης της Κυβέρνησης στην εσωτερική αυτοτέλεια και αυτονομία των πανεπιστημίων. Τίποτε και πουθενά το νομοσχέδιό σας δεν μας λέει ότι μπορούμε να περιμένουμε αναβάθμιση της ποιότητας σπουδών. Δείξτε μας μια διάταξη, πείτε μας πάρα πολύ απλά ότι εδώ μ' αυτές τις διατάξεις «επιχειρώ να επιτύχω το στόχο της αναβάθμισης σπουδών». Πώς; Μόνο με τον τετραετή προγραμματισμό επί αορίστων χρηματοδοτήσεων.

Να σας πω για τις χρηματοδοτήσεις. Όχι μόνο υποχρηματοδοτείτε τα πανεπιστήμια, αλλά συνεχίζετε και τη διάκριση ως προς τα Τ.Ε.Ι., που υποτίθεται ότι θέλετε να ισοτιμήσετε και καλώς θα έπρεπε να ισοτιμηθούν. Έχω στοιχεία ότι, για παράδειγμα, δεν είναι περισσότερα από 140.000.000 ευρώ αυτά που παίρνουν τα Τ.Ε.Ι. έναντι 218.000.000 ευρώ για τα Πανεπιστήμια. Γιατί αυτή η διάκριση όταν και τα Τ.Ε.Ι. και τα πανεπιστήμια, περίπου τον ίδιο αριθμό φοιτητών έχουν, εκατόν εβδομήντα χιλιάδες νομίζω ο κάθε κύκλος; Ποια είναι, λοιπόν, η λογική; Ούτε στο θέμα της αυτοτέλειας και του αυτοδιοίκητου, ούτε στη χρηματοδότηση, ούτε στην έρευνα, η οποία υποχρηματοδοτείται έτσι και αλλιώς στην Ελλάδα, έχετε τέτοια διάθεση. Και αυτό που θα χαρακτηρίζει πλήρη αντιμεταρρύθμιση είναι η αστοχία και η αποτυχία της Κυβέρνησης και το τελικό πολιτικό αποτέλεσμα που είναι αντιμεταρρύθμιση, να δυναμιτιστεί έτσι ο χώρος της παιδείας που τελικά η Κυβέρνηση να είναι μόνη της, με το χώρο της παιδείας σε έκρηξη. Και ερωτώ: Αυτές οι διατάξεις που θα ψηφίσετε μόνοι σας, οι συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας, ποιος θα τις εφαρμόσει; Ένας χώρος της παιδείας που δεν συναινεί; Μια Αντιπολίτευση η οποία ήρθε, ιδιαίτερα το ΠΑ.ΣΟ.Κ., με την καλύτερη διάθεση; Ο Πρόεδρός μας ακόμη και σήμερα σας υπενθύμισε τον κατάλογο των τεσσάρων συγκεκριμένων προτάσεων μας και αντί να ακουμπήσετε, να πιστεΐτε από αυτό, να προωθήσουμε πραγματικά μεταρρυθμίσεις που θα έφεραν την Ελλάδα στο προσκήνιο της αναβάθμισης των Α.Ε.Ι. και να μετατρέψουμε επιτέλους την Ελλάδα, όπως πρέπει, σε ένα κέντρο παιδείας και πολιτισμού, δυστυχώς επιλέγετε το δρόμο του αυταρχισμού, της αντιμεταρρύθμισης της απομόνωσης.

Γι' αυτό και θα καταδικαστείτε στην πράξη από την ίδια την εντολή που θα δώσει στις επερχόμενες εκλογές ο ελληνικός λαός.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Κοσιώνης): Ο κ. Όθωνας έχει το λόγο.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΟΘΩΝΑΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θεωρώ ότι τα πράγματα είναι εξαιρετικά απλά. Μία νομοθετική πρωτοβουλία που τιτλοφορείται, ως νόμος πλαίσιο, για τη δομή και τη λειτουργία της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στη χώρα μας, θα μπορούσε να αναζητήσει ευρύτερες πολιτικές συναινέσεις, σε κάποιες πολύ συγκεκριμένες περιπτώσεις. Η πρώτη και η βέλτιστη από αυτές, θα ήταν η συγκεκριμένη νομοθετική πρωτοβουλία, να εμπεριέχει εκείνες τις αναγκαίες τομές-αλλαγές, με όσες ρήξεις και συγκρούσεις με τους μηχανισμούς αντίστασης που υπάρχουν πράγματι, σε ό,τι αναγκαίο και σύγχρονο πρέπει να επικρατήσει και επομένως να παρεμβαίνει αποφασιστικά στον τρόπο λειτουργίας και διοίκησης των πανεπιστημίων, στο ρόλο τους, στο περιεχόμενο των σπουδών και κυρίως, γιατί αυτό είναι το ζητούμενο, στην ποιότητα της παρεχόμενης εκπαίδευσης και στην αναβάθμιση των πτυχίων με τα οποία εφοδιάζει τους Έλληνες, νέους και νέες. Υπάρχει τέτοιο περιεχόμενο στο συγκεκριμένο νομοσχέδιο; Προφανώς όχι.

Μία δεύτερη περίπτωση συζητήσιμη, αν θέλετε, θα ήταν, μετά από μία παρατεταμένη κρίση στην πανεπιστημιακή κοινότητα στο σύνολό της πάνω από ένα χρόνο, να έλθει ένα σχέδιο νόμου συνοδευόμενο από την απαραίτητη ειλικρίνη και θαρραλέα πολιτική τοποθέτηση της Κυβέρνησης και να λεί, παρεμβαίνω με αυτόν τον τρόπο και έστω έτσι, καταφέρνω να ανοίξω τα πανεπιστήμια. Ανοίγουν πανεπιστήμια μετά από τη νομοθετική πρωτοβουλία της Κυβέρνησης και μετά από τη ψήφιση του συγκεκριμένου νομοσχεδίου αύριο από την κυβερνητική πλειο-

ψηφία; Η απάντηση είναι γνωστή και είναι επίσης «όχι».

Εγώ θα ήμουν διατεθειμένος να «διολισθήσω» και σε μία τρίτη γραμμή παραδοχής, ότι θα μπορούσε κανείς, εξαντλώντας την καλή του πίστη να μπει στη συζήτηση επί ενός σχεδίου νόμου, το οποίο θα ερχόταν στην Εθνική Αντιπροσωπεία από την αρμόδια Υπουργό και από την Κυβέρνηση και θα έλεγε, κύριοι συνάδελφοι, το μεταρρυθμιστικό μας μπόι μέχρι εκεί πάει. Η πολιτική μας επάρκεια χειρισμών απέναντι στη δημιουργία ενός διαλόγου, που θα καταλήξει σε αποτέλεσμα, μέχρι εδώ ήταν. Αυτό καταφέραμε να κάνουμε, κάνει κάτι κουτσά βηματάκια εμπρός και κάτι πιο μεγάλα πίσω, αλλά εν πάση περιπτώσει, ελάτε να δούμε έστω αυτό πώς θα το βελτιώσουμε. Ούτε αυτό συμβαίνει. Αντιθέτως, έρχεται εδώ η πολιτικά υπεύθυνη ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας και η κυβερνητική πλειοψηφία και βαπτίζει, ως μεταρρύθμιση, την αδυναμία να παρέμβει αποτελεσματικά στο χώρο, βαπτίζει τις αποσπασματικές και ασύνδετες ρυθμίσεις σε νόμο πλαίσιο και βαπτίζει αναμασημένες κοινότητες προτάσεις δευτερευούσης σημασίας, σε αλλαγές ρηχέλευθες για το χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Σε αυτό το πολιτικό περιβάλλον, με αυτούς τους πολιτικούς χειρισμούς προφανώς και δεν υπάρχει κανένα περιθώριο συναίνεσης και ουσιαστικής συζήτησης, γιατί δεν οδηγούμαστε πουθενά. Ιδιαίτερα, όταν η Κυβέρνηση και ο παρακυβερνητικός εξωθεσμικός προπαγανδιστικός μηχανισμός, που επί εβδομάδες επιτελεί ένα συγκεκριμένο έργο, δαιμονοποιεί και κατασυκοφαντεί συλλήβδην το φοιτητικό κίνημα και ισοπεδώνει, ή επιχειρεί μάλλον να ισοπεδώσει ηθικά, το σύνολο σχεδόν του επισημονικού δυναμικού της χώρας.

Για τον ψύλλο καίει το πάπλωμα η Κυβέρνηση, σε έναν πολύ ευαίσθητο χώρο. Και μέσα σε αυτόν τον κουρνιαχτό που σηκώθηκε με αυτούς τους απαράδεκτους πολιτικούς χειρισμούς, έχει χαθεί και περνά απαρατήρητη μια σειρά πολύ ενδιαφερουσών προτάσεων. Όχι μόνο των κομμάτων, όχι μόνο των φορέων της εκπαίδευσης, αλλά και μεμονωμένων προσώπων, πανεπιστημιακών, διανοουμένων, ανθρώπων που έχουν πράγματα, έχουν εμπειρία και έχουν βιώματα να καταθέσουν σε μια συζήτηση που θα οργανωνόταν με έναν τρόπο εντελώς διαφορετικό από αυτό που επεχείρησε η Κυβέρνηση.

Υπάρχει, όμως, άραγε η πολυτέλεια, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, για τη χώρα, να χειριζόμαστε τόσο κρίσιμα θέματα με αυτόν τον πολιτικά επιπόλαιο και απαράδεκτο τρόπο; Το επιτρέπει η ευθύνη που πρέπει να διακρίνει όσους, κατά περιόδους έχουν την ευθύνη να διαχειριστούν πολύ κρίσιμα για το μέλλον και την προοπτική της χώρας ζητήματα; Ποιος άραγε δίνει σε κάποιον από εμάς, σε οποιονδήποτε, την παρούσα στιγμή στην Κυβέρνηση, το δικαίωμα να χαρακτηρίζει περίπου, ως στρατό κατοχής, ποιους άραγε; Αυτοί που είναι στους δρόμους κάθε ημέρα επί εβδομάδες, δεν είναι στρατός κατοχής. Είναι τα αδελφία, τα παιδιά, τα ανήλικα, τα παιδιά των γειτόνων μας, των φίλων μας, είναι οι δικοί μας άνθρωποι και κανείς δεν μπορεί να κάνει αυτό το λάθος, αν και η γνώμη μου είναι ότι δεν πρόκειται περί λάθους. Είναι μία συνειδητή ιδεολογική και πολιτική επιλογή, διότι οι ταπεινωμένοι και συκοφαντημένοι φοιτητές του σήμερα, θα είναι οι συμβιβασμένοι πολίτες, οι χειραγωγημένοι πολίτες, πελάτες των κομματικών γραφείων της Δεξιάς στο μέλλον.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κλείνω λέγοντας το εξής: Το μεταπολιτευτικό ελληνικό πανεπιστήμιο πράγματι χρειάζεται ριζικές αλλαγές. Απόδειξη γι' αυτό αποτελεί το γεγονός ότι η σημερινή κατάσταση του ασφυκτικού κρατικού ελέγχου των κομματικών παρεμβάσεων, της αδιαφάνειας και των μεθοδεύσεων, επιτρέπει παραδείγματος χάρι σε μία νηπιαγωγό να γίνεται δίδακτωρ ιατρικής σε τρία χρόνια. Αλλαγές, λοιπόν, ναι. Μόνο που δεν μπορούν να τις εγγυηθούν οι πολιτικά υπεύθυνοι, οι ηθικοί και οι φυσικοί αυτουργοί τέτοιων μεθοδεύσεων.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Κοσιώνης): Ο κ. Μπόλαρης έχει το λόγο.

ΜΑΡΚΟΣ ΜΠΟΛΑΡΗΣ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριοι συνάδελφοι, είναι φανερό πως ασχολούμαστε με μία

Κυβέρνηση, η οποία κινείται και θέλει να κινείται στο χώρο του φαίνεσθε και η οποία από αυτό το χώρο, θέλει να αντιμετωπίσει υπαρκτά προβλήματα, προβλήματα που βρίσκονται στο χώρο του είναι. Η Κυβέρνηση, λοιπόν, του φαίνεσθε ασχολείται και εξαντλείται με το να παρακολουθεί καθημερινά τις δημοσκοπήσεις και αρέσκεται να βαυκαλίζεται στα συμπεράσματα που βγαίνουν από αυτές. Γι' αυτό είναι πρόκληση και για εμάς εδώ και για την ελληνική κοινωνία, να τεθούν κάποια ερωτήματα από αυτά τα οποία δεν θέτουν οι δημοσκοπήσεις.

Ένα τέτοιο ερώτημα, λοιπόν, θα ήταν το εξής: Υπάρχει κάποιος πολίτης στη χώρα αυτή που να μην αγωνιά για την παιδεία και για την κατάσταση που υπάρχει σε αυτήν; Υπάρχει άραγε στη χώρα αυτή κάποιος πολίτης που να μη θέλει αναβάθμιση της ποιότητας στο χώρο της ανώτατης παιδείας; Άραγε, υπάρχει κάποιος πολίτης στην πατρίδα μας που να μη στηρίζει τη γενικά διατυπωμένη άποψη ότι χρειάζονται μεταρρυθμιστικές παρεμβάσεις στην παιδεία μας; Είναι σαφείς οι απαντήσεις. Κανείς.

Ταυτόχρονα, θα μπορούσε άραγε κανείς να βρει σε αυτήν τη χώρα κάποιον πολίτη, φοιτητή, εκπαιδευτικό, δάσκαλο, γονιό, που να πιστεύει ότι αυτές οι ουσιαστικές μεταρρυθμίσεις μπορούν να γίνουν χωρίς χρηματοδότηση; Θα έβρισκε κανείς πολλούς πολίτες, που θεωρούν ότι η Κυβέρνηση στη συζήτηση αυτού του νομοσχεδίου, προσέρχεται μετά από ουσιαστικό διάλογο με τους ενδιαφερόμενους φορείς; Ή δεν ήταν η Υπουργός Παιδείας αυτή η οποία, ενώ ξεκίνησε ένας διάλογος στο Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας, δυναμίτισε εξ αρχής τις διαδικασίες, με αποτέλεσμα να φυλλορροεί η συμμετοχή και να αποχωρίσουν όλοι οι φορείς, οι οποίοι εξ αρχής συμμετείχαν σε αυτό; Υπάρχει τελικά κανείς εκπαιδευτικός ή πανεπιστημιακός που θεωρεί ότι το νομοσχέδιο αυτό αποτελεί πλαίσιο; Θα είναι, όταν ψηφιστεί, νόμος-πλαίσιο για την παιδεία; Χθες, μόλις χθες, το πρυτανικό συμβούλιο του μεγαλύτερου πανεπιστημίου της χώρας, του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου, εξέδωσε ανακοίνωση με είκοσι σημεία, στα οποία πάσχει, κατά τη γνώμη του πρυτανικού συμβουλίου το πανεπιστήμιο και το δεύτερο από αυτά είναι πως αυτό το νομοσχέδιο δεν είναι νόμος-πλαίσιο.

Το ερωτηματολόγιο θα μπορούσε να συμπληρωθεί. Υπάρχει άραγε κάποιος πολίτης που θεωρεί ότι μπορεί να συζητείται στη Βουλή ένας νόμος-πλαίσιο, κατά την άποψη της Κυβέρνησης, χωρίς να περιλαμβάνονται σ' αυτόν ζητήματα καίρια, όπως το θέμα της χρηματοδότησης των πανεπιστημίων, της οργάνωσης των μεταπτυχιακών, της αναβάθμισης της ποιότητας των σπουδών, την οργάνωση της έρευνας, της πλήρους αυτοδιοίκησης που προβλέπει το Σύνταγμα;

Υπάρχει κάποιος πολίτης στη χώρα αυτή που να μην θεωρεί ότι τους τελευταίους εννέα μήνες εμφανίστηκε στα μάτια της κοινής γνώμης ως περισσότερο αρμόδιος για τα θέματα της παιδείας, της μεταρρύθμισης όπως την εννοεί η Κυβέρνηση, ο Υπουργός Δημόσιας Τάξης και λιγότερο αρμόδια η Υπουργός Παιδείας;

Υπάρχει τελικά κανείς που θεωρεί ότι ο νοήμων ελληνικός λαός ξέχασε ότι στα πλαίσια αυτού του άλλου διαλόγου, του διαλόγου τον οποίο εγκαινίασε το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης με τον ελληνικό λαό, έχουν καθιερωθεί νέοι όροι και νέα έθιμα στην ελληνική καθημερινότητα, όπως η καθιέρωση του όρου *praetores urbani*, ή η μετονομασία της σιδηροδρομικής στο χέρι του αστυνομικού σε ορειβατικό χαλκά, ή ο ξυλοδαρμός από κουκουλοφόρους μπροστά στο ABC, στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης του Κύπριου φοιτητή ατύχημα από τη ζαρντινέρα, ή η καθημερινή εμφάνιση κουκουλοφόρων στην πλατεία Συντάγματος, στους κεντρικότερους δρόμους της Θεσσαλονίκης και της Αθήνας, οι οποίοι κυκλοφορούσαν χωρίς ποτέ κανείς να συλληφθεί, ούτε καν κάποιος να οδηγηθεί για εξακρίβωση των στοιχείων του; Και όταν όλα αυτά γίνονταν σε χώρους που βεβαίως δεν καλύπτονται από το πανεπιστημιακό άσυλο. Ξέρετε στο τέλος οι μάσκες πέφτουν, αλλά δεν έπεσαν από τους κουκουλοφόρους, έπεσαν από την Κυβέρνηση.

(Στο σημείο αυτό την Πρόεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΛΑΣ)

Αγαπητές κυρίες και κύριοι Βουλευτές, υπάρχει κάποιος

εντός ή εκτός αυτής της Αίθουσας που να πιστεύει ότι με τις διατάξεις που εισηγείται η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας λύνεται όποιο πρόβλημα υπάρχει σήμερα με το άσυλο; Άραγε υπάρχει κάποιος πολίτης που να πιστεύει ότι το πρόβλημα της ποιότητας που αντιμετωπίζει το ελληνικό Πανεπιστήμιο είναι σε συνάρτηση με το δήτην ή το όποιο πρόβλημα έχει σχέση με τους αιώνιους φοιτητές;

Κύριοι συνάδελφοι, καυχάται η Κυβέρνηση και η παριστάμενη Υπουργός ότι σε πολλές συνεδριάσεις της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων έγινε διάλογος και συζητήθηκαν ζητήματα της παιδείας. Όμως αναρωτιέται κάθε καλόπιστος, αυτός είναι ο κοινωνικός διάλογος; Αυτή ήταν η απαραίτητη προϋπόθεση για να συζητήσουμε με τα ενδιαφερόμενα μέρη ή μήπως αυτή ήταν η τελευταία καταφυγή, το τελευταίο καταφύγιο μιας Υπουργού, η οποία είχε κόψει τις γέφυρες με τους ενδιαφερόμενους φορείς, δεν μπορούσε να συζητήσει έξω στην κοινωνία και κατέφυγε στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων, όπου δεν συζητήσε αυτά τα ζητήματα που περιλαμβάνει το νομοσχέδιο;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αναρωτιέμαι και εγώ, και μαζί μου πανεπιστημιακοί, φοιτητές και εκπαιδευτικοί, το εξής: Είναι δυνατόν ακόμα αυτή η Κυβέρνηση να βαυκαλίζεται ότι μπορεί να...

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κύριε Πρόεδρε, μισό λεπτό ακόμα θα ήθελα.

...εμπαίζει την αγωνιώσα ελληνική κοινωνία -κοινωνία που πραγματικά ενδιαφέρεται για να δοθεί λύση στο πρόβλημα της παιδείας, ενδιαφέρεται πραγματικά να ανοίξουν τα πανεπιστήμια- και να ισχυρίζεται ότι τάχα παρεμβαίνει μεταρρυθμιστικά στον κρίσιμότερο τομέα της παιδείας;

Εγώ την απάντηση δεν τη γνωρίζω, όμως θα σας πω τι μου είπε προχθές ένας Σερραίος όταν τον ρώτησα: «Είναι δυνατόν να μην καταλαβαίνει ο Πρωθυπουργός, η Υπουργός Παιδείας, η Κυβέρνηση, πως η κατάσταση στην Παιδεία με αυτές τις διαδικασίες χειροτερεύει»; Ο συμπολίτης μου ήταν λακωνικός, τηλεγραφικός: «Ο Πρωθυπουργός και η Νέα Δημοκρατία την απάντηση θα την πάρουν όταν έρθει η ώρα τους».

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε, κυρίες Μπόλαρη.

Το λόγο έχει ο κ. Μαγκριώτης.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ: Ευχαριστώ, κυρίες Πρόεδρε.

Κυρία Υπουργέ, με το νομοσχέδιο που έρχεται στη Βουλή πρώτα απ' όλα αδικείτε τον εαυτό σας, γιατί άλλες ήταν οι δικές σας δημόσιες διακηρύξεις πριν από χρόνια από τα έδρανα της αντιπολίτευσης, ακόμη και οι πρώτες υπουργικές ανακοινώσεις και η καταγραφή των προθέσεών σας.

Έτσι όπως κατέληξε αυτό το νομοθέτημα στο τέλος, η κοινή γνώμη -και αυτό έχει να κάνει με την οργάνωση της προπαγάνδας από την πλευρά της Κυβέρνησης- θεωρεί ότι αυτό που συζητούμε αναφέρεται στους περίφημους αιώνιους φοιτητές και στο πανεπιστημιακό άσυλο.

Ουδείς αναγνωρίζει ότι θίγει άλλα θέματα, γιατί είναι αλήθεια ότι δεν πάει στα βαθιά και ουσιαστικά θέματα, εκεί που πονάει η Παιδεία, στην ποιότητά της, τη λειτουργία της, την αξιοπιστία της, στο κύρος των πιστοποιημένων γνώσεων μέσα από το πτυχίο του ελληνικού Πανεπιστημίου.

Σας αδίκησαν, κυρία Υπουργέ, όταν πριν από μερικές εβδομάδες, η ασυδοσία των κουκουλοφόρων κάτω από τα μάτια των δεκάδων διμοιριών των Μ.Α.Τ., στο σκηνικό του τρόμου που είχε στήσει το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης στο κέντρο της Αθήνας, για να πυρπολήσει τα ελληνικά σπίτια με εικόνες καταστροφής των τηλεοράσεων, ο Κυβερνητικός Εκπρόσωπος βγήκε και ανακοίνωσε πως το πανεπιστημιακό άσυλο θα ρυθμιστεί εδώ και τώρα ξεχωριστά από το νόμο-πλαίσιο για τα πανεπιστήμια.

Δεν θα ήθελα να ήμουν στη θέση σας. Είμαι βέβαιος ότι περάσατε εφιαλτικές ώρες, εφιαλτική βραδιά, γιατί η Κυβέρνηση κατέδειξε την πραγματική της στόχευση με το συζητούμενο

νομοσχέδιο, την καλλιέργεια κλίματος οξύτητας και πόλωσης, για να εκμεταλλευθεί την ευαισθησία της μέσης ελληνικής οικογένειας για την παιδεία –ειδικά την τριτοβάθμια– για την εκπαίδευση των παιδιών της, για το μέλλον της. Γιατί πέραν όλων άλλων κοστίζει πολύ στην ελληνική οικογένεια είτε μέσα από τη φορολογία, είτε μέσα από την καθημερινή της αφαίμαξη για τα φροντιστήρια για να εξασφαλίσει τις σπουδές και το μέλλον των παιδιών της.

Η κυβερνητική προπαγάνδα κατέδειξε ποια ήταν η ακριβής στόχευση, για αυτό και δεν πήγαμε σε βάθος στο διάλογο, γι' αυτό ακριβώς εκτοξεύονται κατηγορίες ένθεν κακειθεν γύρω από τα προβλήματα της εκπαίδευσης και της παιδείας. Στην ουσία ο διάλογος αυτός δεν «πάει». Αυτή είναι η πραγματικότητα.

Γι' αυτό και ο Πρόεδρος του ΠΑ.ΣΟ.Κ., ο Γεώργιος Παπανδρέου, από αυτό το Βήμα πολλές φορές και σήμερα έθεσε το ουσιαστικό ζήτημα της αναβάθμισης της εκπαίδευσης σε όλες τις κλίμακες της, με μια δέσμη ολοκληρωμένων προτάσεων και ειδικά για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, για τη δημόσια τριτοβάθμια εκπαίδευση που είναι η καρδιά και ο πυρήνας του εκπαιδευτικού μας συστήματος.

Γιατί η τριτοβάθμια δημόσια εκπαίδευση είναι και η μήτρα και η θερμοκοιτίδα της εκπαίδευσης στη χώρα μας, γιατί εκεί εκπαιδεύονται και οι εκπαιδευτικοί των άλλων βαθμίδων, γιατί εκεί καλλιεργείται και αναπτύσσεται και η στοιχειώδης, βασική –και όχι μόνο– έρευνα που έχει ανάγκη η χώρα μας για την ανάπτυξη της στη σύγχρονη εποχή, την εποχή της γνώσης.

Για αυτό θέλω να κάνω εδώ μια διαπίστωση και να την τονίσω –και να την τονίσουμε όλοι– για το δημόσιο πανεπιστήμιο και το δημόσιο εκπαιδευτικό σύστημα. Έχει πολλά προβλήματα, έχει πολλές αδυναμίες που έρχονται από το παρελθόν και έχουν οξυνθεί τα τελευταία χρόνια. Δεν είναι όμως το καρκίνωμα, όπως θέλουν να το παρουσιάζουν μερικοί. Το δημόσιο πανεπιστήμιο έδωσε λαμπρούς επιστήμονες και τα προηγούμενα χρόνια, έδωσε αυτούς που έχτισαν τη σύγχρονη Ελλάδα.

Οι σημερινοί φοιτητές θα είναι ο αυριανός παραγωγικός και κοινωνικός ιστός της χώρας μας, θα είναι η αυριανή πνευματική και πολιτική ηγεσία. Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί όταν ομιλούμε για το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, παρ' όλα τα μεγάλα και χρόνια προβλήματά του.

Θέλουμε να δώσουμε λύσεις, οριστικές, απόλυτες και καθολικές λύσεις, γιατί θέλουμε να βρεθεί η ελληνική εκπαίδευση, το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα στην πρωτοπορία του παγκόσμιου εκπαιδευτικού συστήματος. Γιατί θέλουμε το πλεονέκτημα της γνώσης που υπάρχει στη σύγχρονη κοινωνία να είναι το πρώτο πλεονέκτημα της ελληνικής κοινωνίας, του ελληνικού παραγωγικού και κοινωνικού ιστού. Γιατί θέλουμε την Ελλάδα στο επίκεντρο του παγκόσμιου ενδιαφέροντος και την πρωτοπορία. Δεν την θέλουμε ουραγό σε κανένα τομέα.

Αν δεν διασφαλίσουμε την πρωτοπορία στην εκπαίδευση –και ειδικά στην τριτοβάθμια εκπαίδευση– τότε αυτά που έχουμε κατακτήσει τα τελευταία χρόνια, που είναι πολύ σημαντικά και μεγάλα, σταδιακά θα τα χάνουμε, γιατί οι ανταγωνιστές μας δεν περιμένουν, προχωρούν και το ξέρουμε όλοι πολύ καλά και μάλιστα με μεγάλη ταχύτητα.

Κύριε Πρόεδρε, σε τούτη την Αίθουσα, όπως και τις προηγούμενες μέρες, ακούστηκαν δύο απόψεις για την κρίση και τη διέξοδο από αυτήν στην εκπαίδευση. Η μία ήταν της Κυβέρνησης, η οποία με το νομοθέτημά της προχωρεί σε ορισμένες διευθετήσεις και ρυθμίσεις –θετικές μερικές εξ αυτών– αλλά και σε πολλές ρυθμίσεις αστυνομικού χαρακτήρα. Είναι μια συντηρητική στατική προσέγγιση.

Δυστυχώς στη δυναμική του παγκόσμιου εκπαιδευτικού συστήματος, στις νέες κοινωνικές πραγματικότητες, με την υποχρηματοδότηση πρωργέ, κυρία Υπουργέ, ανοίγεται μεγάλο χώρο ανεξάρτητα από τις προθέσεις και τις διακηρύξεις σας στην ιδιωτική εκπαίδευση, στον ιδιωτικό τομέα.

Δεν πρέπει να αφήσουμε να κυριαρχήσουν οι νόμοι της αγοράς στο τριτοβάθμιο εκπαιδευτικό σύστημα. Βεβαίως χρειάζεται να τα ιδιωτικά κονδύλια για την έρευνα, βεβαίως μπορούν να την ενισχύσουν. Σίγουρα πρέπει να συνδεθεί το ελληνικό πανε-

πιστήμιο με την ελληνική κοινωνία και την παραγωγή –αυτός είναι άλλωστε ο μεγάλος «ασθενής» χρόνια τώρα– σε καμία περίπτωση όμως δεν πρέπει να παραδοθεί στους νόμους της αγοράς.

Συνοδοιπόρος σ' αυτή την πολιτική της Κυβέρνησης είναι και η παραδοσιακή Αριστερά, η οποία ευτυχώς με είκοσι πέντε χρόνια καθυστέρηση κατάλαβε πως ο νόμος 1268/82, που τότε τον χαρακτήριζε «ως φιλομονοπωλιακό νόμο, εκπροσώπηση του κεντρικού, αστικού και αυταρχικού κράτους», σήμερα είναι προοδευτικός και τον υπερασπίζεται. Έστω και αυτή η μετακίνηση μετά από είκοσι πέντε χρόνια είναι σημαντική, πολύ όμως βραδεία για να ταχθεί στο πλευρό των προοδευτικών και ριζοσπαστικών δυνάμεων.

Η άλλη κατεύθυνση απέναντι στην Κυβέρνηση και στους συνοδοιπόρους της, της παραδοσιακής Αριστεράς, είναι η πρόταση που κατέθεσε το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και ο Γιώργος Παπανδρέου, Με τα δεκαπέντε σημεία για όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης και με τα τέσσερα σημεία για την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Αυτή την εκπαίδευση θέλει η ελληνική κοινωνία, αυτή θέλει η νέα γενιά, το μέλλον δηλαδή της χώρας, και αυτό θα στηρίξουμε εμείς.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Ευχαριστούμε, κύριε Μαγκριώτη.

Το λόγο έχει ο κ. Αγοραστός.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε. Κυρία Υπουργέ, κύριοι συνάδελφοι, ακούγοντας προηγουμένως τον Πρόεδρο του ΠΑ.ΣΟ.Κ. θα πίστευε κανένας ότι δεν έχει διατελέσει κορυφαίος Υπουργός των προηγούμενων κυβερνήσεων του ΠΑ.ΣΟ.Κ., αλλά ούτε και Υπουργός Παιδείας. Γιατί είχε όλο το χρόνο κι όλη τη δυνατότητα να εφαρμόσει πολλά απ' αυτά τα οποία σήμερα μας είπε. Γιατί δεν έκανε τότε τις μεταρρυθμίσεις;

Θέλω να του θυμίσω ακόμη ότι όταν το παρελθόν μετριάται στις επιπτώσεις του, δεν είναι πλέον παρελθόν, αλλά είναι χρόνος μέλλοντος. Υπάρχουν ευθύνες κι έχει και εκείνος ευθύνες για το σημερινό κατάντημα της παιδείας. Φοβούμαι όμως ότι κυνηγάει και κυνηγάτε όλοι οι συνάδελφοι του ΠΑ.ΣΟ.Κ. το εύκολο πολιτικό κέρδος και οχυρώνεστε πίσω από το πολιτικό κόστος. Αυτή η Κυβέρνηση, κύριοι συνάδελφοι, δεν υπέκυψε στην προοδευτική ιδεολογική τρομοκρατία. Και κάποιοι αισθάνονται πλήρως ανεύθυνοι για το σημερινό κατάντημα της παιδείας και παντελώς αναρμόδιοι σε κάθε προσπάθεια αναβαθμίσεώς της. Πρέπει να γνωρίζουν πολύ καλά ότι οι Έλληνες πολίτες παρακολουθούν, κρίνουν, αξιολογούν το πλεόνασμα της ιδιοτέλειας και συγχρόνως το έλλειμμα της εθνικής ευθύνης που φέρουν.

Το λέω αυτό, γιατί πιστεύω ότι ένα κράτος χωρίς σωστή παιδεία δεν έχει μέλλον κι ένα κράτος χωρίς σωστή παιδεία ταλανίζεται από όλες αυτές τις παθογένειες του παρελθόντος και εξακολουθεί να ταλανίζεται και στο μέλλον. Γι' αυτό και πρέπει να βελτιώσουμε την παιδεία και σ' αυτό συμφωνούμε όλοι. Στο διάλογο συμφωνούμε όλοι, αλλά μερικοί συμφωνούν σ' ένα διάλογο διαρκείας, χωρίς αρχή, χωρίς όρους, χωρίς μέση και χωρίς τέλος, διάλογο που τους βολεύει για να μην ταραζούνται τα λιμνάζοντα νερά, για να μην ξεβολεύονται κάποιοι οι οποίοι χρόνια ήταν βολεμένοι.

Κύριοι συνάδελφοι, συζητούμε ένα νομοσχέδιο το οποίο λύνει πολλά προβλήματα, ένα νομοσχέδιο που πηγαίνει μπροστά. Και αυτό προήλθε μέσα από θέσεις που είχε το Υπουργείο, μέσα από θέσεις που είχε η Κυβέρνηση οι οποίες συζητήθηκαν, εξαντλήθηκε ο διάλογος και κάποτε πρέπει να υλοποιηθούν. Και προχωρούμε στην υλοποίηση του προγράμματός μας, αλλά προχωρούμε έχοντας μαζί μας την πλειοψηφία του ελληνικού λαού.

Πρέπει να καταλάβουμε όλοι μας ότι η γνώση είναι δύναμη, ότι η γνώση είναι το κλειδί της επιτυχίας του αύριο. Όλοι μιλούν για την κοινωνία της γνώσης, αλλά η Ελλάδα συνεχίζει να εμφανίζει απαράδεκτα ελλείμματα στον τομέα αυτό. Είναι κοινή διαπίστωση ότι τα πανεπιστήμια δεν πληρούν επαρκώς την αποστολή τους. Θα σας αναφέρω –και γι' αυτό πρέπει, κυρία

Υπουργέ, να σκύψετε με σεβασμό και ενδιαφέρον- ότι υπάρχουν πάρα πολλά τμήματα που ιδρύθηκαν επί κυβερνήσεων ΠΑ.ΣΟ.Κ., που τα παιδιά έχουν αποφοιτήσει και δεν έχουν ακόμη επαγγελματικά δικαιώματα, που δεν μπορούν να πάρουν μέρος στους διαγωνισμούς του Α.Σ.Ε.Π.. Υπάρχει τεράστιο έλλειμμα εκεί και έχετε δημιουργήσει στρεβλώσεις στην κοινωνική ζωή της χώρας, κύριοι συνάδελφοι του ΠΑ.ΣΟ.Κ., υφαρπάζοντας την ψήφο των ανθρώπων αυτών, ιδρύοντας μια σχολή, ειική και ως έτυχε, σε κάθε πόλη, για να ικανοποιήσετε και να βολέψετε «ημέτερους». Και μετά αφήνατε στο έλεος τους αποφοίτους και σήμερα αυτοί έρχονται σ' εμάς. Γι' αυτό σας λέω ότι όταν το παρελθόν έχει επιπτώσεις στο μέλλον, είναι μέλλον και όχι παρελθόν. Αυτό πρέπει να το τακτοποιήσουμε και είναι απαίτηση όλων αυτών των οικογενειών και των αποφοίτων.

Θέλω ακόμα να επισημάνω, όσον αφορά τους φοιτητές, ότι μέσα από την αρνητική στάση που τηρούν, μέσα από το πείσμα της αμφισβήτησης αναδύεται η ενστικτώδης αντίδρασή τους σ' ένα σύστημα εκπαιδευτικό που δεν τους δίνει κανένα εφόδιο στη ζωή. Και ακόμη η απουσία, ή ο προσχηματικός αυτός διάλογος που γινόταν μέχρι σήμερα έκτισε ένα φοιτητικό και εκπαιδευτικό κίνημα αντίδρασης. Είναι ανάγκη να αντικατασταθεί το σημερινό εκπαιδευτικό μοντέλο με ένα πιο σύγχρονο και κυρίως πιο προσαρμοσμένο στις ανάγκες της κοινωνίας και προπαντός της οικονομίας και αυτό κάνει το παρόν νομοσχέδιο.

Ακόμη, πρέπει να αλλάξουμε γρήγορα τη δομή της ανώτατης εκπαίδευσης, γιατί αυτή σε λίγα χρόνια θα γίνει πιο ταξική.

Κύριοι συνάδελφοι, απέναντι στη μεταρρυθμιστική προσπάθεια της Κυβέρνησης η δημοφιλέστερη πολιτική σας και πολεμική σας είναι ότι οι επιδιωκόμενες αλλαγές απειλούν τα ήδη κεκτημένα και απαντάτε με τη συνήθη συνταγή της ακινησίας και της ρητορικής σας αντίδρασης.

Όραμα της Κυβέρνησης του Κώστα Καραμανλή είναι Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα Αυτοδιοικούμενα, αξιοκρατικά, εξωστρεφή, που να λειτουργούν με διαφάνεια, με αποτελεσματικούς εσωτερικούς ελέγχους και κοινωνική λογοδοσία, Α.Ε.Ι. ανοιχτά, στα οποία κατοχυρώνεται η ακαδημαϊκή ελευθερία στη διδασκαλία και στην έρευνα, καθώς και η ελεύθερη διακίνηση των ιδεών. Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα, τα οποία παράγουν γνώση μέσω της έρευνας, διαχέουν την γνώση μέσω της διδασκαλίας και εφαρμόζουν την έρευνα και την καινοτομία, Α.Ε.Ι. υψηλών ποιοτικών προδιαγραφών, ανταγωνιστικών στο διεθνές ακαδημαϊκό περιβάλλον.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, νομίζω ότι πρέπει να φτιάξουμε την παιδεία μας, γιατί αυτή τη στιγμή η διαφθορά, η οποία ταλανίζει όλο το σύστημα στην ζωή μας και αποδυναμώνει τις υγιείς δυνάμεις της κοινωνίας και κάνει τους ανθρώπους να νομίζουν ότι είναι ανίσχυροι, να μην πιστεύουν στις δυνάμεις τους και να εγκαταλείπουν κάθε προσπάθεια, είναι ζήτημα παιδείας. Με σωστή παιδεία μπορούμε να αποφύγουμε όλα αυτά και να φτιάξουμε και το κράτος και την οικονομία μας.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Ευχαριστούμε τον κ. Αγοραστό.

Το λόγο έχει ο κ. Λυκουρέντζος.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΥΚΟΥΡΕΝΤΖΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρία Υπουργέ, κύριοι συνάδελφοι, θα ξεκινήσω με δύο σχόλια με αφορμή την παρουσία και ομιλία του Προέδρου της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης. Πρώτον, χάρηκα ιδιαίτερα για μια καινούρια έκθεση ιδεών, την οποία κατέθεσε στην Ολομέλεια της Βουλής και συνεπώς έθεσε υπ' όψιν του ελληνικού λαού. Είναι ωραίο να γράφονται εκθέσεις ιδεών, γι' αυτό και η μαθητιώσα νεολαία και στα παιδικά και στα εφηβικά χρόνια ασκείται στην έκθεση ιδεών. Είναι δυστύχημα όμως να αναλώνεται κανείς σε εκθέσεις ιδεών, όταν θέλει να κυβερνήσει τη χώρα.

Και το λέω αυτό, διότι ωραία εμπειρία μας μετέφερε από τις σπουδές του στο εξωτερικό -το επεσήμανε και η συνάδελφος κυρία Κουντουρά- αλλά φευ για τον τόπο, αυτές οι εμπειρίες δεν ευτύχησαν να εφαρμοστούν όταν εκείνος είχε το αξίωμα του Υπουργού της Παιδείας. Και δεν τύχαμε της απαντήσής του, γιατί ποτέ επί ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν εφαρμόστηκαν όλα αυτά και

γιατί σήμερα δυστυχώς εμποδίζονται αυτές οι ιδέες να εφαρμοστούν, όχι από τη συμπεριφορά του κόμματός σας, αλλά κυρίως από τις συντεχνίες και τα κατεστημένα συμφέροντα, τα οποία στηρίζετε στην ακαδημαϊκή κοινότητα και δεν επιτρέπουν τον εκσυγχρονισμό, δεν επιτρέπουν να σπεύσει η ελληνική παιδεία να ανταγωνιστεί την τρίτοβάθμια εκπαίδευση των άλλων χωρών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Δεύτερον, ακούσαμε ότι δεν γιορτάζει ο λαός. Πράγματι, σε μία χώρα βυθισμένη στο χρέος, ο λαός δεν γιορτάζει, αλλά ελπίζει στην κυβέρνησή του, στην κυβέρνηση που ακολουθεί την πολιτική της τίμιας προόδου. Λέμε την αλήθεια. Νοικοκυρεύουμε τον τόπο. Κάθε ευρώ από το υστέρημα του ελληνικού λαού πιάνει τόπο και αυτό είναι που ενοχλεί, γιατί εκείνοι που γιόρταζαν επί ημερών σας, είναι αυτοί που βρίσκονται απέναντί μας, είναι αυτοί στους οποίους σταματήσαμε το πάρτι της διασπάθισης των δημοσίων και κοινοτικών πόρων. Αυτή είναι η αλήθεια. Με αυτούς πράγματι δεν θέλουμε να γιορτάζουμε μαζί. Είναι οι τεθλιμμένοι συγγενείς, που κάθονται δίπλα από το ηττημένο ΠΑ.ΣΟ.Κ..

Τώρα είμαι υποχρεωμένος να κάνω μία άλλη αναφορά, με αφορμή την προοπτική του 2010, του ενιαίου ευρωπαϊκού εκπαιδευτικού χώρου στην ανώτατη εκπαίδευση. Αφού γίνονται διάφορες διαπιστώσεις, καταλήγουμε πως «υπάρχει θέμα ανταγωνισμού των ελληνικών πτυχίων, αξίας των ελληνικών πτυχίων, τα οποία πρέπει να έχουν αναγνωρισιμότητα σε όλη την Ευρώπη. Δεν μπορούμε να μην ενταχθούμε στις ευρωπαϊκές εξελίξεις. Εάν, όπως κάποιοι προτείνουν, αποσυρθούμε από αυτές, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι θα είμαστε η εκπαιδευτική Αλβανία της Ευρώπης της εποχής του Χότζα».

Αυτά δεν τα λέει Υπουργός της Νέας Δημοκρατίας, δεν τα λέει Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας. Τα είπε ο εκλεκτός σας καθ' όλα, Εκπρόσωπος Τύπου του ΠΑ.ΣΟ.Κ. κ. Ευθυμίου, όταν ήταν Υπουργός Παιδείας. Ωραίες οι παρατηρήσεις του με το δημοσιογραφικό του ταλέντο, τα αποτελέσματά του όμως ως Υπουργού είναι να συζητάμε για τη σημερινή κατάσταση στην τρίτοβάθμια εκπαίδευση. Περίσσεψαν τα λόγια, απουσίασαν τα έργα.

Σε ό,τι αφορά τα όσα ακούστηκαν για τις χρηματοδοτήσεις, η Κυβέρνησή μας εμφανίζεται ότι δεν ενισχύει τη χρηματοδότηση της παιδείας. Και αναφέρω: Λειτουργικά έξοδα πανεπιστημίου, αύξηση στην τριετία 35%, των Τ.Ε.Ι. 60%, για τη σίτιση στα πανεπιστήμια 22%, για τη σίτιση στα Τ.Ε.Ι. 65%, για το έκτακτο προσωπικό 86% αύξηση στα Α.Ε.Ι., για τα συγγράμματα 68% αύξηση στα Α.Ε.Ι., 80% στα Τ.Ε.Ι..

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΑΡΒΑΡΙΓΟΣ: Είναι σαν την απογραφή του κ. Αλογοσκούφη αυτό.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΥΚΟΥΡΕΝΤΖΟΣ: Δεν έχω καμμία δυσκολία να αναφερθώ στην απογραφή. Είναι ο εφιάλτης σας. Καταστρέψαμε το μύθο της ισχυρής οικονομίας. Ανεχόσασταν να είμαστε μία αναξιοπρεπή χώρα στους εταίρους μας της Ευρωπαϊκής Ένωσης με τους μύθους που κατασκευάζατε. Εμείς είμαστε μία υπερήφανη Κυβέρνηση. Συνηθίζουμε να λέμε στους Έλληνες και στους εταίρους μας την αλήθεια. Δεν είμαστε εκείνοι οι οποίοι θα εμφανιζόμαστε ως μικροκλέφτες στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Για εμάς η εθνική υπερηφάνεια έχει τιμή και αξία και αυτό υπηρετούμε. Και αυτό είναι που σας ενοχλεί.

Πρώτον, το 1.3% του Α.Ε.Π. από εθνικούς πόρους πάει στην παιδεία. Είμαστε οι πρώτοι, ως μέσος όρος στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Δεύτερον, έχουμε τη χρηματοδότηση της έρευνας αποκλειστικά από εθνικούς πόρους, όταν στην Ευρωπαϊκή Ένωση η χρηματοδότηση γίνεται κυρίως από τον ιδιωτικό τομέα.

Κυρία Υπουργέ, να σας καταθέσω ένα εμπειρικό στοιχείο. Μήπως ξέρετε πώς είχε συγκροτηθεί το Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου επί ημερών ΠΑ.ΣΟ.Κ.; Με χορηγίες ιδιωτών. Πώς έγιναν τα εργαστήρια της πληροφορικής; Από μεγάλο αρκαδικό όμιλο, ο οποίος προς τιμή, του έσπευσε να χρηματοδοτήσει τα εργαστήρια του πανεπιστημίου. Προς τιμήν του ο κύριος Πρύτανης έχει αναρτήσει πινακίδες με τους χορηγούς. Πήγαν ποτέ οι χορηγοί στο Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου να ζητήσουν τα ρέστα από τον Πρύτανη ή από τους φοιτητές, να υπηρετήσουν

τα μονοπώλια, να υπηρετήσουν το κεφάλαιο και διάφορα άλλα αστεία, τα οποία ακούγονται στη σημερινή εποχή της παγκόσμιας ελεύθερης αγοράς; Με τέτοια σκιάχτρα εσείς κινδυνολογείτε στη χώρα!

Αλλά ποια είναι τα αποτελέσματα αυτής της πολιτικής; Δεν χρειάζεται να μιλήσω πολιτικά ή κομματικά. Ρωτήστε τα παιδιά που σπουδάζουν τι θέλουν. Μεταπτυχιακές σπουδές. Γιατί; Διότι ξέρουν ότι το πτυχίο αυτό δεν αντιπροσωπεύει εκείνη την επιστημονική κατάρτιση που θα δώσει την άμεση πρόσβαση στην αγορά εργασίας. Τα πανεπιστήμια δεν είναι απλώς για να περνάμε τον καιρό μας, ή για να αποκτούμε κάποιες γενικές γνώσεις. Είναι για να δημιουργήσουμε επιστήμονες και αυριανούς επαγγελματίες. Είναι για να δημιουργήσουμε τη νέα ηγετική τάξη της χώρας μας, τους επιστήμονες, τους επιχειρηματίες, τους επαγγελματίες, τους πολιτικούς, τους ηγέτες αυτής της κοινωνίας στη νέα εποχή. Με τα σκιάχτρα του παρελθόντος θα τους δημιουργήσουμε; Κάνετε λάθος!

Επίσης, μέγα επίτευγμα, ανοίξατε τα πανεπιστήμια για χιλιάδες φοιτητές. Να η διαφορά από τη Δεξιά. Πού το θυμάστε αυτό το «Δεξιά»; Δεν το θυμάται κανένας σ' αυτό τον τόπο. Αντιληφθείτε ότι ψηφίζουν τα παιδιά μας και ψηφίζουν με όρους αποτελεσματικότητας. Με αυτούς μας κρίνουν. Αν είστε ερωτευμένοι με το παρελθόν του διχασμού, δεν έχουμε καμμία διάθεση να σας παρακολουθήσουμε, αλλά μιλήστε τη γλώσσα που καταλαβαίνουν τα νέα παιδιά.

Ανοίξατε τα πανεπιστήμια. Δημιουργήσατε, για να χρησιμοποιήσω και ένα μαρξιστικό όρο, ένα προλεταριάτο άνεργων πτυχιούχων. Αυτό είναι το όραμά σας; Γιατί το κάνατε; Δημιουργήσατε τμήματα τα οποία δεν είχαν καμμία αντιστοίχια με την αγορά εργασίας, υπηρετούσαν, όμως, μία μεγάλη στρατηγική, να ελέγξετε τα πανεπιστήμια με καθηγητές και με καθηγητικά συμφέροντα.

Εμείς απέναντι σε όλα αυτά τολμούμε και απαντάμε με πρόοδο, καινοτομία, μεταρρυθμίσεις, γιατί θέλουμε να κοιτάξουμε στα μάτια την ελληνική νεολαία και να της πούμε ότι εμείς πράξαμε το καθήκον μας.

Γι' αυτό στηρίζω το νόμο της Κυβέρνησης Καραμανλή, το νόμο της κυρίας Γιαννάκου.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Ευχαριστούμε, κύριε Λυκουρέντζο.

Το λόγο έχει ο κ. Μαρκόπουλος, άρτι αφιχθείς στην Αθήνα. **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ:** Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όταν κανείς καλείται να κρίνει ένα νομοσχέδιο για ένα τόσο λεπτό σοβαρό ζήτημα, όπως το ζήτημα της Ανώτατης Εκπαίδευσης στην Ελλάδα, καλείται να συγκρίνει τι είναι αυτό το οποίο έχουμε μέχρι τώρα προς κρίση, μεταβολή ή αλλαγή, και σε ποιο βηματισμό θέλουμε να πάμε.

Ας δούμε, λοιπόν, τι έχουμε τώρα. Έχουμε ένα διάσπαρτο πανεπιστήμιο υπό την ευρύτερη, έννοια σ' όλη την Ελλάδα. Έχουμε ένα πανεπιστήμιο το οποίο δεν αξιολογείται από πουθενά μέσα στην Ελλάδα. Αξιολογείται βεβαίως από φορείς εκτός Ελλάδας και είναι διαβαθμισμένο πολύ χαμηλά. Είναι διαβαθμισμένο κάτω και από την τριακοστή θέση μεταξύ όλων των πανεπιστημίων του κόσμου και όχι για όλα τα πανεπιστήμια της Ελλάδος.

Έχουμε ένα πανεπιστήμιο στο οποίο η έννοια της αξιοκρατίας έχει πολλές φορές αντικατασταθεί από ένα «δούναι και λαβείν» μεταξύ των εκλεκτόρων και των εκλεγμένων στις διάφορες θέσεις. Έχει αντικατασταθεί πολλές φορές από φωτογραφικές προκηρύξεις θέσεων, τις οποίες το Υπουργείο Παιδείας στέλνει πίσω και τα πανεπιστήμια ξαναστέλνουν στο Υπουργείο και το Υπουργείο Παιδείας ξαναστέλνει στα πανεπιστήμια, γιατί κανείς δεν αισθάνεται στην Ανώτατη Εκπαίδευση ότι κρίνεται από μία ανώτατη αρχή, ότι κρίνεται από την πολιτεία.

Και αυτό δεν έχει να κάνει με την αυτοτέλεια, την οποία ουδείς αγγίζει. Αντιθέτως, τη θωρακίζουμε, την εμβαθύνουμε. Αλλά την εμβαθύνουμε με μία κατεύθυνση μεγάλης δόσης δημοκρατίας, συγκεντρωτισμού όχι τόσο ως προς την παρακο-

λούθηση της λειτουργίας των πανεπιστημίων, αλλά κυρίως ως προς την εκπροσώπηση όλων των ομάδων δίκαια, ποσοστιαία και αξιολογικά στις αποφάσεις.

Έχουμε ένα πανεπιστήμιο το οποίο χρηματοδοτείται, έτσι όπως χρηματοδοτείται. Όλοι θέλουμε να χρηματοδοτηθεί περισσότερο και όλοι παλεύουμε γι' αυτό, αλλά υπάρχει ένα ερώτημα: Το πανεπιστήμιο χρηματοδοτούμενο από την ελληνική πολιτεία αποκλειστικά πλέον και από τα ευρωπαϊκά κονδύλια, παρακολουθείται; Υπάρχει κανείς σ' αυτή την Αθήνα ο οποίος μπορεί να πει ότι ερωτώμενη η πολιτεία μπορεί ανά πάσα στιγμή να μας πει την απόδοση των χρημάτων του φορολογούμενου πολίτη, πώς αυτά μετατρέπονται σε ουσιαστική εκπαίδευση των νεοελλήνων, σε έρευνα; Κανείς δεν νομίζω ότι μπορεί να δώσει σαφείς απαντήσεις.

Άρα, λοιπόν, έχουμε ένα πανεπιστήμιο με καλούς επιστήμονες, με φιλόδοξους φοιτητές στη μεγάλη τους πλειοψηφία, το οποίο όμως είναι μία βάρκα εξαιρετικά ακυβέρνητη σε ένα παγκόσμιο ωκεανό γνώσης, τεχνολογίας και επιστήμης, στον οποίο αξιολογούμενο βρίσκεται κάτω από τη βάση. Δεν είναι λογικό η συντεταγμένη πολιτεία να θέλει το ελληνικό πανεπιστήμιο να είναι καλύτερο, ποιοτικότερο, αξιολογικότερο, αξιολογικά υψηλότερο, πιο αξιοκρατικό, πιο διαφανές, πιο αποδοτικό;

Νομίζω ότι όλοι συμφωνούμε σ' αυτήν την Αθήνα. Όμως, γιατί δεν συμφωνούμε στο νομοσχέδιο; Γιατί δεν συμφωνούμε δηλαδή να κάνουμε αυτά που κάνει όλος ο υπόλοιπος κόσμος; Γιατί δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε να κάνουμε αυτά, τα οποία έχουμε ήδη συμφωνήσει στην Ευρωπαϊκή Ένωση η συντριπτική πλειοψηφία των συναδέλφων αυτής της Αθήνας και των Κοινοβουλευτικών Κομμάτων στην Ελλάδα που έχουν συμφωνήσει με την Ευρωπαϊκή Χάρτα, που έχουν συμφωνήσει με τη στρατηγική της Λισαβόνας, που έχουν συμφωνήσει με τη Συμφωνία της Μπολόνιας και το όριο του 2010;

Αυτή η λογική του «συμφωνούμε στην κατεύθυνση, αλλά διαφωνούμε στην υλοποίηση», η λογική που λέει ότι αυτόρεσκα κοιτάμε το παρελθόν, κοιτάμε τον εαυτό μας στον καθρέφτη και αισθανόμαστε ότι είμαστε πετυχημένοι –και αναφέρομαι κυρίως στο Κόμμα της Αξωματικής Αντιπολίτευσης– είναι μια λογική του παραλόγου. Είναι μια λογική που λέει ότι πάνω απ' όλα είναι η κομματική αντιπαράθεση.

Όμως το πεδίο της παιδείας δεν είναι το καλύτερο πεδίο, για να αντιπαρεσθούμε κομματικά. Είναι ένα πεδίο στο οποίο μας ενώνει η αγωνία μας για τη νέα γενιά. Και επειδή η συντεταγμένη πολιτεία και η υπεύθυνη κυβέρνηση της νέας διακυβέρνησης της χώρας από την Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας με Πρωθυπουργό τον Κώστα Καραμανλή είναι αποφασισμένη με βάση κυρίως και τις υψηλές προσδοκίες του ελληνικού λαού να δώσει στην ελληνική νεολαία και στην ελληνική κοινωνία ένα πανεπιστήμιο καλύτερο από το σημερινό, αντιλαμβάνεσθε ότι οδηγήσε μετά από ένα εξαντλητικότατο διάλογο, με εξαιρετική δόση συναίνεσης και με μεγάλη δόση υπομονής σε ένα νομοσχέδιο, το οποίο το ζητά ο ελληνικός λαός.

Ο παραλογισμός των κομμάτων της Αντιπολίτευσης είναι ότι δεν βλέπουν όλες τις σφυγμομετρήσεις όλων των εταιρειών για το τι ζητάει η ελληνική κοινωνία από τη συντεταγμένη πολιτεία, αλλά αυτόρεσκα κοιτάζουν μόνο τον καθρέφτη και τον εαυτό τους.

Θεωρώ λοιπόν ότι το νομοσχέδιο είναι ένα πάρα πολύ σοβαρό βήμα σε ένα επόμενο καλύτερο επίπεδο Ανώτατης Εκπαίδευσης στην Ελλάδα. Θεωρώ ότι ξεπερνά όλα τα προβλήματα με τον πιο ευαίσθητο, τον πιο δημοκρατικό αλλά και τον πιο ήρεμο τρόπο μιας ήπιας προσαρμογής σε ένα υψηλότερο επίπεδο.

Ασφαλώς το στηρίζω και θέλω να συγχαρώ το Υπουργείο Παιδείας για το γεγονός ότι κατάφερε εν μέσω κομματικών αντεγκλήσεων και μεθοδευμένων αντιδράσεων να ξεπεράσει το πρόβλημα της αντιμετώπισης αυτών που δεν θέλουν να κουνηθούν από τη ζεσταμένη τους καρέκλα, αυτών που θέλουν να είναι γαντζωμένοι με το παρελθόν, αυτών που δεν θέλουν να κάνουν το ευρωπαϊκό βήμα.

Θεωρώ το νομοσχέδιο ιδιαίτερα σημαντικό για το μέλλον του

τόπου. Θεωρώ ότι οι περισσότεροι –και απ' αυτούς που δεν μιλούν- από τους συντελεστές της πανεπιστημιακής κοινότητας συμφωνούν και ας μη μιλούν πολύ, γιατί έχουν πικρά πείρα από την ισχύ της μικράς μειοψηφίας εντός του πανεπιστημίου και θεωρώ ότι η επόμενη μέρα της υπερψήφησης αυτού του νομοσχεδίου θα είναι μια εντελώς διαφορετική μέρα για την Ελληνική Ανώτατη Εκπαίδευση.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κ. Μαρκόπουλο.

Το λόγο έχει ο συνάδελφος κ. Καρχιμάκης.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΛΑΦΑΤΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, ο κ. Καρχιμάκης έχει το λόγο;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ναι, έγινε αλλαγή με τον κ. Παπαχρήστο και μετά τον κ. Δημαρά είστε εσείς.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΛΑΦΑΤΗΣ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ορίστε, κύριε Καρχιμάκη, έχετε το λόγο.

ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΡΧΙΜΑΚΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κουράστηκε ο ελληνικός λαός να ακούει την καραμέλα του κ. Καραμανλή και της Κυβέρνησής του περί δήθεν μεταρρυθμίσεων και έργο να μη βλέπει. Εύχομαι προεκλογικό σύνθημα η μεταρρύθμιση –δεν λέω- ήταν άλλωστε προφανής η προσπάθεια των επικοινωνιολόγων σας να μμηθούν την αλλαγή του Ανδρέα Παπανδρέου. Όμως ο Παπανδρέου έφερε πραγματικά αλλαγή.

Εσείς φέρατε την αναξιοπιστία, την απαξίωση των δημοκρατικών θεσμών, την αυθαιρεσία και ένα ατέλειωτο πλάτσικο και είπατε τραγικά ψέματα. Ούτε διαφάνεια θέλατε ούτε μεταρρύθμιση. Απορρύθμιση θέλατε και ρυθμίσεις κατά του δημοσίου συμφέροντος και υπέρ των ημετέρων σας, ρυθμίσεις κατά των πολλών και υπέρ των λίγων ισχυρών φίλων σας.

Μετατρέψατε λοιπόν αυτή τη λεγόμενη «μεταρρύθμιση» σε ημετερορρύθμιση. Μεταρρύθμιση είναι για σας το ξεπούλημα του Ο.Τ.Ε. Μεταρρύθμιση είναι η χρεοκοπία των ΕΛ.ΤΑ. από κερδοφόρα που ήταν. Μεταρρύθμιση η βία, μεταρρύθμιση οι ζαρντινιέρες, μεταρρύθμιση οι φοροαπαλλαγές των φίλων σας και η άγρια φορολόγηση του απλού πολίτη, μεταρρύθμιση τα κλειστά πανεπιστήμια, τα κλειστά λιμάνια, η αδιαφορία για τις τουρκικές προκλήσεις, το μηδενικό έργο, μεταρρύθμιση και οι κουμπάροι και η «Ακρόπολις Χρηματοπιστηριακή» και ο «Γερμανός», μεταρρύθμιση και η εγκατάλειψη της περιφέρειας.

Μετά λοιπόν από τρία χρόνια υποχρηματοδότησης, έρχεσθε να μεταρρυθμίσετε την παιδεία με κλειστά πανεπιστήμια, με χημικά, με απαξίωση των καθηγητών, με ασέβεια στους θεσμούς. Έτσι θα μεταρρυθμίσετε; Η μεταρρύθμιση θέλει αρχές και εσείς δεν τις έχετε. Εσείς απλά εξυπηρετείτε και ξεπουλάτε. Εσείς αλώνετε την αδιόκρατία του Α.Σ.Ε.Π. με τη γαλάζια συνέντευξη, υπονομεύοντας την ισότητα ευκαιριών των φοιτητών που με κόπο συλλέγουν γνώσεις και προσόντα για την αγορά εργασίας.

Η μεταρρύθμιση θέλει διαφάνεια. Τολμούσατε εσείς να μιλάτε για διαφάνεια! Μήνες τώρα σας έχει εγκალέσει η Αρχή Προστασίας Δεδομένων, επειδή αρνείσθε να δείξετε στους μαθητές τα γραπτά τους από τις πανελλήνιες εξετάσεις. Απαντάτε με αλαζονεία και παρανομιεία. Αντισυνταγματικός κρίθηκε από την Αρχή ο νόμος που ψηφίσατε. Φωνάζει η Αρχή για την πολιτική σας που ευνοεί μόνο τους μαθητές που έχουν λεφτά για δικηγόρους, ώστε με τη δικαστική οδό να δουν τα γραπτά τους. Η Κυβέρνηση όμως αδιαφορεί για τις ανεξάρτητες αρχές προστασίας των πολιτών, αδιαφορεί και για τους πολίτες και για την ισότητα.

Επειδή μιλήσατε για πάρτι, η Κυβέρνησή σας είναι απασχολημένη στο πάρτι με επενδύσεις δισεκατομμυρίων σε ομόλογα προς όφελος των ημετέρων. Και έρχεσθε να αραδιάσετε ένα σωρό δικαιολογίες για τις μίζες της Χρηματοπιστηριακής και του Ταμείου.

Γιατί, κύριοι της Κυβέρνησης, ενώ υπάρχει εδώ και δύο χρόνια έτοιμο νομοσχέδιο που καθορίζει το πλαίσιο και τους κανονισμούς διαχείρισης των διαθεσίμων των ταμείων, δεν το καταθέτετε στη Βουλή; Περιμένετε λοιπόν να κονομήσουν τις μίζες

οι ημέτεροι και μετά να το φέρετε και αν το φέρετε. Και αυτό ουδέποτε το είπατε και μάλιστα αποπέμψατε στον ανασχηματισμό και συγκεκριμένα μέλη του Υπουργικού Συμβουλίου που είχαν ετοιμάσει αυτό το νόμο. Τους στείλατε σπίτι τους, γιατί ακριβώς κάποιοι ήθελαν να στηρίξουν τη διαφάνεια! Αυτούς τους στείλατε σπίτι τους.

Αυτή είναι η κατάσταση, με αυτόν τον τρόπο λειτουργείτε. Έτσι καλύπτετε την παρανομία, έτσι καλύπτετε όλους αυτούς τους γυρολόγους της μίζας. Προχωράτε ακάθεκτοι, όπως είπε και ο Πρωθυπουργός σας, στην άλωση του κράτους που τη βαφτίσατε «μεταρρύθμιση».

Η πραγματική εποικοδομητική μεταρρύθμιση θέλει ουσία, αλλά η Κυβέρνηση αποφεύγει την ουσία. Η μεταρρύθμιση θέλει προστασία των κεκτημένων και πρόοδο σε νέες μεγαλύτερες κατακτήσεις. Εσείς διαλύετε ό,τι βρίσκεται στο δρόμο σας.

Αυθαίρετα αποφασίσατε το όριο της βάσης του «10» και αφήσατε άδεια τα έδρανα σε εκατοντάδες Τ.Ε.Ι. που μαραζώνουν. Είναι δυνατόν να περνά με «10,1» παιδί σε Α.Ε.Ι. και να κόβεται ένα άλλο από Τ.Ε.Ι., γιατί στα ίδια θέματα έγραψε δύο δέκατα της μονάδας λιγότερο; Αδιαφορείτε για τον κόπο των παιδιών και των οικογενειών τους. Ενδιαφέρεστε μόνο να απαξιώσετε τη δημόσια παιδεία, για να επιτρέψετε στη συνέχεια την άλωση του χώρου από ιδιωτικά ιδρύματα.

Η μεταρρύθμιση θέλει διάλογο, θέλει να πείσεις πρώτα απ' όλα αυτούς που αφορούν οι μεταρρυθμίσεις, θέλει κοινωνική συνοχή. Μεταρρύθμιση δεν είναι «τα μαγειρεύουμε, αποφασίζουμε και διατάζουμε». Εσείς τελικά καλέσατε για ενισχύσεις τον Υπουργό Δημοσίας Τάξης να διαχειριστεί τα θέματα του Υπουργείου Παιδείας. Η μεταρρύθμιση απαιτεί τήρηση των δεσμεύσεων. Αλήθεια, πού είναι το 5% του Α.Ε.Π. για την παιδεία που είχατε υποσχεθεί από την πρώτη κιόλας μέρα;

Η μεταρρύθμιση, κύριοι της Κυβέρνησης, θέλει πολιτική βούληση. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. την είχε και την έχει. Και γι' αυτό έβρισκε και θα συνεχίσει να βρίσκει λεφτά, για να δώσει στους πολλούς.

Το νομοσχέδιο για την παιδεία δεν είναι μεταρρύθμιση. Είναι τρία χρόνια υπεκφυγών και ένα βιαστικό, πρόχειρο σοβάντισμα της εικόνας της Κυβέρνησής σας λίγο πριν τις εκλογές.

Πρόκειται για ένα ασαφές κείμενο, ένα κείμενο που ουσιαστικά το θεωρεί ανεπίτρεπτο όχι μόνο το σύνολο της Αντιπολίτευσης, αλλά και η ίδια η Επιστημονική Επιτροπή της Βουλής.

Αστυνομούεστε, αντί να ρυθμίζετε. Ζητάτε, αλλά δεν δίνετε. Θέλετε λέτε, να ανοίξουν τα πανεπιστήμια. Αν θέλατε ανοικτά πανεπιστήμια, θα δίνετε χρήματα για την παιδεία, θα δίνετε περιθώριο στο διάλογο, θα σταματούσατε να τροφοδοτείτε τη βία. Αν θέλατε δημόσια παιδεία, θα εφαρμόζατε μέτρα για την ενίσχυση των φτωχών φοιτητών, για πραγματική αυτοδιοίκηση, για πραγματικές τομές.

Αν θέλατε ανοικτά πανεπιστήμια δεν θα κάνατε μικροπολιτική με το άσυλο. Εκφοβίζετε με ποινές φυλάκισης, αλλά δεν μπαίνετε στον κόπο να περιγράψετε το έγκλημα στο νομοσχέδιό σας. Παραβιάζετε το Σύνταγμα, όπως διαπιστώνει και η Επιστημονική Επιτροπή. Πρέπει επιτέλους να καταλάβετε ότι η παραβίαση του Συντάγματος δεν είναι μεταρρύθμιση. Για μας, για το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και για τη πλειοψηφία των πολιτών, μεταρρύθμιση είναι η επένδυση στον άνθρωπο, η επένδυση στην παιδεία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ολοκληρώστε, κύριε συνάδελφε.

ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΡΧΙΜΑΚΗΣ: Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Καταψήφισατε το νομοσχέδιό σας που είναι ένας ακόμα εμπαιγμός του ελληνικού λαού, μια ακόμα διάψευση της ελπίδας των πολιτών αυτού του τόπου και αντιπροτείνουμε την πραγματική μεταρρύθμιση στην παιδεία, τις τομές που η Κυβέρνηση Καραμανλή φοβάται, γιατί απειλούν τα συμφέροντα που υπηρετεί.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κ. Καρχιμάκη.

Ο κ. Δημαράς έχει το λόγο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΗΜΑΡΑΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, θα μου επιτρέψετε να απευθυνθώ στους συναδέλφους

της Νέας Δημοκρατίας και να τους ευχηθώ «Χρόνια Πολλά» για την τρίτη επέτειο από τη στιγμή που ανέλαβαν την διακυβέρνηση της χώρας.

«Χρόνια Πολλά» και να γιορτάσετε καλά σήμερα, γιατί με όσα στραβά έχετε κάνει μέχρι σήμερα και με όλα όσα παραπλανητικά υποσχέθήκατε στον ελληνικό λαό παραμονές των εκλογών, το βέβαιο είναι ένα. Δεν θα προλάβετε να ξαναγιορτάσετε. Θα σας στείλει σύντομα ο κόσμος στην Αντιπολίτευση.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

Θέλω να σας πω, με όση νηφαλιότητα και καλή πίστη διαθέτω -και μπορεί να τα εκτιμάτε και εσείς- τα εξής: Μέχρι σήμερα η συμπεριφορά σας χαρακτηρίζεται από αλαζονική έως αυταρχική. Τελευταίο δείγμα είναι η δήλωση της κυρίας Υπουργού, αφού συναντήθηκε με τον κύριο Πρωθυπουργό, ότι ο νόμος πλαίσιο που κατατίθεται στη Βουλή, σε δεκατέσσερις μέρες θα είναι ο νόμος του κράτους.

Αν αυτό δεν είναι αλαζονικό και αυταρχικό, αναρωτιέμαι τι είναι. Γιατί έχετε την πεποίθηση -πεποίθηση που είχαμε και εμείς προηγούμενα και δεν σημαίνει ότι είναι σωστή, ούτε την υπερασπιζόμαστε- ότι η συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού, όπως εκφράζεται με τα κόμματα της Αντιπολίτευσης, δεν έχει κανένα λόγο στο Κοινοβούλιο, αφού διαθέτετε την απόλυτη πλειοψηφία. Μέχρι τώρα, τα τρία χρόνια χαρακτηρίζεται η πολιτική σας από μια ασυνέπεια.

Επιτρέψτε μου να κάνω μια μικρή αναφορά σε τρία κορυφαία σημεία της διαδρομής σας. Η πρώτη σας πολιτική αντίδραση και δικαιολογία ήταν μετά τους Ολυμπιακούς Αγώνες, για τους οποίους άκουσα ότι τους δημιουργήσατε εσείς, εν πάση περιπτώσει -κρίνεται αυτό από όλους μας- «έχουμε εξι-επτά μήνες στη διακυβέρνηση της χώρας, έχουμε οκτώ μήνες, έχουμε εννέα μήνες, έχουμε δέκα μήνες, περιμένετε-περιμένετε». Εν τω μεταξύ, είχαν γίνει ένα σωρό λάθη και κορυφαίο εξ' αυτών ήταν ο βασικός μέτοχος, όπου όλοι γνωρίζουμε τι ακριβώς συνέβη.

Η δεύτερη ιστορική αναφορά στην πολιτική σας εξαντλήθηκε με το να μας λέτε στη Βουλή και στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, σε όσα μπορείτε να έχετε προσβάσεις -αν και πιστεύω ότι είναι τα περισσότερα σήμερα πια- «τι έχουμε παραλάβει». Και τα στοιχεία τα οποία παραθέτατε και αντιμετωπίστηκαν εδώ και αντικρούστηκαν.

Η τρίτη πολιτική συμπεριφορά σας για να πείσετε τον ελληνικό λαό ξεκίνησε και εξακολουθεί και σήμερα, λέγοντας «τι έκανε το ΠΑ.ΣΟ.Κ. τόσα χρόνια όταν ήταν κυβέρνηση», αγνοώντας, προφανώς ηθελημένα, το γεγονός ότι το ΠΑ.ΣΟ.Κ. έχει αναλάβει και τις ευθύνες για τα λάθη που έχει κάνει και για τις παραλείψεις του και γι' αυτό τιμωρήθηκε από τον ελληνικό λαό. Αυτό, όμως, σας διαβεβαιώ ότι δεν αρκεί για να ασκήσετε την πολιτική, όπως τουλάχιστον την ευαγγελίζεστε.

Αλλά εκείνο το οποίο είναι το καταπληκτικότερο από όλα και ομολογώ ότι θα είχε μεγάλο ενδιαφέρον, είναι να σταχυολογούσα από τις σημερινές δηλώσεις μελών σας και ανθρώπων οι οποίοι υποστηρίζουν τη Νέα Δημοκρατία, αυτά τα οποία ακούστηκαν σήμερα, τρία χρόνια μετά, από ραδιόφωνα και τηλεοράσεις. Σήμερα ο κ. Κокκινούλης, ο περίφημος γαλάζιος συνδικαλιστής της Λάρισας και τι δεν είπε για την πολιτική σας και τι δεν είπε γι' αυτά που υποσχέθήκατε και δεν κάνατε. Έφτασε μάλιστα και στο σημείο να κατηγορήσει και συναδέλφους του αγρότες από το χώρο του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας και να πει ότι ουσιαστικά, στη θέση του κ. Ρουσόπουλου, αυτοί υποστήριξαν την κυβερνητική πολιτική, συκοφαντική ενέργεια την οποία καταδικάζω πέρα για πέρα.

Αλλά και τι δεν είπε ο εκλεκτός σας Νομάρχης Θεσσαλονίκης, ο κ. Ψωμιάδης. Και τι δεν είπε ο κατά τα άλλα σπουδαίος αναλυτής, ο οποίος ιδεολογικά, όμως, βρίσκεται στο χώρο σας, ο κ. Γιάννης Λούλης, σε συνέντευξη την οποία έδωσε σήμερα στο ραδιόφωνο. Μίλησε για υπερβολή υποσχέσεων που δεν τηρήθηκαν στη συνέχεια.

Κατόπιν όλων αυτών, αλήθεια, εγκალείτε το ΠΑ.ΣΟ.Κ. γιατί σας ασκεί κριτική; Μάλλον κάποιο λάθος θα έχει γίνει και μάλλον θα πρέπει να αναθεωρήσετε και τις απόψεις σας και τις πολιτικές σας επιλογές και με έναν πιο ρεαλιστικό και συνετό

τρόπο να προσπαθήσετε να τις περάσετε στον ελληνικό λαό και να πείσετε το Ελληνικό Κοινοβούλιο.

Θέλω να μιλήσω για το άσυλο, όσο πιο σύντομα μπορώ. Είναι περισσότερο από βέβαιο ότι κανένας δεν μπορεί να πειράξει το άσυλο στο πανεπιστήμιο των Αθηνών. Με το νόμο του 1982 υπάρχει τρόπος να παρέμβει η συντεταγμένη πολιτεία και να επιβάλει την τάξη, κάτι που δεν έχει γίνει μέχρι σήμερα.

Θέλω να σας πω ότι το άσυλο έχει μια βαριά ξεχωριστή ιστορία. Ξεκίνησε από τους φοιτητές της Νομικής Σχολής επί Κατοχής με την επωνυμία «Λόρδος Βύρωνας» όταν οι Γερμανοί κατακτητές μπήκαν μέσα στη Νομική Σχολή και μακέλευσαν τα παιδιά. Ακολούθησαν οι μεγαλειώδεις διαδηλώσεις των φοιτητών για την Κύπρο και για εθνικά θέματα, όταν στην Πανεπιστημίου σκοτώθηκαν πέντε φοιτητές. Συνεχίστηκαν οι δημοκρατικοί λαϊκοί αγώνες για ελευθερία και δημοκρατία τη δεκαετία του '60. Φτάσαμε μέχρι τη Νομική Σχολή, φτάσαμε μέχρι το Πανεπιστήμιο και το Πολυτεχνείο. Θυμάστε τι έχει γίνει. Ποιος μπορεί να τολμήσει να αμφισβητήσει το άσυλο, τη σημασία και την ιστορική αξία που έχει;

Θέλω να πω επίσης -και ξέρω ότι ο χρόνος μου τελειώνει- επειδή παρακολούθησα την Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων, ότι ακόμα και κάποιοι εκ των καθηγητών οι οποίοι συμφωνούσαν με κάποια εκ των άρθρων τα οποία φέρνετε για να ψηφίσετε σήμερα σ' αυτό που ονομάζετε νόμο-πλαίσιο, είπαν κάτι στο οποίο δεν υπήρξε απάντηση. Είπαν ότι δεν μπορούν να γίνουν όλα αυτά χωρίς χρηματοδότηση, δεν μπορούν να γίνουν όλα αυτά χωρίς διοικητικό προσωπικό. Τι έχετε να πείτε για όλους αυτούς και για το 5% το οποίο υποσχέθήκατε πριν από τις εκλογές;

Τελειώνω, δανειζόμενος -και πώς αλλιώς θα μπορούσα να έχω κάνει δηλαδή- τη σκέψη -και πιστέψτε με ότι είναι και πεποίθησή μου- από τον Αριστοτέλη: «Γνώση χαμένη για μια μέρα, γνώση χαμένη για μια ώρα, για ένα λεπτό, είναι γνώση χαμένη για πάντα». Τα πανεπιστήμια πρέπει να ανοίξουν, αλλά και διακυβέρνηση παλινδρομούσα στο χρόνο είναι διακυβέρνηση παραπαίουσα και αδύναμη να προλάβει τον καιρό και να αντικρύσει το μέλλον.

Και για να τελειώσω θα μου επιτρέψετε να θυμηθώ τη «Λογική» που κάναμε, όταν πήγαμε ακόμα στο Γυμνάσιο και κάναμε διάφορες σκέψεις παίζοντας με τις λέξεις. «Η εγώ έχω δίκιο ή εσύ έχεις άδικο. Και επειδή δεν μπορεί εγώ να μην έχω δίκιο και επειδή δεν μπορεί στη ζωή να μην υπάρχει δίκιο, άρα το δίκιο το έχω εγώ. Αυτή είναι η πολιτική σας».

Τελειώνω με την παρατήρηση ότι μια μεταρρύθμιση θυμάμαι και γνωρίζω, αυτή του αιμηνήστου Παπανούτσου. Από εκεί και πέρα, είναι σαφές ότι το νομοσχέδιο αυτό το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και φυσικά και εγώ θα το καταψηφίσουμε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ο κ. Καλαφάτης έχει το λόγο.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΛΑΦΑΤΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κύριε Υπουργέ, θα πρέπει να είμαστε προσγειωμένοι, σαφείς και να κοιτάζουμε το αποτέλεσμα. Βρισκόμαστε στο 2007. Σε λίγα χρόνια κλείνει η πρώτη δεκαετία στη χιλιετηρίδα του 2000. Ζούμε μια νέα εποχή, μια εποχή που χαρακτηρίζεται από ραγδαίες αλλαγές και ραγδαία εξέλιξη στο χώρο της τεχνολογίας, της ανάπτυξης, της οικονομίας. Ζούμε στην εποχή της οικονομίας της γνώσης, στη εποχή όπου η πληροφορική, η νέα γνώση, οι νέες τεχνολογίες, η έρευνα, η καινοτομία, παίζουν καταλυτικό ρόλο -και θα συνεχίζουν να παίζουν καταλυτικό ρόλο- όσον αφορά την ευημερία και την ανάπτυξη των λαών.

Σήμερα, η κοινωνία, όσο ποτέ άλλοτε, πρέπει και οφείλει να επενδύσει πάνω στο κομμάτι που λέγεται εκπαίδευση. Και εμείς εδώ, στην Ελλάδα, έχουμε να απαντήσουμε μεταξύ άλλων σε σοβαρά ερωτήματα. Για παράδειγμα, στο πώς μπορούμε να συνεισφέρουμε για να έχουμε μια οικονομία ανταγωνιστική και παράλληλα να συνεισφέρουμε στην ενίσχυση της κοινωνικής συνοχής μέσα από τη βιώσιμη ανάπτυξη, συμβαδίζοντας με τους στόχους που τέθηκαν στη Λισαβόνα το 2000.

Δεύτερο ερώτημα είναι το πώς μπορούμε να παντρέψουμε τις επιστήμες. Πλέον η ανάπτυξη, η νέα γνώση δεν έρχεται από

την ανάπτυξη μιας επιστήμης ξεχωριστά. Η διεπιστημονικότητα τόσο όσον αφορά τους φορείς παραγωγής των επιστημόνων, όσο και όσον αφορά τον τρόπο διάχυσής τους, είναι ένα από τα μυστικά της ανάπτυξης στη σύγχρονη κοινωνία.

Τρίτον, το πώς θα αξιοποιήσουμε αυτήν την έννοια, τη λέξη-κλειδί που είναι η γνώση, το πώς με άλλα λόγια θα μπορέσουμε να παράξουμε γνώση, πώς θα μπορέσουμε να τη διαχύσουμε και πώς θα μπορέσουμε να την εφαρμόσουμε.

Βέβαια, τα κλειδιά σ' αυτή τη διαδικασία επίσης είναι συγκεκριμένα. Είναι η έρευνα για το πρώτο στάδιο, η εκπαίδευση για το δεύτερο και η καινοτομία για το τρίτο.

Σε όλα αυτά τα στοιχεία, σε όλες αυτές τις ανάγκες, έρχεται να απαντήσει η νέα Κυβέρνηση, η διακυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, με συγκεκριμένες μεταρρυθμιστικές πράξεις, με μια συγκεκριμένη και πολύ συνεπή μεταρρυθμιστική συμπεριφορά που ξεκινά με μια σειρά από νομοθετικές πρωτοβουλίες εδώ και δυο χρόνια. Θυμίζω την αξιολόγηση, τη δια βίου εκμάθηση, το διεθνές πανεπιστήμιο, την αναβάθμιση των Ανωτάτων Τεχνολογικών Ιδρυμάτων.

Και έρχεται σήμερα μ' αυτό το συγκεκριμένο νομοθέτημα να δώσει ακόμα μια απάντηση στην ανάγκη που έχει η κοινωνία μας για περισσότερες μεταρρυθμίσεις στο χώρο της παιδείας. Και μάλιστα, αυτή η μεταρρύθμιση είναι και με συναίνεση και με διάλογο, όπως πρέπει να είναι και κάθε μεταρρύθμιση για να μπορέσει να έχει και την ενίσχυση της πλατιάς κοινωνικής συμμάχιας, όπως την έχει κάθε μεταρρυθμιστική προσπάθεια που υλοποιείται από την Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας αυτά τα τρία χρόνια.

Και ερχόμαστε σ' αυτό το νομοσχέδιο και πραγματικά βλέπουμε συγκεκριμένα στοιχεία που δίνουν απαντήσεις στις ανάγκες και στις προκλήσεις των καιρών, γιατί βλέπουμε ότι με το συγκεκριμένο νομοσχέδιο έχουμε και τη διασφάλιση της οικονομικής και διοικητικής αυτοδιοίκησης των Α.Ε.Ι., έχουμε την κοινωνική λογοδοσία των Α.Ε.Ι., έχουμε την ενίσχυση της διαφάνειας των δραστηριοτήτων των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων, έχουμε πραγματικά την έννοια του ακαδημαϊκού ασύλου, έτσι ώστε να μπορέσει να λειτουργήσει και η νομοθεσία, κάτι το οποίο δεν συνέβαινε όλα αυτά τα χρόνια.

Αυτό το νομοσχέδιο, επίσης, αντιμετωπίζει τις αρνητικές επιπτώσεις της επ' αόριστον φοίτησης –ένα φαινόμενο που ταλαιπωρούσε και ταλάνιζε και τα νοικοκυριά και τα σπίτια, αλλά βεβαίως και τους ίδιους τους φοιτητές και είχε αρνητικό αντίκτυπο στην παραγωγή γνώσης και πραγματικά ουσιαστικών επιστημόνων- τον εξορθολογισμό των κριτηρίων για την ίδρυση των νέων σχολών, τη στήριξη στους νέους φοιτητές, τον εκδημοκρατισμό των διαδικασιών στην εκλογή των μελών Δ.Ε.Π.

Ανέφερα ενδεικτικά κάποια από τα πολύ σημαντικά στοιχεία, τα οποία ερχόμαστε να αναγνωρίσουμε στο συγκεκριμένο νομοσχέδιο. Βεβαίως υπάρχουν και τα απαραίτητα εργαλεία για να μπορέσουμε να επιτύχουμε τους στόχους που σας προανέφερα. Και αναφέρομαι φυσικά στη θέσπιση του ακαδημαϊκού αναπτυξιακού προγράμματος και στην ετήσια έκθεση για την κατάσταση των Α.Ε.Ι. στη Βουλή από τον αρμόδιο Υπουργό Εθνικής Παιδείας, όσον αφορά την κοινωνική λογοδοσία, την ενδυνάμωση της ισχύος του Πρυτανικού Συμβουλίου, την εφαρμογή της αρχής της δημοσιότητας μέσω του διαδικτύου, τις υποτροφίες σε φοιτητές που προέρχονται από ασθενέστερα οικονομικά στρώματα, τη διεύρυνση της σύνθεσης των εκλεκτικών σωμάτων και των εισηγητικών επιτροπών, τη θέσπιση ανώτατης διάρκειας φοίτησης, την υποχρέωση υποβολής ειδικών μελετών σκοπιμότητας και βιωσιμότητας για την ίδρυση νέων σχολών.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αυτό το νομοθέτημα έρχεται να απαντήσει σε συγκεκριμένα ερωτήματα, σε συγκεκριμένες ανάγκες της ελληνικής κοινωνίας. Έρχεται να βάλει ένα πολύ σημαντικό λιθάρι, να συνεισφέρει σ' αυτό που λέμε χτίσιμο μιας καλύτερης κοινωνίας, επενδύοντας στο πιο ασφαλές χεγέγγυο για το αύριο της χώρας μας, το οποίο αποτελεί η παιδεία.

Μέσα από την παιδεία, μέσα από τα νομοθετήματα, μέσα από την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, μέσα από το συγκεκριμένο νομοθέτημα, επιτυγχάνονται η οικονομική ανάπτυξη και η κοι-

νωνική συνοχή και η περιφερειακή ανάπτυξη, αλλά αναβαθμίζεται –αν θέλετε- και το πολιτιστικό επίπεδο μιας κοινωνίας που θα πρέπει να το αναδείξει ως ένα ανταγωνιστικό πλεονέκτημα μέσα σε μια οικουμενικότητα που δεν θα πρέπει να μας φοβίσει, αλλά περισσότερο να μας κινητροδοτεί, ώστε να μπορέσουμε να προχωρήσουμε και να είμαστε πρωταγωνιστές σε μια πραγματικότητα που κάθε άλλο παρά τρομακτική είναι.

Η νέα πραγματικότητα, η νέα οικουμενική πραγματικότητα, όπου οι νέες τεχνολογίες, η έρευνα, η καινοτομία παίζουν το δικό τους σημαντικό ρόλο, είναι μια πραγματικότητα που εμάς ως Έλληνες θα πρέπει να μας δίνει ένα διαφορετικό όραμα, να μας ωθεί στην ανάπτυξη και να μας δίνει τη δυνατότητα μέσα από νομοθετικές πρωτοβουλίες να μπορέσουμε να χτίσουμε ένα καλύτερο αύριο για μια κοινωνία, η οποία μπορεί να είναι καλύτερη, αρκεί εμείς να πιστέψουμε στις δυνατότητές μας, αρκεί εμείς να ομονοήσουμε σε τόσο σημαντικά θέματα όπως είναι το θέμα της παιδείας, της εκπαίδευσης, θέματα που αφορούν όχι μόνο την ελληνική κοινωνία του σήμερα, αλλά κυρίως τη γενιά των Ελληνίδων και των Ελλήνων που έρχονται.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε πολύ τον κ. Καλαφάτη.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΣΑΛΙΔΗΣ: Και συνεπής στην ώρα του ο κ. Καλαφάτης, κύριε Πρόεδρε.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΛΑΦΑΤΗΣ: Προσπαθούμε πάντα να είμαστε συνεπείς.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Γενικώς, παρατηρείται συνέπεια ως προς το χρόνο και αυτό είναι πολύ θετικό.

Ο κ. Λιντζέρης έχει το λόγο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΛΙΝΤΖΕΡΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι προφανές ότι και σήμερα αντιμετωπίζουμε αντιπαράθεση αντί διαλόγου, με κύρια και αποκλειστική ευθύνη της Κυβέρνησης. Ακουστήκε από κάποιους η επιχειρηματολογία πως η Κυβέρνηση έχασε την ευκαιρία να καταθέσει ένα πραγματικό νόμο πλαίσιο αποδεκτό από την πανεπιστημιακή κοινότητα, που θα είχε συγχρόνως και τη συγκατάθεση και άλλων πολιτικών δυνάμεων μέσα στο Κοινοβούλιο.

Πράγματι, ο διάλογος στα πλαίσια του Εθνικού Συμβουλίου Παιδείας ξεκίνησε με καλούς καιρούς. Όμως, πολύ σύντομα, ένας-ένας απ' αυτούς που συμμετείχαν, αποχώρησε. Απλά, να σας θυμίσω ότι τελευταίος αποχωρήσας ήταν το Π.Α.Σ.Ο.Κ. Φάνηκε περίτρανα –γι' αυτό και η αποχώρηση- ότι ήταν μία προσημασμένη διαδικασία, που σκοπό είχε να αποπροσανατολίσει και να συγκαλύψει την πραγματική βούληση της Κυβέρνησης. Και αυτή δεν ήταν τίποτα άλλο, παρά η βούλησή της να προχωρήσει σ' ένα αναχρονιστικό αντικειμενικό και βαθύτατα ταξικό νόμο, που είναι όμως απόλυτα σύμφωνος με τον ιδεολογικό της προσανατολισμό.

Γι' αυτό, πιστεύω πως η Νέα Δημοκρατία δεν έχασε την ευκαιρία της συνεννόησης και της συναίνεσης. Ποτέ της δεν τη θέλησε. Άλλα είχε στο μυαλό της. Και είναι λογικό, αφού η Νέα Δημοκρατία έχει αναγορεύσει την αγορά ως τη μοναδική της αξία και ως απόλυτο ρυθμιστή της οικονομίας και της κοινωνίας.

Έστω και σ' αυτό το πλαίσιο, θα επιχειρήσω μία κριτική προσέγγιση και δικαιούμαι να πω βεβαίως ότι όταν μία κυβέρνηση αγνοεί τους χιλιάδες των φοιτητών, τα κλειστά πανεπιστήμια, όταν αγνοεί τη συντριπτική πλειοψηφία της εκπαιδευτικής κοινότητας, όταν μόλις προχθές ο Κυβερνητικός Εκπρόσωπος μετατράπηκε σε λογιστή-αλχημιστή, προκειμένου να μας πείσει ότι η πλειοψηφία της Π.Ο.Σ.Δ.Ε.Π. δεν είναι πλειοψηφία, όταν οι πρυτάνεις δηλώνουν ότι δεν ρωτήθηκαν, τότε είναι δεδομένο ότι αυτή η Κυβέρνηση χρησιμοποιεί τη Βουλή όχι για να δράσει δημοκρατικά, αλλά απλά για να νομιμοποιήσει τις επιλογές της.

Και επί του νομοσχεδίου έχω να παρατηρήσω ότι δεν πρόκειται για νόμο πλαίσιο. Πρόκειται για κάτι που σύμφωνα με την κοινοβουλευτική ορολογία λέμε νομοσχέδιο σκούπα, όπως αυτά που έρχονται κατά καιρούς στη Βουλή για να ρυθμίσουν διάφορες ασφαλιστικές διατάξεις ή κάτι συναφές. Πρόκειται

για άθροισμα λεπτομερειών και εξειδικευμένων ρυθμίσεων που επιχειρεί να προσδιορίσει ακόμα και τις εβδομάδες διδασκαλίας, ακόμα και τον τρόπο των εξετάσεων. Δεν πρόκειται λοιπόν για νόμο πλαίσιο, αλλά για νόμο-βρόγχο που απειλεί να πνίξει την ανώτατη εκπαίδευση στη χώρα μας.

Βρίθει βαρύγδουπων λέξεων και εννοιών. Όμως, αυτά που εξωραϊζονται και ωραιοποιούνται στην εισαγωγική έκθεση διαψεύδονται στις επιμέρους ρυθμίσεις.

Αλήθεια, τι σημαίνει, κυρία Υπουργέ, πολιτιστική επάρκεια στο σύστημα αξιολόγησης που προτείνετε; Ποιοι θα είναι οι υπεύθυνοι αξιολογητές αυτής της επάρκειας; Τι σημαίνει «σεβασμός στις πανανθρώπινες αξίες της δικαιοσύνης, της ελευθερίας, της δημοκρατίας και της αλληλεγγύης»;

Κυρία Υπουργέ, έκανε ποτέ το Υπουργείο σας έρευνα να δει πόσα παιδιά, ποίων κοινωνικών και οικονομικών τάξεων περνούν στις ανώτατες σχολές υψηλής ζήτησης; Αν το κάνατε θα διαπιστώνατε ότι η προσφερόμενη παιδεία δεν επιτρέπει ίσες ευκαιρίες πρόσβασης στη γνώση. Το νομοσχέδιό σας δυσκολεύει ακόμη περισσότερο αυτή την πρόσβαση. Η μέση ελληνική οικογένεια βλέπει τις δαπάνες της να αυξάνονται, το δε εκπαιδευτικό σύστημα να μην ανταποκρίνεται στις προσδοκίες της.

Μιλάτε για τους αιώνιους φοιτητές, χωρίς να μας πληροφορείτε πόσοι είναι αυτοί οι αιώνιοι φοιτητές, ούτε να τους διαχωρίζετε από τους εργαζόμενους φοιτητές, χωρίς να πάρετε ούτε ένα μέτρο για τους εργαζόμενους φοιτητές. Υπάρχει αλήθεια έστω και ένας Έλληνας που πιστεύει ότι αν διαγραφούν από τους καταλόγους αυτοί που εσείς αποκαλείτε αιώνιους φοιτητές θα ανέβει το επίπεδο σπουδών και ξαφνικά τα ελληνικά πανεπιστήμια θα βρεθούν στις λίστες των καλύτερων πανεπιστημίων του κόσμου, ενώ σήμερα στη λίστα των πρώτων 300 δεν περιλαμβάνεται ούτε ένα; Για ποιες ανθρώπινες αξίες μιλάτε λοιπόν;

Μιλάτε για τη βιώσιμη ανάπτυξη. Εξ όσων γνωρίζω, μία από τις συνιστώσες της βιώσιμης ανάπτυξης είναι το ανθρώπινο και κοινωνικό κεφάλαιο. Με τον ογκούμενο κοινωνικό αποκλεισμό που παρατηρείται στις μέρες μας, τη βία, την εγκληματικότητα, με την ογκούμενη διαπλοκή από τον Ο.Π.Α.Π. μέχρι τον Ο.Τ.Ε. και από τα γάλατα μέχρι το προσημένο ψωμί, μέχρι και την αγορά τουρκικών τραπεζών, για ποια κοινωνική συνοχή και για ποια αποδοχή μιλάτε, κυρία Υπουργέ;

Και βέβαια, κανένα μέτρο, καμμία αναφορά για την ισότητα των ευκαιριών στη γνώση και στις σπουδές. Ούτε για την απαλλαγή της παιδείας από το καρκίνωμα της παραπαιδείας! Τίποτα από όλα αυτά δεν ψελλίζει ο νόμος που κατετέθη.

Το νομοσχέδιό σας βεβαίως δεν κάνει κουβέντα ούτε για την ενίσχυση της χρηματοδότησης των Α.Ε.Ι., ούτε βέβαια για την ενίσχυση των δαπανών για την έρευνα. Ακόμη αναμένει ο ελληνικός λαός και περιμένει την υλοποίηση της προεκλογικής σας υπόσχεσης, ότι οι δαπάνες για την παιδεία θα ανέλθουν στο 5% του Α.Ε.Π.

Και για να τελειώνω, κυρία Υπουργέ, θέλω να σας ρωτήσω το εξής: Σε ποιο πολιτισμικό, πολιτικό και ηθικό υπόβαθρο στηρίζεται το προτεινόμενο νομοσχέδιο;

Να σας πω: Το πολιτιστικό σας υπόβαθρο είναι η εξίσωση της οικονομίας, της κοινωνίας και της παιδείας με την αγορά. Εκεί όπου η οικονομία επικαθορίζει τις κοινωνικές αξίες, τις αξίες της παιδείας και του πολιτισμού. Και ασφαλώς μας χωρίζει χάος από αυτήν την αντίληψη.

Φιλελευθερισμός, νεοφιλελευθερισμός και βιώσιμη ανάπτυξη είναι έννοιες απολύτως αλληλοαποκλειόμενες. Η βιώσιμη ανάπτυξη κυρίως αρνείται το αόρατο χέρι της αγοράς ως ρυθμιστή της οικονομίας. Πάψτε λοιπόν να μιλάτε για βιώσιμη ανάπτυξη!

Και όπως έγραψε σε κύριο άρθρο της η εφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ», είναι φανερό ότι θα εμπορευματοποιηθούν οι σπουδές που έχουν ζήτηση στην αγορά εργασίας, με αποτέλεσμα να υποβαθμιστούν ακόμη πιο πολύ οι ανθρωπιστικές σπουδές, με ό,τι αυτό σημαίνει για τον τόπο αυτό με την τεράστια παράδοση.

Αυτό όμως, ουδόλως σας ενδιαφέρει. Γι' αυτό και πουθενά δεν τεκμηριώνεται η θέση του ελληνικού πολιτισμού στις αρχές και στους ορίζοντες της εκπαιδευτικής σας πολιτικής. Ειδικά

από εσάς, κυρία Υπουργέ- θα ανέμενα τουλάχιστον κάποια απλή αναφορά.

Κυρίες και κύριοι της Πλειοψηφίας, ως παράταξη και ως ιστορία δεν έχετε καμμία σχέση με εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις από αυτές που επιχειρήσαν μορφές όπως του Δελμούζου, του Γληνού, του Παπανούτσου, του Γ. Παπανδρέου. Άλλωστε, τότε, όσοι κάθονταν στις θέσεις που κάθεστε σήμερα εσείς, τους θεωρούσαν εχθρούς της πατρίδας.

Όμως, ο τόπος χρειάζεται κάτι περισσότερο, κάτι σημαντικότερο. Η Ευρώπη δεν χρειάζεται οπαδούς. Χρειάζεται ενεργούς εταίρους. Έχει ανάγκη από μία γνήσια εκπαιδευτική πολυπολιτισμικότητα. Μόνο μέσα από ένα γόνιμο διάλογο πολιτισμών και εκπαιδευτικών συστημάτων μπορεί να επιβιώσει και μόνο εάν συμμετέχουμε έτσι, θα είμαστε χρήσιμοι στον εαυτό μας και στην Ευρώπη.

Κλείνω, κύριε Πρόεδρε, με μία μόνο φράση: Κύριοι συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας, κερδίσατε τις εκλογές στο όνομα του κακού ΠΑ.ΣΟ.Κ. Δεν μπορείτε και δεν δικαιούστε να κυβερνάτε στο όνομα του κακού ΠΑ.ΣΟ.Κ.! Αν, εκτός απ' αυτήν την καταδίκη, δεν έχετε τίποτα άλλο να προσφέρετε, τότε οδηγείτε τη χώρα στις εκλογές και ο λαός θα βρει τη λύση.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κ. Λιντζέρη.

Έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι συνάδελφοι του ΠΑ.ΣΟ.Κ. κατέθεσαν αίτηση ονομαστικής ψηφοφορίας. Θα συνεχίσουμε τη συζήτηση. Θα εξαντληθεί ο κατάλογος των εγγεγραμμένων Βουλευτών επί της αρχής και η ψηφοφορία θα γίνει αύριο στις τρεις η ώρα.

Το λόγο τώρα έχει η κ. Τζάκρη.

ΘΕΟΔΩΡΑ ΤΖΑΚΡΗ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Κυβέρνηση ύστερα από ηθελημένη αδράνεια τριών ετών με πρόσχημα το διάλογο, κατέθεσε τελικά ένα σχέδιο νόμου το οποίο αυτόρεσκα βαπτίζει μεταρρύθμιση της ανώτατης εκπαίδευσης, που κατά την άποψή της θα οδηγήσει στην αναβάθμιση των πανεπιστημιακών σπουδών, που είναι και το κυρίαρχο αίτημα της κοινωνίας.

Μελέτησα λοιπόν κι εγώ προσεκτικά τα άρθρα του νομοσχεδίου, για να δω πώς η Κυβέρνηση εννοεί αυτήν την μεταρρύθμιση. Αναρωτιέμαι και περιμένω μια απάντηση:

Θα βελτιώσει το παρόν νομοσχέδιο την ικανότητα της παιδείας μας να παράγει γνώση μέσω της έρευνας;

Θα αυξήσει τις επενδύσεις για την παιδεία;

Θα αναπτύξει συνεργασίες, κοινά προγράμματα σπουδών και ερευνητικά προγράμματα;

Θα θέσει το ελληνικό σύστημα ανώτατης εκπαίδευσης σε τροχιά εξέλιξης, ώστε αυτό να καταστεί πρωτοπόρο σε διεθνές επίπεδο;

Θα βοηθήσει την παιδεία μας να ανταποκριθεί στον πολυδιάστατο ρόλο που της αναλογεί για το αναπτυξιακό μέλλον της χώρας και ιδίως της νέας γενιάς;

Πώς άραγε; Με την κατάργηση του ασύλου; Με τη διαγραφή των αιωνίων φοιτητών; Με το γενικό εσωτερικό κανονισμό λειτουργίας των πανεπιστημίων; Με τη σύναψη τετραετούς συμβολαίου με ένα κράτος που καταρτίζει ετήσιους προϋπολογισμούς και ένα σωρό άλλες ασήμαντες διατάξεις, που θέλετε να τις παρουσιάσετε σαν μεγάλες μεταρρυθμίσεις;

Ας μην γελιόμαστε λοιπόν, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι! Καμμία από τις ρυθμίσεις που προβλέπει το νομοσχέδιο δεν πρόκειται να επιτύχει τέτοιους στόχους και αυτό γιατί πρόκειται για ένα νομοσχέδιο πρόχειρο, ανεπαρκές και άτολμο, προτείνοντας μικρές αλλαγές σε δευτερεύοντα ζητήματα διοίκησης των πανεπιστημίων και αυτά μάλιστα αμφίβολου εφαρμοσιμότητας.

Για την ιστορία του θέματος θέλω να αναφέρω ότι ο νόμος-πλαίσιο πρωτοήλθε στο προσκήνιο πέρυσι, ως μεγάλη μεταρρύθμιση. Με τις πρώτες αντιδράσεις αποσύρθηκε. Φρενάρισε η Κυβέρνηση και έφερε στο προσκήνιο την Αναθεώρηση.

Με την αποχώρηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. από την συνταγματική Αναθεώρηση, η Κυβέρνηση ξανάβγαλε από το ψυγείο το νόμο-πλαίσιο και τον κατέθεσε βιαστικά, με τα πανεπιστήμια κλειστά και

χωρίς να τηρήσει την υπόσχεσή της -ούτε απέναντι στους πρυτάνεις- ότι θα ενημερωθούν πριν από την κατάθεση του νομοσχεδίου.

Τι δείχνει αυτή η βιασύνη; Ότι ο νόμος αφορά περισσότερο τις εκλογές και λιγότερο τα πανεπιστήμια. Ότι η Κυβέρνηση με τη γνωστή της πρακτική, την παραπληροφόρηση και τον αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης, διογκώνοντας το θέμα του ασύλου, των καταλήψεων, των αιώνιων φοιτητών, αφήνοντας τα πανεπιστήμια κλειστά, χωρίς διάλογο και χωρίς καμμία προσπάθεια αποκλιμάκωσης της κρίσης, άφησε να δημιουργηθεί ένα κλίμα αντίδρασης το οποίο στη συνέχεια εκμεταλλεύτηκε για να παρουσιάσει προς όλες τις κατευθύνσεις ότι ο κόσμος είναι αυτός που ζητά επίμονα τις μεταρρυθμίσεις στην εκπαίδευση και ότι το νομοσχέδιο που καταθέτει θα δώσει λύση στο πρόβλημα της παιδείας και θα αποτελέσει το ίδιο μέγιστη μεταρρύθμιση.

Εδώ έχουμε μια αλήθεια και ένα ψέμα: Η αλήθεια είναι ότι η κοινωνία πράγματι θεωρεί πως οι αλλαγές στην τριτοβάθμια εκπαίδευση είναι απαραίτητες και είναι έτοιμη να δεχθεί ουσιαστικές αλλαγές, ότι επίσης οι φοιτητές αντιλαμβάνονται και αυτοί ότι η υπάρχουσα κατάσταση δεν πάει άλλο και πρέπει άμεσα να γίνουν σημαντικές αλλαγές.

Το ψέμα είναι ότι το νομοσχέδιο που καταθέτει η Κυβέρνηση θα επιτύχει οποιαδήποτε μεταρρύθμιση στα πανεπιστήμια, θα λύσει το πρόβλημα της παιδείας ή έστω θα βάλει τα θεμέλια για μια αρχή προς την κατεύθυνση αυτή.

Κατέθεσε έτσι ένα νομοσχέδιο μίζερο, χωρίς στρατηγική αντίληψη και σαφείς στόχους και με μεγάλες σιωπές στα ουσιαστικά ζητήματα που απασχολούν τα πανεπιστήμια.

Αυτό όμως που κρύβει και τη μεγαλύτερη παγίδα αυτού του νομοσχεδίου είναι η λάθος κατεύθυνση στην οποία κινείται. Δίνοντας υπερβολική βαρύτητα σε θέματα όπως οι αιώνιοι φοιτητές και το άσυλο, προσπάθησε η Κυβέρνηση να εμψυεύσει στην συνείδηση των πολιτών ότι το πρόβλημα του πανεπιστημίου είναι πρόβλημα νόμου και τάξης, ότι ο εχθρός είναι «οι ταραξίες» και ότι αν παταχθούν οι ταραξίες, τότε αυτόματα θα πετύχει το πανεπιστήμιο, θα προχωρήσει η έρευνα, θα πρυτανεύσει η γνώση, θα λυθεί το πρόβλημα της υποχρηματοδότησης, θα συνδεθεί το πτυχίο με την απασχόληση κ.λπ..

Μια τέτοια θεώρηση όμως, όχι μόνο είναι λανθασμένη, αλλά είναι επικίνδυνη και καταστροφική για τα ίδια τα πανεπιστήμια, αφού αντιμετωπίζει ένα σύμπτωμα ως αιτία του προβλήματος, παραβλέποντας και παραμελώντας τα πραγματικά προβλήματα και εισάγοντας ένα νόμο που μόνο μεταρρύθμιση δεν μπορεί να φέρει στο χώρο των πανεπιστημίων.

Ένα νομοσχέδιο που όχι μόνο αφήνει ανέπαφες τις αιτίες που προκαλούν την κρίση, αλλά τις επιτείνει, εισάγοντας ψευδή περιγραφή τάξης και ασφάλειας αντί εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης και πραγματικής αναβάθμισης των πανεπιστημίων.

Ένα νομοσχέδιο το οποίο δεν έχει καν χαρακτηρισμό νόμου-πλασίου, εφόσον δεν διαγράφει το πλαίσιο μέσα στο οποίο θα μπορούσαν τα πανεπιστήμια να ρυθμίζουν αυτοτελώς τα εσωτερικά τους ζητήματα, το καθένα ανάλογα με τις ιδιαιτερότητές του.

Αντί αυτού περιέχει διατάξεις που ρυθμίζουν με τρόπο λεπτομερειακό εσωτερικές υποθέσεις των πανεπιστημίων. Έτσι άλλοτε ασκεί έντονο κρατικό έλεγχο σε εσωτερικές υποθέσεις τους και άλλοτε ρυθμίζει ανελαστικά τις υποθέσεις αυτές. Για παράδειγμα με το άρθρο 4 «περί εσωτερικού κανονισμού λειτουργίας των Α.Ε.Ι.», δημιουργείται και επιβάλλεται πρότυπος γενικός εσωτερικός κανονισμός εκ μέρους του Υπουργείου Παιδείας, ανεξαρτήτως των ιδιαιτεροτήτων του κάθε ιδρύματος.

Εισάγει επίσης τη χρηματοδότηση των Α.Ε.Ι. με βάση τετραετή σχέδια ανάπτυξης και συμβόλαια ανάμεσα σε ένα κράτος που καταρτίζει ετήσιο προϋπολογισμό και ένα πανεπιστήμιο που δεν καθορίζει ούτε καν τον αριθμό των εισακτέων φοιτητών που μπορεί ετήσια να απορροφήσει και βάσει των οποίων θα καταρτίσει το πρόγραμμα του. Ρύθμιση ούτως ή άλλως ανεφάρμοστη, αν δεν υπάρξει αύξηση της χρηματοδότησης των πανεπιστημίων και βελτίωση των υλικοτεχνικών τους υποδομών.

Το συμπέρασμα από τα παραπάνω είναι ότι το στοίχημα της μεταρρύθμισης στην παιδεία το έχασε δυστυχώς για την ελληνική κοινωνία, ολοκληρωτικά η Κυβέρνησή σας.

Και αυτό γιατί δεν αντιληφθήκατε, κύριοι της Κυβέρνησης, ότι δεν γίνονται μεταρρυθμίσεις απομονωμένα, χωρίς να θιγούν και οι άλλες βαθμίδες της εκπαίδευσης. Δεν γίνονται ανέξοδα, χωρίς τη σύνδεση με οικονομικές δεσμεύσεις, χωρίς όραμα, παρά μόνο για επικοινωνιακούς λόγους και για να δείξετε ότι κάτι κάνετε και στο χώρο της παιδείας.

Από την άλλη μεριά σοβαρά θέματα που θα μπορούσαν να αποτελέσουν πράγματι την αρχή μιας μεταρρύθμισης στο χώρο των πανεπιστημίων, δεν θίγονται καθόλου στο εν λόγω νομοσχέδιο. Όπως για παράδειγμα η σύνδεση των ερευνητικών κέντρων με τα πανεπιστήμια δια μέσου ενός ενιαίου θεσμικού πλαισίου, η δημιουργία δικτύων συνεργασίας με μεγάλα πανεπιστήμια του εξωτερικού κ.α.. Δεν υπάρχει σύνδεση με το λύκειο.

Χθες η κυρία Υπουργός εξήγγειλε για άλλη μια φορά μείωση του αριθμού των εισακτέων φοιτητών, ενώ με την καθιέρωση πέρυσι της βάσης του «10» άφησε έξω από τα Α.Ε.Ι. και τα Τ.Ε.Ι., είκοσι χιλιάδες περίπου νέα παιδιά.

Μια μεταρρύθμιση όμως θα έπρεπε να εξασφαλίζει μεγαλύτερη πρόσβαση στο πανεπιστήμιο σε παιδιά χωρίς οικονομικές και μορφωτικές ευκαιρίες και όχι να ανοίγει το δρόμο για την ιδιωτική εκπαίδευση.

Δεν προβλέφθηκε τίποτα για τη δυνατότητα των φοιτητών να αλλάξουν τμήμα κατά τη διάρκεια των σπουδών. Γίνεται μόνο μια γενική αναφορά στα Τ.Ε.Ι. ως τεχνολογικού τομέα της Ανώτατης Εκπαίδευσης, κάτι που ισχύει ήδη από το 2004, χωρίς να έχει γίνει απολύτως τίποτα ώστε, να αναβαθμιστούν πραγματικά.

Δεν υπάρχουν ουσιαστικά κίνητρα για τους φοιτητές. Σήμερα δεν υπάρχει κανένα κίνητρο για να αριστεύσει ένας φοιτητής.

Όσο για την αξιοκρατία στην ανέλιξη στο πανεπιστημιακό και ακαδημαϊκό χώρο, είναι παντελώς ανύπαρκτη και το παρόν νομοσχέδιο δεν θίγει τίποτα προς την κατεύθυνση αυτή.

Είναι, λοιπόν, φανερό ότι με το νομοσχέδιο που κατατέθηκε δεν αντιμετωπίζονται τα μεγάλα προβλήματα των πανεπιστημίων. Στην πραγματικότητα επιχειρείται η παγίδευση της παιδείας στους επικοινωνιακούς και τακτικιστικούς σχεδιασμούς της Κυβέρνησης.

Αγαπητοί συνάδελφοι της Κυβέρνησης, αν θέλετε πραγματική μεταρρύθμιση στην παιδεία πρέπει πρώτα απ' όλα να φροντίσετε για την αύξηση της χρηματοδότησης της δημόσιας εκπαίδευσης τουλάχιστον στο 5% του Α.Ε.Π..

Πρέπει επίσης να εξασφαλίσετε την πραγματική και πλήρη αυτοτέλεια των ιδρυμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης με ριζική αλλαγή του τρόπου διοίκησης, με βάση τα διεθνή κρατούντα.

Πρέπει να εξασφαλίσετε την πραγματική αξιολόγηση των ιδρυμάτων από ανεξάρτητη αρχή με διαφάνεια, που θα αφορά τα ίδια τα ιδρύματα, τις παρεχόμενες από αυτά υπηρεσίες, τους διδάσκοντες, με εξασφάλιση της συμμετοχής σ' αυτά των ίδιων των φοιτητών.

Μόνο με βάση τις παραπάνω συνιστώσες που πρότείνει και στην αρμόδια επιτροπή και σήμερα στην Ολομέλεια ο Πρόεδρος του ΠΑ.ΣΟ.Κ., μπορούμε να ελπίζουμε σε μια πραγματική ποιοτική αναβάθμιση των πανεπιστημίων που θα παρέχουν μόρφωση υψηλού επιπέδου και θα ανταποκρίνονται στις ανάγκες των νέων, του συνόλου των πολιτών και της ίδιας της κοινωνίας μας.

Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε την κ. Τζάκρη.

Το λόγο έχει ο κ. Τζουμάκας.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΖΟΥΜΑΚΑΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, άκουσα με προσοχή την κυρία Υπουργό όταν μίλησε παρουσιάζοντας τις απόψεις της Κυβέρνησης και επίσης μελέτησα αρκετά την εισηγητική έκθεση.

Είναι σαφές ότι έχουμε διαφορές πάνω στα θέματα στρατηγικής για την παιδεία και για την ανώτατη εκπαίδευση. Η ομιλία

της κυρίας Υπουργού περιστράφηκε σε θέματα τακτικής και σε θέματα διαχειριστικά, κάνοντας διεθνείς αναφορές. Χωρίς όμως αυτές οι διεθνείς αναφορές να έχουν μια προβολή σε συγκεκριμένες πολιτικές αποφάσεις και νομοθετικές ρυθμίσεις που θα έπρεπε να υπάρχουν για τη χώρα μας. Κάτι ανάλογο περιλαμβάνει και η εισηγητική έκθεση του νομοσχεδίου.

Κυρίες και κύριοι, τα πανεπιστήμια σήμερα στη χώρα μας είναι σε κρίση. Οι λόγοι είναι πολλοί. Πρώτος λόγος είναι ότι σήμερα τα πανεπιστήμια δεν ανταποκρίνονται στις ανάγκες της ελληνικής οικονομίας, της ελληνικής κοινωνίας. Δεν ανταποκρίνονται στο πρότυπο ανάπτυξης της χώρας. Έχουμε δηλαδή ένα συνολικό πρόβλημα. Η κρίση δεν είναι μόνο για λόγους ιδεολογικών και πολιτικών διαφορών. Έχει βαθύτερα αίτια. Και είναι χρόνια η κρίση.

Ο δεύτερος ουσιαστικός λόγος είναι ότι δεν ανταποκρίνονται τα δικά μας πανεπιστήμια στις διεθνείς απαιτήσεις. Υπολείπονται έναντι των διεθνών απαιτήσεων. Αλλά δεν υπολείπονται μόνο τα ελληνικά πανεπιστήμια. Υπολείπονται και εκατοντάδες ευρωπαϊκά πανεπιστήμια και πανεπιστήμια άλλων κρατών.

Τρίτον, η Κυβέρνηση όξυνε την κρίση που υπάρχει σήμερα.

Τέταρτον, για τους φοιτητές, που είναι ο άλλος πόλος της κρίσης και για τους πάρα πολλούς καθηγητές, που συμμετέχουν τόσο μεγάλο διάστημα σε μια τόσο διαρκή κινητοποίηση, είμαστε υποχρεωμένοι να αναζητήσουμε βαθύτερους λόγους. Δεν είναι μόνο το θέμα των ιδεολογικών και πολιτικών διαφορών. Έχουν γραφεί πάρα πολλά, αλλά η πραγματικότητα σχετίζεται και με εμπειρίες και με βιώματα. Γιατί οι φοιτητές να μη συμμετέχουν σε μια διαρκή κινητοποίηση; Ας πάρουμε τους φοιτητές του φαρμακευτικού τμήματος; Κάνουν πολύ μεγάλη προσπάθεια. Λαμβάνουν ένα δίπλωμα και δεν μπορούν να διοριστούν ούτε υπάλληλοι σε φαρμακεία. Αντίστοιχα, άλλοι Έλληνες φοιτητές που σπουδάζουν στο εξωτερικό, όταν επιστρέφουν παραλαμβάνουν τα οικογενειακά φαρμακεία.

Φοιτητές που κάνουν πολύ μεγάλη προσπάθεια να σπουδάσουν νομικά και εισέρχονται στο επάγγελμα του δικηγόρου, δεν μπορούν να έχουν την ίδια επαγγελματική εξέλιξη με άλλους Έλληνες φοιτητές που σπουδάζουν στο εξωτερικό και στη συνέχεια εγκαθίστανται σε επιτυχημένα δικηγορικά γραφεία.

Αυτήν τη στιγμή είναι εγγεγραμμένοι άνεργοι στον Οργανισμό της Απασχόλησης, πλέον των πέντε χιλιάδων ιατρών. Κι αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό θέμα.

Έχουμε μία κοινωνική έκρηξη που θα ήταν λάθος να την τοποθετήσουμε μόνο σε ιδεολογικές και πολιτικές όψεις. Η ανεργία, λοιπόν, των πτυχιούχων αυτού του τύπου, η οικονομική ανάπτυξη μόνο γύρω από ορισμένες δραστηριότητες και η φοιτητική μετανάστευση, είναι στοιχεία αυτής της κρίσης. Συν το ότι υπάρχει μεγάλο κόστος για τις σπουδές. Γιατί οι σπουδές που καταλήγουν στο πανεπιστήμιο, σχετίζονται με μια μακρά διαδρομή μεγάλης απώλειας από το οικογενειακό εισόδημα, που ξεκινά δυστυχώς από τις τάξεις του δημοτικού σχολείου και συνεχίζεται μετά στα μεταπτυχιακά.

Η κρίση λοιπόν έχει σημαντική κοινωνική όψη, διεθνή, ακαδημαϊκή και πολιτική. Απέναντι σε αυτές τις τέσσερις κύριες όψεις της κρίσης που τις επαναλαμβάνω, ακαδημαϊκή, διεθνή, πολιτική και κοινωνική, τι κάνει η Κυβέρνηση; Θέλει να αντιμετωπίσει το θέμα από άποψη τακτικής, από άποψη διαχειριστικών δραστηριοτήτων και επιλογών. Γιατί τα αίτια που προανέφερα, όσον αφορά την κρίση και τις όψεις της, έχουν σχέση με άλλα βασικά στρατηγικά σημεία. Και το πρώτο είναι η υποχρηματοδότηση στην εκπαίδευση. Όταν δεν χρηματοδοτείται ένας τομέας είναι σε κρίση. Αυτό το γνωρίζουμε εδώ και αυτό αποτελεί ένα σοβαρό πρόβλημα.

Δεύτερον, η έλλειψη της αξιολόγησης. Ξεχωριστή νομοθεσία.

Τρίτον δεν υπάρχει αυτοδιοίκηση και αυτοτέλεια.

Και τέταρτον, δεν υπάρχει έρευνα και άλλες διαδικασίες.

Απέναντι σε αυτά τα ουσιαστικά θέματα υπάρχουν δυο στρατηγικές: Η μια στρατηγική λέει: Θα αντιμετωπίσουμε την κατάσταση ότι θέλουμε ένα άλλο δημόσιο πανεπιστήμιο ποιοτικά αναβαθμισμένο; Το νομοσχέδιο δεν απαντά. Κάνει ρυθμίσεις που φθάνει το πανεπιστήμιο μέχρι το Ελεγκτικό Συνέδριο. Θα

νομοθετήσουμε τη χρηματοδότηση του 5% από το Α.Ε.Π., όπως κάνουμε με το 1% για την κοινωνική ασφάλιση; Και θα δεσμευθούμε για το 40% του Δ' Κοινωνικού Πλαισίου Στήριξης; Δεν το κάνετε.

Η αξιολόγηση έγινε όπως έγινε, με τη νομοθεσία που έγινε, που δεν περιλαμβάνεται στη λογική του νόμου-πλαίσου.

Η αυτοτέλεια επίσης είναι κουτσουρεμένη και σε σχέση με την Κεντρική Διοίκηση, δηλαδή την εκάστοτε κυβέρνηση και σε σχέση με τις επεμβάσεις στον εισαγωγικό τρόπο στα πανεπιστήμια. Και η λογοδοσία απλώς στον τίτλο.

Ποια είναι τα θέματα που θέλει να αντιμετωπίσει το νομοσχέδιο; Θέματα πειθαρχίας, το άσυλο, η διοίκηση στην ακαδημαϊκή κοινότητα. Ούτε αυτές οι διατάξεις μπορούν να εφαρμοστούν, πέρα από το ότι είναι αντισυνταγματικές. Το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν μπορεί να αντιμετωπίσει την κρίση των πανεπιστημίων. Ο άλλος νόμος της αξιολόγησης δεν μπορεί να εγγυηθεί ουσιαστική αξιολόγηση. Για τα πανεπιστήμια δεν υπάρχουν κανόνες και αρχές αντίστοιχες με άλλες χώρες για τις εισαγωγικές διαδικασίες στα πανεπιστήμια και η έρευνα είναι σε πολύ χαμηλό επίπεδο.

Δηλαδή, κύριοι συνάδελφοι, η κρίση θα συνεχίζεται. Η κρίση η ακαδημαϊκή, η κρίση όσον αφορά την διεθνή όψη του ελληνικού πανεπιστημίου, η κρίση όσον αφορά την κοινωνική του όψη και η κρίση όσον αφορά την πολιτική του διαχείριση. Και θα συνεχίζεται όσο ακολουθεί αυτή η Κυβέρνηση, αυτή την πολιτική. Και θεωρώ ότι επειδή πάντα στις κρίσεις υπάρχουν διέξοδοι και επειδή δεν δέχεται η Κυβέρνηση μια διέξοδο για έναν πραγματικό νόμο-πλαίσιο, η διέξοδος θα δοθεί με τις εκλογές, οπότε τότε, όπως κύριε Πρόεδρε, κύριε Κακλαμάνη, τη δεκαετία του '80, που εσείς ήσασταν Υπουργός Παιδείας και εγώ εισηγητής στο νόμο πλαίσιο τότε, θα εισηγηθούμε ένα πραγματικό νόμο πλαίσιο, να αντιμετωπίσει αυτές τις τέσσερις όψεις της κρίσης που έχει σήμερα το ελληνικό πανεπιστήμιο.

Ευχαριστώ, κύριοι συνάδελφοι.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κ. Τζουμάκα.

Μας γύρισε πολύ πίσω, κύριε Πρόεδρε, ο κ. Τζουμάκας, το 1981!

Το λόγο έχει ο κ. Δερμετζόπουλος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΕΡΜΕΤΖΟΠΟΥΛΟΣ: Ευχαριστώ κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όπως διαχειρίστηκε τις κρίσεις το ΠΑ.ΣΟ.Κ. είκοσι χρόνια, απέδειξε ότι δεν μπορεί να διαχειριστεί τέτοιου είδους κρίσεις.

Συζητάμε λοιπόν σήμερα εδώ το νόμο πλαίσιο, το νόμο για την μεταρρύθμιση του θεσμικού πλαισίου, για τη δομή και λειτουργία των Α.Ε.Ι.. Είναι ένας νόμος που έρχεται να ρυθμίσει και να θεσμοθετήσει ζητήματα που αφορούν την κορυφαία βαθμίδα της εκπαίδευσης στη χώρα μας, τα πανεπιστήμια. Απλά, ξεκάθαρα, σε αντίθεση με αυτή την απλή και ξεκάθαρη πραγματικότητα, εδώ και τουλάχιστον δέκα μήνες, με ένα διάλλειμα για τις καλοκαιρινές διακοπές, ζούμε μία παράκρουση.

Στην αρχή είχαμε δηλώσεις καθολικής απόρριψης κάθε πρωτοβουλίας. Στη συνέχεια αγωνιστικές κινητοποιήσεις κατά του μεγάλου εχθρού, οι οποίες με το πέρασμα του χρόνου άρχισαν να γίνονται ανεξέλεγκτες και επικίνδυνες. Μετά, επίρριψη ευθυνών για προσπάθεια ελέγχου των κινητοποιήσεων. Κατόπιν, και μετά από μια μεγάλη περίοδο αναστάτωσης, περάσαμε στο στάδιο της επίρριψης ευθυνών πάλι, για την μη προσπάθεια, αυτή τη φορά, ελέγχου της κατάστασης. Και όλα αυτά, στο όνομα της παιδείας. Και όμως, τελικά, αυτή που βγήκε λαβωμένη από όλα τούτα, μετά από αυτό το διάστημα, είναι η παιδεία, είναι τα πανεπιστήμιά μας, είναι οι φοιτητές μας, είναι τα δικά μας παιδιά.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πιστεύω στον αγώνα, πιστεύω στις θαρραλέες διεκδικήσεις, πιστεύω στις γενναίες επαναστάσεις. Προϋπόθεση όμως, να υπάρχει η αιτία, επιχείρημα και συνέπεια.

Η Νέα Δημοκρατία, τόσο στο πρόγραμμα της, όσο και στη συζήτηση για την Αναθεώρηση του άρθρου 16, αλλά και ενόψει

των αλλαγών στο νόμο πλαίσιο, με ιδιαίτερη έμφαση και σαφήνεια, διατύπωσε το βασικό της μέλημα: Την αναβάθμιση του δημόσιου δωρεάν πανεπιστημίου. Δεν συντρέχει κανένας λόγος να επαναλάβω τι σημαίνει παιδεία, εκπαίδευση και πανεπιστήμιο. Είναι αυτονόητα.

Δεν είναι αυτονόητη, όμως, η προσπάθεια που πρέπει να καταβάλλεται διαρκώς και αδιάλειπτα για τον εκσυγχρονισμό του εκπαιδευτικού μας συστήματος, προκειμένου να μπορεί να ανταπεξέρχεται στις επιταγές της εποχής, να καθίσταται ανταγωνιστικό και με υψηλό επίπεδο.

Η σημερινή κατάσταση στα ελληνικά πανεπιστήμια, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι σε όλους μας γνωστή. Τα προβλήματα πολλά. Οι ελλείψεις αισθητές. Το σύστημα της Ανώτατης εκπαίδευσης στη χώρα μας εμφανίζει χαρακτηριστικά κρίσης, όπως συγκεντρωτισμός, εσωστρέφεια, έλλειψη διαφάνειας, δημοκρατικό έλλειμμα στην εκλογή και στην ανάδειξη των διοικητικών του αρχών, κατάχρηση της έννοιας του ασύλου.

Όλα αυτά συνδυάζονται με την ελλιπή οικονομική και διοικητική διαχείριση των ιδρυμάτων, την προβληματική υλικοτεχνική υποδομή και την ανυπαρξία αν θέλετε, σύγχρονων βιβλιοθηκών και άλλων μέσων. Για όλα αυτά κάτι πρέπει να γίνει. Πρέπει η πολιτεία να αφυπνιστεί. Να δράσει. Δεν υπάρχουν πια περιθώρια καθυστερήσεων. Όταν ένα σύστημα που εφαρμόζεται δεν λειτουργεί σωστά, πρέπει να δείξεις θάρρος και ευθύνη και να προχωρήσεις στη μεταρρύθμισή του.

Αυτή την ανάγκη λοιπόν, αυτό το πρόβλημα, έρχεται να θεραπεύσει η Κυβέρνηση με το νόμο αυτό.

Ναι, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι αλήθεια. Η παιδεία χρειάζεται χρηματοδότηση και παλεύουμε όλοι, με όλα τα δυνατά μέσα, για να αυξηθεί αυτή η χρηματοδότηση. Χρειάζεται όμως και θεσμικές παρεμβάσεις, οι οποίες να μπορέσουν να ενδυναμώσουν και να περιφρουρήσουν την αυτοτέλεια των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, την ορθή και ορθολογιστική τους λειτουργία και να ενισχύσουν την απόδοση και το επίπεδό τους.

Ενδεικτικά μπορεί να αναφέρει κάποιος ορισμένα σημαντικά σημεία που εισάγονται με το νέο νόμο. Είναι η πρόβλεψη σύνταξης τετραετούς ακαδημαϊκού αναπτυξιακού προγράμματος από τα Α.Ε.Ι.. Είναι η θέσπιση υποχρέωσης για κατάρτιση εσωτερικού κανονισμού σε κάθε Ανώτατο Εκπαιδευτικό Ιδρυμα, προκειμένου να διασφαλιστεί η ορθή του λειτουργία και η αυτονομία. Είναι ο επανακαθορισμός των λειτουργιών του ακαδημαϊκού ασύλου, ώστε αυτό να έχει αμιγώς ακαδημαϊκό χαρακτήρα. Κοινωνική λογοδοσία των Α.Ε.Ι., ουσιαστική στήριξη στους φοιτητές από ασθενέστερα εισοδηματικά στρώματα, καθώς και σύνδεση των αποφοίτων με την κοινωνική πραγματικότητα. Ενίσχυση της διαφάνειας στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα, με την εφαρμογή της αρχής της δημοσιότητας σε όλες τις δραστηριότητές τους. Εξορθολογισμός των διαδικασιών για την εκλογή των μελών Δ.Ε.Π., προκειμένου να διασφαλίζεται η αξιοκρατία και η νομιμότητα.

Ποιος μπορεί, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να διαφωνήσει για την αναγκαιότητα αυτών των αλλαγών; Και με ποια σκοπιμότητα άραγε, να διαφωνήσει κανείς;

Όλοι ονειρευόμαστε για τα παιδιά μας ένα πανεπιστήμιο υψηλού επιπέδου, ένα πανεπιστήμιο ανταγωνιστικό, ένα πανεπιστήμιο που θα μπορεί να ανταποκριθεί στα γνωρίσματα της σύγχρονης εποχής, που έχει χαρακτηριστικά την επιστήμη, την έρευνα, την τεχνολογία, την καινοτομία. Σε όλη την Ευρώπη έχει τεθεί ως υψηλή εθνική προτεραιότητα ο εκσυγχρονισμός των συστημάτων Ανώτατης Εκπαίδευσης με μακροπρόθεσμο και στρατηγικό σχεδιασμό και όχι προχειρότητες και επιπολαιότητες.

Η νέα διακυβέρνηση από την πρώτη στιγμή κατέστησε σαφές ότι θα καταβάλλει κάθε δυνατή προσπάθεια προκειμένου να πετύχει την ποιοτική αναβάθμιση σε όλα τα επίπεδα της ελληνικής κοινωνίας. Το ίδιο και σε μέγιστο βαθμό ισχύει για την παιδεία, η οποία πρέπει να καταστεί δυνατή, ώστε να ανταποκριθεί στον πολυδιάστατο ρόλο που της αναλογεί για το αναπτυξιακό μέλλον της χώρας μας και ιδίως της νέας γενιάς. Κόντρα σε όσα ακούγονται, κόντρα σε όσα ανακυκλώνονται καθημερινά, προσπαθώντας να δημιουργήσουν συνθήκες αταξίας και ανα-

ταραχής, αυτή η Κυβέρνηση, με νηφαλιότητα και με συνέπεια είναι εδώ να στηρίξει τις επιλογές της, να συνεχίσει το έργο της. Να εφαρμόσει αυτό που η ίδια η κοινωνία επιτάσσει.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τα παιχνίδια τελείωσαν, τα βαρέθηκαν και τα ίδια τα παιδιά. Η χώρα μας πρέπει να μπει σε τάξη. Το εκπαιδευτικό μας σύστημα πρέπει επιτέλους να σηκώσει κεφάλι. Αυτό πρέπει να γίνει κατανοητό από όλους μας. Και μακάρι να μπορούσαμε εδώ μέσα, όλοι να συμπράξουμε σε αυτή την κατεύθυνση. Γιατί αυτά δεν είναι ζητήματα αντίθεσης. Είναι εθνικά θέματα κοινής και συλλογικής απόφασης, κοινής και συλλογικής δράσης.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κύριο Δερμετζόπουλο.

Το λόγο έχει ο κ. Καραόγλου.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΑΡΑΟΓΛΟΥ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, οι σύγχρονοι γρήγοροι ρυθμοί ανάπτυξης, η τεχνολογική εξέλιξη, η εξειδίκευση, η παγκοσμιοποίηση και το άνοιγμα των αγορών σε μία Ευρώπη ενωμένη, στο παγκόσμιο πλανητικό χωρίο, καθιστούν την αγορά εργασίας ακόμη πιο απαιτητική. Σήμερα πλέον μιλάμε για την οικονομία της γνώσης. Σε μια Ευρώπη που δεν έχει φυσικούς πόρους να αξιοποιήσει, σε μια Ελλάδα που δεν έχει βαριά βιομηχανία να υποστηρίξει την οικονομία της, η κοινωνία της γνώσης αποκτά ιδιαίτερη βαρύτητα.

Είναι ντροπή για τη χώρα του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη, για τη χώρα του Θουκυδίδη και του Ιπποκράτη τα ελληνικά ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα να μην κατέχουν ξεχωριστή θέση ανάμεσα στα καλύτερα ευρωπαϊκά, αν όχι παγκόσμια, πανεπιστημιακά ιδρύματα, να μην έχουν μια σημαντική και σταθερή ακαδημαϊκή ερευνητική πορεία, να μην τυγχάνουν της διεθνούς αναγνώρισης και αποδοχής του έργου τους.

Το ανθρώπινο δυναμικό της χώρας μας είναι αξιόλογο και αξιοζήλευτο. Αυτό το έχουν επιβεβαιώσει εκατοντάδες Έλληνες με την ακαδημαϊκή τους κατάρτιση, με το επιστημονικό τους έργο και με την προσφορά τους -δυστυχώς όμως για την χώρα μας- στο εξωτερικό. Η χώρα μας στερείται εδώ και πολλά χρόνια τα πιο αξιόλογα ίσως μυαλά, ανθρώπινο δυναμικό ξεχωριστό που έχει διαπρέψει σε πολλούς τομείς στο εξωτερικό, ανθρώπινο δυναμικό που δεν βρήκε στα ελληνικά πανεπιστημιακά ιδρύματα πρόσφορο έδαφος για να εξελιχθεί και ως εκ τούτου βρέθηκε στο εξωτερικό οπουδάζοντας αρχικά και στη συνέχεια, έχοντας τα κατάλληλα ερεθίσματα και κίνητρα, έμεινε να εργαστεί και να προσφέρει στην οικονομία και την κοινωνία μιας ξένης χώρας, μιας χώρας του εξωτερικού, ικανής να εκμεταλλευτεί το ελληνικό ανθρώπινο δυναμικό.

Η χώρα μας αντιμετωπίζει μία ακόμη πρόκληση. Σύμφωνα με το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της Λισαβόνας, ως το 2010 και στο πλαίσιο της διαδικασίας για την ίδρυση του ευρωπαϊκού χώρου ανώτατης εκπαίδευσης καλείται να επενδύσει στην υγεία, στην οικονομία της γνώσης, στην ουσιαστική αναβάθμιση της ανώτατης εκπαίδευσης, ώστε να μπορεί να συμβαδίσει με τα αντίστοιχα ευρωπαϊκά και διεθνή ιδρύματα και τα ελληνικά πτυχία να έχουν διεθνή αναγνώριση και αξία. Την ίδια στιγμή, η διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η πρόσφατη είσοδος των χωρών των Βαλκανίων στη μεγάλη ευρωπαϊκή οικογένεια αποτελεί για τη χώρα μας ένα επιπλέον κίνητρο, ένα έναυσμα για να δημιουργήσουμε τις κατάλληλες βάσεις, ώστε η χώρα μας, η Ελλάδα, να γίνει από χώρα εξαγωγής φοιτητών, χώρα υποδοχής φοιτητών.

Επειδή επιτέλους κάποτε ο διάλογος έπρεπε να καταλήξει, επειδή κάποτε ο διάλογος έπρεπε να οδηγήσει σε κάποια συμπεράσματα, επειδή κάποτε ο διάλογος έπρεπε να αποδειχθεί δημιουργικός και αποδοτικός, επειδή κάποτε μια κυβέρνηση σ' αυτήν τη χώρα έπρεπε να πάρει κάποιες αποφάσεις και να αναλάβει τις ευθύνες της απέναντι στον ελληνικό λαό, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Κυβέρνηση του Κώστα Καραμανλή δεν είναι μια φυγόπονη κυβέρνηση. Είναι εδώ για να κάνει έργο τις δεσμεύσεις της, είναι εδώ για να παράγει έργο, είναι εδώ για να δώσει λύσεις επί της ουσίας και με βάθος χρόνου.

Το εν λόγω νομοσχέδιο, λοιπόν, έρχεται να καλύψει τα κενά,

να αντιμετωπίσει τις παθογένειες και να θέσει το ελληνικό πανεπιστήμιο σε αναπτυξιακή και ανταγωνιστική τροχιά. Η ανάγκη αυτή ήταν κάτι παραπάνω από επιβεβλημένη. Η πρόταση του Υπουργείου Παιδείας περιλαμβάνει παρεμβάσεις αναγκαίες, αν θέλουμε το ελληνικό δημόσιο πανεπιστήμιο να πρωταγωνιστήσει, να είναι ανταγωνιστικό και πόλος έλξης φοιτητών, έρευνας, γνώσης και καινοτομίας. Στο χώρο της παιδείας, άλλωστε, κανείς δεν μπορεί να αρνείται το διάλογο, να εθελουφλεί, να αποτελεί τροχοπέδη στην πρόοδο και την εξέλιξη.

Ως Κυβέρνηση, ως πολίτες αυτού του κράτους, ως ευρωπαίοι πολίτες οφείλουμε να δούμε τις εξελίξεις όπως αυτές διαμορφώνονται σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, να συμβαδίσουμε με τις λοιπές χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να ετοιμαστούμε εγκαίρως, θέτοντας παράλληλα και τους κανόνες που απαιτούνται. Σήμερα απαιτούνται καθαρές λύσεις και προτάσεις για το μέλλον των παιδιών μας και της χώρας μας. Απαιτείται μακρόπνοος σχεδιασμός και όχι μικροπολιτική προσέγγιση και αυτό ακριβώς κάνει πράξη η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας με την κατάθεση του συγκεκριμένου νομοσχεδίου του Υπουργείου Παιδείας.

Το υπό ψήφιση νομοσχέδιο του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων απαντά σε χρόνια κενά του συστήματος παιδείας και λειτουργίας των ελληνικών ανώτατων πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, αποσαφηνίζει και θεσμοθετεί το τετραετές ακαδημαϊκό αναπτυξιακό πρόγραμμα των Α.Ε.Ι., διασφαλίζοντας μ' αυτόν τον τρόπο την οικονομική και διοικητική τους αυτοδιοίκηση και καθιστώντας τα Α.Ε.Ι. υπεύθυνα για την οικονομική, διοικητική και ακαδημαϊκή τους πορεία. Πρόθεση του νομοσχεδίου είναι η ενδυνάμωση της αυτοδιοίκησης των Α.Ε.Ι. με τη σύσταση και εφαρμογή εσωτερικού Κανονισμού. Είναι αδιανόητο σήμερα να μιλάμε για λειτουργία είκοσι τριών πανεπιστημίων στη χώρα μας και μόλις δώδεκα από αυτά να έχουν και να εφαρμόζουν εσωτερικό κανονισμό λειτουργίας. Επίσης το νομοσχέδιο θεσπίζει την παράλληλη κοινωνική λογοδοσία των ιδρυμάτων, για να ξέρει ο ελληνικός λαός που πηγαίνουν τα χρήματα που στερείται.

Ένα ζήτημα που απασχόλησε κατά κόρον την κοινή γνώμη και την πανεπιστημιακή κοινότητα είναι το περίφημο θέμα του πανεπιστημιακού ασύλου. Η προσπάθεια της ελεύθερης διακίνησης ιδεών και απόψεων είναι χρέος όλων μας και το ακαδημαϊκό άσυλο ως τέτοιο πρέπει να λειτουργεί. Ο ρόλος του είναι να ενισχύει και να προασπίζεται τη γνώση, την έρευνα και την πρόοδο. Σε οποιαδήποτε αντίθετη περίπτωση, τόσο τα πρυτανικά συμβούλια των Α.Ε.Ι. όσο και τα συμβούλια των Τ.Ε.Ι. είναι αυτά που σύμφωνα με το παρόν σχέδιο νόμου, θα έχουν πλέον την ευθύνη χειρισμού καταστάσεων παρεμπόδισης της εύρυθμης και εύνομης λειτουργίας των σχολών.

Θα σταθώ σε αυτά τα σημεία του νομοσχεδίου που θέτουν τέλος στην μικροπολιτική γραμμή που ακολούθησαν οι προηγούμενες κυβερνήσεις της χώρας και που έχουν άμεσο αντίκτυπο στην ελληνική κοινωνία, την ανεργία, τους απόφοιτους των ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων.

Το άρθρο 9 του υπό ψήφιση νομοσχεδίου βάζει φραγμούς στη δημιουργία νέων τμημάτων και σχολών χωρίς να έχουν προηγηθεί συγκεκριμένες έρευνες που να δικαιολογούν τη λειτουργία, αλλά και να διασφαλίζουν και τη βιωσιμότητά τους και την εξέλιξη και αξιοποίηση του ανθρώπινου δυναμικού τους από την κοινωνία. Στη σύγχρονη εποχή είναι αυτονόητο πως τα Α.Ε.Ι. χρησιμοποιούν και αξιοποιούν όλες τις δυνατές υπηρεσίες που τους παρέχει η σύγχρονη τεχνολογία και το διαδίκτυο. Οι φοιτητές των ελληνικών πανεπιστημίων πρέπει να έχουν πρόσβαση στην πληροφορία, όπου και αν αυτοί βρίσκονται και οποιαδήποτε στιγμή, μέσω του διαδικτύου. Σύμφωνα, λοιπόν, με το άρθρο 18 υποχρεούνται τα πανεπιστήμια να αναπτύξουν τις απαιτούμενες υπηρεσίες παροχής πληροφοριών στους φοιτητές, αλλά και σε κάθε ενδιαφερόμενο μέσω δικτυακών τόπων.

Κλείνοντας, κύριε Υφυπουργέ Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, για μια σύγχρονη και ανταγωνιστική κοινωνία, για μια κοινωνία με προοπτικές και μέλλον, για μια κοινωνία της γνώσης σήμερα ψηφίζουμε το νομοσχέδιο αυτό, για το μέλλον των παιδιών μας, για το μέλλον της

χώρας μας.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κ. Καραόγλου.

Το λόγο έχει ο κ. Κοντογιάννης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, αναφερόμενοι στην παιδεία μπορούμε όλοι να συμφωνήσουμε σε μια κοινή διαπίστωση ότι το σύστημα παιδείας στην Ελλάδα νοσεί. Αυτό πιστεύω δεν το αμφισβητεί κανείς. Ξεκινώντας, όμως, από αυτήν την κοινή παραδοχή, εκείνο που θα περίμενε κανείς -και με δεδομένο ότι η παιδεία είναι εθνικής σημασίας ζήτημα- είναι ότι, πέρα από κομματικές σκοπιμότητες και αντιθέσεις, όλοι θα συμβάλαμε, ώστε να βρούμε από το σημερινό τέλμα και να κάνουμε κάποια βήματα μπροστά.

Μετά από διάλογο πολλών μηνών, η ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας κατέθεσε το παρόν σχέδιο νόμου. Ορισμένοι περιμέναμε πιο τολμηρά μέτρα. Είναι όμως μια αρχή. Είναι ένα πρώτο αλλά ουσιαστικό βήμα για να εφαρμόσουμε τα αυτονόητα. Γιατί δυστυχώς στη χώρα μας εκεί έχουμε φτάσει. Κάποιοι να αγωνιζόμαστε για να εφαρμόσουμε τα αυτονόητα, επειδή κάποιοι άλλοι τα αντιμάχονται, χωρίς να βλέπουν ότι η ίδια η ζωή μας ξεπερνά και μας αφήνει πίσω.

Και το ερώτημα είναι: Τελικά αυτό επιδιώκουν όσοι αγωνίζονται κατά του παρόντος νομοσχεδίου; Δεν νιώθουν καμμία ευθύνη για το χρόνο που χάσαμε τα τελευταία είκοσι χρόνια; Και γιατί συνειδητά οξύνουν τα πράγματα; Μέχρι πού θα φτάσουν; Μήπως μέσα στην αντιπολιτευτική τους ένδεια κάποιοι αναζητούν νέα σύμβολα; Και μέχρι πότε επιτέλους κάποιοι θα βράζουν το κομματικό τους συμφέρον πάνω από το εθνικό;

Όσοι πασχίζουν να κρατήσουν κλειστά τα πανεπιστήμια δεν καταλαβαίνουν ότι υπονομεύουν τους απλούς πολίτες που χάνουν 5.000 ευρώ για κάθε παράταση του εξαμήνου; Δεν καταλαβαίνουν ότι καταδικάζουν στην απραξία και στην αδράνεια το πιο ζωντανό κομμάτι της Ελλάδος; Δεν καταλαβαίνουν ότι υπονομεύουν το μέλλον της χώρας; Γιατί το μέλλον της Ελλάδος βρίσκεται στην παιδεία και στον πολιτισμό. Πρέπει, επιτέλους, να καταλάβουμε ότι οφείλουμε να καταστήσουμε την Ελλάδα κέντρο Παιδείας και πολιτισμού. Και βέβαια αυτό δεν μπορούμε να το επιτύχουμε ούτε με καταλήψεις σχολών, ούτε με χάσιμο εξαμήνων.

Και δεν είναι λογικό το επιχείρημα που ακούγεται ότι οι καταλήψεις είναι μια μορφή πάλης και το χάσιμο του εξαμήνου είναι παράπλευρη απώλεια. Είναι απώλεια γνώσης. Και η γνώση αποτελεί την κινητήρια δύναμη για τη νέα σκληρή και ανταγωνιστική εποχή.

Κύριε Πρόεδρε, οι μεταρρυθμίσεις στην παιδεία δεν τελειώνουν με αυτό το νομοσχέδιο.

Η ελληνική παιδεία χρειάζεται τομές. Τομές τέτοιες, που θα γιατρέψουν τις πληγές που άφησε ανοικτές η χρόνια αδιαφορία και η εμπλοκή πολιτικών σκοπιμοτήτων στον ευαίσθητο αυτό χώρο της γνώσης και της εκπαίδευσης.

Είναι βέβαιο ότι χρειάζονται επιπλέον βαθιές τομές στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, με την παροχή γενναίων κινήτρων για την αύξηση του ανταγωνισμού των ιδρυμάτων, ενίσχυση της έρευνας και σύνδεσή της με την παραγωγή, εισαγωγή των νέων τεχνολογιών σε όλες τις βαθμίδες εκπαίδευσης και υποχρέωση των εκπαιδευτικών να επικαιροποιούν τις γνώσεις τους πάνω σε αυτές και να εφαρμόζουν την καινοτομία στην πράξη.

Το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα θα έπρεπε ήδη να έχει δημιουργήσει σχολές αιχμής, παραγωγής γνώσης και τεχνολογίας σε τομείς που παρουσιάζει συγκριτικό πλεονέκτημα, λόγω ιστορικής ταυτότητας και γεωγραφικής θέσης, λόγω κλιματικών και γεωφυσικών συνθηκών όπως είναι η ανάπτυξη εξειδικευμένων τουριστικών και αγροτικών σπουδών, με βάση τον αγροτουρισμό, τις βιολογικές καλλιέργειες και τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, συνδένοντας τις σχολές με τις ανάγκες της ευρωπαϊκής και ελληνικής οικονομίας.

Κύριε Πρόεδρε, ένα από τα ζητήματα που απασχόλησαν την ελληνική κοινωνία είναι το ζήτημα του πανεπιστημιακού ασύλου.

Σαφώς, δεν θέλει κανείς την παραβίασή του. Αποτελεί μια

δημοκρατική κατάκτηση η οποία αν και ίσως σήμερα μόνο ιστορική αξία έχει, οφείλουμε να τη σεβαστούμε, αναγνωρίζοντας και τιμώντας τους αγώνες εκείνων που μάτωσαν για να προστατεύσουν σε χρόνους χαλεπούς την ελευθερία της έκφρασης και την ελευθερία του πνεύματος.

Όμως δεν είναι δυνατόν επικαλούμενοι την ελευθερία της έκφρασης να οδηγούμεθα στην ασυδοσία και στην κατάλυση του ασύλου.

Γιατί εκείνοι που σήμερα καταλαμβάνουν σχολές επικαλούμενοι το άσυλο, εκείνοι που καίνε τη δημόσια περιουσία, περιουσία που ανήκει στο λαό, στην ουσία το παραβιάζουν αφού εμποδίζουν τη γνώση και την ελευθερία της έκφρασης, στοιχεία τα οποία περιφρουρεί το άσυλο.

Κύριε Πρόεδρε, πάντα πίστευα ότι η παιδεία αποτελεί εθνική υπόθεση. Από την εξέλιξη της κρίνεται το μέλλον της Ελλάδος, το μέλλον των παιδιών μας. Αλλά η παιδεία δεν περιορίζεται στην εκπαίδευση και στον ρόλο των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων. Είναι υπόθεση για την οποία είμαστε υπεύθυνοι όλοι, ως πολίτες, ως επαγγελματίες, ως γονείς. Και η σωστή παιδεία δεν έρχεται μόνο με ριζικές μεταρρυθμίσεις και νομοθετήματα, αλλά και μέσω της κοουλτούρας που διαμορφώνουν στην κοινωνία εκείνοι που έχουν τη δυνατότητα επηρεασμού της. Και τη δυνατότητα αυτή την έχουμε και εμείς οι πολιτικοί αλλά και τα Μέσα Ενημέρωσης.

Οφείλουμε λοιπόν, να αφήσουμε την παιδεία έξω από οποιεσδήποτε σκοπιμότητες και να προχωρήσουμε με υπευθυνότητα στις αναγκαίες αλλαγές, έστω και αν οι αλλαγές αυτές θίγουν προσωπικά ή κομματικά μας συμφέροντα.

Οφείλουμε να προχωρήσουμε και σε νέες αλλαγές στις κατώτερες βαθμίδες. Οι αλλαγές ουσιαστικά πρέπει να ξεκινήσουν από το δημοτικό και να γίνουν σταδιακά και να φθάσουν μέχρι τον τρόπο εισαγωγής στα πανεπιστήμια. Και στην διαμόρφωση των προτάσεων ίσως καλό είναι να έχει λόγο και η Βουλή μέσω μιας ειδικής διακομματικής επιτροπής.

Κύριε Πρόεδρε, από αύριο το συζητούμενο νομοσχέδιο θα είναι νόμος του κράτους. Γνωρίζουμε καλά όλοι ότι κάποιιο υπονομεύοντάς το, αμφισβητούν τη δυνατότητα εφαρμογής του. Και είναι κρίμα ότι αυτοί που υποστηρίζουν ότι «ο νόμος δεν θα εφαρμοσθεί» είναι πανεπιστημιακοί δάσκαλοι. Γιατί πρώτοι αυτοί πρέπει να καταλάβουν ότι στη δημοκρατία οι νόμοι που ψηφίζονται από τη Βουλή πρέπει να εφαρμόζονται.

Η αμφισβήτηση αποφάσεων της Βουλής που αποτελεί έναν από τους βασικούς πυλώνες του δημοκρατικού μας πολιτεύματος, ουσιαστικά ισοδυναμεί με αμφισβήτηση της βασικής αρχής της δημοκρατίας, της αρχής της πλειοψηφίας.

Η νοοτροπία της κατά περίπτωση εφαρμογής της δημοκρατίας και της αρχής της πλειοψηφίας, να την επικαλούμαστε, δηλαδή, μόνο εκεί που μας συμφέρει, οδηγεί στην υπονόμευσή της.

Και αυτό πρέπει να το καταλάβουν πρώτοι από όλους εκείνοι που έχουν ταχθεί να διδάσκουν αρχές και αξίες πάνω στις οποίες στηρίζεται η δημοκρατία. Όπως επίσης οφείλουν να καταλάβουν ότι τελικός κριτής όλων μας είναι ο λαός τις επιλογές του οποίου οφείλουμε να σεβόμαστε.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούπρας): Ευχαριστούμε το συνάδελφο κ. Κοντογιάννη.

Ο κ. Λεβέντης έχει το λόγο.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

«Παιδεία μεν και κόπου πολλού και χρόνου μακρού και δαπάνης ου μικράς και τύχης δέσθαι λαμπράς». Αυτή την αρχαία σοφία φαίνεται ότι την έχουμε ξεχάσει σήμερα. Έχουμε ξεχάσει ότι χρειαζόταν πάρα πολλά για την παιδεία που συνοπτικά λέει το αρχαίο γνυμικό.

Πού βρίσκεται αλήθεια η παιδεία μας σήμερα και μάλιστα η ανωτάτη με την οποία ασχολείται το συγκεκριμένο νομοσχέδιο που συζητάμε; Κανείς δεν είναι ευχαριστημένος. Τα πανεπιστήμιά μας δεν είναι ούτε Χάρβαρντ ούτε Οξφόρδης. Μπορούν να γίνουν όμως; Ας είμαστε και λίγο ρεαλιστές. Εμείς έχουμε ξεκινήσει από πολύ χαμηλότερα. Ξεκινήσαμε πολύ αργότερα από

τους άλλους. Υπάρχουν συνολικά δομικές αδυναμίες στο σύνολο της ελληνικής κοινωνίας. Μας λείπει το πρόγραμμα και το σύστημα. Προπαντός, ξεδεύουμε πολύ λιγότερα και δεν τα αξιοποιούμε πάντα με τον καλύτερο τρόπο. Εν τω μεταξύ τα πράγματα τρέχουν οι ανάγκες αυξάνουν και βέβαια το νομοσχέδιο αυτό ξεκίνησε φιλόδοξα για να καλύψει αυτά τα κενά. Ξεκίνησε να κάνει τομές και μεταρρυθμίσεις στα πανεπιστημιακά μας πράγματα. Και όμως ξεσήκωσε τους πάντες εναντίον του, κύριε Υπουργέ, πρώτα και κύρια τους άμεσα ενδιαφερόμενους τους φοιτητές και τους ίδιους τους πανεπιστημιακούς καθηγητές. Προκάλεσε αναστάτωση που κοντεύει να διαλύσει ό,τι έστω και ανεπαρκώς λειτουργούσε. Αλήθεια, γιατί όλοι αυτοί είναι κάθε μέρα στους δρόμους μήνες τώρα; Γιατί απεργούν οι καθηγητές; Γιατί κάνουν καταλήψεις οι φοιτητές σχεδόν στο σύνολό τους;

Εγώ θα σας διαβάσω δυο μικρά αποσπάσματα από σημερινές εφημερίδες από «ΤΑ ΝΕΑ», κύριε Υπουργέ. Λέει ένας φοιτητής Ιατρικής της Αθήνας: «Στη σχολή μου οι καταλήψεις ψηφίζονται από το 80% των φοιτητών. Δεν είμαστε μια χούφτα αριστεροί φοιτητές που κάνουν τις κινητοποιήσεις όπως θέλει να το περάσει η Κυβέρνηση. Έχουμε κοπιάσει χρόνια για να μπούμε στην Ιατρική, έχουμε ξεοδέψει απίστευτα λεφτά σε φροντιστήρια. Γι' αυτό απαιτούμε καλύτερη εκπαίδευση και εξασφάλιση εργασίας».

Ένας άλλος φοιτητής λέει: «Η Κυβέρνηση έχει απομονωθεί από την κοινωνία και την πανεπιστημιακή κοινότητα. Τα φροντιστήρια για να περάσω στη σχολή μου κόστισαν πάνω από 15.000 ευρώ. Παρ' όλα αυτά δεν με νοιάζει που χάνεται χρόνος. Θα συνεχίσω να συμμετέχω στις κινητοποιήσεις για καλύτερη εκπαίδευση». Υπογραφή «Κωνσταντίνος Καραμανλής» -όχι ο Πρωθυπουργός- φοιτητής στο Ηλεκτρολόγων Μηχανικών του Εθνικού Μετσοβείου Πολυτεχνείου.

Πώς απαντάει η Κυβέρνηση σε αυτό το γενικό ξεσηκωμό; Μα, με τη γνωστή και δοκιμασμένη μέθοδο με τους πραιτορες του κ. Πολύδωρα που τους έκανε ρυθμιστές της κατάστασης και παιδαγωγούς των νέων μας με τα γκλόμπς και τα ασφύξιγόνα αέρια, που μόνο κατ' ευφημισμό λέγονται δακρυγόνα. Πέτυχαν, μάλιστα, να ξανακουστούν ύστερα από πολλές δεκαετίες πυροβολισμοί στους δρόμους ενώ οι φοιτητές διαδήλωναν ειρηνικά.

Μα, ποιος χτυπάμε, κύριε Υπουργέ; Τα ίδια μας τα παιδιά, ακόμη και με τις ζαρντινιέρες αυτούς που είναι ό,τι διαλεκτό έχουμε. Και τους βλέπετε να παρελαύνουν με τα λαμπερά μάτια τους, αναμαλλιασμένοι με τον ατίθασο χαρακτήρα τους και τον καιρίο λόγο τους. Αυτούς, λοιπόν, τους έχουμε βάλει στο στόχαστρο. Είναι από τα απαράδεκτα και τα ανήκουστα.

Η κατάθεση από το Υπουργείο Εθνικής Παιδείας του νόμου-πλασίου για την ανώτατη παιδεία ήρθε ως συνέχεια της αδιέξοδης και καταδικασμένης στη συνείδηση του κόσμου εκπαιδευτικής πολιτικής της Κυβέρνησης.

Για την αναθεώρηση του άρθρου 16, μας είναι δύσκολο να πιστέψουμε ότι χρειάστηκαν τρία χρόνια για να καταλήξει η Κυβέρνηση σε αυτό που εμφανίζει σήμερα ως μεταρρύθμιση, ως μεγάλη τομή στα πανεπιστημιακά πράγματα.

Με το συζητούμενο νομοσχέδιο περιορίζεται ακόμη περισσότερο η αυτοτέλεια των πανεπιστημίων, αφού για τη δημιουργία νέων τμημάτων συγχωνεύσεων των νέων δηλαδή αντικείμενα της διδασκαλίας και έρευνας όλα αυτά υπόκεινται στην έγκριση και την τελική απόφαση του Υπουργείου. Τα αντικείμενα αυτά είναι ακαδημαϊκά, επιστημολογικά και αποκλειστική ευθύνη και αρμοδιότητα πρέπει να έχουν μόνο τα εκλεγμένα όργανα του πανεπιστημίου και να αποφασίσουν με βάση τις ακαδημαϊκές διαδικασίες. Πόσο επιστημονικά αυτοτελείς και αξιοκρατικές θα είναι οι κρίσεις των καθηγητών όταν ο νόμος προϋποθέτει ότι θα πρέπει να αλλάξουν τα γνωστικά αντικείμενα των ήδη εκλεγμένων καθηγητών, επιχειρώντας έτσι να ελέγξει αυτές τις κρίσεις αυτόματα μέσω της ομοιομορφίας των γνωστικών αντικειμένων;

Πολλά θέματα παραπέμπονται στους εσωτερικούς κανονισμούς των ιδρυμάτων που πρέπει να δημιουργηθούν με βάση τον πρότυπο γενικό εσωτερικό κανονισμό που θα εκδώσει εντός έξι μηνών το Υπουργείο έπειτα από πρόταση του Ε.Σ.Υ.Π.. Μετά

από τη θέση σε ισχύ του κανονισμού αυτού, αν κάποιος Α.Ε.Ι. δεν τον τηρήσει ή δεν καταρτίσει δικό του εσωτερικό κανονισμό, απαγορεύεται η έκδοση κάθε διοικητικής πράξης που θα αφορά ζωτικής σημασίας θέματα του πανεπιστημίου.

Θεσπίζεται θέση γενικού γραμματέα, ο οποίος θα είναι ο γενικός παντεπόπτης εκεί πέρα. Αυτοί οι γραμματείς θα είναι και μάντζερ θα εποπτεύουν τα οικονομικά αλλά και τα διοικητικά θέματα και ανάγονται σε κυβερνητικούς επιτρόπους, έστω και αν δεν διορίζονται απευθείας από την Κυβέρνηση θέτοντας έτσι τα Α.Ε.Ι. υπό καθεστώς μόνιμης πολιτικής ομηρίας. Τα μέλη Δ.Ε.Π. που αποχωρούν με τη συμπλήρωση του ορίου ηλικίας μπορούν να ορίζονται μέλη εισηγητικών επιτροπών για την εκλογή μελών Δ.Ε.Π.. Η παγκόσμια αυτή πρωτοτυπία ανάγει τα συνταξιοδοτούμενα μέλη σε καθοριστικό παράγοντα στην εκλογή μελών Δ.Ε.Π..

Οι διατάξεις για το άσυλο μετατρέπουν τους διαδρόμους, τις τουαλέτες, τα προπύλαια σε ζήτημα εμφυλίου πολέμου μεταξύ διδασκόντων και διδασκομένων. Η διαδικασία που ορίζει το άσυλο επιτρέπει να θεωρείται μια κατάληψη ως παραβίαση του ασύλου, με άμεση συνέπεια τη διαρκή απειλή της εξωτερικής επέμβασης της Αστυνομίας και της δικαιοσύνης.

Αλήθεια, κύριε Υπουργέ, μόνο στις αίθουσες διδασκαλίας το άσυλο; Στους διαδρόμους δηλαδή; Στην αυλή τι γίνεται; Τα δακρυγόνα όταν θα πέφτουν το άσυλο θα εμποδίζει αν μπαίνουν και μέσα στις αίθουσες; Δε νομίζω ότι είναι λογικά πράγματα αυτά.

Οι συνταγματικές εγγυήσεις για την οργάνωση και λειτουργία των Α.Ε.Ι. διαγράφονται τελείως με το άρθρο 5. Κατά τις προβλέψεις του νομοσχεδίου οι στόχοι και οι προγραμματισμοί των ιδρυμάτων θα πρέπει να εγκρίνονται από την Κυβέρνηση. Αν το κράτος δεν συμφωνήσει με τις επιλογές των ιδρυμάτων τότε τα πανεπιστήμια δεν θα έχουν κρατική επιχορήγηση και θα πρέπει να βρουν άλλους πόρους για επιβίωση. Αυτός είναι όμως εκβιασμός μέσω της χρηματοδότησης.

Τα πανεπιστήμια ασφαλώς και πρέπει να ανοίξουν. Ασφαλώς και δεν έπρεπε να είχαν κλείσει. Ποιος είναι όμως γι' αυτό υπεύθυνος; Είναι η Κυβέρνηση και η κυβερνητική πολιτική. Αυτή η πολιτική είναι που οδήγησε στο κλείσιμο. Πρέπει, λοιπόν, να αλλάξει αυτή η πολιτική και ασφαλώς αυτός ο νόμος-πλαίσιο που είναι η συνέχεια και του άρθρου 16, το οποίο βέβαια δεν θα έχει καμιά τύχη. Προκαταλαμβάνει όμως τις διατάξεις που θέσπιζε. Αυτός ο νόμος πρέπει να αποσυρθεί, δεν πρέπει να γίνει νόμος του κράτους. Πολλά πρέπει να αλλάξουν στα πανεπιστήμια, αλλά αυτός είναι ο χειρότερος τρόπος και είναι καταδικασμένος να αποτύχει.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Ευχαριστούμε, κύριε Λεβέντη.

Ο κ. Τασούλας έχει το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΑΣΟΥΛΑΣ: Αν διαβάσει, κύριε Πρόεδρε, σήμερα κανείς τις εφημερίδες, τη στήλη προ τεσσαρακονταετίας, που ορισμένες διατηρούν, θα δει ότι σαν σήμερα, πριν σαράντα χρόνια, στο Πανεπιστήμιο Αθηνών γινόταν μια απεργία. Είχε κλείσει το Πανεπιστήμιο Αθηνών και επεσκέπτετο ο τότε Πρύτανης Χρυσικός και Υπουργός Υγιεινής την περίοδο εκείνη, τον Αρχηγό της Ε.Π.Ε. όπως λένε οι εφημερίδες, Κανελλόπουλο, τον Αρχηγό του κέντρου Παπανδρέου, για να τους πείσει ότι πρέπει να ιδρυθεί στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών οικονομικό τμήμα. Μερίδα φοιτητών τότε αντιδρούσε στην ίδρυση οικονομικού τμήματος στη Νομική Σχολή Αθηνών επικαλούμενη το γεγονός ότι η οικονομική σχολή της Νομικής θα υπέτασσε τις σπουδές στις ανάγκες των επιχειρήσεων και ήταν μια εισβολή της επιχειρηματικής «μαγανειάς», της επιχειρηματικής «δολιότητας» στο χώρο της ακαδημαϊκής σκέψης.

Αυτά τα πράγματα, τα οποία σήμερα φαντάζουν εξόχως παρωχημένα –γι' αυτό και είναι προ τεσσαρακονταετίας– σήμερα επαναλαμβάνονται μονότονα και αραχνιασμένα από εκείνους που υποστηρίζουν ότι ο εκσυγχρονισμός της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης γίνεται για να υποταχθεί η ανωτάτη εκπαίδευση στα κελεύσματα του μεγάλου κεφαλαίου. Τόσο

σύγχρονα, τόσο επίκαιρα, τόσο συμβαδίζοντα με τη σημερινή ανάγκη της κοινωνίας είναι αυτά τα επιχειρήματα που ακούμε εδώ σήμερα. Είναι επιχειρήματα που τα αναμασούσαν κάποιοι πριν από σαράντα ακριβώς χρόνια. Αυτά για να καταδείξω τον αναχρονισμό της επιχειρηματολογίας εκείνων που βλέπουν φαντάσματα και αισθάνονται ότι το να βγάζει το πανεπιστήμιο επιστήμονες άξιους και περιζήτητους είναι υποταγή, δήθεν, σε οικονομικά συμφέροντα.

Είναι συνοδοιπορία με την πραγματικότητα το να βγάζουν τα πανεπιστήμια άξιους και ικανούς επιστήμονες, που να βρίσκουν γρήγορα δουλειά και να είναι περιζήτητοι.

Το νομοσχέδιο για τον εκσυγχρονισμό της ανωτάτης εκπαίδευσης είναι ένα νομοσχέδιο, το οποίο θα έπρεπε να είχε ψηφιστεί απ' αυτή τη Βουλή, εδώ και πολύ καιρό. Και όχι μόνο δεν είναι αντισυνταγματικό –γιατί και εδώ ακούστηκαν ενστάσεις περί αντισυνταγματικότητας– αλλά θα είχαμε διαπράξει πολιτικά παράβαση καθήκοντος, αν αφήναμε και αυτή την τετραετία να πάει χαμένη και αν δεν είχαμε επιχειρήσει να παρέμβουμε θετικά στην κατάσταση που επικρατεί στην ανώτατη εκπαίδευση.

Ακούστηκαν πολλά για το πανεπιστημιακό άσυλο. Έχετε καταλάβει ότι εδώ και δεκαετίες μέσα στα πανεπιστήμια υπάρχει άβατο-ασυδοσία; Έχετε καταλάβει ότι παραβιάζεται εδώ και δεκαετίες το πανεπιστημιακό άσυλο, δηλαδή παραβιάζεται η ακαδημαϊκή ελευθερία, το δικαίωμα του να σπουδάσεις, το δικαίωμα του να έχεις άποψη από εκείνους, οι οποίοι θεωρούν ότι βρισκόμαστε δήθεν στο μεσαίωνα ή σ' ένα δικτατορικό καθεστώς και πρέπει να χρησιμοποιούν το πανεπιστήμιο για να προφυλάσσονται από μια κρατική εξουσία, η οποία εδώ και δεκαετίες δεν υπάρχει στην Ελλάδα;

Δεν υπάρχει στην Ελλάδα κρατική εξουσία που να θέλει να επιβάλει μια επιστημονική άποψη για την έννοια των χρηστών ηθών, ας πούμε, που τα προβλέπει ο Αστικός Κώδικας. Δεν υπάρχει κρατική εξουσία στην Ελλάδα που να θέλει να επιβάλει μια μορφή ερμηνείας της ιστορίας. Δεν υπάρχει κρατική εξουσία που να ενδιαφέρεται να επιβάλει απόψεις στην πανεπιστημιακή κοινότητα. Το μόνο που υπάρχει στα πανεπιστήμια, στην Ελλάδα, εδώ και δεκαετίες είναι η παραβίαση της ακαδημαϊκής ελευθερίας, η κατάλυση των δικαιωμάτων της πλειοψηφίας από ενεργητικούς, ομολογώ, εκπροσώπους μειοψηφιών, τους οποίους ανεχόμαστε, γιατί τους κληρονομήσαμε από τη μεταπολίτευση, γιατί υπήρχε τότε η ανάγκη να αποδειχτεί ότι η Ελλάδα έχει ελευθερία, έχει περίσσειμα ελευθερίας. Μόλις είχαμε βγει από τη δικτατορία, κύριε Υπουργέ και έπρεπε να δοθεί περίσσεια ελευθερίας. Και αυτή η περίσσεια ελευθερίας σήμερα έχει γίνει ασυδοσία και έχει γίνει παραβίαση των δικαιωμάτων της πλειοψηφίας. Αυτά τα ιερά τέρατα της Μεταπολίτευσης που τα έχουμε κληρονομήσει και τα οποία δυναστεύουν τη ζωή μας, πρέπει κάποτε να τεθούν εκποδών. Πρέπει κάποτε να καταλάβουμε ότι η εκπαίδευση δεν έχει σχέση με καταλήψεις, δεν έχει σχέση με αναρχισμούς, δεν έχει σχέση με κουκουλοφόρους...

ΦΩΤΗΣ ΚΟΥΒΕΛΗΣ: Τι εννοείτε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΑΣΟΥΛΑΣ: ...και κυρίως δεν έχει σχέση με τη συνεχιζόμενη ανοχή μας έναντι όλων αυτών των φαινομένων. Αν συνδυάσετε όλα αυτά με τη διακοπή ανοχής προς την υποβάθμιση του επιπέδου και της ποιότητας, τότε θα καταλάβετε γιατί έρχεται αυτό το νομοσχέδιο, γιατί πρέπει να υποστηριχθεί.

Είναι ένα νομοσχέδιο που επιχειρεί με τρόπο ήρεμο, ψύχραιμο, όχι καταπιεστικό, να αλλάξει το κλίμα στα πανεπιστήμια, επιχειρεί να παραμερίσει την επαχθή κληρονομιά της μεταπολίτευσης, της ασυδοσίας δηλαδή και να συμβαδίσουν τα πανεπιστήμια μ' αυτό που θέλει η πλειοψηφία του ελληνικού λαού.

Μπορώ να πω και πιο αυστηρά πράγματα, εάν σας αρέσει να πιστεύετε ότι «είναι λαβράκι» το να μην είναι κανείς συμβατός με τους αναρχικούς και συμβατός με τους κουκουλοφόρους. Μπορώ να πω ότι αυτά τα πράγματα οδήγησαν την κοινωνία σήμερα κατά βάθος να αξιώνει ακόμα μεγαλύτερες μεταρρυθμίσεις, να αξιώνει ακόμη πιο τολμηρά βήματα.

Ωστόσο, το νομοσχέδιο είναι συγκρατημένα βαδίζον προς τη σωστή κατεύθυνση, εκτιμά σωστά την κατάσταση και αναβαθμίζει ποιοτικά τα πανεπιστήμια, βάζει τάξη στην ασυδοσία που

είχε δημιουργήσει το άσυλο-άβατο που ανεχθήκαμε όλες αυτές τις δεκαετίες και επιτέλους δείχνει ότι μια Κυβέρνηση αποφασίζει και τολμά ορισμένα πράγματα που δεν τολμούσαμε να αγγίξουμε και τα είχαμε οδηγήσει στην παρακμή τους και προσπαθούμε να επιχειρήσουμε βάσιμα να τα διορθώσουμε.

Ο εκσυγχρονισμός της ανώτατης εκπαίδευσης ξεκίνησε. Όσοι θέλουν να συμβάλουν σε αυτόν, δεν έχουν παρά να ψηφίσουν το νομοσχέδιο. Όσοι θέλουν να συνεχίζεται η παρακμή, δεν έχουν παρά να αντιστρατευτούν στο νομοσχέδιο. Να ξέρετε όμως ότι μαζί με την παρακμή θα ακολουθήσει και η δική τους πολιτική παρακμή και θα κριθούν όπως και όλοι μας από τον ελληνικό λαό.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ο κ. Κουβέλης, ως Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του Συνασπισμού, έχει το λόγο για πέντε λεπτά.

ΦΩΤΗΣ ΚΟΥΒΕΛΗΣ: Για λιγότερο, κύριε Πρόεδρε.

Δεν θα έπαιρνα το λόγο, αναγνωρίζοντας στον κύριο συνάδελφο το δικαίωμα να υπερασπίζεται την άποψή του, ότι το σχέδιο νόμου είναι καλό, παρά τη διαφωνία που μπορεί να έχω και έχω με αυτό. Θεωρώ όμως ότι είναι απαράδεκτο εν έτη 2007 να επιχειρούνται συνειρμολογικοί χουντικοί χαρακτήρες, όταν ο κύριος συνάδελφος επικαλείται παρακαμιακά δήθεν στοιχεία, τα οποία μας παρέδωσε η μεταπολίτευση. Το θεωρώ απαράδεκτο και θα ήταν παράλληλός μου να μην το επισημάνω!

Θεωρώ, κύριε Πρόεδρε, ότι είναι και δική σας υποχρέωση, υποχρέωση του Προέδρου της Βουλής των Ελλήνων εν πλήρει δημοκρατία να διατυπώνονται τέτοιες απόψεις.

(Χειροκροτήματα από τις πτέρυγες του Συνασπισμού και του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Θα απαντήσω εγώ πρώτα.

Κύριε Κουβέλη, εδώ έχουν ακουστεί πιο φοβερά πράγματα από αυτό.

Ο κ. Τασούλας δεν αναφέρθηκε σε κόμματα και κοινοβουλευτικούς. Δικαίωμά του να εκφράζεται για πρόσωπα και καταστάσεις όπως εκείνος νομίζει. Και αν θέλετε να σας πω και την άποψή μου, όταν φορούν κουκούλες, δεν είναι άνθρωποι. Πάντως αυτοί που φορούν κουκούλες, δεν έχουν ανθρώπινη υπόσταση.

ΦΩΤΗΣ ΚΟΥΒΕΛΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, απορώ για τη δική σας συνηγορία!

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Δεν είναι συνηγορία. Δικαιολογώ γιατί δεν αντέδρασε το Προεδρείο.

ΦΩΤΗΣ ΚΟΥΒΕΛΗΣ: Απορώ για τη δική σας συνηγορία σε απόψεις που ακούστηκαν και νομίζω ότι τις σχολίασα σαφέστατα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Αναφερθήκατε στο Προεδρείο.

ΦΩΤΗΣ ΚΟΥΒΕΛΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, ξέρετε, εμείς της ευρύτερης Αριστεράς, έχουμε απεχθείς σχέσεις με τους κουκουλοφόρους! Τους κουκουλοφόρους άλλοι τους έχουν δικαιολογήσει στο παρελθόν, άλλοι τους δικαιολογούν στο παρόν και άλλοι τους ανέχονται και τους καλύπτουν!

(Χειροκροτήματα από τις πτέρυγες του Συνασπισμού και του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Χειροκροτώ τη στάση σας και την αναφορά σας, κύριε Κουβέλη. Και είναι προς τιμήν σας που το λέτε μέσα στην Αίθουσα του Κοινοβουλίου. Συνήθως δεν ακούγεται ούτε μέσα ούτε έξω αυτό. Άρα συμφωνούμε. Σε τι να αντιδράσει το Προεδρείο επομένως; Και πρέπει να ακουστεί από όλες τις πτέρυγες της Βουλής, ότι δεν προσιδιάζει κανένας αγώνας για δημοκρατία φορώντας κουκούλα και κρύβοντας το πρόσωπο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΑΣΟΥΛΑΣ: Κύριε Πρόεδρε, μου επιτρέπετε;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ορίστε, κύριε Τασούλα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΑΣΟΥΛΑΣ: Θέλω να πω ότι η απειλή να χαρακτηριστεί ότι εκστομίζεις χουντικές απόψεις δεν πτοεί πλέον κανέναν. Δεν με νοιάζει να λέτε ότι έχω τέτοιες απόψεις, διότι στην πραγματικότητα χούντα είναι αυτοί που έχουν διαλύ-

σει τα πανεπιστήμια, χούντα είναι αυτοί οι οποίοι κρύβονται μέσα στο καταχρηστικό άσυλο και εμποδίζουν τις σπουδές της πλειοψηφίας των Ελλήνων φοιτητών, χούντα είναι αυτοί οι οποίοι φορούν κουκούλες, χούντα είναι όλα αυτά τα αναρχικά και τρομοκρατικά στοιχεία, τα οποία πρέπει όλοι εμπράκτως και όχι λεκτικώς να αποφασίσουμε ότι πρέπει να σταματήσουν να καταπατούν τα δημοκρατικά δικαιώματα των Ελλήνων πολιτών. Εάν νομίζετε ότι με το να μου λέτε τέτοιες κατηγορίες, θα πτοηθώ, κάνετε μεγάλο λάθος, διότι υπάρχουν και πολιτευόμενοι που δεν ανήκουν στην αριστερά, που είναι δημοκράτες. Δεν είναι μόνο η Αριστερά δημοκρατική. Υπάρχει και η μη Αριστερά. Να ξέρετε, ότι δεν μονοπωλείτε ούτε τη δημοκρατία, ούτε την πάλη κατά της χούντας, δεν μονοπωλείτε τίποτα.

Σήμερα για πρώτη φορά σας άκουσα να μιλάτε κατά των κουκουλοφόρων.

(Θόρυβος, κωδωνοκρουσίες)

Εύχομαι να συμβάλετε ακόμα πιο έμπρακτα στο να καταλυθεί αυτό το άγος, αντί να στρέψετε εναντίον εκείνων οι οποίοι επιμένουν ότι χούντα είναι εκείνοι οι οποίοι εμποδίζουν την πλειοψηφία να ασκήσει τα δικαιώματά της.

ΧΡΥΣΑ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Ντροπή σας! Υπάρχουν σύλλογοι φοιτητών...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΑΣΟΥΛΑΣ: Αυτή είναι η χούντα στην Ελλάδα, όσοι δεν αναγνωρίζουν στην πλειοψηφία τα δικαιώματά της. Αυτή είναι η χούντα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ο κ. Κουβέλης έχει το λόγο.

ΦΩΤΗΣ ΚΟΥΒΕΛΗΣ: Πρώτον, είναι προφανές ότι ο συνάδελφος δεν ακούει καλά. Και δεν ακούει καλά, διότι δηλώνει ότι άκουσε για πρώτη φορά απόψε για τους κουκουλοφόρους. Εγώ τον παραδίδω και στη δική σας κρίση και στην κρίση των συναδέλφων.

Δεύτερον, η επίκληση των κουκουλοφόρων για να δικαιολογήσει το βάσιμο της ρύθμισης του νομοσχεδίου για το άσυλο, αντιλαμβάνεστε ότι είναι εξαιρετικά αβάσιμη.

Τρίτον, εγώ, κύριε Πρόεδρε, χρόνια ολόκληρα με τέτοιες απόψεις που ακούστηκαν απόψε, σε καμία περίπτωση δεν ταυτίζω το σύνολο των συναδέλφων της Νέας Δημοκρατίας. Ο νούν νοείτο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ας προχωρήσουμε, λοιπόν.

Το λόγο έχει ο κ. Κατσιφάρας.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΤΣΙΦΑΡΑΣ: Αγαπητοί συνάδελφοι, νομίζω ότι πολλές φορές παίρνουμε ένα κατήφορο ακραίο, βαθιά συντηρητικό. Όμως, το δυστύχημα είναι ότι αυτό φαίνεται να είναι μία πολιτική επιλογή της Κυβέρνησης. Η Κυβέρνηση παίζει με την πόλωση. Συνειδητά πυροδότησε όλη την κατάσταση, όπως έχει παραχθεί το τελευταίο διάστημα. Διολίσθησε στον αυταρχισμό με πολιτική της επιλογή. Παίξανε με τους κουκουλοφόρους επικοινωνιακά, γιατί μέσα από εκεί ήθελαν να περάσουν τις βαθιά συντηρητικές πολιτικές τους, για να κουμπώσει με δύο λέξεις-κλειδιά, αυτό που λέγεται άσυλο και «αιώνιοι φοιτητές». Στους μεν «αιώνιους φοιτητές» ανήκουν οι τεμπέληδες που δεν μπορεί να τους ζει το σύστημα και από εκεί η δημόσια εκπαίδευση και τα πανεπιστήμια κινδυνεύουν.

Σε ό,τι αφορά το άσυλο, πρέπει να υπενθυμίσουμε, αγαπητοί συνάδελφοι, ότι το άσυλο είναι άσυλο ιδεών. Ό,τι και να κάνετε σε επίπεδο νομοθετικών ρυθμίσεων, όσες διοικητικές πράξεις και να κάνετε, το άσυλο ιδεών θα προασπίζεται, γιατί θα προασπίζεται και η δημοκρατία.

Αγαπητοί συνάδελφοι, οι μεταρρυθμίσεις και οι τομές που φιλοδοξούν να βάλουν τη σφραγίδα τους στην εξέλιξη της κοινωνίας, πρέπει να υπηρετούν δύο στόχους: Ο ένας είναι να αγκαλιάζουν και να υπηρετούν τη μεγαλύτερη δυνατή πλειοψηφία του ελληνικού λαού και ο δεύτερος μεγάλος στόχος είναι ποιος πληρώνει, δηλαδή ποιος σηκώνει το οικονομικό βάρος των μεταρρυθμίσεων. Βεβαίως χρειάζεται τη μέγιστη δυνατή συναίνεση, την οποία δεν την έχετε, κύριοι της Κυβέρνησης.

Προϋπόθεση, όμως, για συναίνεση είναι ο διάλογος. Ξεκινήσατε διάλογο και μείνατε μόνοι σας. Σας φταίνε τα κόμματα; Μα, οι πρώτοι που αποχώρησαν, ήταν οι εκπρόσωποι των κοι-

νωνικών θεσμών, η εκπαιδευτική κοινότητα, οι νεολαίες, οι πανεπιστημιακοί δάσκαλοι, οι καθηγητές μέσης εκπαίδευσης, οι δάσκαλοι της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης, οι παραγωγικές τάξεις. Τα κόμματα σάς φταίνει; Η κοινωνία αποχώρησε και μείνατε μόνοι σας. Και λέτε ότι έχετε σήμερα διάλογο και ότι φέρνετε προτάσεις μετά από ένα διάλογο; Δεν λέτε την αλήθεια, κύριοι της Κυβέρνησης, και το ξέρετε καλά και το ξέρει και η κοινωνία. Υποκρίνεστε, ακριβώς για να περάσετε αυτές τις πολιτικές που θέλετε.

Σήμερα, με την πολιτική σας, κύριοι της Νέας Δημοκρατίας, τα πανεπιστήμια είναι κλειστά για έξι μήνες και πλέον. Και δεν ενοχλείστε; Αντιλαμβάνεστε τι κόστος είναι αυτό για την κοινωνία, την οικονομία, τη νεολαία μας; Ποια η ευαισθησία σας; Ποιες πρωτοβουλίες πήρατε; Καμία! Οι καθηγητές, οι βασικοί συντελεστές για να πάρουν μία μεταρρύθμιση και να την προχωρήσουν, είναι διχασμένοι και προβληματισμένοι σήμερα; Είναι. Μία μεταρρύθμιση, εάν δεν την αγκαλιάσει η κοινωνία και αν δεν την τραβήξουν οι βασικοί συντελεστές που θα κληθούν να την υλοποιήσουν, έχει αποτύχει, κύριοι της Κυβέρνησης και το ξέρετε πολύ καλά. Αλλά μόνο επικοινωνιακά παίζετε, κολλημένοι βαθιά στις συντηρητικές σας προσεγγίσεις.

Το νομοσχέδιό σας είναι άτολμο, αντιφατικό, πρόχειρο και βαθιά συντηρητικό.

Αντί να απελευθερώνει τις δυνάμεις στα πανεπιστήμια, τις χειραγωγεί. Αναπαράγει τη γραφειοκρατία και όλες οι αποφάσεις πρέπει να περνούν από το Υπουργείο. Άρα, διαμεσολάβηση. Άρα γραφειοκρατία, πελατειακές σχέσεις. Έγινε από εμάς. Να πουλάμε, εν έτει 2007, πελατειακή στήριξη σε θεσμούς, σε πανεπιστημιακά ιδρύματα.

Οι εσωτερικοί κανονισμοί -άκουσον, άκουσον- ότι θα γίνουν από το Υπουργείο. Και αυτό σημαίνει αυτονομία στα πανεπιστήμια; Με ποια εμπειρία; Διοικητικά θα το κάνετε; Αξιολόγηση και πιστοποίηση είναι το κλειδί αν θέλουμε να έχουμε εκπαιδευτικά ιδρύματα ανταγωνιστικά στην παγκόσμια παιδεία, να διαμορφώνουν προοπτικές ανάπτυξης, να παράγουν γνώση, να βγάζουν συγκροτημένο νέο από τα πανεπιστήμια.

Για πείτε μου, αναφέρονται πουθενά οι λέξεις «αξιολόγηση» και «πιστοποίηση»; Δεν σας προβληματίζει αυτό; Λέτε ότι το κάνατε σε άλλο νομοσχέδιο. Εμείς και η κοινωνία μας θέλουμε πτυχία με αντίκρουσμα.

Χρηματοδότηση: Κύριοι της Νέας Δημοκρατίας παίζετε με τις λέξεις. Τρία χρόνια με πολιτικές σας αποφάσεις μειώνετε τη χρηματοδότηση στα πανεπιστήμια. Δεν τολμάτε να ακούσετε τις προτάσεις των άλλων κομμάτων για να πάμε στο 5%. Το υποσχεθήκατε προεκλογικά στον ελληνικό λαό, 5% μέσα στην τετραετία; Οι εκλογές ήρθαν κύριε Υπουργέ και εσείς, όχι μόνο πάτε προς το 5%, φτάσατε στο 2,5%. Φανταστείτε να πάρετε την Κυβέρνηση την επόμενη χρονιά. Στο 1% θα το πάτε. Γι' αυτό θα σας τιμωρήσει ο κόσμος κύριε Υπουργέ και κύριοι της Νέας Δημοκρατίας.

Δύο θέματα ακόμη πάνω σ' αυτό κύριε Πρόεδρε και τελειώσω. Η έρευνα. Λέτε για την έρευνα, ενώ γνωρίζετε ότι πανεπιστημιακό ίδρυμα χωρίς ερευνητικό πεδίο δεν μπορεί να ολοκληρωθεί. Θα τη φέρετε σε άλλο νομοσχέδιο. Επίσης τα μεταπτυχιακά. Μπορείτε να αντιληφθείτε σήμερα, το 2006, πανεπιστήμια που δεν θα ολοκληρώνουν στην διαδικασία της έρευνας και των μεταπτυχιακών; Και λέτε ότι έχετε ολοκληρωμένο νόμο πλαίσιο; Δεν έχετε κύριοι της Κυβέρνησης.

(Στο σημείο αυτό την Πρόεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Γ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΡΑΓΑΚΗΣ**)

Μεταρρύθμιση και ολοκληρωμένο σύστημα, είναι αυτό που ξεκινάει από το δημοτικό, προετοιμάζει τα παιδιά από την πρωτοβάθμια εκπαίδευση και τα φτάνει μέχρι το πανεπιστήμιο. Τέτοια πολιτική δεν έχετε. Δεν έχετε φιλοσοφία. Δεν είναι η αντίληψή σας σε αυτή την κατεύθυνση. Αυτό μπορεί να τα κάνει μια άλλη Κυβέρνηση, προοδευτική με ανοιχτούς ορίζοντες που θα μπορεί να αντιλαμβάνεται την κοινωνία και τις ανάγκες της, το τι σημαίνει συνοχή, τι σημαίνει παραγωγική διαδικασία. Και αυτή την Κυβέρνηση θα τη φέρει ο ελληνικός λαός στις εκλογές που οσονούπω έρχονται.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε πολύ.

Είναι εγγεγραμμένοι εκατόν τριάντα δύο ομιλητές για να μιλήσουν και είμαστε στο εκατοστό πέμπτο. Θα ήθελα να σας παρακαλέσω να είσαστε συνεπείς στο χρόνο.

Ο συνάδελφος κ. Σπηλιόπουλος έχει το λόγο.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κύριε Υπουργέ, κύριε Κατσιφάρα επειδή μας προσπαθήσατε να μας παραδώσετε μαθήματα σε ό,τι αφορά τη χρηματοδότηση των πανεπιστημίων, θέλω να σας πω πως αν το ΠΑ.ΣΟ.Κ. στα είκοσι τόσα χρόνια που κυβερνούσε, αύξανε μόνο κατά 0,1% του Α.Ε.Π. τις δαπάνες για την παιδεία κάθε χρόνο σήμερα θα ξεπερνούσαμε το 7,5%. Αυτό είναι θέμα απλών μαθηματικών, τα οποία προφανώς δεν θέλετε και δεν μπορείτε να κατανοήσετε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, οι προτεινόμενες στο συζητούμενο νομοσχέδιο αλλαγές για τα πανεπιστήμια είναι κατά την άποψή μου ρηξικέλευστες και ρεαλιστικές. Κομίζουν τη κοινή λογική και το αυτονόητο, ενισχύουν γενναία το δημόσιο πανεπιστήμιο μια που αυτός είναι ο μοναδικός ο κύριος στόχος τους. Αυτό το γνωρίζουν όλοι, ακόμη και αυτοί που σήμερα αντιδρούν. Όμως αντιδρούν με στόχο προφανή, αλλά ανομολόγητο να μην αλλάξει τίποτα, προφανώς για να μην ξεβουλευτούν.

Πιστεύω πως είναι η πρώτη φορά στην ιστορία των παντός είδους κινημάτων όπου γίνονται κινητοποιήσεις για να παραμείνουν όλα μέσα στα πανεπιστήμια, όπως έχουν. Δυστυχώς αυτή είναι η αλήθεια, μία αλήθεια που μπορεί ορισμένα πολιτικά κόμματα από καιροσκοπισμό να μην την αντιλαμβάνονται ή να προσποιούνται ότι δεν την αντιλαμβάνονται.

Την αντιλαμβάνεται, όμως, η κοινωνία που απαιτεί, αυτές τις μεταρρυθμίσεις στα πανεπιστήμια και τις στηρίζει. Μία κοινωνία που γνωρίζει ότι τα πανεπιστήμια δεν είναι φέουδα και τσιφλίκια όσων αντιδρούν και τα κρατούν κλειστά, αλλά κτήμα και περιουσία του ίδιου του ελληνικού λαού που άλλωστε είναι αυτός που τα χρηματοδοτεί από τον ιδρώτα του, προκειμένου να υπάρχουν, να λειτουργούν και βεβαίως, προκειμένου να είναι ανοικτά.

Η κοινωνία, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι της Αντιπολίτευσης, η κοινωνία των πολιτών για όσους αμφισβητούν την κρίση και τη νοημοσύνη της, βρίσκεται πολύ πιο μπροστά από εσάς και τα κόμματα που εκπροσωπείτε. Οι αλλαγές που προτείνονται ήταν απολύτως αναγκαίες, γιατί το ελληνικό πανεπιστήμιο, όπως είναι κοινά παραδεκτό, διέρχεται βαθιά και χρόνια κρίση, με κύρια χαρακτηριστικά της κρίσης αυτής την αναξιοκρατία, την εσωστρέφεια, τον συγκεντρωτισμό, την αδιαφάνεια και την απίστευτη διασπάθιση του δημόσιου χρήματος, την κατάχρηση της έννοιας του πανεπιστημιακού ασύλου, το δημοκρατικό έλλειμμα και τις γνωστές άθλιες συναλλαγές στην εκλογή των οργάνων διοίκησής του, ακόμη τη συνεχή υποβάθμιση της ποιότητας των προσδωδών και του κύρους του, την απουσία αξιολόγησης του κ.λπ.

Όλα αυτά είναι οι τραγικές συνέπειες μιας φθηνής και ανέξοδης διαχειριστικής αντίληψης, με την οποία οι κυβερνήσεις του ΠΑ.ΣΟ.Κ. αντιμετώπιζαν για πολλά χρόνια τα πανεπιστήμια και τα προβλήματά τους, με συνέπεια τα προβλήματα αυτά να διογκώνονται και να αναπαράγονται.

Είναι επίσης οι τραγικές συνέπειες της προκλητικής αδιαφορίας, της σιωπής και της συγκάλυψης όλων αυτών των προβλημάτων από όσους σήμερα αντιδρούν, κοπτόμενοι υποκριτικά για ένα καλύτερο δημόσιο πανεπιστήμιο. Όλοι αυτοί που στα προηγούμενα χρόνια δεν αντιδρούσαν, πολύ απλά γιατί βολεύονταν από το ν. 1268/82, ένα νόμο που άντεξε αναλλοίωτος για είκοσι πέντε ολόκληρα χρόνια, χωρίς να εκσυγχρονιστεί, όπως εκ των πραγμάτων επιβαλλόταν, απλά -πολύ απλά- γιατί δημιούργησε ισορροπίες κοντά στο μηδέν, συμφέροντα που άντεξαν στις πολιτικές μεταβολές που ακολούθησαν, μετατρέποντας την ακινησία σε κίνημα. Αυτή είναι η αλήθεια.

Όλα αυτά συνέβαιναν σε μία εποχή όπου τα πανεπιστήμια της χώρας μας, πέρα από τα δικά τους προβλήματα, βρίσκονταν αντιμέτωπα με πολλές και μεγάλες προκλήσεις, τις προκλήσεις της νέας εποχής, στις οποίες όφειλαν να προσαρμοστούν.

Αναφέρομαι στην κοινωνία της γνώσης που χαρακτηρίζεται

από την αυξανόμενη σημασία της επιστήμης, της έρευνας και της τεχνολογίας, αλλά και της καινοτομίας. Αναφέρομαι στην κοινωνία της πληροφορίας και στη δημιουργία νέας γνώσης και ακόμα στη διαμόρφωση του ενιαίου ευρωπαϊκού χώρου ανώτατης εκπαίδευσης, στα πλαίσια της διακήρυξης της Μπολόνια και της στρατηγικής της Λισαβόνας.

Υπενθυμίζεται ότι στα πλαίσια αυτού του ενιαίου χώρου ολόκληρη η Ευρώπη επενδύει σήμερα στην αριστεία, στην ποιότητα της εκπαίδευσης μέσω της αξιολόγησης, στην κινητικότητα διδασκόντων και διδασκομένων με όπλο, όπως προανέφερα, την ίδια την αξιολόγηση, θυμίζοντάς σας ότι όλα τα πανεπιστήμια -κρατικά και μη κρατικά- μέχρι το 2010 θα πρέπει να αξιολογηθούν και πανεπιστήμια που δεν θα αξιολογηθούν, δεν θα ενταχθούν σ' αυτό τον ενιαίο πίνακα, τον πίνακα αξιολόγησης όλων των πανεπιστημίων. Ο καθένας αντιλαμβάνεται τι θα συμβεί με τα δικά μας πανεπιστήμια που αρνούνται την αξιολόγηση. Δεν θα αναγνωρίζονται τα πτυχία του χορηγού.

Απέναντι σε όλες αυτές τις μεγάλες προκλήσεις, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στη δική μας χώρα ορισμένοι -και κατά σύμπληψη είναι οι ίδιοι που αντιδρούν και καταλαμβάνουν τα πανεπιστήμια- αρνούνται, όπως είπα, πιο μπροστά την αξιολόγηση, προφανώς για να μην αποκαλυφθούν οι βαρύτατες ευθύνες τους. Είναι οι ίδιοι που δεν θέλουν να αλλάξει τίποτα, που θέλουν τη συντήρηση της σημερινής αναρχίας μέσα στα πανεπιστήμια για να δικαιολογούν την παρουσία τους. Αυτή είναι η αλήθεια.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Και τις διαπιστώσεις αυτές -για να τελειώσω, κύριε Πρόεδρε- τις κάνει ένας άνθρωπος που διακονεί περισσότερο από τριάντα χρόνια το ελληνικό πανεπιστήμιο. Αγαπητοί μου συνάδελφοι δεν αισθάνομαι ευτυχής όταν λέω επανειλημμένα -με ακούσατε πολλές φορές- ότι υπάρχουν σήμερα στο ελληνικό πανεπιστήμιο καθηγητές που δεν τους γνωρίζουν οι φοιτητές τους, ότι υπάρχουν καθηγητές που αλλάζουν τα γνωστικά τους αντικείμενα, για να κριθούν, όπως κρίνονται. Όταν μιλώ για σημειωμένες εισηγητικές επιτροπές και για σημειωμένα εκλεκτορικά σώματα προκειμένου να ευνοηθούν συγκεκριμένοι καθηγητές.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ: Θα μπορούσα να πω πάρα πολλά, αγαπητοί μου συνάδελφοι, για τις άθλιες συναλλαγές -τελείωσα, κύριε Πρόεδρε,- που παρατηρούνται στις εκλογές για την ανάδειξη των οργάνων διοίκησης των πανεπιστημίων. Και τα λέω με πόνο ψυχής όλα αυτά. Γι' αυτό και υποστηρίζω με φανατισμό υποστηρίζω αυτές τις αλλαγές και χαίρομαι...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ: Με συγχωρείτε. Μισό λεπτό, κύριε Πρόεδρε.

Και χαίρομαι, επαναλαμβάνω, διότι από τη θέση του Προέδρου της Διαρκούς Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής συνέβαλα, πιστεύω σημαντικά, στην ολοκλήρωση αυτής της προσπάθειας, στο διάλογο που άρχισε από τον Ιούνιο του 2006 που κράτησε μήνες ολόκληρους, με τη συμμετοχή δεκάδων προσκεκλημένων από τη χώρα μας και από χώρες του εξωτερικού, που μας βοήθησαν να διαμορφώσουμε ολοκληρωμένη άποψη. Χαίρομαι ακόμα γιατί στην ίδια Επιτροπή πριν από μια βδομάδα συνέβαλα, προκειμένου να εξελιχθεί ομαλά η συζήτηση πλέον επί του προσχεδίου νόμου.

Με αυτές τις σκέψεις και με την αγωνία που νομίζω ότι όλοι έχουμε για ένα καλύτερο, για ένα σύγχρονο και ανταγωνιστικό πανεπιστήμιο, πιστεύοντας ότι οι προτεινόμενες τομές βοηθούν στην επίτευξη αυτού του στόχου, υπερψηφίζω το συζητούμενο σχέδιο νόμου.

Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κύριε συνάδελφε.

Έχει υποβληθεί στο Προεδρείο αίτημα συζήτησης επί παρτίδας του Κανονισμού. Υπογράφεται από δύο συναδέλφους Βουλευτές. Ο πρώτος, ο κ. Καστανίδης, έχει το λόγο για δύο λεπτά, προκειμένου να αναπτύξει σε τι συνίστατο η παραβίαση

του Κανονισμού.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, ο Κανονισμός της Βουλής προβλέπει με πολύ μεγάλη σαφήνεια ότι το Προεδρείο έχει υποχρέωση να παρεμβαίνει σε κάθε περίπτωση που ο αγορεύων Βουλευτής εκτρέπεται είτε σε βαρείς πολιτικούς χαρακτηρισμούς ή υπερβαίνει τα όρια της ευπρέπειας εντός των οποίων πρέπει να κινείται η συζήτηση στο Κοινοβούλιο. Κάτι τέτοιο το Προεδρείο ηρνήθη να κάνει κατά την αγόρευση του συναδέλφου κ. Τασούλα, ο οποίος χρησιμοποίησε βαρύτατους πολιτικούς χαρακτηρισμούς θίγων πρώτον τη δημοκρατία, ισχυριζόμενος ότι υπάρχει επαχθής κληρονομιά της Μεταπολίτευσης.

Δεύτερον, έθιξε το κόμμα του και το σύνολο των πολιτικών κομμάτων, που καθένα από αυτά έχουν συμμετοχή στη διαμόρφωση της πιο αδιατάρακτης δημοκρατίας που γνώρισε ο τόπος μας, δηλαδή της μεταπολιτευτικής δημοκρατίας.

Τρίτον, έθιξε τα πανεπιστήμια, τους δασκάλους, τους εκπαιδευτικούς, το διδακτικό ή τεχνικό προσωπικό και τους φοιτητές, ισχυριζόμενος ότι δεν τον ενδιαφέρει αν κάποιος θα τον αποκαλέσει χουντικό. «Χούντα είναι αυτό που συμβαίνει σήμερα στα πανεπιστήμια γιατί είναι κλειστά».

Επαναλαμβάνω, κύριε Πρόεδρε, ότι αυτά δεν είναι απλώς βαρείς πολιτικοί χαρακτηρισμοί. Θίγουν τον πυρήνα του δημοκρατικού μας πολιτεύματος, θίγουν την ευπρέπεια που πρέπει να καλλιεργείται και να υπάρχει στην Αίθουσα, γι' αυτό θεωρώ ότι ήταν υποχρέωση του Προεδρείου να επέμβει, να παρέμβει εκείνη την ώρα και να ανακαλέσει στην τάξη τον εκπαιδευμένο κ. Τασούλα. Ακόμη και τώρα πρέπει να κληθεί ο κ. Τασούλας για να του ζητηθεί επανόρθωση όσων είπε στα Πρακτικά. Διαφορετικά, εάν δεν το πράξετε αυτό, κύριε Πρόεδρε, κυρίως αν δεν το πράξει ο κ. Τασούλας, τότε δεν θα του αποδώσαμε ασύγγνωστη αμέλεια, αλλά συνειδητή υπονόμευση του κύρους των πολιτικών θεσμών της μεταπολιτευτικής μας δημοκρατίας.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Βέβαια, αντιλαμβάνεστε ότι αναφέρεστε σε συνάδελφο, ο οποίος δεν είναι παρών στην Αίθουσα τώρα, για να αντικρούσει τα λεγόμενά σας. Απ' ό,τι βλέπω, η αγόρευση του κ. Τασούλα έγινε πριν από ένα τέταρτο περίπου. Δεν ήμουν εγώ στην Έδρα.

Αντιλαμβάνομαι αυτά που λέτε, κύριε Καστανίδη, αλλά θα ήθελα να σας παρατηρήσω μόνο το εξής, ότι κατά τη διάρκεια των αγορεύσεων πολλών συναδέλφων, πάρα πολλά λέγονται, ώστε αν το Προεδρείο αποφάσιζε να παρεμβαίνει σε κάθε περίπτωση, να είστε σίγουρος ότι η συζήτηση δεν θα μπορούσε ποτέ να ολοκληρωθεί.

Ευχαριστώ πολύ.

Το λόγο έχει ο συνάδελφος κ. Γρηγοράκος.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Δεν υπάρχει δηλαδή θέμα παραβίασης του Κανονισμού;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ: Δεν θα παρέμβετε και αν χαρακτηρίσουμε τον κ. Τασούλα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Παρακαλώ, κύριε Παπαχρήστο, δεν έχετε το λόγο. Παραβιάζετε εσείς τον Κανονισμό τώρα.

Ορίστε, κύριε Γρηγοράκο, έχετε το λόγο.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Εύγε!

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΛΕΥΡΑΣ: Πρέπει να διαγραφούν από τα Πρακτικά!

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Όχι, να παραμείνουν!

(Θόρυβος από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Παρακαλώ!

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Και να τα βγάλει ιδεολογική σημαία το κόμμα σας!

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Κύριε Καστανίδη, τον υπαινιγμό δεν τον κατάλαβα για «το κόμμα σας». Τι «κόμμα σας»; Το Προεδρείο είναι Προεδρείο.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Βεβαίως, το οποίο εκλέγεται, όμως, από μια Πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Αντιλαμβάνεστε ότι αν ήμουν παρών, θα είχα μια διαφορετική συμπεριφορά τώρα. Αναφέρεστε σε γεγονός που έγινε όταν δεν ήμουν παρών στο Προεδρείο και αναφέρεστε σε συνάδελφο που είναι απών.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ: Να μας πει η κυρία Υπουργός αν συμφωνεί με αυτά.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Παρακαλώ, κύριε Παπαχρήστο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΠΙΝΑΣ: Το κόμμα μας έχει καθαρό πρόσωπο, δεν έχει κουκούλα. Αυτή η παράταξη δεν είχε ποτέ κουκούλα, για να το ξεκαθαρίσουμε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Παρακαλώ.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Τι λέτε τώρα, κύριε; Ξέρετε τι λέτε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΠΙΝΑΣ: Όπως το άκουσες. Όπως θέλεις, μετάφρασέ το.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Δεν ντρέπεστε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΠΙΝΑΣ: Να ντρέπεστε εσείς.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Κύριοι συνάδελφοι, παρακαλώ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΠΙΝΑΣ: Όταν αναφέρεστε στη Νέα Δημοκρατία, να ντρέπεστε εσείς.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Ξέρετε τι είπατε προηγουμένως, κύριε συνάδελφε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΠΙΝΑΣ: Εμείς δεν φοράμε κουκούλα.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Μιλήσατε για κουκούλα; Δεν ντρέπεστε λιγάκι;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Κύριε Γρηγοράκο, ξεκινήστε. Μόλις ξεκινήσετε, θα σταματήσουν όλα.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τα προβλήματα της κοινωνίας σήμερα στον εξελιγμένο δυτικό, αλλά και ανατολικό, κόσμο λύνονται στην κοινοβουλευτική δημοκρατία και με διάλογο. Σίγουρα δεν λύνονται με κουβέντες που εξεστόμισε προηγουμένως ο κ. Τασούλας, ο οποίος κατηγορήσε, κύριε Πρόεδρε, όλες τις δημοκρατικές δυνάμεις του τόπου για συμμετοχή τους σε επαχθείς πράξεις κατά την περίοδο της χούντας και οι οποίες πιθανόν άφησε υπονοούμενα ότι συνεχίζονται και σήμερα. Κάλυψε, μάλιστα, μερικές πράξεις στο πανεπιστήμιο, ότι συνεχίζουν σήμερα να έχουν τα ίδια κατάλοιπα και μερικοί απ' αυτούς να ενεργούν όπως ενεργούσαν και τότε.

Έτσι, λοιπόν, στην κοινοβουλευτική μας δημοκρατία όλα τα προβλήματα λύνονται μεταρρυθμιστικά. Και μεταρρύθμιση σημαίνει βαθιά τομή σ' ένα υπαρκτό ζήτημα που απασχολεί την κοινωνία, που βέβαια η λύση του αποσκοπεί στην εξέλιξη της κοινωνίας.

Η σημερινή πρόταση για την παιδεία δεν αποτελεί μεταρρύθμιση γιατί δεν κάνει καμία τομή. Δεν ακουμπά κανένα από τα μεγάλα προβλήματα της παιδείας, που πραγματικά είναι υπαρκτά τα τελευταία χρόνια. Καμιά, λοιπόν, πρόταση των γονέων, καμιά πρόταση των διδασκόντων, καμιά πρόταση της κοινωνίας, καμιά πρόταση των παιδιών δεν έγινε αποδεκτή σ' ένα διάλογο που ξεκίνησε από το Υπουργείο Παιδείας, σ' ένα διάλογο, βέβαια, που κατέληξε να είναι μονόλογος.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας δυστυχώς για τον τόπο τα τρία τελευταία χρόνια έχει το παγκόσμιο ρεκόρ να μην έχει φέρει ούτε μία νομοθετική ρύθμιση, η οποία θα είναι για το καλό του ελληνικού λαού. Τρία χρόνια Νέας Δημοκρατίας, τρία πέτρινα χρόνια, τρία χρόνια αποτυχίας.

Αγαπητοί συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας,...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Παρακαλώ, ένα λεπτό.

Τι θέλετε, κύριε Παπαχρήστο;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ: Τα Πρακτικά από την ομιλία του κ. Τασούλα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Από εμένα να τα ζητήσετε και εγώ θα δώσω εντολή.

ΜΑΡΚΟΣ ΜΠΟΛΑΡΗΣ: Κι εμείς περιμένουμε να τα δούμε.

(Θόρυβος από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Παρακαλώ, τα ζήτησα ήδη εγώ τα Πρακτικά και θα τα πάρουμε.

Συνεχίστε, κύριε συνάδελφε.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΟΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι,

συνεχίζοντας το λόγο μου θέλω να πω ότι η ελληνική κοινωνία τα τρία τελευταία χρόνια εγκαταλείφθηκε και η Νέα Δημοκρατία εξυπηρετεί απλούστατα λίγους. Έκλεισε τα πανεπιστήμια και τίποτα δεν έγινε τα τρία τελευταία χρόνια γι' αυτό.

Έτσι λοιπόν ασελήγατε με νομικά εκτρώματα και με κατηγορίες περί αιώνων τεμπέληδων, νταήδων φοιτητών, κουκουλοφόρων σε βάρος του νέου που θέλει να μάθει γράμματα, που θέλει να ασκήσει το δικαίωμά του για υψηλού επιπέδου μόρφωση στην ανώτατη παιδεία. Δώσατε χώρο...

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Ελπίζω, κύριε Πρόεδρε, να έχουν καταγραφεί τα όσα ειπώθηκαν. Μην ζητήσετε διαγραφή. Αυτά δεν διαγράφονται.

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Οι κουκουλοφόροι μάς έχουν κυνηγήσει εμάς πριν από είκοσι χρόνια...

(Θόρυβος από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΟΣ: Κυρία Υπουργέ, αύριο, με κενά τα Έδρανα της Αντιπολίτευσης, θα ψηφίσετε ένα νόμο που στην ουσία δεν θα εφαρμοστεί ποτέ. Κάνατε διάλογο με τον εαυτό σας τρία χρόνια. Δεν ακούσατε κανέναν, δεν αφουγκραστήκατε κανέναν από τα μέλη της πανεπιστημιακής κοινότητας. Ζείτε, όμως, με τη μέθη και την αλαζονεία της εξουσίας, την οποία σήμερα, χθες, αλλά και προχθές στην επιτροπή αντιμετώπισαμε από τους συναδέλφους της Νέας Δημοκρατίας.

Η πανεπιστημιακή κοινότητα είναι διχασμένη με αποκλειστική ευθύνη της Κυβέρνησης, η οποία απολαμβάνει σαδιστικά την ένταση που επικρατεί και επιχαίρει με τα αποτελέσματα αμφισβητήσιμων δημοσκοπήσεων και των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης, που συνεργούν πειθήνια σ' ένα θέατρο παραλόγου, που σκοπό έχει την απαξίωση του ελληνικού πανεπιστημίου.

Κύριε Υπουργέ, θα καταθέσω από την Εφημερίδα «Το Παρόν» ένα έγγραφο που μιλάει για τη λειτουργία κάποιων καθηγητών, οι οποίοι είναι ανεξέλεγκτοι επί των ημερών σας.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Λεωνίδας Γρηγοράκος καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Κατασκευάσατε, λοιπόν, εχθρούς που τους βρήκατε σε κάποια συγκεκριμένη πολιτική παράταξη, για να τους έχετε ως Δούρειους Ίππους, για να μπορέσετε να περάσετε το ψευδεπίγραφο νομοσχεδίο σας, το νόμο-πλαίσιο εκτρώμα στο χώρο της ελληνικής τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και να κάνετε τις λεγόμενες μεταρρυθμίσεις που θα λύσουν, βέβαια, το πρόβλημα και έτσι ξαφνικά ως δια μαγείας, όλοι αυτοί που εσείς βλέπετε όλη μέρα στους δρόμους, οι κουκουλοφόροι, θα εξαφανιστούν.

Το ελληνικό νοικοκυριό, κύριε Πρόεδρε, σήμερα αγκομαχά από την ακρίβεια, τους χαμηλούς μισθούς, τα απίστευτα χρήματα που δίνουν οι γονείς για τα παιδιά τους, για να μάθουν γράμματα. Η Κυβέρνηση με ευθύνη της, εξαιτίας των μικροπολιτικών της σχεδιασμών, νομοθετεί. Δεν δίνει χρόνο πλέον στο διάλογο, δεν αναζητά τη συνεννόηση, δεν συζητάει τη συναινέση, όπως τη ζητάει η πανεπιστημιακή κοινότητα τις τελευταίες μέρες -που ζητάει να αναβληθεί το νομοσχέδιο- αλλά βιάζεται να κλείσει τη συζήτηση όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, όπως και όπως, για να υπηρετήσει αποκλειστικά τις εκλογικές της επιδιώξεις.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όσοι από εσάς ψηφίσετε αυτό το νομοσχέδιο είστε υπόλογοι στο λαό. Είστε υπεύθυνοι γι' αυτό που γίνεται και γι' αυτό που θα γίνει τις επόμενες μέρες. Και είστε εσείς αποκλειστικά υπεύθυνοι, διότι εσείς θα είστε μόνο στη Βουλή και κανείς άλλος.

Χθες ο Πρωθυπουργός ανακοίνωσε τα άσχημα μαντάτα κατά τη συνεδρίαση της Κοινοβουλευτικής Ομάδας της Νέας Δημοκρατίας. Είπε ότι οι μεταρρυθμίσεις που κάνει η Κυβέρνηση θα συνεχιστούν και μετά τις εκλογές. Απειλήσε δηλαδή ο κ. Καραμανλής τον ελληνικό λαό ότι ενδεχόμενη νέα τετραετία της Νέας Δημοκρατίας στην Κυβέρνηση θα σημάνει τη συνέχιση της λιτότητας, τη διεύρυνση των κοινωνικών ανισοτήτων και τη διαιώνιση της εκπαιδευτικής διαίρεσης και αναταραχής.

Εμείς θέλουμε ενίσχυση της αυτονομίας στην παιδεία, αύξηση της χρηματοδότησης για τα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα, αλλά και γενικά για την παιδεία, ελευθερία στην οριζόντια

κινητικότητα στο εσωτερικό των πανεπιστημίων και χρήματα και πόρους για την έρευνα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Και με αυτό κλείνετε.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, έχω μιλήσει ελάχιστα. Λιγότερο απ' όλους.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Αναγνωρίζω ότι είχατε μερικές διακοπές.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΟΣ: Δεν θέλετε, λοιπόν, να ακούσετε κανέναν, δεν συμμερίζεστε την αγωνία της μέσης ελληνικής οικογένειας, που είναι σε απόγνωση και αγωνιά για το εκπαιδευτικό σύστημα της Ελλάδας, που έχει εγκλωβίσει τα παιδιά της, τους στερήσει τα όνειρα και έχει μειώσει τις προσδοκίες τους.

Ο Πρόεδρός μας κατέθεσε σειρά σημαντικών προτάσεων για την παιδεία. Κατέθεσε και το πρόγραμμά μας προχθές στην ελληνική κοινωνία και βάλαμε στόχο 5% επί του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος για την παιδεία, μόλις αναλάβουμε την κυβέρνηση. Κατέθεσε προτάσεις στη Βουλή, την κοινωνία και το λαό.

Τρία χρόνια πραγματικά διαλύσατε τα πάντα. Πηγαίνετε σ' ένα νοσοκομείο να δείτε τι γίνεται. Διαλύσατε την οικονομία, την αξιοκρατία, το δίκιο του πολίτη. Διαλύετε τώρα και την παιδεία. Εμείς δεν θα σας ακολουθήσουμε, όπως δεν θα σας ακολουθήσει και ο ελληνικός λαός στις επόμενες εκλογές.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ο συνάδελφος κ.

Μουσιώλης έχει το λόγο.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΜΟΥΣΙΩΝΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πραγματικά αυτό το οποίο συνέβη πριν από κάποια λεπτά σ' αυτήν την Αίθουσα, στο ελληνικό Κοινοβούλιο, μεταφέρει και αποτυπώνει το κλίμα, το οποίο διαμορφώνει τον τελευταίο καιρό, τους τελευταίους μήνες η Κυβέρνηση στους δρόμους, στη χώρα, στο σύνολο, της εικόνας που εισπράττει ο ελληνικός λαός.

Είναι ένα κλίμα το οποίο διαμορφώνεται, όχι από την Υπουργό Παιδείας, αλλά από άλλους Υπουργούς. Και τι εννοώ; Τέτοια υποβάθμιση ενός Υπουργείου, με τέτοιο βάνανσο τρόπο, ειλικρινά δεν ξέρω αν γνώρισε ξανά η χώρα.

Πρώτη υποβάθμιση: Το θέμα της παιδείας το έχει κατατάξει ο Υπουργός Προεδρίας απαξιώνοντας την αξία του όποιου πτυχίου. Αν έχεις «μπάρμπα στην Κορώνη», αν έχεις έναν καλό κομματάρχη στο πλευρό σου, έναν «γαλάζιο» Βουλευτή, τότε οι σπουδές είναι σε δεύτερη θέση.

Δεύτερον, ο Υπουργός Οικονομίας και Οικονομικών δεν δαπανά δεκάρα τσακιστή –όπως τα στοιχεία από μόνα τους αποδεικνύουν- για κοινωνικές δαπάνες και βέβαια, για την παιδεία.

Τρίτον, έχουμε τον Υπουργό Δημόσιας Τάξης, ο οποίος περνώντας ένα κλίμα και νομιμοποιώντας –με τον τρόπο με τον οποίο διαχειρίζεται την κατάσταση των κουκουλοφόρων- ένα κλίμα ανασφάλειας, ένα φοβικό κλίμα, ένα κλίμα το οποίο κινητοποιεί όλα τα συντηρητικά, τα φοβικά αντανakλαστικά της κοινωνίας, θέλει να μας πείσει πως το θέμα της παιδείας είναι και του Υπουργού Δημόσιας Τάξης.

Και έρχεται η Υπουργός Παιδείας, η οποία πραγματικά μας φέρνει ένα νόμο πλαίσιο για την παιδεία, ο οποίος αποδεικνύεται στην πράξη ότι είναι εκτός πλαισίου παιδείας. Μόνο για την παιδεία και για το μέλλον δεν απαντάει.

Μιλάνε όλοι και εσείς, κύριοι συνάδελφοι της Συμπόλιτευσης, με περίσσειμα υποκρισίας για τα κλειστά πανεπιστήμια. Κουβέντα, όμως, για το κλειστό μέλλον των πτυχιούχων, για τα παιδιά που αγωνιούν, για τα παιδιά που κινητοποιούνται και έχουν μέσα από τους αγώνες τους την έκφραση της αγωνίας τους για το μέλλον τους.

Εκεί πρέπει να σταθούμε. Μ' αυτούς πρέπει να κουβεντιάσουμε. Οφείλετε ως σημερινή Κυβέρνηση να κάνετε κάτι τέτοιο. Δεν το πράξατε όμως. Προσπαθείτε να χρεώσετε το πρόβλημα της παιδείας στους φοιτητές, στο δικαίωμα για ένα καλύτερο μέλλον, για ένα καλύτερο αύριο. Αποτελεί κοινό τόπο και κοινή διαπίστωση ότι οι ευρωπαϊκές και διεθνείς εξελίξεις, τα νέα

δεδομένα που παράγει η παγκοσμιοποίηση, απαιτούν σαφώς μία ανάλογη στάση και στο επίπεδο των πανεπιστημίων, μία ανάλογη προετοιμασία, μία ανάλογη στάση από την πλευρά της χώρας μας, απευθυνόμενη στην κοινωνία και στο οικονομικό μοντέλο το οποίο θέλουμε να αναπτύξουμε και τους όρους που θέλουμε να διαμορφώσουμε. Αυτό είναι το μόνο σίγουρο.

Κύριε Υπουργέ, θα ήθελα να πω ένα πράγμα εδώ για τα τρία χρόνια της διακυβέρνησής σας. Και σήμερα γιορτάζετε τα τρία χρόνια της διακυβέρνησής σας. Έρχεστε τρία χρόνια τώρα και κάνετε ακόμα το ρεπόρτερ. Καταγράφετε προβλήματα, λες και αυτά δεν τα γνωρίζατε πριν την κάλπη. Πριν από την κάλπη, λοιπόν, ο Πρωθυπουργός της χώρας είχε δεσμευθεί –και έτσι απευθύνθηκε στον ελληνικό λαό- πως θα δώσει το 5% ως ποσοστό επί του Α.Ε.Π. για την παιδεία. Και πήρε τη δέσμευση προσωπικά. Ήταν τόσο μεγάλο το βάρος της δέσμευσής του, που υπέστη καθίζηση. Και αυτό το «υπέστη καθίζηση» φαίνεται στην πράξη.

Η πολιτική βούληση δεν μπορεί να εκφραστεί, παρά μόνο με συγκεκριμένους όρους. Πρώτος όρος είναι η χρηματοδότηση. Έχουμε την παιδεία, αντί για το 5%, στο 2,6%. Και μη μου πείτε για 3,49%, γιατί ήδη προπληρώνουμε την αύξηση του Α.Ε.Π. κατά 25%. Ήδη προπληρώνουμε! Ήδη χρεωνόμαστε! Αντί να στηρίζουμε την παιδεία, από το 3,61% που την παραλάβατε, αυτή βαίνει συνεχώς μειούμενη.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα ήθελα να πω το εξής: Κατ' αρχήν, οφείλαμε –και λέω «οφείλαμε» γιατί ξεκίνησε ο Πρόεδρος μας, ο Γεώργιος Παπανδρέου και το Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα με πολύ ξεκάθαρη διάθεση- να συνδιαμορφώσουμε όρους, ώστε το θέμα της παιδείας να μπει στη διάσταση που του αξίζει και να δώσει προοπτική στους πολίτες αυτής της χώρας και στην κοινωνία της.

Είχαμε πει και είχαμε ξεκαθαρίσει πως στα θέματα της παιδείας θα πρέπει να υπάρξουν γενναίες, τολμηρές πολιτικές. Κάποιοι λένε ότι δεν είστε ικανοί. Εγώ σας θεωρώ ικανότατους, αλλά στη συγκεκριμένη κατεύθυνση.

Όπως επίσης, κυρία Υπουργέ, κάποιοι σας λένε ότι το σχέδιο νόμου δεν είναι μεταρρυθμιστικό. Είναι μεταρρυθμιστικό. Απλώς, πρέπει να πούμε ποιο είναι το πρόσημό του, δηλαδή να πούμε αν είναι σε μια κατεύθυνση συντηρητική ή αν είναι σε μια κατεύθυνση προοδευτική. Για μας, όταν γυρίζετε γύρω από το πρόβλημα και δεν μπαίνετε σε αυτό, από μόνη της αυτή η κίνηση απαξιώνει και υποβαθμίζει την όποια προοπτική έχει ανάγκη σήμερα η παιδεία και η χώρα.

Οι γονείς πληρώνουν πάρα πολλά για την εκπαίδευση των παιδιών τους. Κουβέντα δεν γίνεται γι' αυτό στο σχέδιο νόμου. Τρία χρόνια είστε στην Κυβέρνηση. Κουβέντα δεν γίνεται για το σύνολο της εκπαιδευτικής διαδικασίας από το νηπιαγωγείο, όπως τοποθετηθήκαμε, μέχρι και μετά τις σπουδές στο πανεπιστήμιο. Οι γονείς πληρώνουν, ώστε τα παιδιά τους να μπουν στο πανεπιστήμιο. Τα παιδιά «την πληρώνουν», μόλις τελειώσουν το πανεπιστήμιο!

Θέλετε –λέει- ανοικτά πανεπιστήμια; Σαφώς! Κανείς δεν είναι υπέρ των κλειστών πανεπιστημίων. Ακόμη και τα παιδιά που είναι μέσα. Πρέπει να καταλάβετε ότι τα παιδιά που είναι μέσα κλείνουν τις πόρτες, γιατί τις βρίσκουν κλειστές από εσάς, από την Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας. Γιατί δεν τους δίνετε καμία προοπτική. Δεν βάζετε «πλάτη» στην αγωνία τους και στον αγώνα τους να διεκδικήσουν ισότητα, όπως έχουν δικαίωμα, το δικαίωμά τους στη ζωή.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Με αυτό ολοκληρώστε, σας παρακαλώ, κύριε συνάδελφε. Ήδη συμπληρώσατε επτά λεπτά.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΜΟΥΣΙΩΝΗΣ: Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευγενής ο κύριος συνάδελφος!

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ (Υπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων): Κύριε Πρόεδρε, μπορώ να πάρω το λόγο;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ορίστε, κυρία Υπουργέ.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ (Υπουργός Εθνικής Παιδείας και

Θρησκευμάτων): Ενώ απουσίαζα, έμαθα ότι ο κ. Γρηγοράκος έθεσε κατά τη διάρκεια της ομιλίας του ένα δημοσίευμα.

Θέλω, λοιπόν, να βεβαιώσω τον κύριο Βουλευτή ότι ο νόμος εφαρμόζεται απαρέγκλιτα την τελευταία τριετία. Και επειδή θίγει θέματα της Ιατρικής Σχολής Αθηνών, πράγματι είχαμε και παρόμοια φαινόμενα στο παρελθόν.

Επομένως, ο Βουλευτής να μην ανησυχεί, στην περίπτωση που υπάρχει εισηγητική επιτροπή, που δεν έχει σχέση με το γνωστικό αντικείμενο και όσα ορίζει ο νόμος μέχρι σήμερα ακριβώς. Φυσικά ο φάκελος θα επιστραφεί, για να αρχίσει από την αρχή η διαδικασία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Το λόγο τώρα έχει ο κ. Παπαθεμελής.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ-ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΠΑΘΕΜΕΛΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, κατ' αρχήν, πρέπει να πω ότι απ' όλη την εμπειρία μου για τα θέματα της εκπαίδευσης έχω καταλήξει σ' ένα συμπέρασμα: Αυτή η διεκυστίσιδα μεταρρυθμίσεων και αντιμεταρρυθμίσεων, η οποία γίνεται από τη Μεταπολίτευση και εδώ, δεν έχει οδηγήσει σε αγαθά αποτελέσματα.

Γι' αυτό το συμπέρασμά μου είναι: Αν δεν υπάρξει στα ζητήματα της παιδείας εθνική συνεννόηση, για να αντιμετωπιστούν σε βάθος χρόνου, ούτως ώστε η οποιαδήποτε μεταρρύθμιση να αντέξει, να έχει αξιοπιστία, να έχει δυνατότητα να επιζήσει στο χρόνο, δεν είναι δυνατόν να αποδώσει τα επιθυμητά αποτελέσματα.

Να επισημάνω ακόμη το εξής: Υπήρξε ανακίνηση του άρθρου 16, κατά τη γνώμη μου, ως μη όφειλε. Διότι το άρθρο 16 έχει ξεπεραστεί από τις ευρωπαϊκές οδηγίες, από τη συγκεκριμένη ευρωπαϊκή Οδηγία του 2005, η οποία προχωρεί ακόμη περισσότερο στην αναγνώριση των ιδιωτικών κερδοσκοπικών πανεπιστημίων.

Κατά συνέπεια είτε προχωρήσει η αναθεώρηση έτσι, όπως έχει προταθεί είτε δεν προχωρήσει τελικώς, το αποτέλεσμα ήδη υπάρχει. Η χώρα είναι υποχρεωμένη -και αν δεν είναι υποχρεωμένη αυτήν τη στιγμή, θα είναι τους επόμενους μήνες ή το επόμενο έτος- να αποδεχθεί τα ιδιωτικά πανεπιστήμια.

Η ουσία είναι άλλη. Η ουσία είναι η αναξιπιστία και η κρίση του δημόσιου πανεπιστημίου. Και αυτή η κρίση δεν είναι υπόθεση, η οποία ξεκίνησε χτες το πρωί. Πρέπει να είμαστε τίμιοι. Αυτή η κρίση είναι χρόνια. Και η μη αντιμετώπισή της είναι επίσης χρόνια. Και κατά συνέπεια, η συνευθύνη όλων και του πολιτικού κόσμου και της εκπαιδευτικής κοινότητας, είναι τεράστια. Και δεν είναι σημερινή συνευθύνη.

Το ελληνικό πανεπιστήμιο έχει παθογένειες, οι οποίες είναι ορατές δια γυμνού οφθαλμού. Συνάδελφοι έχουν εκτενώσ αναφερθεί σ' αυτές. Να πω για την απουσία της αξιολόγησης; Και να πω τι θλίψη προκαλεί η άρνηση ενός τμήματος της πανεπιστημιακής κοινότητας να αποδεχθεί αυτή την αξιολόγηση;

Είναι σαφές ότι πρέπει να υπάρξει αξιόπιστη αξιολόγηση, εξωτερική αξιολόγηση. Εδώ δεν υπάρχει αυτή την ώρα κανένα τέτοιο σύστημα.

Να επισημάνω τη συναλλαγή στην εκλογή των οργάνων, έτσι όπως αυτή γίνεται; Ξεκίνησε με αγαθές προθέσεις κάποτε. Στην πορεία απεδείχθη, όμως, ότι δεν λειτουργεί σωστά. Είναι προφανής η ανάγκη της μεταρρύθμισης σ' αυτό το κεφάλαιο.

Να τονίσω την κατάχρηση του ασύλου; Το άσυλο ξεκίνησε κάποτε στους μέσους αιώνες ως απόφαση των πανεπιστημίων τότε να αντιμετωπίσουν την επιβολή της καθολικής εκκλησίας. Το άσυλο σήμερα δεν κατοχυρώνει την ακαδημαϊκή ελευθερία. Το χρησιμοποιούν διάφοροι, συνήθως μη μέλη της πανεπιστημιακής κοινότητας, οι οποίοι διαπράττουν αδικήματα, καταστροφές και άλλα χειρότερα. Δεν μπορεί να πάει άλλο αυτή η κατάσταση.

Να μιλήσουμε για τα αζήτητα πτυχία, που έχουν σχέση με την ποιότητα του ελληνικού πανεπιστημίου; Να πούμε εν κατακλείδι ότι τα συγκριτικά μειονεκτήματα του ελληνικού πανεπιστημίου είναι φοβερά και τρομερά;

Το υπό συζήτηση νομοσχέδιο δεν είναι εκείνο το οποίο θα ήθελα. Αλλά νομίζω εν πάση περιπτώσει, ότι είναι προς τη σωστή κατεύθυνση. Αυτό με υποχρεώνει να το ψηφίσω επί της αρχής.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κύριε συνάδελφε.

Το λόγο έχει η συνάδελφος κ. Ράπτη.

ΕΛΕΝΑ ΡΑΠΤΗ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αν μπορούσα με μία φράση να προσδιορίσω το περιεχόμενο των νέων διατάξεων, θα έλεγα πως σχεδόν στο σύνολό τους δεν είναι τίποτα άλλο από μια σειρά ουσιαστικών και αυτονόητων ρυθμίσεων, που προωθούν τις αναγκαίες αλλαγές στην ακαδημαϊκή κοινότητα με ευθύνη και ηπιότητα, επιδιώκοντας μια μεταρρύθμιση που άργησε πάρα πολύ.

Υπάρχει ασφαλώς μια σειρά ουσιαστικών ερωτημάτων που θα πρέπει να απαντηθούν. Για παράδειγμα, τι συνιστά το αυτόνοτο των διατάξεων; Ποιες είναι οι ρυθμίσεις που προκαλούν τόση ένταση; Αρκεί μια ενδεικτική αναφορά σε κάποιες απ' αυτές για να διακρίνουμε εάν οι συντονισμένες αντιδράσεις υποκινούνται από γνήσιο ενδιαφέρον για το μέλλον της ανώτατης εκπαίδευσης ή από τη διάθεση για μια γενικευμένη σύγκρουση χωρίς προφανή αιτία.

Η ρύθμιση του άρθρου 3 για το πανεπιστημιακό άσυλο είναι ένα ενδεικτικό παράδειγμα μιας πολυσυζητημένης διάταξης του κειμένου, που αφορά στην ακαδημαϊκή καθημερινότητα.

Προ ημερών ρώτησα μια φοιτήτρια πώς βλέπει τη μορφή και το περιεχόμενο των κινητοποιήσεων. Μου είπε πως η ίδια είναι αντίθετη. Και ερωτώ: Πώς προστατεύεται σήμερα η φοιτήτρια αυτή από την παραβίαση του δικαιωμάτος της στη μόρφωση που επιχειρείται από κάποια μέλη της ακαδημαϊκής κοινότητας;

Έμαθα επίσης πως το επιστημονικό προσωπικό διώκεται βιαίως από τα γραφεία του. Και ερωτώ: Πώς προστατεύεται σήμερα η ακαδημαϊκή ελευθερία του διδακτικού προσωπικού και το δικαίωμά του στην έρευνα; Ο τρόπος που λειτουργεί σήμερα το πανεπιστημιακό άσυλο εκθέτει την πανεπιστημιακή κοινότητα και προκαλεί το αίσθημα της κοινωνίας. Με το νέο νόμο η προστασία και το κύρος του πανεπιστημιακού ασύλου ενισχύεται με σεβασμό, τόσο στην ακαδημαϊκή κοινότητα, όσο και στην υπόλοιπη κοινωνία.

Στο άρθρο 16 απαγορεύεται η εξέταση υποχρεωτικών μαθημάτων ανωτέρων εξαμήνων, αν οι φοιτητές δεν έχουν εξεταστεί επιτυχώς σε υποχρεωτικά μαθήματα κατωτέρων εξαμήνων, που είναι επιστημονικώς απαραίτητα για τη συνέχεια. Αν αυτή δεν είναι μία αυτονόητη διάταξη, τότε ποια είναι; Είναι λογικό κάποιος να μπορεί να εξεταστεί στην εμβάθυνση αστικού δικαίου, χωρίς να έχει περάσει τις γενικές αρχές αστικού δικαίου; Είναι λογικό να μπορεί κάποιος να εξεταστεί στη χειρουργική, χωρίς να έχει περάσει την ανατομία; Πού συνίσταται η διαφωνία; Θέλουμε ένα πανεπιστήμιο με εξετάσεις α λά καρτ; Όποτε θέλουμε εξεταζόμαστε σε όποιο μάθημα θέλουμε;

Παράδειγμα άλλης αλλαγής είναι η ρύθμιση για την ανώτατη διάρκεια φοίτησης, που ορίζεται στο διπλάσιο των ετών που προβλέπονται στο πρόγραμμα σπουδών της σχολής. Υπάρχει σε άλλο ώριμο εκπαιδευτικό σύστημα τέτοια πρόβλεψη; Πώς καταφέρνουν οι χιλιάδες Έλληνες φοιτητές που σπουδάζουν σε ιδρύματα του εξωτερικού να ολοκληρώνουν τις σπουδές τους στην προβλεπόμενη διάρκεια φοίτησης; Η διαφορά, λοιπόν, δεν είναι στον άνθρωπο, αλλά στο σύστημα, αυτό που προσπαθούμε να αλλάξουμε.

Εδώ, μάλιστα, δυσκολεύεται να αντιληφθεί κανείς ποιο είναι το πεδίο της κριτικής. Ποια θα έπρεπε να ήταν η ανώτατη διάρκεια φοίτησης για να ικανοποιηθεί το αίτημα των διαφωνούντων; Είκοσι χρόνια; Τριάντα; Σαράντα; Μήπως μία ζωή; Όποιος, λοιπόν, επικαλείται τη θέση πως αυτή η ρύθμιση θίγει τους φοιτητές, σίγουρα δεν εννοεί αυτούς που έχουν ειλικρινή πρόθεση και αγωνία να σπουδάσουν σ' ένα σύγχρονο πανεπιστήμιο. Μάλιστα, σε όσους ήδη φοιτούν και έχουν υπερβεί τον προβλεπόμενο χρόνο διάρκειας των σπουδών τους, τους παρέχεται από την ψήφιση του νόμου μια επιπλέον πενταετία για την ολοκλήρωση των σπουδών τους. Αν και αυτή δεν επαρκεί, τότε ο στόχος της διαφωνίας σίγουρα δεν είναι η μόρφωση.

Εξ ίσου ενδεικτική είναι και η ρύθμιση που καταργεί την αυθεντία του ενός και μοναδικού συγγραμματος, ώστε ο φοιτητής να μπορεί μέσα από μία λίστα ποιοτικών συγγραμμάτων να επιλέγει ελεύθερα αυτό που επιθυμεί και φυσικά να το προμηθεύ-

εται δωρεάν. Αν, λοιπόν, υποθέσουμε ότι το σύγγραμμα είναι ο δρόμος προς τη γνώση, ποιον ενοχλεί αυτή η δυνατότητα των πολλών επιλογών;

Ανάλογη, τέλος, είναι και η φιλοσοφία των υπολοίπων διατάξεων του νομοσχεδίου, αλλά και η ακατανόητη αντίθεση των ολίγων σε αυτές, στην ενίσχυση της αυτοδιοικητικής και οικονομικής αυτοτέλειας των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, στη θέσπιση συμβούλων σπουδών και υπηρεσιών υποστήριξης των φοιτητών, στην υποχρέωση δημοσιότητας και διαφάνειας όλων των θεμάτων των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων και στη δυνατότητα χορήγησης άτοκων εκπαιδευτικών δανείων και ανταποδοτικών υποτροφιών.

Ποια σοβαρή επιχειρηματολογία θα μπορούσε να αμφισβητήσει τη χρησιμότητα των παραπάνω ρυθμίσεων; Και πόσο λογικό είναι να αποτελούν την αιτία της συνεχιζόμενης έντασης; Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αν κάποιοι επιθυμούν τη σύγκρουση, ως μορφή έκφρασης, έχουν να λογοδοτήσουν στη συνειδησή τους και στην κοινωνία. Το τραπέζι του διαλόγου υπήρξε για πολύ καιρό στρωμένο για όλους.

Κλείνοντας, θα ήθελα να πω ότι προσωπικά συντάσσομαι ολόθερμα και στηρίζω την προσπάθεια της Κυβέρνησης για τη διαμόρφωση ενός ακαδημαϊκού πλαισίου αντάξιου των προσδοκίων όλων όσων έχουν γνήσιο ενδιαφέρον για την πρόοδο της ακαδημαϊκής κοινότητας. Διότι ένα είναι βέβαιο: πως η εικόνα του δημόσιου πανεπιστημίου οφείλει να αλλάξει, γιατί είναι αίτημα των καιρών, αλλά και γιατί είναι απαίτηση της ίδιας της κοινωνίας.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε την κ. Ράπτη.

Ο κ. Βαρβαρίγος έχει το λόγο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΑΡΒΑΡΙΓΟΣ: Πρέπει να είναι αναγκαία προτεραιότητα για όλους μας η διαμόρφωση ενός εκπαιδευτικού συστήματος με υψηλή ποιότητα που θα δίνει τους νέους μας τα αναγκαία εφόδια που θα τους επιτρέψουν να επιβιώσουν μέσα στην παγκοσμιοποιημένη ανοιχτή και ανταγωνιστική κοινωνία με ελεύθερο και κριτικό πνεύμα ενάντια στην ιδιώτευση και τον ατομισμό.

Για να πετύχουμε το στόχο, πρέπει να διαθέσουμε όλα τα μέσα, οικονομικά και θεσμικά. Και βέβαια, εδώ δεν συμβαίνει ούτε το ένα ούτε το άλλο. Οι δαπάνες για την παιδεία είναι μειωμένες και η υπόσχεση για την αύξηση τους στο 5% του Α.Ε.Π. παραμένει άπιαστο όνειρο.

Στο θεσμικό επίπεδο οι παρεμβάσεις είναι από την πλευρά της Κυβέρνησης, όπως είναι το συζητούμενο νομοσχέδιο, όπου φέρνει τα πράγματα πίσω και δημιουργεί αδιέξοδο. Από την περασμένη άνοιξη τα πανεπιστήμια της χώρας και τα Τ.Ε.Ι. είναι κλειστά, βρίσκονται σε αναταραχή. Πέρυσι χάθηκε η εξεταστική του Ιονίου και φέτος χάθηκε το πρώτο εξάμηνο, πηγαίνουμε για το δεύτερο και βέβαια οι ευθύνες τις Κυβέρνησης είναι τεράστιες. Οι χειρισμοί της οδήγησαν σε πόλωση και ρήξη και είναι βέβαιο για όλους μας –όλοι το λέμε και το διακηρύσσουμε– ότι χρειάζονται αλλαγές σε όλα τα επίπεδα του εκπαιδευτικού μας συστήματος και συμφωνία, βέβαια, μακρού χρονικού ορίζοντα για να αντέξουν αυτές οι αλλαγές, αλλά βέβαια χρειάζονται και τα οικονομικά μέσα για να στηριχθούν.

Συμφωνήθηκε να γίνει διάλογος στο Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας, όπου θα συμμετείχαν όλες οι πολιτικές δυνάμεις του τόπου, η Ακαδημαϊκή Κοινότητα, οι κοινωνικοί φορείς. Ο διάλογος αυτός τινάχθηκε στον αέρα με ευθύνη της Κυβέρνησης, γιατί η Κυβέρνηση απλώς ήθελε, με το πρόσχημα του διαλόγου, να πάρει τα μέτρα μόνη της. Και υπάρχει μία σειρά παρεμβάσεων που ήλθε και τις έφερε στη Βουλή και θεσμοθέτησε νόμους. Τίναξε στον αέρα την τεχνική εκπαίδευση. Φέτος, με το νόμο που ψήφισε, έχουμε τα μισά παιδιά.

Επιτρέψτε μου και μία αναφορά για το νομό μου, που έχουμε ένα ιδιαίτερα οξυμένο πρόβλημα στην τεχνική μας εκπαίδευση. Εδώ και ένα χρόνο περίπου, τον Απρίλιο του 2006, έγιναν ισχυροί σεισμοί και έκαναν σημαντικές ζημιές. Ένα συγκρότημα, δύο σχολεία, ένα σχολικό εργαστηριακό κέντρο, πεντακόσια

παιδιά. Το διέλυσε.

Έχω κάνει επανειλημμένα ερωτήσεις, επίκαιρη ερώτηση, ομιλίες στη Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων. Μιλώ σε αναίσθητους! Δεν υπάρχει καμία απάντηση από πλευράς Κυβέρνησης. Τα παιδιά παρέμειναν έτσι και η χρονιά χάθηκε φέτος.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΣΑΛΙΔΗΣ: Όχι και σε αναίσθητους!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΑΡΒΑΡΙΓΟΣ: Διορθώνω: σε αναίσθητη Κυβέρνηση.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΣΑΛΙΔΗΣ: Και αυτό δεν επιτρέπεται.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΑΡΒΑΡΙΓΟΣ: Εγώ κρίνω το αποτέλεσμα και κρίνω τη συμπεριφορά. Κάλεσα την Υπουργό Παιδείας να έλθει στη Ζάκυνθο και καλώ κι εσάς να έλθετε να δείτε και να διαπιστώσετε αυτά που λέω.

Συνεχίζω, όμως, ότι ο διάλογος αυτός τινάχθηκε στον αέρα με τον τρόπο που τον θέλησε η Κυβέρνηση να γίνει και στη συνέχεια άρχισε με διαρροές στον φιλικό τύπο να δίνει στοιχεία του νόμου-πλαίσιου ο οποίος μας απασχολεί σήμερα.

Με αυτόν τον τρόπο προσπάθησε να ενημερώσει τους ενδιαφερόμενους, την ακαδημαϊκή κοινότητα, τα κόμματα, για ένα πολύ σημαντικό νόμο που αφορούσε την κορυφή της εκπαίδευσής μας, τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα. Αυτή η τακτική πυροδότησε ένταση, κατέβηκαν οι φοιτητές στις διαδηλώσεις, άρχισε η Αστυνομία με τα Μ.Α.Τ., με τα δακρυγόνα και φθάσαμε εδώ που φθάσαμε. Βέβαια αυτή η στρατηγική ήταν σχεδιασμένη γιατί συνεχίστηκε. Έκανε λίγο πίσω η Κυβέρνηση, είπε πως θα κάνουμε διάλογο στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων, ήλθαν κάποιοι και κάποια στιγμή ξαφνικά καταθέτει το νομοσχέδιο. Η ένταση συνεχίζεται, οι διαδηλώσεις συνεχίζονται.

Η Κυβέρνηση είχε στο μυαλό της άλλα πράγματα. Όταν αντιμετωπίζεις ένα ζήτημα που όλοι το θεωρούν εθνικό με έναν τέτοιο τρόπο, δεν θέλεις διάλογο και δεν θέλεις να το λύσεις. Έχεις άλλη στόχευση. Μπορεί να θέλει η Κυβέρνηση να χρησιμοποιήσει ως πρόσχημα αυτήν την ένταση για να πάει σε πρόωρες εκλογές. Αυτό θα το δούμε. Όμως ποιος φταίει για το ότι είναι σήμερα τα πανεπιστήμια κλειστά; Ποιος αντιμετώπισε τους ανθρώπους αυτούς, το πιο ευαίσθητο κομμάτι της κοινωνίας μας, τους νέους μας, με αυτόν τον αφερέγγυο τρόπο;

Η Κυβέρνηση με αυτήν την τακτική, στην ουσία καταστρέφει την παιδεία μας, επιστρατεύει όλα τα μέσα για να χειραγωγήσει την κοινή γνώμη και σας θυμίζω ότι την ίδια μέρα που άρχισε η συζήτηση του νομοσχεδίου στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων, είδαν το φως της δημοσιότητας δημοσκοπήσεις που εμφάνιζαν την κοινή γνώμη να συμφωνεί με το νομοσχέδιο, ένα νομοσχέδιο για το οποίο δεν είχαν ενημερωθεί πλήρως ούτε οι Βουλευτές. Ποια ήταν η γνώση του νομοσχεδίου από τους πολίτες που ρωτήθηκαν;

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Δ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΕΤΣΑΛΝΙΚΟΣ**)

Οι εταιρείες δημοσκοπήσεων, βεβαίως, έχουν το δικαίωμα να λένε τη γνώμη τους, όπως έχει και ο κάθε Έλληνας πολίτης. Δεν μπορούν, όμως, τη γνώμη τους να την εμφανίζουν ως αντικειμενική μέτρηση της κοινωνίας. Ο ελληνικός λαός δεν μπορεί να πειστεί ότι είναι ευτυχής με την Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, όπως λένε οι εταιρείες δημοσκοπήσεων. Ίσως είναι ευτυχής οι ίδιες, που τους χαρίσατε 100.000.000 ευρώ το χρόνο. Με έναν από τους πρώτους νόμους που ψηφίσατε, τους απαλλάξατε από το 20% του φόρου που πλήρωναν σε κάθε διαφήμιση και ξέρουμε ότι σχεδόν όλες έχουν εταιρείες διαφημίσεων και γι' αυτό τα βλέπουν όλα όμορφα. Αυτό το παιχνίδι, όμως, σύντομα θα τελειώσει.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εμείς πιστεύουμε ότι για τη λειτουργία των Α.Ε.Ι. πρέπει να υπάρξει πλήρης αυτοδιοίκηση, να απεγκλωβιστούν από το συγκεντρωτισμό και τη γραφειοκρατία του Υπουργείου Παιδείας, να εμπιστευτούμε την ακαδημαϊκή κοινότητα και να τους δώσουμε τα οικονομικά και θεσμικά μέσα.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κύριε Πρόεδρε, μισό λεπτό, εάν μου επιτρέπετε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Πάντως, θα σας

παρακαλούσα να ολοκληρώσετε τη σκέψη σας, κύριε συνάδελφε. Είναι μερικοί συνάδελφοι ακόμα να μιλήσουν και είναι προχρημαμένη η ώρα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΑΡΒΑΡΙΓΟΣ: Ολοκληρώνω, κύριε Πρόεδρε.

Θα ήθελα να σταθώ σ' ένα μόνο σημείο, στους νέους σήμερα για τους οποίους όλοι, υποτίθεται, ότι αγωνιζόμαστε να χτίσουμε ένα εκπαιδευτικό σύστημα που θα τους δώσει τα μέσα να σταθούν σε τούτη την κοινωνία και να μπορέσουν να επιβιώσουν, αλλά στο σύνολό της και η κοινωνία μας να ωφεληθεί από τη δραστηριότητα αυτών των νέων.

Αυτά τα παιδιά για τα οποία λέμε ότι θέλουμε ποιότητα στην εκπαίδευση, όσο και αν αγωνιστούν, όσο και αν κοπιήσουν να πάρουν ένα καλό πτυχίο, το «10» τους το απαξιώνετε και είναι πολύ κατώτερο από την κομματική ταυτότητα των δικών σας παιδιών. Καταργήσατε το Α.Σ.Ε.Π. και τα παιδιά αυτά τα οποία κουράστηκαν, δούλεψαν, αγωνίστηκαν, παίρνουν ένα καλό πτυχίο, το οποίο δεν έχει αξία. Γιατί; Διότι το κομματικό κράτος απαξιώνει όλη αυτή την προσπάθεια.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει επανειλημμένα το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή).

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Ολοκληρώστε, κύριε συνάδελφε. Έχετε ξεπεράσει τα επτά λεπτά. Κλείστε τώρα, σας παρακαλώ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΑΡΒΑΡΙΓΟΣ: Κλείνω, κύριε Πρόεδρε.

Οπομένως, δεν αρκεί μόνο να έχουμε ένα καλό εκπαιδευτικό σύστημα. Χρειάζεται μία συνολικά διαφορετική πολιτική, αρθρωμένη σε άλλη βάση, που θα σέβεται τους Έλληνες και θα τιμά την εργασία και την προσπάθεια.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Το λόγο έχει ο συνάδελφος Βουλευτής του ΠΑ.ΣΟ.Κ. κ. Ιωάννης Σκουλάς.

Παρακλήσή μου, κύριε Σκουλά, είναι να προσπαθήσετε να τηρήσετε το χρόνο του εξαλέπτου, διότι έχουμε ήδη φτάσει σε μεταμεσονύκτιες ώρες.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΛΑΣ: Όσο μπορώ, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Όχι, όσο μπορείτε. Θα μπορέσετε σίγουρα, γιατί διαφορετικά θα σας διακόπτω.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΛΑΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν είναι πολλές οι μέρες που ένα βιβλίο έπεσε στα χέρια μου και τράβηξε την προσοχή μου, ένα μικρό βιβλίο εκατό σελίδων, του οποίου συγγραφέας είναι ο φιλόσοφος και καθηγητής του Πανεπιστημίου της Μαδρίτης Ορτέγκα Γκασέτ. Το βιβλίο με τίτλο «Η αποστολή του πανεπιστημίου» ήταν στην ουσία η διάλεξη που έδωσε ο Γκασέτ στην Πανεπιστημιακή Ομοσπονδία Φοιτητών της Μαδρίτης για το ζήτημα της μεταρρύθμισης της ανώτατης εκπαίδευσης στην Ισπανία.

Στο δεύτερο κεφάλαιο με τίτλο «Το θεμελιώδες ερώτημα», ο συγγραφέας αρχίζει, λέγοντας: «Η μεταρρύθμιση της ανώτατης εκπαίδευσης δεν μπορεί να περιοριστεί, ούτε ακόμα να αποτελέσει διόρθωση των παρεκτροπών. Η μεταρρύθμιση είναι πάντοτε δημιουργία νέων πρακτικών, ενώ οι παρεκτροπές έχουν πάντα ήσσονα σημασία». Συνεχίζει λέγοντας: «Κάθε μεταρρυθμιστικό κίνημα που θα περιοριζόταν στο να διορθώσει πρόχειρα και απρόσεκτα τις παρεκτροπές εντός του πανεπιστημίου, θα οδηγούσε αναπόφευκτα σε μία ομοίως πρόχειρη μεταρρύθμιση.

Παρακάτω τονίζει: «Η πανεπιστημιακή εκπαίδευση ολοκληρώνεται, όταν περιέχει τις ακόλουθες τρεις λειτουργίες: Πρώτο, μετάδοση της κουλτούρας. Το πανεπιστήμιο είναι απαραίτητο να καταστήσει το μέσο άνθρωπο πάνω απ' όλα ένα καλλιεργημένο άτομο, να τον τοποθετήσει στο ύψος των καιρών του. Δεύτερον, το πανεπιστήμιο είναι υπεύθυνο για την επαγγελματική εκπαίδευση. Είναι απαραίτητο να καταστήσει το μέσο άνθρωπο ένα καλό επαγγελματία. Και τρίτον, το πανεπιστήμιο είναι υπεύθυνο για την επιστημονική έρευνα και την παραγωγή νέων επιστημόνων».

Πότε γράφτηκαν οι παραπάνω ξεκάθαρες θέσεις; Το 1930, την περίοδο της δεύτερης Ισπανικής Δημοκρατίας, όταν η Ισπανία προσπαθούσε να ξεφύγει από αιώνες οπισθοδρόμησης. Έχει αλλάξει τίποτα από τα παραπάνω; Κατά τη γνώμη μου η

αποστολή του πανεπιστημίου παραμένει η ίδια, δηλαδή η δημιουργία ενός καλλιεργημένου ανθρώπου, που βλέπει ξεκάθαρα τους δρόμους που ανοίγονται μπροστά του.

Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. με το νόμο πλαίσιο του 1982 έβγαλε την Ελλάδα και την πανεπιστημιακή κοινότητα από την οπισθοδρόμηση και από την *ex cathedra* αυθεντία.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν θα περίμενα, βέβαια, οι συνεργάτες της κυρίας Υπουργού που βοήθησαν σ' αυτό το νομοσχέδιο, πέρα από την τεχνοκρατική, φιλελεύθερη ή νεοφιλελεύθερη βιβλιογραφία, να είχαν υπ' όψιν τους ένα τέτοιο προοδευτικό δοκίμιο. Όμως ποτέ δεν είναι αργά.

Ερχόμαστε στα δικά μας. Την ώρα που ο χώρος της παιδείας φλέγεται, την ώρα που οι πραιτορες του κ. Πολύδωρα ασκούν εκπαιδευτική πολιτική με τα δακρυγόνα, ήρθε η κατάθεση του νομοσχεδίου για το νόμο πλαίσιο. Καταρχήν, θέλω να εκφράσω το προβληματισμό μου και τη διαμαρτυρία μου για τον περιορισμένο χρόνο επεξεργασίας του σχεδίου νόμου τόσο στην επιτροπή, όσο και στην Ολομέλεια. Ο κάθε καλόπιστος συνομιλητής θα περίμενε για ένα τέτοιο μείζον θέμα που αφορά τα νιάτα της πατρίδας μας, να υπήρχε ο χρόνος για ένα ουσιαστικό κοινοβουλευτικό διάλογο.

Ωδινεν όρος και έτεκεν μυν, θα μπορούσε να είναι ο τίτλος της μακράς και επίπονης προσπάθειας που κατέβαλε η Κυβέρνηση, μέχρι να καταθέσει το περιλάλητο νομοσχέδιο για την ανώτατη εκπαίδευση.

Μετά από τρία χρόνια συσκέψεων, εξαγγελιών και παλινωδιών, που κόστισαν στα πανεπιστήμια σημαντικό τμήμα του χρόνου λειτουργίας, κατατίθεται ένα νομοθέτημα πολύ κατώτερο των προσδοκιών, αλλά και των συγχρόνων αναγκών. Πρόκειται στην πραγματικότητα για μια σειρά αποσπασματικών διευθετήσεων μέσω τροπολογιών στον υπάρχοντα, εδώ και είκοσι πέντε χρόνια, νόμο πλαίσιο.

Καθένας από εμάς θα μπορούσε να υποστηρίξει ότι μετά από είκοσι πέντε χρόνια θα έπρεπε να γίνουν αλλαγές, αναθεωρήσεις ή και μεταρρύθμιση του νόμου πλαισίου του 1982. Πράγματι, η κοινωνία μας ζητάει αλλαγές. Αλλαγές, όμως, προς το καλύτερο, αλλαγές προς την κατεύθυνση της κοινωνίας της γνώσης, αλλαγές για ένα πανεπιστήμιο ευρωπαϊκής εμβέλειας και παγκόσμιας καταξίωσης, για ένα πανεπιστήμιο ποιοτικά αναβαθμισμένο, που θα μπορούσε να σταθεί όρθιο στις προκλήσεις των καιρών. Συμβαίνει αυτό σήμερα με το νομοσχέδιο που συζητάμε; Όχι.

Η κρίση στην οποία οδηγήθηκε η παιδεία, με τις προχειρότητες, τα συνεχή πισωγυρίσματα, τις «μεταρρυθμίσεις» της Κυβέρνησης, οφείλεται σε αθέτηση βασικών προεκλογικών υποσχέσεων της Νέας Δημοκρατίας για την παιδεία.

Ποια είναι η διαφορά ανάμεσα στις μεγάλες μεταρρυθμίσεις για τα Α.Ε.Ι. και στα γραφειοκρατικά φτιασιδώματα; Στις πρώτες υπάρχει ένα σχέδιο, τι πανεπιστήμιο θέλουμε, σε ποια Ελλάδα. Ποια ειδικευση χρειάζεται η Ελλάδα στο σημερινό παγκόσμιο ανταγωνισμό και τι σπουδές αντιστοιχούν σε μια τέτοια επιλογή. Τι ανθρώπους χρειάζεται αυτός ο τόπος και με ποιες αρχές και αξίες θέλουμε να τους διαπαιδαγωγήσουμε.

Με άλλα λόγια, μια μεγάλη μεταρρύθμιση οφείλει να στοχεύει στην αλλαγή του πανεπιστημιακού περιβάλλοντος, να έχει κατά νου το εκπαιδευτικό σύστημα σε μια νέα Ελλάδα, σ' ένα κόσμο που αλλάζει κάτω από τις διαδικασίες της παγκοσμιοποίησης.

Από την πλευρά του ΠΑ.ΣΟ.Κ. προτείνουμε στην Κυβέρνηση, αλλά και σε όλα τα κόμματα, να μας πουν ποιο είναι το σύγχρονο πανεπιστήμιο που επιδιώκουν να καθιερώσουν, με ποιο τρόπο και με ποια χρηματοδότηση θα το προωθήσουν.

Η πρόταση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. δίνει λύσεις και προοπτική στα αδιέξοδα που η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας δημιουργεί, απαντά στις νέες προκλήσεις των καιρών.

Το σχέδιο νόμου της Νέας Δημοκρατίας δεν μπορεί να υπερψηφιστεί από εμάς, αλλά να καταψηφιστεί, γιατί δεν απαντά στις προκλήσεις των καιρών, γιατί είναι ένα ταξικό, συντηρητικό και αντισυνταγματικό νομοσχέδιο.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Ευχαριστούμε

πολύ τον κ. Σκουλά και για την τήρηση του χρόνου.

Παρακαλώ το συνάδελφο, Βουλευτή του ΠΑ.ΣΟ.Κ., κ. Πέτρο Κατσιλιέρη να έρθει στο Βήμα.

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΤΣΙΛΙΕΡΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, αν συμφωνήσουμε ότι το μεγάλο ζητούμενο της ελληνικής κοινωνίας, σε ό,τι αφορά στην παιδεία, είναι η συνεχής βελτίωση της ποιότητας σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, από το νηπιαγωγείο μέχρι το πανεπιστήμιο. Τότε θα πρέπει να συμφωνήσουμε αναντίρρητα ότι η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, εδώ και τρία χρόνια, όχι μόνο δεν βελτίωσε τα πράγματα στην παιδεία, αλλά αντίθετα τα βάλτωσε. Τα ολόημερα σχολεία, συρρικνωμένα. Η ενισχυτική διδασκαλία, αποδυναμωμένη. Τα επαγγελματικά λύκεια υπό διάλυση. Τα γυμνάσια και τα λύκεια αφυδατωμένα, χωρίς δημιουργική πνοή. Τα πανεπιστήμια και τα Τ.Ε.Ι. κλειστά. Το κοινωνικό κόστος ανυπολόγιστο. Το οικονομικό κόστος πελώριο. Η κατάσταση στην παιδεία, μετά από τρία χρόνια νέας διακυβέρνησης, βρίσκεται στο μηδέν. «Ορατότης μηδέν».

Με βάση, λοιπόν, αυτήν την πραγματικότητα που βιώνουν οι μαθητές, οι σπουδαστές, οι εκπαιδευτικοί οι γονείς και τελικά όλοι οι Έλληνες πολίτες, η επιχείρηση του Πρωθυπουργού, της Υπουργού Παιδείας και της Κυβέρνησης συνολικά, να βαφτίσουν, ως μεταρρύθμιση, το σχέδιο νόμου που συζητάμε σήμερα στη Βουλή, δεν αποτελεί μόνο κακόγουστο αστείο ή ανέκδοτο, αλλά αποτελεί προσβολή της νοημοσύνης των πολιτών.

Όσα επικοινωνιακά τεχνάσματα και να χρησιμοποιήσει η Ρηγίλλης, όσα τηλεοπτικά τρυκ και να σκηνοθετήσει το Μαξίμου, η Νέα Δημοκρατία θα σκοντάφτει εκεί που «σκόνταψαν» τον Κύπριο φοιτητή, στη Ζαρντινέρα! Η Νέα Δημοκρατία θα μένει ακάλυπτη πολιτικά, όσο δεν κατορθώνει να βγάλει την κουκούλα, έστω από έναν κουκουλοφόρο. Η Νέα Δημοκρατία θα είναι υπόλογη όσο συνεχίζει να υποχρηματοδοτεί την παιδεία.

Αντί η Κυβέρνηση να εστιαστεί στην αγωνία του Έλληνα πολίτη για ουσιαστικές, πρωτεύουσες και ολοκληρωμένες αλλαγές και τομές στην παιδεία, προτάσσει με το παρόν σχέδιο νόμου επιλεγμένες, υπαρκτές, αλλά δευτερεύουσες ρυθμίσεις και διευθετήσεις, όπως είναι το άσυλο και οι αιώνιοι φοιτητές.

Θα αναφερθώ σε πέντε σημεία αιχμής που απασχολούν τους πολίτες και ταυτόχρονα ζητούν απάντηση από την Κυβέρνηση.

Σημείο πρώτο: η ιδιωτικοποίηση. Στις μέρες μας, η παιδεία αναδεικνύεται σε κυρίαρχο ζήτημα. Αναδεικνύεται, όχι, ως μία προτεραιότητα της κοινωνίας που επενδύει στη γνώση, αλλά ως χώρος που επιλέχθηκε από τη Νέα Δημοκρατία, με στόχο να απαξιωθεί, να συκοφαντηθεί, να υποταχθεί και τελικά να υπαχθεί στον έλεγχο του ιδιωτικού τομέα.

Πέρυσι δεκαεννέα χιλιάδες ήταν τα «θύματα» της περιβόητης βάσης του «10», που οδηγήθηκαν σε ξένα πανεπιστήμια, σε «πανεπιστήμια» της πλατείας Κάνιγγος και ιδιωτικά κολλέγια και Ι.Ε.Κ. Πέρυσι τα πιο πολλά περιφερειακά Τ.Ε.Ι., ανάμεσα τους και το Τ.Ε.Ι. Καλαμάτας, μπήκαν σε τροχιά λουκέτου. Φέτος θα έχουμε μία επανάληψη του έργου. Το γνωρίζει η Κυβέρνηση, αλλά όπως και σε άλλες περιπτώσεις, προσπαθεί να το αποκρύψει.

Σημείο δεύτερο: το άσυλο. Το άσυλο κατακτήθηκε με αγώνες και θυσίες γενιών και γενιών, για να προστατεύει αυτούς που η κρατούσα κάθε φορά αντίληψη, τους θεωρεί «επικίνδυνους». Δεν αντέχει η δημοκρατία μας ή η Κυβέρνηση δεν αντέχει την αμφισβήτηση από τις γενιές του μέλλοντός μας;

Σημείο τρίτο, οι κουκουλοφόροι. Σήμερα ο χώρος της παιδείας και οι εκφραστές του στοχοποιούνται. Αντί του διαλόγου και της συναίνεσης επιχειρείται η ταύτιση των πνευματικών ανθρώπων και της νεολαίας μας με τους κουκουλοφόρους. Βολεύουν την κυβέρνηση οι κουκουλοφόροι. Επενδύει η Κυβέρνηση στο θέμα της τηλεοπτικής βίας. Συκοφαντεί η Κυβέρνηση την εκπαιδευτική κοινότητα. Το μέρος, το ελάχιστο μέρος, η Κυβέρνηση προσπαθεί να το εμφανίσει ως όλο, ώστε να δικαιολογηθεί η προσφυγή στους πραιτόρες του κ. Πολύδωρα. Φθάσαμε έτσι στο σημείο, τα θέματα παιδείας, εκτός από την αρμόδια Υπουργό, να τα συνδιαχειρίζεται και ο Υπουργός Δημοσίας Τάξεως.

Σημείο τέταρτο, η συναίνεση. Ποιοι είναι, αλήθεια, οι συνομιλητές της Κυβέρνησης; Τα θεσμικά όργανα της εκπαιδευτικής κοινότητας δεν είναι. Οι κοινωνικοί φορείς δεν είναι. Τα κόμματα δεν είναι. Πώς εννοεί η Κυβέρνηση τη συναίνεση; Είναι δυνατόν να χειρίζεται το εθνικό ζήτημα της παιδείας, χωρίς συνομιλητές; Φθάσαμε στο σημείο να καταγράφονται, ως συνομιλητές, τρία άτομα. Ο Πρωθυπουργός, η Υπουργός Παιδείας και ο Υπουργός Δημοσίας Τάξης.

Σημείο πέμπτο, η χρηματοδότηση. Μόνο μία ξεκομμένη από το λαό κυβέρνηση, μόνο μία «μιντιακή» κυβέρνηση, θα μπορούσε να μιλάει για μεταρρύθμιση στην παιδεία, τη στιγμή που μειώνει τους πόρους για την παιδεία, σε τρεις συνεχόμενους προϋπολογισμούς.

Τι και αν είχαν δεσμευτεί το 2004 για αύξηση των πόρων στο 5% του Α.Ε.Π.;

Αγαπητοί συνάδελφοι, ο χώρος της παιδείας είναι χώρος γνώσης, αμφισβήτησης, έρευνας, ελεύθερης διακίνησης ιδεών, είναι καταλύτης αλλαγών και ως τέτοιος θα διαφυλαχθεί από την εκπαιδευτική κοινότητα. Και από τους πανεπιστημιακούς δασκάλους, αλλά και από τα νέα παιδιά, που έχουν ανησυχίες για το μέλλον τους και ζητούν αξιοπρέπεια, σεβασμό και προοπτική. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και ο Πρόεδρός του Γιώργος Παπανδρέου έχουν αναλάβει την πολιτική ευθύνη να μετατρέψουν την κοινωνική πλειοψηφία που σας απορρίπτει, κύριοι της Νέας Δημοκρατίας, μετά από τρία χρόνια διακυβέρνησης, σε κυβερνητική πλειοψηφία. Οι εκλογές είναι η μόνη διέξοδος στα αδιέξοδα που σωρεύετε καθημερινά στο λαό και στον τόπο.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΩΝ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Ευχαριστούμε και εμείς τον κ. Κατσιλιέρη.

Το λόγο έχει ο συνάδελφος Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας κ. Κωνσταντίνος Καραμπίνης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΠΙΝΑΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κάποτε και στο χώρο της πολιτικής όλα αποκαλύπτονται. Το ζήτημα της παιδείας, όπως εξελίχθηκε, έβγαλε τις μάσκες των επί χρόνια εμφανιζόμενων με την ταμπέλα του προοδευτικού και του εκσυγχρονιστή. Αποκάλυψε το πραγματικό τους πρόσωπο, αυτό της οπισθοδρόμησης και της στασιμότητας, αυτό του συντηρητισμού και του υπέρμετρου κρατισμού, το πραγματικό σας πρόσωπο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι της Αξωματικής Αντιπολίτευσης, και αναφέρομαι κυρίως σ' εσάς, καθώς είναι γνωστές, σεβαστές οι θέσεις των υπολοίπων κομμάτων της Αντιπολίτευσης, με τη μικρή φυσικά απήχηση που έχουν στην ελληνική κοινωνία.

Θα πρέπει, λοιπόν, να ξεκαθαρίσετε στον ελληνικό λαό -από τη στιγμή κατά την οποία έχετε τη φιλοδοξία να ξανακυβερνήσετε τη χώρα, αν και είναι απίθανο κάτι τέτοιο- την ιδεολογική σας ταυτότητα και να πάψετε «να ψαρεύετε στα θολά νερά». Δεν μπορείτε να εμφανίζεστε ως κομμουνιστές, σοσιαλιστές, φιλελεύθεροι, ως εκσυγχρονιστές σε συσκευασία του ενός. Οι υπεκφυγές και το κρυφτούλι πρέπει να λάβουν τέλος. Στηρίζετε ή δεν στηρίζετε την προσπάθεια για αναβάθμιση της παιδείας; Είστε, ναι ή όχι, υπέρ της δημιουργίας μη κρατικών, μη κερδοσκοπικών πανεπιστημίων, ώστε να εκτιμήσει αναλόγως και ο ελληνικός λαός τις θέσεις σας; Τα υπόλοιπα είναι προφάσεις εν αμαρτίαις και τη σημερινή κοινωνία δεν μπορείτε να την ξεγελάσετε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, οι θέσεις της Νέας Δημοκρατίας ήταν, είναι και θα είναι ξεκάθαρες σε ό,τι αφορά τα μεγάλα προβλήματα του ελληνικού λαού, όπως εν προκειμένω στο θέμα της παιδείας, ένα ζήτημα το οποίο για εμάς αποτελεί βασική προϋπόθεση για την εξέλιξη και πρόοδο της ελληνικής κοινωνίας. Εφαρμόζουμε το πρόγραμμά μας, το οποίο και εγκρίθηκε από τον ελληνικό λαό στις εκλογές του Μαρτίου του 2004 και είναι ασέβεια προς αυτό τον λαό ισχνές μειοψηφίες, ενίοτε με ακραίες συμπεριφορές, να θέλουν να επιβάλουν στην δημοκρατικά εκλεγμένη Κυβέρνηση, στην πλειοψηφία, τη δική τους βούληση και την προέγκρισή τους, προκειμένου αυτή να νομοθετήσει.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Κυβέρνηση της Νέας Δημο-

κρατίας για το ζήτημα αυτό προχώρησε σε διάλογο πάνω από δυο χρόνια και επεδίωξε τη συναίνεση όλων των μερών. Ο διάλογος δεν μπορεί να είναι ατέρμων και αυτό γιατί η χώρα δεν μπορεί να περιμένει. Κάποια στιγμή πρέπει να τελειώνει και τελείωσε. Η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας έχει χρέος να είναι συνεπής στις δεσμεύσεις της απέναντι στον ελληνικό λαό και στις ανάγκες του για πρόοδο και ευημερία. Με το παρόν σχέδιο νόμου που εισάγει προς συζήτηση και ψήφιση στο Κοινοβούλιο η Υπουργός Παιδείας κ. Γιαννάκου εκπληρώνουμε αυτό μας το χρέος.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σήμερα σ' ολόκληρο τον κόσμο όλα αλλάζουν με γρήγορους ρυθμούς. Η χώρα μας δεν μπορεί να μείνει πίσω στις εξελίξεις. Χρειάζονται προσαρμογές στις ανάγκες της εποχής και μεταρρυθμίσεις που να εξασφαλίζουν τις απαραίτητες προϋποθέσεις για την ανταγωνιστικότητα και στο χώρο της παιδείας, καθώς και στην ποιοτική αναβάθμισή της. Η ελληνική κοινωνία έχει ανάγκη από αυτές τις μεταρρυθμίσεις, που θα παρέχουν ποιοτική γνώση στους πολίτες, στα παιδιά μας, ώστε να πάρουν πολλά από αυτά να ξενιτεύονται για να την αποκτήσουν. Διαρρηγνύετε τα μιάτια σας για τον ξενιτεμό των επιχειρήσεων, ποιείτε, όμως τη νήσσαν για τις χιλιάδες νέων μας που ξενιτεύονται ως φοιτητές.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η δημόσια δωρεάν παιδεία δεν καταργείται, δεν υποβαθμίζεται, όπως δεν καταργήθηκε και με την ίδρυση ιδιωτικών σχολείων πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, αλλά με τα όσα προβλέπει το παρόν σχέδιο νόμου αναβαθμίζεται, ενισχύεται και προσαρμόζεται στις ανάγκες του σήμερα, ώστε να ανταποκριθεί στον πολυδιάστατο ρόλο που της αναλογεί για το αναπτυξιακό μέλλον της χώρας και ιδίως της νέας γενιάς της.

Τα όσα σημαντικά περιλαμβάνονται στο παρόν σχέδιο νόμου αντιμετωπίζουν τα προβλήματα της ανώτατης εκπαίδευσης και τη βγάζουν από τη βαθιά και χρόνια κρίση, κάτι που είναι διάχυτη πεποίθηση.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι της Αντιπολίτευσης, εμείς με το παρόν νομοσχέδιο είμαστε υπερήφανοι, γιατί ερχόμαστε ως πραγματικοί μεταρρυθμιστές. Εμείς, με τη νομοθετική κατοχύρωση της αναβάθμισης των πανεπιστημίων, την οικονομική και διοικητική τους αυτοτέλεια, την αξιολόγησή τους, την ουσιαστική προστασία του ασύλου, την οικονομική και άλλου είδους στήριξη του φοιτητή, θα επιτύχουμε το στόχο της αναβάθμισης της ανώτατης παιδείας.

(Ζτο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Γ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΡΑΓΑΚΗΣ**)

Εσείς, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης, επαναπαυθείτε στην άρνηση, στο τίποτε, στις ουτοπίες των ιδεολογικών σας περιπλανήσεων και στις κομματικές σας αγκυλώσεις. Εμείς έχουμε τη συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας με το μέρος μας γι' αυτά που κάνουμε για την παιδεία μας. Εσείς βιώστε τη μοναξιά σας και αρκεστείτε στις αντιπολιτευτικές σας κορώνες.

Σας διαβεβαιώνουμε ότι ο ελληνικός λαός δεν σας ακούει και στις εκλογές του 2008 θα δείξει έμπρακτα ότι δεν σας εμπιστεύεται και θα σας ανταμείψει για τα έργα και τις ημέρες σας στην υπόθεση της παιδείας και όχι μόνο, με άλλα τουλάχιστον τέσσερα χρόνια στα έδρανα της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης.

Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κυρίες συνάδελφε.

Μια και άλλαξε η ημέρα, να ευχηθούμε στις κυρίες «Χρόνια Πολλά» επισήμως πια, γιατί σήμερα είναι η Ημέρα της Γυναίκας. Μας δίνεται η ευκαιρία να ευχαριστήσουμε και όλες τις υπηρεσίες της Βουλής, οι οποίες ξενυχτούν μέχρι τέτοια ώρα μαζί μας. Εφόσον βλέπω μάλιστα ότι είναι όλες γυναίκες, να ευχηθούμε «Χρόνια Πολλά» και στις κοπέλες μας που βρίσκονται εδώ.

Κυρία Αράπογλου, έχετε το λόγο.

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Κύριε Πρόεδρε, να πω ότι αισθάνομαι πολύ καλά που δέχομαι εκ μέρους όλων των γυναικών –και των Βουλευτών και των εργαζομένων- τις ευχές σας και σας ευχα-

ριστώ, μόνο που η Ημέρα της Γυναίκας πρέπει να είναι η αφορμή για πολιτικές για την πραγματική κατοχύρωση της ισότητας, της ισότητας και των ίσων ευκαιριών στην ελληνική κοινωνία. Σας ευχαριστώ πολύ.

Οι διαφορές μας, κύριοι της Νέας Δημοκρατίας, είναι χώδεις και είναι διαφορές αξιακές. Φαίνονται, πραγματικά, όταν μιλάμε, όχι μόνο για νομοσχέδια, αλλά για την κατάσταση που υπάρχει στην ελληνική κοινωνία σήμερα. Είναι αξιακές διαφορές και οι διαφορές αξίας φαίνονται...

Κύριε Καραμπίνα, καλό θα ήταν να καθίσετε, γιατί απευθύνετε πολλών ειδών κατηγορίες.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΠΙΝΑΣ: Μπορείτε να πείτε...

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Οι αξιακές, λοιπόν, διαφορές προκύπτουν όταν κάποιος μιλά αυθόρμητα, από τον αυθόρμητο λόγο, όπως ακούσαμε πριν από λίγο, κύριε Πρόεδρε, ακόμα περιμένουμε τα Πρακτικά και βέβαια και από την αντίδραση, θα έλεγα –γι' αυτό και κάναμε αυτή την αναφορά για τον Κανονισμό της Βουλής- και του Προεδρείου, όταν θίγονται στην ουσία οι δημοκρατικοί θεσμοί.

Κρίμα που δεν είναι ο κ. Τασούλας εδώ, που μίλησε και έφυγε, γιατί η κληρονομιά της Μεταπολίτευσης είναι αυτή που επιτρέπει σήμερα τον δημόσιο και αδιατάρακτο διάλογο.

Κύριοι της Νέας Δημοκρατίας, ακριβώς αυτή η μεγάλη πολιτική κληρονομιά της Μεταπολίτευσης επιτρέπει στην Αίθουσα αυτή να συζητάμε, χωρίς να κάνουμε συνεχείς αναφορές στο παρελθόν και στους πάσης φύσεως κουκουλοφόρους, οι οποίοι σφράγισαν πάρα πολλές φορές τη νεότερη ελληνική ιστορία και δυστυχώς για εσάς, προέρχονταν από μία παράταξη. Και αυτή η παράταξη δεν ήταν η δημοκρατική παράταξη.

Η αναφορά που δεν είναι ο κ. 1268 κι από τον ίδιο τον εισηγητή της Νέας Δημοκρατίας μου έκανε πάρα πολύ μεγάλη εντύπωση. Κύριε Τσαλίδη, θέλω να σας πω ότι όταν ο κ. 1268 το 1982...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΣΑΛΙΔΗΣ: Θα δευτερολογήσω, κύριε Πρόεδρε.

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Ορίστε;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΣΑΛΙΔΗΣ: Στον Πρόεδρο απευθύνομαι.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Είπε Τσαλίκης, αλλά εννοούσε Τσαλίδης. Το επόμενο ερώτημα θα ήταν πού τραγουδάτε!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΣΑΛΙΔΗΣ: «Τσαλίδης» είπε.

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Τσαλίδης είπα. Δεν είπα Τσαλίκης. Γνωρίζω πάρα πολύ καλά τον κ. Φίλιππο Τσαλίδη.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΣΑΛΙΔΗΣ: Μην ροκανίζετε το χρόνο της κυρίας συναδέλφου, διότι γιορτάζει κιόλας.

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Κύριε Τσαλίδη, το 1982, όταν ψηφίστηκε και εφαρμόστηκε ο κ. 1268, ήταν το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας που όχι απλώς δεν τον ψήφισε, αλλά τον πολέμησε με όλες τις δυνάμεις μέσα στα πανεπιστήμια. Ήταν οι ίδιοι που σήμερα φέρνουν αυτούς τους νόμους, δηλαδή εσείς, που τότε αντιδρούσατε στην κατάργηση της έδρας και της αυθεντίας, στις τέσσερις βαθμίδες των καθηγητών, τις οποίες σήμερα υπηρετείτε, στην κατοχύρωση των ακαδημαϊκών ελευθεριών και στην κατοχύρωση του ασύλου. Ο κ. 1268 είναι αυτό το πόνημα των εβδομήντα σελίδων. Ο νόμος, ο οποίος έρχεται σήμερα, είναι αυτό, των δώδεκα σελίδων. Δεν είναι κακό, ένας νόμος να αποτελείται από δώδεκα σελίδες, πιθανόν και από ένα μόνο άρθρο. Δεν μπορεί όμως να ονομάζεται μεταρρύθμιση. Θα μπορούσε να ονομάζεται ρυθμίσεις, τις οποίες εσείς πιστεύετε ότι πρέπει να γίνουν στα πανεπιστήμια.

Ξέρετε όμως ποια είναι η πρώτη αλλαγή, η οποία γίνεται –κύριε Τσαλίδη, έχει ενδιαφέρον- στον κ. 1268; Είναι αυτή η οποία αφορά, στο άρθρο 1, την αποστολή των Α.Ε.Ι.. Και ξέρετε ποιο είναι το σημείο το οποίο αλλάζει; Ότι υπήρχε στο άρθρο αυτό, το δεύτερο, που λέει ότι αποστολή των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων είναι να συντείνουν στην διαμόρφωση υπεύθυνων ανθρώπων, με επιστημονική, κοινωνική, πολιτιστική και πολιτική συνείδηση. Και έχετε σβήσει στον παρόντα νόμο την «πολιτική συνείδηση». Τι φοβάστε, κύριε Υπουργέ; Φοβάστε την κοινωνία των πολιτών; Φοβάστε την αντίδραση του συνειδητού πολίτη; Φοβάστε την κληρονομιά, την οποία έχει αυτή η δημοκρατία, από τα αρχαία χρόνια μέχρι σήμερα; Αλήθεια,

κάνετε μεταρρύθμιση για να αλλάξετε αυτό το σημείο της αποστολής των Α.Ε.Ι., των πανεπιστημίων;

Και προχωρώ. Είναι προφανές ότι δεν πρόκειται για μεταρρύθμιση, αλλά για περιπτώσιολογικές αλλαγές, για τις οποίες έχει πολύ μεγάλο ενδιαφέρον η γνώμη της Ο.Κ.Ε., η οποία αναφέρει ότι πρόκειται για περιπτώσιολογικό χαρακτήρα διατάξεων. Και βέβαια, σ' αυτό το νόμο ουδόλως αναφέρονται τα ουσιαστικά ζητήματα της παιδείας, που είναι η ενίσχυση της αυτοδιοίκησης, η ουσιαστική αξιολόγηση, η ενθάρρυνση της κινητικότητας, η ανάδειξη της έρευνας.

Το πρόβλημα με τη Νέα Δημοκρατία είναι ότι τρία χρόνια τώρα και ενώ περιμένει να κάνει κι εκλογές -γιατί στα δυόμισι άρχισε να εκλογολογεί από μόνη της- δεν έχει κατανοήσει τα προβλήματα της ανώτατης εκπαίδευσης. Το πρόβλημα λοιπόν, είναι ότι δεν μπορεί να θέσει τις ερωτήσεις, για να βρει και τις απαντήσεις.

Έχετε συρρικνώσει τα μεγάλα θέματα, τα μεγάλα προβλήματα και τις μεγάλες ανάγκες της ανώτατης εκπαίδευσης στο άσυλο, στους αιώνιους φοιτητές και στην υποτιθέμενη καταπολέμηση της διαπλοκής, την οποία το δικό σας Υπουργείο δεν καταπολεμά. Γιατί, καταγγελίες βρίσκονται εδώ και δύο χρόνια για τα Τ.Ε.Ι. της Θεσσαλονίκης, για το Πανεπιστήμιο Μακεδονίας, για τη διαπλοκή των εκπαιδευτικών, για τα προβλήματα που υπάρχουν στις εκλογές και μέχρι σήμερα δεν έχει υπάρξει ούτε μία απάντηση. Εσείς που δεν έχετε δώσει απαντήσεις σε αυτές τις καταγγελίες έρχεστε σήμερα να μας πείτε ότι θα αξιολογήσετε τα τετραετή προγράμματα, τα οποία θα σας παραδώσουν, όλα τα πανεπιστήμια, χωρίς ξεχωριστή αρχή αξιολόγησης;

Πολύ γρήγορα προχωρώ στη χρηματοδότηση που είναι το μείζον θέμα, κύριε Πρόεδρε. Άκουγα, λοιπόν, προχθές σε ραδιόφωνο της Θεσσαλονίκης τον Αντιπρόεδρο της Βουλής τον κ. Σούρλα να λέει με πολύ μεγάλη παρηρησία και προς τιμήν του ότι, σύμφωνα με έρευνα που έκανε ο ίδιος -και τα στοιχεία, βέβαια, του ίδιου συμπίπτουν με τα δικά μας- μόνο τα εικονικά και πλαστά τιμολόγια από το 2005 μέχρι σήμερα, τα οποία έχουν νομιμοποιηθεί με νόμο της Νέας Δημοκρατίας, ανέρχονται σε 250.000.000.000. Μήπως μπορείτε να μου πείτε τι θα κόστιζε στο ελληνικό κράτος αν υπήρχε αύξηση...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Δραχμές.

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Ορίστε; Δραχμές; Για δείτε το λίγο καλύτερα. Πάρτε τα στοιχεία να μας τα δώσετε και να κάνετε και την αναγωγή του 19%, για να δείτε ακριβώς τι έχει βγει από τα ταμεία, με απόφαση της δικής σας Κυβέρνησης, με απόφαση της Κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας.

Ποιον θέλουμε, λοιπόν, να πείσουμε στα πανεπιστήμια, σε αυτούς τους οποίους εσείς αποκαλείτε κουκουλοφόρους; Η χρηματοδότηση; Το θέμα της κινητικότητας; Η αξιολόγηση; Η έρευνα; Γιατί σε όλο το νόμο δεν αναφέρεται η λέξη έρευνα; Τι υποκρύπτεται; Τι καινούργιο θα μας έρθει στη συνέχεια;

Αυτά, λοιπόν, τα τετραετή προγράμματα -η κοινωνική, η φοιτητική υποδομή- με τον τρόπο με τον οποίο και μόνο τα αναφέρετε είναι σαν να αντιμετωπίζετε τους φοιτητές ως παραβάτες και την παιδεία με όρους αναμορφωτηρίου! Αν δηλαδή μια πρωτανική αρχή δεν φέρει το σωστό πρόγραμμα τετραετίας, εσείς, το κράτος, θα δώσει χρήματα μόνο για τους μισθούς των διδασκόντων και για την φοιτητική μέριμνα; Δηλαδή δεν θα δώσει για τα αντιδραστήρια;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κυρία συνάδελφε.

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Τέλος, το σημαντικότερο -και με αυτό θέλω να κλείσω, εκτιμώντας την ανοχή σας, κύριε Πρόεδρε- είναι ότι δεν είναι δυνατόν να προσπαθούμε με το ζόρι να εφαρμόσουμε μια μεταρρύθμιση κόντρα στο μεγάλο ρεύμα των φοιτητών, των παιδιών. Δεν μπορεί οι πολιτικοί να είμαστε απέναντι στα παιδιά! Με ποιους τα βάζετε; Με ποιους έχετε ανοιχτό πόλεμο; Με τα παιδιά μας; Με τα παιδιά σας;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Σας ευχαριστούμε, κυρία συνάδελφε. Σας κάναμε το δώρο σας!

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Υπάρχουν συνελεύσεις των εννιάκοσίων ανθρώπων. Τις έχω δει με τα μάτια μου. Οι εννιάκοσιοι

φοιτητές αποφασίζουν κατάληψη! Και εσείς ταυτίζετε αυτούς τους φοιτητές με τους κουκουλοφόρους; Τους κουκουλοφόρους που επί τέσσερις ώρες στην Πλατεία Συντάγματος δεν κατάφεραν, ο κ. Πολύδωρας και οι αγανακτισμένοι αστυνομικοί του, να τους πιάσουν;

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε πολύ.

Το λόγο έχει ο κ. Καραγκούνης και κλείνουμε.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΣΑΛΙΔΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, επειδή είμαι μεγαλύτερος από την κ. Αράπογλου και μάλλον γνωρίζω καλύτερα την ιστορία που αφορά το νόμο-πλαίσιο...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ένα λεπτό. Δηλαδή, πώς πήρατε τώρα το λόγο;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΣΑΛΙΔΗΣ: Με τη δική σας άδεια, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Με την άδεια τη δική μου και του κ. Καραγκούνη που έχω καλέσει στο Βήμα, σας δίνω δυο λεπτά να πείτε αυτό που θέλετε.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΣΑΛΙΔΗΣ: Είκοσι δευτερόλεπτα θα χρειαστώ, κύριε Πρόεδρε.

Πάντως, για να ξέρετε, κυρία Αράπογλου, η επιτροπή για τη σύνταξη αυτού του νόμου-πλαισίου, του ν.1268/1982, συστάθηκε επί κυβερνήσεως Νέας Δημοκρατίας και επί Πρωθυπουργού του αιώνιου Ράλλη. Αυτοδιαλύθηκε η επιτροπή. Μπορώ να σας παραπέμψω, τόσο στον κ. Κλάδη, όσο και στον κ. Πανούση, τους συντάκτες, οι οποίοι είναι φίλοι και συνάδελφοι.

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Εκεί ήμουν. Ήταν ο κ. Ρόκκος, ο κ. Λιάνης.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΣΑΛΙΔΗΣ: Αυτοδιαλύθηκε, λοιπόν, η επιτροπή κατόπιν εντολής του αιώνιου Ανδρέα Παπανδρέου, για να συσταθεί αργότερα και να συντάξει και να καταθέσει το νόμο-πλαίσιο, ώστε να φανεί ακριβώς ότι έγινε επί κυβερνήσεως ΠΑ.ΣΟ.Κ..

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κύριε Πρύτανη.

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Γιατί τον παλεύατε τότε στα πανεπιστήμια, κύριε Τσαλίδη; Λυσσαλέα τον παλέψατε!

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ορίστε, κύριε Καραγκούνη.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΗΣ: Κυρία και κύριοι συνάδελφοι, μιας και έχω την τιμή να κλείσω τη συζήτηση επί της αρχής του νομοσχεδίου, νομίζω πως μπορώ να πω ότι συμφωνούμε όλοι σ' αυτήν την Αίθουσα πως το ζήτημα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης είναι κεφαλαιώδους εθνικής σημασίας.

Χωρίς καλά πανεπιστήμια, η χώρα πολύ απλά αδυνατεί να έχει το παραγωγικό δυναμικό που χρειάζεται για να ανταγωνιστεί σε διεθνές επίπεδο στον καταμερισμό της εργασίας. Όμως δεν είναι δυνατόν να υπάρξουν καλά πανεπιστήμια, κύριοι συνάδελφοι, όταν κτίζονται -αν είναι δυνατόν!- τα γραφεία των πρυτάνεων από κάποιους που βλέπουν το πανεπιστήμιο σαν προσωπικό φέουδο. Γίνονται, βέβαια, και άλλες έκνομες ενέργειες.

Βεβαίως, είπαν ορισμένοι συνάδελφοι του ΠΑ.ΣΟ.Κ. ότι σε πολλά κακώς έχοντα που συμβαίνουν, θα ήθελαν άλλου είδους αλλαγές. Μα, και το 1994 το ΠΑ.ΣΟ.Κ. κατήργησε μ' ένα άρθρο το ν. 2083/1992, του κ. Σουφλιά, Υπουργού Παιδείας, που είχα την τιμή να εισηγηθώ. Τον κατήργησε μ' ένα άρθρο, όπως σας είπα.

Αντί, λοιπόν, τα πανεπιστήμιά μας σήμερα να είναι χώροι ακαδημαϊκής δουλειάς, είναι χώροι -το χειρότερο- που ιδεολογικοποιούν την ακαδημαϊκή απραξία και την αδράνεια. Πρέπει να πούμε επιτέλους «όχι» σ' αυτό το απαράδεκτο καθεστώς. Τα πανεπιστήμιά μας θα πρέπει να είναι χώροι ακαδημαϊκής ελευθερίας.

Ατυχώς σήμερα, μειοψηφικές ομάδες, φοιτητικές παρατάξεις και μια μερίδα καθηγητών, με τους οποίους βρίσκονται σ' ένα ιδιότυπο είδος αλληλεξάρτησης και συναλλαγής, επιβάλλουν με το «έτσι θέλω» την άποψη της αυθαιρεσίας.

Κάθε αντίθετη άποψη για οτιδήποτε περιωρισιοποιείται και συκοφαντείται. Οι γενικές συνελεύσεις δεν λειτουργούν ή λειτουργούν υπό καθεστώς αδιαφάνειας. Το πανεπιστημιακό

άσυλο, αυτή η μεγάλη κατάκτηση της ακαδημαϊκής ελευθερίας, ευτελίζεται και χρησιμοποιείται ως προκάλυμμα κάθε λογής περιθωριακών και έκνομων ενεργειών.

Η εκλογή των διοικήσεων με καθολική ψηφοφορία δεν πρόκειται φυσικά να αλλάξει άρδην το ζοφερό αυτό τοπίο, αλλά στέλνει, ένα συμβολικό ηχηρό μήνυμα ότι τα πανεπιστήμιά μας δεν ανήκουν πλέον σε οργανωμένες μειοψηφίες, ότι στα πανεπιστήμιά μας, που αποτελούν τμήμα της δημοκρατίας μας, θα κυριαρχεί ο δημοκρατικός διάλογος, ο σεβασμός στην αντίθετη άποψη και ο κανόνας της πλειοψηφίας, ότι θα υπάρχει διαφάνεια στις αποφάσεις, ότι το άσυλο θα λειτουργεί προς όφελος της ακαδημαϊκής ελευθερίας και όχι ως βολικό καταφύγιο ξένων προς τα συμφέροντα της πανεπιστημιακής κοινότητας, ότι τα πανεπιστήμιά μας αποτελούν κομμάτι της κοινωνίας και κρίνονται και λογοδοτούν σε αυτήν.

Τα πανεπιστήμια μας θα πρέπει να είναι χώροι ακαδημαϊκής αυτοτέλειας και προοπτικής. Το Σύνταγμά μας θέλει τα πανεπιστήμια να αυτοδιοικούνται. Θα πρέπει να είναι αυτοδιοίκητα και ευέλικτα και στα ακαδημαϊκά και στα διοικητικά και στα οικονομικά τους θέματα.

Μέχρι σήμερα λόγου χάριν, αυτό δεν τηρείτο σε πολλά επίπεδα, με αποτέλεσμα το κράτος να αποφασίζει για θέματα που τα πανεπιστήμια αποτελούν καλύτερους δείκτες του ακαδημαϊκού ορθού. Πάρτε για παράδειγμα το θέμα της δημιουργίας πανεπιστημιακών τμημάτων ή της συγχώνευσης ήδη υπαρχόντων. Αυτό, όπως σε όλη την Ευρώπη, θα πρέπει να είναι θέμα των ιδίων των πανεπιστημίων. Δεν είναι θέμα κεντρικού σχεδιασμού.

Ορθώς, λοιπόν, το συζητούμενο νομοσχέδιο, με τις ρυθμίσεις του, κάνει πράξη τη συνταγματική επιταγή της αυτοτέλειας των πανεπιστημίων. Οι ρυθμίσεις που συζητούμε για τους εσωτερικούς κανονισμούς των πανεπιστημίων, τον αναπτυξιακό προγραμματισμό και την αναδιάρθρωση των τμημάτων είναι ορθές και αναγκαίες. Κάνουν πράξη την αυτοτέλεια και θωρακίζουν τα πανεπιστήμια στις απαιτήσεις του μέλλοντος.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τα πανεπιστήμια είναι χώροι δουλειάς, ελευθερίας και προοπτικής. Αυτό θέλουμε. Αυτό χωρίς αμφιβολία θέλει η ίδια η εκπαιδευτική κοινότητα, σε πείσμα ορισμένων μειοψηφιών, που αντιδρούν, προς όφελος κεκτημένων προνομίων τους και μόνο. Ατυχώς, όμως, όπως

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

συνέβη και με το άρθρο 16 και τη συνταγματική αναθεώρησή του, στο συζητούμενο νομοσχέδιο, το ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν παίρνει ξεκάθαρη θέση.

Ισχύει αυτή η αδυναμία σας, κύριοι συνάδελφοι του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και πρέπει να συνεννοηθούμε. Θα πρέπει να επιτρέψετε, επιτέλους, νομίζω και στον Αρχηγό σας να εκφράσει ελεύθερα την πολιτική που πιστεύει. Το λέω, γιατί παρατηρήσαμε αυτά τα πισωγυρίσματα. Αυτό θα ωφελήσει τον τόπο, όπως και την παιδεία γενικότερα.

Νομίζω ότι ήρθε η ώρα, κύριοι συνάδελφοι, να συνεννοηθούμε. Επιτρέψτε στη συζήτηση. Ελάτε να οικοδομήσουμε μαζί την παιδεία που απαιτούν και αξίζουν τα παιδιά μας.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστώ πολύ, κύριε συνάδελφε.

Κηρύσσεται περαιωμένη η συζήτηση επί της αρχής του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων «Μεταρρύθμιση του θεσμικού πλαισίου για τη δομή και λειτουργία των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων».

Κύριοι συνάδελφοι, είναι γνωστό ότι έχει υποβληθεί αίτηση διεξαγωγής ονομαστικής ψηφοφορίας επί της αρχής, η οποία συμφωνήθηκε να διεξαχθεί αύριο στις 15.00' το μεσημέρι.

Κύριοι συνάδελφοι, το Προεδρείο εκτιμώντας τις ανάγκες του νομοθετικού έργου, θα λύσει τη συνεδρίαση για σήμερα ημέρα Πέμπτη 8 Μαρτίου 2007 και ώρα 10.30' με αντικείμενο εργασιών του Σώματος: α) κοινοβουλευτικό έλεγχο, συζήτηση επικαίρων ερωτήσεων και β) νομοθετική εργασία: 1) μόνη συζήτηση επί της αρχής, των άρθρων και του συνόλου της πρότασης νόμου αρμοδιότητας του Υπουργείου Ανάπτυξης: «Για την προστασία των καταναλωτών στις τραπεζικές δανειακές συμβάσεις, την αποζημιωτική συλλογική αγωγή και τις αρχές λειτουργίας οργάνων για την επίλυση των καταναλωτικών διαφορών» και 2) συνέχιση της συζήτησης επί της αρχής, των άρθρων και του συνόλου του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων: «Μεταρρύθμιση του εθνικού πλαισίου για τη δομή και λειτουργία των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων».

Λύεται η συνεδρίαση.

Ώρα λήξης: 01:15'

ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ

